

Josip Pečarić: TKO ĆE ODGOVARATI ZBOG PROTUHRVATSKIH LAŽI
JUSP JASENOVCA?

JOSIP PEČARIĆ

**TKO ĆE ODGOVARATI ZBOG
PROTUHRVATSKIH LAŽI JUSP
JASENOVCA?**

ZAGREB, 2024.

© Josip Pečarić

KAZALO

UVODNITEKSTOVI	9
JOŠ JEDAN PORAZ 'ISTORIČARA' U RH	9
ŽARKO IVKOVIĆ, JE LI REVIZIONIST I POLJSKI POVJESNIČAR KOJI JE ISPRAVIO BROJ ŽRTAVA AUSCHWITZA ?	15
TKO ĆE ODGOVARATI ZBOG PROTUHRVATSKIH LAŽI NA STRANICAMA JUSP JASENOVAC	17
TKO ĆE ODGOVARATI ZBOG PROTUHRVATSKIH LAŽI NA STRANICAMA JUSP JASENOVAC 2.	22
ZNANSTVENI REVIZIONISTI I POLITIČKI AKTIVISTI	24
ZNANSTVENI REVIZIONISTI I POLITIČKI AKTIVISTI	24
PRILOZI: ZVONIMIR HODAK, LIPANJ 1941. I LIPANJ 2024.: TREBALO JE SEDAMDESET GODINA DA SE RASKRINKA JEDNA POVIJESNA LAŽ	29
HRVATI BURNO REAGIRALI NA TVRDNJU ZVONIMIRA HODAKA: 'ISTINA JE U PRIČAMA STIPE MESIĆA'	35
OBULJEN KORŽINEK O JASENOVCU: OČEKIVALI SMO DA ĆE POGREŠKE BITI RANIJE OTKLONJENE	37
KUKAVICA UPOZORIO OBULJEN KORŽINEK: PLJUNULI STE NA RAD FRANJE TUĐMANA, PREISPITAJTE SVOJ MANDAT I RAD!"	40
KOIĆ I BANIĆ O OSTAVCI RAVNATELJA JASENOVCA: JEDAN MANJE, KAMO DALJE?	42
ZNANSTVENI REVIZIONISTI I POLITIČKI AKTIVISTI, 2.	46
PRILOZI: MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (II.)	48
MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (III.): PISMO IZRAELSKOG VELEPOSLANIKA	53
MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (V.)	59
ZNANSTVENI REVIZIONISTI I POLITIČKI AKTIVISTI, 3.	64
IVAN BEKAVAC, PRILOZI RASPLITANJE JASENOVAČKOG KONOPA	67
DAMIR PEŠORDA, NENAŠI OD GLAVE DO PETE	76
ZNANSTVENI REVIZIONISTI I POLITIČKI AKTIVISTI, 4.	78
PRILOZI: N- BANIĆ I M. KOIĆ, EVO NOVIH DOKAZA DA JE MREŽNI POPIS JASENOVAČKIH ŽRTAVA MASOVNA PRIJEVARA	81
ISTRAŽIVAČ KOJI JE GODINAMA ISTRAŽIVAO ARHIVE I DOKAZAO DA JASENOVAC NIJE BIO NIKAKVO STRATIŠTE, NEGO RADNI LOGOR IGOR VUKIĆ	87

O JASENOVCU NA FACEBOOKU	94
O PREDSTAVLJANJU KNJIGE	94
TRI SRPSKA RAVNATELJA I JA	97
ZAGREB: PREDSTAVLJENA KNJIGA AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA “HAZU I TUĐMANOVA BISTA”... ..	101
ZAGREB: PREDSTAVLJENA KNJIGA AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA “HAZU I TUĐMANOVA BISTA”, 2. (MOJ GOVOR NA IZBORNOJ SKUPŠTINI)	103
DA U HRVATSKOJ NEMA KUKAVNE 'HRVATSKE ŠUTNJE', NE BI BILO NI 'ANTIFA' KAMPANJA	106
JASENOVAC NIKAD NE ĆE BITI SREBRENICA!	108
HRVATSKE ZASLUGE U DONOŠENJU CRNOGORSKE REZOLUCIJE O JASENOVCU	116
HRVATSKE ZASLUGE U DONOŠENJU CRNOGORSKE REZOLUCIJE O JASENOVCU, 2. (ODGOVOR G. GRGUREVIĆU)	121
‘ISTORIČARI’ TJ. ‘DRUGOVI POVJESNIČARI’	124
„ISTINOLJUBIVI“ JOŽA POMAŽE PROTIV JASENOVAČKOG MITA	129
'HRVATSKI TJEDNIK' O CRNOGORAKOJ REZOLUCIJI (1.): IVICA MARIJAČIĆ... ..	132
'HRVATSKI TJEDNIK' O CRNOGORAKOJ REZOLUCIJI (2.): DAVOR DIJANOVIĆ	135
'HRVATSKI TJEDNIK' O CRNOGORAKOJ REZOLUCIJI (3.): DR. SC. DAMIR PEŠORDA	139
'HRVATSKI TJEDNIK' O CRNOGORSKOJ REZOLUCIJI (4.): IGOR VUKIĆ	142
ISPRIKA GOSPOĐI LILI BENČIK	147
CRNOGORCI PREDVOĐENI SRPSKOM VLAŠĆU VIŠE NE MARE POSTATI ČLANICOM EU-A A IZ RH IM TIME PRIJETE.....	150
MARCEL HOLJEVAC O JEDINOM POLITIČARU U RH I ŠIRE KOJI JE I U VLASTI I U OPORBI	153
NEMAJU POBJEDE U RATU PA IM OSTAJU SAMO LAŽI	158
SUČELJAVANJE MILANA BULAJIĆA I JOSIPA PEČARIĆA ZA EMISIJU “MOST” RADIJA “SLOBODNA EUROPA”, I. DIO	163
SUČELJAVANJE MILANA BULAJIĆA I JOSIPA PEČARIĆA ZA EMISIJU “MOST” RADIJA “SLOBODNA EUROPA”, II. DIO	181
KAKO UMJESTO SEBI ZAMJERAMO HRVATSKIM VELIKANIMA: KRLEŽA	199
KAKO UMJESTO SEBI ZAMJERAMO HRVATSKIM VELIKANIMA: TUĐMAN	205
KAKO UMJESTO SEBI ZAMJERAMO HRVATSKIM VELIKANIMA: ANKIČINA PRIČA	212
PISMO CRNOGORSKIH INTELEKTUALACA KOJIM SE PODRŽAVA FAŠISTIČKA AGRESIJA NA HRVATSKU	216
PISMO CRNOGORSKIH INTELEKTUALACA KOJIM SE PODRŽAVA FAŠISTIČKA AGRESIJA NA HRVATSKU 2.	220
JASENOVAC: FAMOZNIH 59%	221
KOGA JE LAKŠE OBLATITI: TUĐMANA ILI THOMPSONA?	226
KRVOŽEDNI DROBILICA	230

BOŽIĆ U JASENOVCU 1941. GODINE	234
NARATIV ĆE BITI OČUVAN (=LAŽI O JASENOVCU ĆE BITI OČUVANE)	240
NARATIV ĆE BITI OČUVAN (=LAŽI O JASENOVCU ĆE BITI OČUVANE) 2.	243
MINISTAR MRAČNIH POSLOVA ILI 'ONI LAŽU TO JE NJIMA OD BOGA!'	249
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	263

UVODNI TEKSTOVI

JOŠ JEDAN PORAZ 'ISTORIČARA' U RH

Kolega, koji mi je ukazao na činjenicu kako u RH imamo 8 (OSAM) časopisa iz povijesti u Scopusu i još nekoliko srodnih časopisa, upitao me je zašto nisam spomenuo i stav kandidata Andrića o Jasenovcu. Objasnio sam da sam to učinio u knjizi o izborima u HAZU:

J. Pečarić, *Napadaju Tuđmana – Da umreš od smijeha / HAZU i Tuđmanova bista*, dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/AndricHAZU.pdf>

Evo tog dijela knjige:

Poznato je da se Franjo Tuđman još u vrijeme Juge drznuo ukazivati na laži o Jasenovcu i zato im je on kako dr. sc. Ivo DRobilica tvrdi: RODONAČELNIK POVLJESNOG „REVIZIONIZMA“.

Zanimalo me je: je li i Sorošev stipendist s H-indeksom NULA, koji o doktoru povijesnih znanosti kojega je kao takvog u svoje redove primila HAZU tvrdio kako je pisao i objavljivao radove kao amater; negdje i pokazao kako pravi i školovani 'istoričar' piše o Jasenovcu,

I našao sam. Sam naslov puno govori i zašto je Sorošev stipendist i zašto mu je H-indeks NULA:

PORED VUKOVARA I JASENOVAC MORA BITI DIO NAŠEG PAMĆENJA

[https://plusportal.hr/zivot/pisani_intervju -](https://plusportal.hr/zivot/pisani_intervju_-_brodski_zaslusnici/pored_vukovara_i_jasenovac_mora_biti_dio_naseg_pamcenja-22660)

[_brodski_zaslusnici/pored_vukovara_i_jasenovac_mora_biti_dio_naseg_pamcenja-22660](https://plusportal.hr/zivot/pisani_intervju_-_brodski_zaslusnici/pored_vukovara_i_jasenovac_mora_biti_dio_naseg_pamcenja-22660)

Doista se moramo složiti kako je čovjek u pravu:

Fašisti (naravno Hrvati) su napali i Vukovar i Jasenovac pa je to isto, zar ne?

Što jest jest.

Stradalnici Srbi su i ovaj najnoviji napad na Jasenovac (isti je kao što znate bio i u Domovinskom ratu kao i onaj u Drugom svjetskom ratu) opjevali:

Ponovljen je genocid Hrvata

Po treći put Srpskog lažnog brata.
Srbin kamu ponovo dočeka
I progone, ko pre pola veka.
“Srbosek” im izum kraj stoleća
njime seku ruke, noge glave.
Za vađenje očiju i kad Srbe dave
I zato imaju specijalne sprave.
Jasenovac opet logor posta
I stratište i novo ratište.
Razrušiše Spomen obeležje
Razbudiše duše umorenih
Da ih svuda prate njine kletve.

Opjevaše li to Srbi Drobiličinu specijalnu spravu drobilicu?

VIJESTI

**AKADEMIK JOSIP
PEČARIĆ: “Srbi Hrvate
dijele na ustaše i srpske
sluge, a ja ne volim biti
sluga!”**

Da, možda je kolega mislio na vjerojatnu paralelu povjesničara-Uklanjalatelja: Hrvati su ubijali Srbe na svom teritoriju u Jasenovcu, a Srbi Hrvate na srpskom teritoriju u Vukovaru.

Međutim hrvatski 'istoričari' su doživjeli još jedan strašan udar. Postalo je očito zašto ne žele nikakva istraživanja tj. reviziju njihovih tvrdnji o Jasenovcu POGOTOVU KADA BI SE U TO UKLJUČILI I ISTINSKI STRUČNJACI IZ DRUGIH DRŽAVA. Sada kao rezultat rada projekta koji *u cijelosti ga financira Europska unija, a okuplja renomirane stručnjake* imamo:

POVJESNIČAR VLADIMIR GEIGER PROVJERIO

NA MREŽNIM STRANICAMA SPOMEN-PODRUČJA JASENOVAC – NETOČNE INFORMACIJE!

Projekt CroFacta bavi se provjerom točnosti informacija (fact-checking) u hrvatskom i širem medijskom prostoru, a provodi ga Leksikografski zavod Miroslav Krleža u suradnji s Hrvatskim institutom za povijest i Hrvatskim memorijalno-dokumentacijskim centrom Domovinskoga rata.

*U sklopu projekta za provjeru točnosti informacija nazvanog **CroFacta** upravo je objavljen prvi članak. Napisao ga je povjesničar **Vladimir Geiger** s **Hrvatskoga instituta za povijest**, koji je provjerio neke tvrdnje sa službenih mrežnih stranica Javne ustanove Spomen-područja te utvrdio da one – **nisu točne**. Riječ je o tvrdnjama prema kojima je na sastanku predstavnika **Njemačkoga Reicha i NDH** u njemačkome poslanstvu u Zagrebu **4. lipnja 1941.** zaključeno da se „**srpsko pitanje**“ u NDH riješi „**masovnim iseljavanjem Srba u Srbiju, masovnim ubijanjima na terenu i deportiranjem u koncentracijske logore**“. Nadalje se tvrdi da su na tome sastanku nacisti vlastima NDH **odobrili** „**već ranije poduzete mjere za konačno rješenje srpskog pitanja u NDH**“, a i da su se vlasti „**na vlastiti zahtjev**“ **priključile planu preseljenja „obvezavši se deportirati u Srbiju 30.000 više Srba nego što će prihvatiti Slovenaca iz Trećeg Reicha**“.*

*No, historiografski radovi i izvorno arhivsko gradivo pokazuju da su te tvrdnje **neutemeljene**. O spomenutom sastanku, objašnjava Geiger, pisali su brojni hrvatski, slovenski, bosanskohercegovački i srpski povjesničari, ali ni jedan od njih u svojim historiografskim radovima ne spominje da je na njemu zaključeno ili pak razmatrano „**da se srpsko pitanje riješi **masovnim iseljavanjem Srba u Srbiju, masovnim ubijanjima na terenu i deportiranjem u koncentracijske logore****“. Uz to, u njihovim se radovima uopće ne spominje da su nacisti vlastima NDH **odobrili** „**već ranije poduzete mjere za konačno rješenje srpskoga pitanja u NDH**“.*

(...)

*Projekt CroFacta bavi se provjerom točnosti informacija (fact-checking) u hrvatskom i širem medijskom prostoru, a provodi ga **Leksikografski zavod Miroslav Krleža** u suradnji s Hrvatskim institutom za povijest i Hrvatskim memorijalno-dokumentacijskim centrom Domovinskoga rata. Pokrenut je 1. rujna 2023., u cijelosti ga financira Europska unija, a okuplja renomirane stručnjake s*

*humanističkoga i društvenoga područja koji će se, kako je navedeno, „ponajprije baviti prijepornim povijesnim, kulturnim i društvenim temama 19. i 20. stoljeća koje snažno polariziraju hrvatsko društvo, pa su stoga i od osobitoga javnog interesa“. Voditeljica projekta je **Ankica Šunjić Matković**, pomoćnica glavnog urednika LZ Miroslav Krleža, a koordinatori su dr. sc. **Josip Mihaljević**, pomoćnik ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest, i dr. sc. **Julija Barunčić Pletikosić**, voditeljica odjela Hrvatskoga memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskoga rata.*

Na mrežnim stranicama Spomen-područja Jasenovac – netočne informacije! - Večernji.hr (vecernji.hr):

Istinski istraživači povijesti u RH tzv. revizionisti napisali su na stotine članaka o lažima koje održava JUSP Jasenovac, i ništa. Sada prvi međunarodni projekt i prve potvrđene laži o Jasenovca doveli su do ostavke ravnatelja:

Zapravo bi bilo normalno da čovjek podnese ostavku da su ga uhvatili u laži koje su u korist njegovog naroda. Ali on je uhaćen u laži koja je u korist onih koji su to koristili u fašističkoj agresiji na Hrvatsku:

NA STANICAMA JASENOVCA OBJAVLJENE NETOČNE INFORMACIJE:
RAVNATELJ PODNIO OSTAVKU

-
21. svibnja 2024.

Ravnatelj Javne ustanove Spomen-područja Jasenovac Ivo Pejaković podnio je ostavku. Dogodilo se to dan nakon što je mrežna platforma CroFacta, koja se bavi provjerom točnosti informacija, objavila članak povjesničara Vladimira Geigera u kojem se navodi kako su **neke informacije na mrežnim stanicama JUSP-a Jasenovac netočne.**

“Ovim putem bih istaknuo da je prema Statutu Javne ustanove Spomen-područja Jasenovac ravnatelj odgovorna osoba koja odgovara za rad ustanove, a samim time i za tekstove koji se nalaze na mrežnim stranicama Spomen-područja Jasenovac. U tom kontekstu, a s obzirom na tekstove koji su objavljeni na platformi CroFacta te u Večernjem listu, a koji **ukazuje na neke neprecizne formulacije koje se nalaze na internetskoj stranici Spomen-područja Jasenovac**, jutros sam podnio ostavku na mjesto ravnatelja Spomen-područja Jasenovac”, odgovorio je Pejaković na upit Večernjeg lista o tome tko je autor tih informacija te hoće li ih maknuti s mrežnih stranica JUSP-a Jasenovac.

>Banić i Koić: Između laži i otkrivanja istine

“O tome sam obavijestio nadležno **Ministarstvo kulture i medija te Upravno vijeće i Savjet Spomen-područja Jasenovac.** O daljnjim koracima i izmjenama u tekstovima koji se nalaze na mrežnim stranicama Spomen-područja Jasenovac odlučit će osoba koja će u sljedećem razdoblju biti imenovana na funkciju ravnatelja Spomen-područja Jasenovac”, izjavio je Pejaković.

Što se točno dogodilo?

Kako je u ponedjeljak objavio Večernji list, riječ je o netočnim informacijama o **sadržaju sastanka predstavnika Trećeg Reicha i NDH u lipnju 1941.** Naime, na stranicama JUSP-a Jasenovac objavljeno je kako je na tome sastanku predstavnika Njemačkoga Reicha i NDH u njemačkome poslanstvu u Zagrebu 4. lipnja 1941. zaključeno da se „srpsko pitanje“ u NDH riješi „masovnim iseljavanjem Srba u Srbiju, masovnim ubijanjima na terenu i deportiranjem u koncentracijske logore“. Nadalje se tvrdi da su na tome sastanku nacisti vlastima NDH odobrili „već ranije poduzete mjere za konačno rješenje srpskog pitanja u NDH“, a i da su se vlasti NDH „na vlastiti zahtjev“ priključile planu preseljenja „obvezavši se deportirati u Srbiju 30.000 više Srba nego što će prihvatiti Slovenaca iz Trećeg Reicha“.

>Banić i Koić: Jasenovac, povijesni revizionizam židovskog istraživačkog centra

No historiografski radovi i izvorno arhivsko gradivo pokazuju da su te tvrdnje neutemeljene. O spomenutom sastanku pisali su brojni hrvatski, slovenski, bosanskohercegovački i srpski povjesničari, ali ni jedan od njih u svojim historiografskim radovima ne spominje da je na njemu zaključeno ili pak razmatrano „da se srpsko pitanje riješi masovnim iseljavanjem Srba u Srbiju, masovnim ubijanjima na terenu i deportiranjem u koncentracijske logore“. Uz to, u njihovim se radovima uopće ne spominje da su nacisti vlastima NDH odobrili „već ranije poduzete mjere za konačno rješenje srpskoga pitanja u NDH“.

<https://narod.hr/hrvatska/na-stanicama-jasenovca-objavljene-netocene-informacije-ravnatelj-podnio-ostavku>

Napomenut ću da su se s na natječaj na koji je prije nekoliko godina ponovno izabran ovakav ravnatelj javila i dva istinska eksperta za to područje. Kao izraz podrške napisao sam i knjige o njima:

J. Pečarić, *Igor Vukić*, Zagreb, 2021. str. 404.

J. Pečarić, *Prof. dr. sc. Josip Jurčević*, Portal dragovoljac.com, 2021.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jurcevic.pdf>

Onima koji su birali više je odgovarao ravnatelj koji će stavljati lažne podatke koji idu na štetu hrvatskog Naroda, zar ne?

Zato je zanimljiv naslov teksta koji je s portala direktno.hr prenio portal dragovoljac.com.:

JEDAN PODNIO OSTAVKU, HRP A LAŽOVA OSTAJE

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/39542-jedan-podnio-ostavku-hrpa-lazova-ostaje>

U borbi za istinu o Jasenovcu značajnu ulogu je odigrao prof. dr. sc. Matko Marušić. Pogledajte njegov komentar:

<https://kamenjar.com/vrijeme-je-da-se-objavi-istina-o-jasenovackom-logoru/>

Ali vratimo se dr. Geigeru.

Iako sam naglasio da brojke o radovima su samo jedan od pokazatelja ali ipak pokazatelj pa trebam naglasiti da dr. sc. Vladimir Geiger nije u grupi s povjesničarem – Uklanjateljem. Ima 8 radova i h-indeks mu je 2.

Je li razlog zašto njega nisu predložili za akademika činjenica da se mnogi znanstveni revizionisti pozivaju na njegove radove kada pišu svoje članke.

Zato je zanimljivo pogledati tekstove u mojim knjigama u kojima spominjem dr. Geigera. Dapače ima tamo i cijelih članaka. Kako on zna biti i duhovit kada sam govorio o Drobilici prije 12 godina na tadašnjoj Izornoj skupštini nisam izdržao već sam izrekao i jednu njegovu duhovitu rečenicu. Poslije skupštine veliki hrvatski književnik Slobodan Novak mi je rekao da nisam trebao to reći, tj. da takve stvari prepustim njima.

Josip Pečarić

ŽARKO IVKOVIĆ

JE LI REVIZIONIST I POLJSKI POVJESNIČAR KOJI JE ISPRAVIO BROJ ŽRTAVA AUSCHWITZA ?

Ne stišavaju se reakcije na ostavku ravnatelja Spomen-područja Jasenovac Ive Pejakovića, koju je izazvala objava članka povjesničara Vladimira Geigera u sklopu projekta CroFacta. Pejaković je odstupio nakon Geigerova upozorenja da su na mrežnim stranicama JUSP-a Jasenovac objavljene netočne tvrdnje o sastanku predstavnika Trećeg Reicha i NDH održanom u Zagrebu 4. lipnja 1941., među kojima je i zlokobna sintagma “konačno rješenje srpskog pitanja” koja sugerira zločin genocida.

Ne pada mi na pamet ulaziti u rasprave o tome je li NDH nad Srbima počinila masovne zločine ili genocid, jer oboje je jednako jezivo i oboje pokazuje zločinački karakter NDH (a i pravne formulacije posao su pravnika i sudova), no iskreno me začudilo kako je moguće da netko na stranicama jedne državne ustanove objavi tvrdnju koja muti ionako замуćenu vodu i koja može koristiti samo politikantima i manipulatorima. Naime, povijest nas uči da su nacisti “konačno rješenje židovskog pitanja” dogovorili na konferenciji u Wanseeu 20. siječnja 1942., dakle šest mjeseci nakon spomenutog sastanka u Zagrebu, pa ispada da JUSP Jasenovac revidira svjetsku povijest!? Stoga me začudio komentar sveučilišnog profesora Hrvoja Klasića, objavljen na stranicama dnevnika 24sata, u kojemu on ne problematizira objavu dezinformacija, nego upire prstom u onoga tko je dezinformacije otkrio. U Geigera, iako ga izrijekom ne spominje. Evo citata:

“Ukazivanjem na nejasnoće u pravnim formulacijama (genocida), prenamaglašavanjem važnosti faktografskih pogrešaka za razumijevanje karaktera zločina, te inzistiranjem na točnim brojkama žrtava kao uvjetu za kvalifikaciju zločinačkog čina pojedini hrvatski povjesničari i političari nastoje relativizirati pa i negirati zločinački i genocidni karakter režima kojeg je ustaški pokret uspostavio u NDH. Zašto? Zato što smatraju da ustaški cilj - etnički homogena i čista Hrvatska - ustvari nije bio loš, ali su se pri ostvarenju tog cilja ustaše (ponekad) služile ‘problematičnim’ sredstvima.”

Istina, ima u Hrvatskoj onih koji relativiziraju zločine NDH, doduše u debeloj su manjini i na marginama historiografije i politike, no iz Klasićeve tvrdnje proizlazi da su među njima i oni koji ispravljaju dezinformacije. Znači li to da je i Geiger, jedan od istaknutih znanstvenika Hrvatskog instituta za povijest, “relativizator” i negator? Otkud profesoru Klasiću zaključak da “pojedini profesori i političari” smatraju da “ustaški cilj... ustvari nije bio loš”? Bilo bi dobro da je to potkrijepio citatom, inače bismo mogli pomisliti da može čitati misli. Nadalje, jesu li negatori

i revizionisti svi povjesničari koji se protive preuveličavanju broja žrtava Jasenovca? Je li, po toj logici, negator i poljski povjesničar Franciszek Piper zato što je istraživanjima utvrdio da su nacisti u Auschwitzu pobili 1,1 milijun, a ne četiri milijuna ljudi kako se jedno vrijeme tvrdilo? Iako je broj pobijenih Židova i ostalih bitno smanjen, taj logor smrti i dalje se smatra najvećim stratištem u povijesti čovječanstva, a Holokaust nitko normalan ne dovodi u pitanje. I nikome ne pada na pamet proglasiti Pipera revizionistom! Naprotiv, taj podatak uredno je preuzeo i Yad Vashem.

Hrvatskom obrazovnom sustavu i cijelom društvu treba povijesna istina, kakva god bila, a nju mogu donijeti samo relevantni znanstvenici. To bi trebali shvatiti osobito oni koji na svakom koraku vide ustaše, negatore, revizioniste... Republika Hrvatska nije NDH niti će to ikad biti. ■

Večernji list, komentar NI CRNO NI BIJELO, ponedjeljak, 3. lipnja 2024., str. 8

TKO ĆE ODGOVARATI ZBOG PROTUHRVATSKIH LAŽI NA STRANICAMA JUSP JASENOVAC

(‘Znanstveni revizionisti i politički aktivisti’ I
MIROSLAV TUĐMAN.)

Odgovarajući Predsjedniku HAZUDD-a dr. sc. Josipu Stjepandiću napisao sam: *Hvala 'neprijateljskoj emigraciji'. Ali ne treba se brinuti. Spremni su. Htio sam staviti 4. dio teksta o znanstvenim revizionistima i političkim aktivistima, ali blokiralo me:)*

Očito je tema zanimljiva pa treba komentirati činjenicu zašto koristim nazive koje su dali dvojica doktora računarskih znanosti Nikola Banić i Mladen Koić ‘Znanstveni revizionisti i politički aktivisti’

Jasno je da se ti nazivi odnose na one koje se u RH bave hrvatskom povijest i najčešće ih se odmah definira nazivima povjesničari i 'istoričari' jer se teško može naći razlika od pogleda 'istoričara' i onoga što nam dolazi iz Srbije.

A da političarima u RH moraju biti bliski ovi drugi očito je iz dana u dan. Najnovije slučaj je način na koji Predsjednik detuđmaniziranog HDZ-a zapravo postavlja na kao čelnika SDSS-a **Milorada Pupovca** čelo saborskog Odbora za ljudska prava i nacionalne manjine. Jasno je i zašto: Pa on može u trenu riješiti sve dvojbe oko dr. Ivana Šretera, zar ne. To je razlog, a ne neki koji tvrde da je današnji Predsjednik HDZ-a samo potrčko Milorada Pupovca, ali samo zato što tako od njega traže njegove gazde iz svijeta nesklonog RH, zar ne?

Međutim treba i ovom prigodom naglasiti kako im je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman to isto poručio još

2002. godine u tekstu koji je kasnije postao i dio njegove knjige *Prikazalište znanja*, Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb, 2003. koja je bila literatura za poslijediplomski studij na Filozofskom fakultetu. Primjetite da već u naslovu svoga teksta Tuđman pod navodnike stavlja i riječ revizionisti – dakle istovjetno je s znanstveni revizionisti, ali i riječ legalisti pa mu je to istovjetno s politički aktivisti:

PROF. DR. MIROSLAV TUĐMAN,

ZNANSTVENI RAT "LEGALISTA" I "REVIZIONISTA" PRLJAVE
ZNANOSTI

Glas Koncila, 20. listopada 2002.

Knjiga »Brani li Goldstein NDH?« donosi članke i polemike akademika Josipa Pečarića tiskane u hrvatskim dnevnicima i tjednicima od prosinca 2001. do travnja 2002. godine. J. Pečarić polemizira s autorima knjige »Holokaust u Zagrebu« dr. Ive i Slavka Goldsteina i tvrdi da »iz mnogih njenih dijelova izvire šovinizam

prema hrvatskom narodu i to onaj svojstven ljudima jugokomunističkog svjetonazora« (str. 8). J. Pečarić i strukturira svoju knjigu tako da potkrijepi svoju tezu: Umjesto uvoda, Brani li Goldstein NDH?, Stepinac i zidovi, Goldstein: revizionist, dogmatik ili Jugoslaven?, Jugokomunistička haranga, Jugokomunisti - ljubitelji laži, Prilozi, itd.

Broj žrtava za "discipliniranje" Hrvata

Akademik Pečarić jedan je od najbritkijih znanstvenih polemičara. U polemiku s Goldsteinima ulazi s bogatim iskustvom i znanjem o jasenovačkom mitu (o kojem je napisao dvije knjige: »Srpski mit o Jasenovcu, I. i II«). Srpski pak mit o Jasenovcu »temelj je velikosrpskom dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda« (str. 148) i zato se broj žrtava u Jasenovcu u jugoslavenskoj političkoj i znanstvenoj javnosti održavao na 700.000 radi »očuvanja Jugoslavije i 'discipliniranja' Hrvata« (str. 151).

Jugoslavenska je vlada, tražeći reparacije od Njemačke, bila prisiljena 1963. smanjiti broj žrtava s prvotnih 1.706.000 na 950.000 tisuća. Njemačka vlada nije ni to prihvatila pa je 1964. u Jugoslaviji »obavljen popis žrtava rata koji je dao broju od 597.323 žrtve rata« (str. 149). Prema tom popisu broj žrtava u Jasenovcu je 49.874. Službena historiografija nije se usudila ni objaviti ni analizirati te podatke, osim dr. Franje Tuđmana koji je poglavito radi objavljivanja tih podataka 1972. završio u zatvoru.

Mit o Jasenovcu i genocidnosti Hrvata, odnosno zatiranje svake ideje i prava Hrvatima na vlastitu državu, osnovna je postavka jugoslavenske, preciznije velikosrpske političke i historiografske paradigme. Jugoslavenska politička paradigma je srušena, kako nestankom komunističkog sustava, tako i raspadom SFRJ, odnosno oslobođanjem i stvaranjem Republike Hrvatske. Jugoslavenska politička paradigma je prošlost: SFRJ je povijesna tvorba koja nije trajala duže od 70 godina, nestala je u najkrvavijem europskom ratu u drugoj polovici 20. stoljeća, a Hrvatska se izborila za svoju samostalnost i potvrdila je svoju cjelovitost u Domovinskom ratu.

Rušenje jugoslavenske historiografske paradigme

Hrvatska je postala država, međunarodno priznata - unatoč srpskom hegemonizmu i velikosrpskoj agresiji, te želji međunarodnih čimbenika za održavanjem SFRJ. Znanstvena paradigma kojom je službena historiografija tumačila i branila nastanak i opstanak socijalističke Jugoslavije nije nestala ni prvim demokratskim izborima 1990. niti je nestala u Domovinskom ratu. Znanstvene zajednice i njihove dominantne teorije nastaju i nestaju prema sasvim drugim obrascima i pravilima.

Zato je, po mojem mišljenju, važnost ovih polemika akademika Pečarića upravo u rušenju osnovnih postavaka jugoslavenske historiografske paradigme, ili preciznije hrvatske historiografske paradigme u jugoslavenskim okvirima.

Sto su znanstvene paradigme? Prema Thomasu Kuhnu, znanstvene paradigme određuju svjetonazor, dominantne teorije i pravila ponašanja određene znanstvene zajednice. Znanstvena paradigma opisuje načine funkcioniranja normalne znanosti: koji su dozvoljeni problemi koje neka zajednica znanstvenika može rješavati, a koji su nedopustivi i »neznanstveni«. Znanstvene paradigme oblikuju znanje - proizvode ne samo znanstvene »činjenice« nego i »istinu« - sukladno vrijednostima, teorijama i ponašanjima sto ih dijeli određeni krug znanstvenika. Povijesno znanje je javno znanje jer se i sama znanost definira kao javno znanje (J. Ziman). Pečarićeve polemike pobijaju povijesne »činjenice« i povijesne »istine« jedne znanstvene produkcije koju bismo, u nedostatku preciznijih naziva, mogli nazvati »traljava znanost« (Z. Sardar, str. 40).

Metoda s kojom se J. Pečarić obračunava s »činjenicama«, postavkama i vrijednostima »traljave znanosti« začuđujuće je jednostavna. Za svaki vrijednosni sud ili procjenu iskaza i podataka o NDH, kardinalu Stepincu, Jasenovcu, progону Židova, itd. Pečarić pita je li opće važeći. Primjenjuje li se isti kriterij podjednako na sve postupke pojedinaca, odnosno naroda, nacija i država?

- Hrvati znaju da postoje »tamne strane hrvatske povijesti« i ne ponose se njima. Ali kako to da američki stručnjaci za holokaust ne priznaju da je »tamna strana američke povijesti« bombardiranje Hirošime i Nagasakija kada su ubijeni stotine tisuća civila: staraca, žena i djece?

- Postoje li u (Drugom svjetskom) ratu žrtve samo na jednoj strani a zločini samo na drugoj?

- Imaju li mali narodi pravo na slobodu i vlastitu državu? Smiju li biti neovisni pod svaku cijenu? Zašto je njihova neovisnost neprihvatljiva a »držanje porobljenih naroda nešto je najnormalnije« (str. 120)?

- Zašto je tvrdnja dr. F. Tuđmana da »NDH nije bila samo fašistička tvorevina, nego i izraz stoljetnih težnji hrvatskog naroda za samostalnom državom« (str. 13) historiografski revizionizam?

- Zašto povjesničari »traljave znanosti« (Goldstein) poistovjećuju »težnje hrvatskog naroda za samostalnom državom« s fašizmom i »zločinačkim karakterom NDH« (str. 13)? A potpisnici »Apela srpskom narodu« (tj. poziva na suradnju s Hitlerom) (str. 126) postaju članovi SANU (njih 28) i ugledni dužnosnici u SFRJ?

- Zašto se zločini nad Židovima u Hrvatskoj pripisuju samo NDH-ovim režimu, iako su rađeni po diktatu Hitlera? Zar nije djelovanjem Stepinca i NDH-ova režima spašeno više Židova »nego sto bi to bilo da je sve bilo pod izravnom njemačkom vlašću«?

Pečarićeva metoda vrlo je jednostavna. On naprosto pita da li ono sto vrijedi za Hrvatsku i Hrvate, vrijedi i za Židove, Amerikance, Srbe, Nijemce, Engleze, Francuze, tj. i za sve druge. Akademik Pečarić zna faktografiju, poznaje materiju i nije teško pokazati da njegov oponent dr. Ivo Goldstein brani postojeću znanstvenu dogmu, jer svaki pokušaj izmjene postavaka »traljave znanosti« Goldstein naziva revizionizmom. A etiketiranje J. Pečarića da je »historiografski revizionist« tipična je marksistička pozicija i terminologija. J. Pečarić zato s

pravom upozorava da je zadaća svake kritičke znanosti, pa tako i historiografije, revizija povijesnih spoznaja od predrasuda, ideoloških postavaka, netočnih podataka i neutemeljenih »istina«.

Zabranjene teze do 1990.

Čitatelji će u ovoj knjizi naći niz novih podataka, činjenica i tvrdnja budući da akademik Pečarić na nov način, otvoreno, raspravlja i zagovara teze koje su imale zabranu javnosti do 1990. godine jer je komunistički režim branio da se o tim temama i na taj način raspravlja o hrvatskoj povijesti.

Dugoročno gledano, značenje je ove knjige sto dovodi u pitanje temeljne postavke na kojima je počivala socijalistička (službena) historiografija. Ova knjiga najavljuje obračun s dominantnom znanstvenom paradigmatom. Bilo bi pogrešno misliti da je ova knjiga samo polemika između akademika Pečarića i dr. Ive Goldsteina. Njih obojicu treba razumjeti kao simbole: jednoga kao branitelja važeće znanstvene dogme a drugog kao zagovornika nove paradigme.

Zato je dr. Ivo Goldstein samo jedan od mnogobrojnih legitimista, zagovornika nepromjenjivosti stare znanstvene paradigme, a akademik Pečarić jedan od manje brojnih predstavnika nove. Znanstveni rat između »legitimista« i »revizionista« ne vodi se samo oko znanstvenih »istina« i »činjenica«. Bijes legitimista proistječe iz spoznaje da se tradicionalni legitimitet povijesne znanosti razara i da se dovodi u pitanje njihova društvena moć i vjerodostojnost.

Povijest nije više ono sto tvrde »legitimisti«. Njezine su spoznaje u opasnosti jer je očito da su bremenite odbačenim ideološkim postavkama. Međutim, u opasnosti je i cijeli znanstveni pogon »legitimista« jer se promijenila politička stvarnost. Time se dovodi u pitanje njihova društvena moć, sredstava financiranja, izbor problema, kriteriji po kojima se donose odluke o odabiru problema i njihovu financiranju, sustav vrijednosti po kojima se reproducira znanstvena zajednica »legitimista«.

Bijes, netolerantnost, mržnja »legitimista« izbija iz mnoštva napisa po dnevnim tiskovinama. Oni su u panici i egzistencijalne pozicije. Međutim, »trajava znanost« nije sposobna istraživati i vrednovati suvremenu hrvatsku političku i društvenu zbilju jer je samostalna i suverena hrvatska država decenijama bio zabranjena tema i zabranjen problem za tu paradigmatu. Zato bijes i mržnja »legitimista«, iako su sve učestaliji, sve manje imaju učinka i sve manje izazivaju pozornost. »Legitimiste« je naprosto pregazilo vrijeme i oni su postali suvišni i osuđeni na vlastitu samodostatnost.

Povijest više neće biti izolirano područje podobnih

S druge pak strane »revizionisti« su još uvijek u poziciji osporavanja vladajuće paradigme. Nova paradigma nije artikulirana, na njoj nije formirana znanstvena zajednica, nisu ustaljeni i institucionalizirani mehanizmi znanstvene prezentacije i reprodukcije (instituti, časopisi, simpoziji, itd.) »revizionista«. I primjer »revizionista« hrvatske povijest pokazuje da je normalna znanost u fazi kada su

»činjenice nesigurne, vrijednosti sporne, ulozi visoki a odluke hitne« (Ravetz i Funkowitz, prema Z. Sardar, str. 63).

Zato ne iznenađuje da se polemika, tj. znanstveni rat između »legitimista« i »revizionista« vodi u novinama, dnevnicima i tjednicima. I jedni i drugi suočeni su s novom stvarnošću, ali i stvaraju novu stvarnost. Kada nepoćudne teme nisu našle mjesto i prostor u znanosti, onda su morale naći nove forme prezentacije i vrednovanja u javnosti. Znanstvenici su počeli komunicirati u javnim medijima i time je znanstvena prezentacija izgubila svoju krutu formu znanstvenog rada. Srušena je barijera između znanstvenog rada i sudjelovanja u masovnim medijima. Potvrđuje se ona teza da postnormalna znanost postaje dijalog između znanstvenika, novinara, aktivista i kućanica, bez obzira na njihove formalne kvalifikacije ili povezanost (Z. Sardar, str. 64).

Akademik Pečarić i ova knjiga, koja sadrži polemike objavljene u rasponu manjem od šest mjeseci, višestruko su neugodan protivnik »legitimista«. Prvo, zato što potkopava osnovne postavke i dovodi u pitanje povijesne »istine« i »činjenice« jedne zastarjele dogme; drugo, više je nego kvalificiran sugovornik za jednu novu znanstvenu praksu u kojoj imaju pravo sudjelovati svi bez obzira na svoje formalne kvalifikacije; treće, ova nova vrsta znanstvenog djelovanja nužno vodi k demokratizaciji znanosti općenito, a posebno povijesne znanosti koja nikada više neće biti izolirano područje bavljenja odabranih i podobnih.

U onoj mjeri u kojoj narod i javnost sudjeluju u kreiranju vlastite povijesti, u toj mjeri i povijesna znanost mora biti otvorena javnosti. Zato je konačna poruka ove knjige: Hrvatski je narod na demokratski način svojom voljom i žrtvom došao do slobode, samostalnosti i države; znanstvenici imaju pravo odbaciti dogme koje su bile u funkciji sputavanja hrvatske slobode. Zato ono što se zbilo na političkoj sceni i što je postalo hrvatska povijest mora biti prepoznato i dobiti potvrdu i u hrvatskoj povijesnoj znanosti.

TKO ĆE ODGOVARATI ZBOG PROTUHRVATSKIH LAŽI NA STRANICAMA JUSP JASENOVAC 2.

Na pitanje iz naslova vjerojatno ne možemo očekivati odgovor.

Zašto.

Pa očito je: to bi bilo u hrvatskom nacionalnom interesu.

Zato u „Hrvatskom tjedniku“ od 14. 8. 2024 Markica Rebić umirovljeni general-bojnik, čelnik kontraobavještajne i obavještajne službe u Domovinskome ratu, posebice u Oluji kaže:

„Ne znam predlažu li sada nakon Imotskoga Klasić, Goldstein i ostale domaće i strane koterije da se sve okruži bodljikavom žicom i da se 30 tisuća ljudi zatvori.

Velimir Bujanec

**NOTORNI KLASIĆ HUŠKA PRAVOSUĐE NA TISUĆE MLADIH
HRVATA: “DAJTE, POČNITE KAŽNJAVATI!”**

15 Kolovoz 2024

Nastupajući na Večernjem TV, notorni jugopovjesničar iz Siska – H. Klasić, pozvao je na kažnjavanje tisuća mladih Hrvata koji su uživali za Dan pobjede u Imotskom- na koncertima MP Thompsona, Mate Bulića, Hrvatskih ruža i Dražena Zečića.

KLASIĆ O POSJETITELJIMA KONCERTA U IMOTSKOM: - Apsolutno sam siguran gdje bi bili 1941. '42. ili '45. godine...

ODGOVOR BUJICA TIMA: - Jugane Klasiću, u pravu si! Bili bi na strani Hrvatske države, protiv crvene zvijezde petokrake i kokarde, baš kao i 1991. godine!

Razlika je jedino u tome što bi se ti, Jugane Klasiću, 1941. godine od nas skrivao u šumi Brezovici ili Srbu - s pokradenim kokošima iz hrvatskih kokošinjaca! Godine 1945. Bacao bi u jame hrvatske zarobljenike, al' ipak - ima jedan mali problem; ovakvi poput nas nikada se ne bi predali tvojim kokošarima! Nastavili bi se u Domovini ili emigraciji boriti za hrvatsku nezavisnost i rušenje tvoje Jugoslavije, kao što se i dogodilo 1991. godine... Sloboda, za koju su mnogi dragovoljci život dali slavnih devedesetih, podrazumijeva i apsolutno slobodno pjevanje domoljubnih pjesama, zbog čega više nikada nitko neće morati ići na Goli otok ili u Lepoglavu!

Nastupajući na Večernjem TV, notorni jugopovjesničar iz Siska – H. Klasić, pozvao je na kažnjavanje tisuća mladih Hrvata koji su uživali za Dan pobjede u Imotskom- na koncertima MP Thompsona, Mate Bulića, Hrvatskih ruža i Dražena Zečića.

Notorni Klasić, između ostaloga, podupire odluku austrijskih lijevo-zelenih vlasti o zabrani komemoracije na Bleiburgu i sličan recept preporučuje Hrvatskoj, uz huškački pritisak na nacionalno pravosuđe; “Dajte, počnite kažnjavati!”

Velimir Bujanec

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/40378-notorni-klasic-huska-pravosude-na-tisuce-mladih-hrvata-dajte-pocnite-kaznjavati>

ZNANSTVENI REVIZIONISTI I POLITIČKI AKTIVISTI

ZNANSTVENI REVIZIONISTI I POLITIČKI AKTIVISTI

Povjesničar Davor Marijan je svojim tekstom o priglupim napadima na tzv. revizioniste pokazao kako je jadna pozicija onih koji kroz cijelo vrijeme zastupaju 'teoriju' kako povijest nije znanost jer ono što je Partija odredila da je apsolutna istina to se ne smije revidirati:

Davor Marijan: Pojam revizionizam bio je u sferi marksizma, u Hrvatsku ga je uveo Slavko Gldstein

Koliko smo puta na malim ekranima ili na sučeljavanjima povjesničara, političara i javnih osoba čuli optužbe za „revizionizam“, kada se raspravljalo o temama iz nedavne hrvatske povijesti? Što je točno revizionizam? Nevezano za povijesnu znanost, nešto revidirati znači preispitati, ponovno staviti na test i dodatno provjeriti. U tom postupku moguće je i dobiti potpuno nova saznanja, suprotna od onih koja su prije toga bila smatrana istinom. U hrvatskoj historiografiji pojam revizionizam uglavnom sa sobom nosi negativne konotacije, odnosno riječ je o etiketi kojom se diskvalificiraju nečija nova otkrića, pa i sam povjesničar kao znanstvenik, ako se usudi dirnuti u zadane povijesne dogme, najčešće između 1941. i 1990. godine.

Povjesničar Davor Marijan s Hrvatskog instituta za povijest, najpoznatiji po svojim istraživanjima Domovinskog rata i bogatoj znanstvenoj bibliografiji, napisao je pregledan rad o revizionizmu u kojemu je odlučio revidirati pojam revizionizma kako ga tumače naši povjesničari omiljeni u televizijskim studijima i redcima najutjecajnijih dnevnih novina i portala, te otkriti njegove korijene i specifičnosti u hrvatskoj historiografiji i javnom prostoru. Na Portalu hrvatskih znanstvenih i stručnih časopisa Hrčak možete pronaći njegov cjeloviti članak pod naslovom: „Suvremena hrvatska povijest i nevolje s revizionizmom“. U uvodu

Marijan piše kako se pojam „povijesni revizionizam“ u Hrvatskoj pojavio tek početkom 21. stoljeća. Do tada je bio „isključivo u sferi marksizma, što je u slučaju Hrvatske (i Jugoslavije) bila stvarnost od 1945. do 1990. godine“. Marijan odmah na početku identificira „zaslužnu“ osobu za uvođenje tog pojma u lijevo krilo hrvatske historiografije i hrvatskog društva. Riječ je o Slavku Goldsteinu, osobi koja nije niti bila povijesne struke, napominje Marijan.

O Slavku Goldsteinu i njegovom prozivanju dr. Franje Tuđmana za povijesni revizionizam nakon 2000. godine Marijan piše: „Devedesetih godina promijenila se vlast u Hrvatskoj, zbio se rat koji kao izvanredno stanje nije bio pogodan za normalni život, pa ni historiografska istraživanja. Historiografija nije zamrla, a nakon 2000. dio nje etiketiran je povijesnim revizionizmom, a prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman prozivan najodgovornijim za njega. 'Otac' prozivanja za povijesni revizionizam bio je Tuđmanov politički protivnik Slavko Goldstein, osoba bez formalnog povijesnog obrazovanja, i njegov slučaj pokazuje kako dobro umreženi medijski interesi mogu od besmislice napraviti pitanje 'životne važnosti', da ne kažemo nacionalnog interesa. Međutim, njegove su teze neprihvatljive u znanosti. Prozivanja za revizionizam u znanosti, pa tako i u historiografiji, apsurdna su jer, kako primjećuje M. Gross, 'svaki iskaz zastaruje i zahtijeva reviziju'. Što je znanost bez revizije? Jesu li znanstvenici koji rade reviziju revizori ili revizionisti – pitanje je za uzaludno gubljenje vremena.“

Marijan zaključuje kako je pojam „povijesni revizionizam“ blizak samo onom krugu ljudi koji ne vide nikakvu potrebu niti smisao dovođenja u pitanje slike Drugog svjetskog rata. Iznimka je jedino, navodi Marijan, brojka stradalih u Jasenovcu koja je smanjena sa 700 000 na 83 do 100 000. Međutim, i ta je brojka neutemeljena i nije nastala na povijesnim i drugim znanstvenim istraživanjima. Upornim ponavljanjem, piše Marijan, nova brojka ubijenih u Jasenovcu postala je prihvaćenom u dijelu društva. Optužbama za povijesni revizionizam nastoji se obeshrabriti povjesničare u njihovim istraživanjima i propitivanjima povijesti. Stoga je revizionizam „sfera dnevne politike, ali ne i znanosti“, zaključuje Marijan. Na kraju dodaje i kako povjesničar koji nije revizionist nema što tražiti u znanosti. Najbolje bi mu bilo ući u politiku i novac poreznih obveznika koji se ulijeva u historiografiju prepustiti onima koji nisu lijeni „uroniti u arhive“.

Tko su danas „sinovi“ prozivanja za povijesni revizionizam u Hrvatskoj? Jedan od najvećih je i doslovni sin Slavka Goldsteina, profesor povijesti na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, Ivo Goldstein. Zabrinut za „agresivni“ povijesni revizionizam, Ivo se „prekvalificirao“ iz medijevista i bizantologa u povjesničara 20. stoljeća. Međutim, na tom polju pokazao se amaterom kao što je bio i njegov pokojni otac. Ivo je pisao o Titu, Bleiburgu, Jasenovcu, partizanima i Tuđmanu grubo kršeći pravila povijesne struke i pokazujući iznimnu intelektualnu i profesionalnu lijenost u svojim knjigama, čija je svrha u prvom redu ionako bila braniti „tekovine antifašizma“, partizanski pokret i „državnika“, ne diktatora, Tita.

Uz Goldsteina, doduše ne tako glasno, javljaju se i ostali povjesničari koji su ideološki vezani za komunističko razdoblje i partizansku prošlost svojih predaka.

Riječ je o poznatim povjesničarima koje često susrećemo na televiziji – Tvrtku Jakovini i Hrvoju Klasiću. Više vremena provode komentirajući tuđa istraživanja, no što sami pišu radove i „uranjanju u arhive“. Tema koja se danas ne smije dirati je logor Jasenovac koji je i Marijan spominjao. Bilo kakva sumnja u službenu brojku ili karakter logora u lijevom krilu historiografije izaziva zgražanje i osude. S druge strane, kada se „ljevi“ povjesničari uhvate svojih tumačenja i interpretacija povijesti, recimo Domovinskog rata, tada se brane slobodom misli, povijesnim pluralizmom, autonomijom znanosti i sličnim površnim izgovorima. Ne možemo ne primijetiti da se njihov povijesni revizionizam temelji uglavnom na „interpretacijama“, a ne na izvorima i istraživanjima.

Aktualni slučaj povučenog udžbenika povijesti najbolje oslikava hrvatsku historiografsku scenu o čemu je i Marijan ponešto govorio u svom preglednom članku o revizionizmu u Hrvatskoj. Članak je nastao prije gotovo pet godina, no i danas je aktualan. Kritičari udžbenika nastupili su isključivo znanstveno i argumentima su dokazali kako je udžbenik manipulativan, prožet faktografskim pogreškama i metodološki loš. Riječ je uglavnom o povjesničarima koji ne nalaze put do medija, nemaju emisije na Prisavlju niti javljanja uživo tijekom obljetnica iz nedavne hrvatske povijesti, između ostalog i zato što su u arhivima. Povjesničari koji su zauzeti imidžom u javnosti, nastupima u središnjim dnevnicima i aktivističkim angažmanima nemaju radove i ne mogu intelektualno konkurirati svojim kolegama koji propituju njihove narative. Jedino što imaju jest toljaga zvana povijesni revizionizam. Zato u ovom slučaju povučenog udžbenika imamo struku s jedne strane i aktiviste s druge strane koji se koriste lažnim narativima u medijima, te izbjegavaju protuargumentaciju iz ideoloških razloga. Vrijeme će pokazati hoće li ovaj slučaj povučenog udžbenika revidirati prozivače za povijesni revizionizam. Njihove slabe kompetencije, nepoznavanje elementarnih činjenica iz povijesti i izbjegavanje sučeljavanja sa strukom u opoziciji mogli bi javnosti otkriti kako neki „stručnjaci“ nisu toliko stručnjaci, koliko su ideolozi, aktivisti i neostvareni političari.

<https://www.popodnevnik.hr/blog/davor-marijan-pojam-revizionizam-bio-je-u-sferi-markszizma-u-hrvatsku-ga-je-uveo-slavko-goldstein/234>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/39139-davor-marijan-pojam-revizionizam-bio-je-u-sferi-markszizma-u-hrvatsku-ga-je-uveo-slavko-goldstein>

Dva doktora računarstva su postali poznati u RH svojim računarskim raščlambama raznih popisa žrtava i dokazali da je zvanični popis žrtava u Jasenovcu obična laž. Oni su sjajni definirali pozicije revizionista – nazvali su ih ZNANSTVENIM REVIZIONISTIMA, a tzv. povjesničare koji nisu revizionisti POLITIČKIM AKTIVISTIMA u tekstu objavljen u 'Hrvatskom tjedniku' od 9. 6. 2024.: ZNANSTVENI REVIZIONIZAM PROTIV POLITIČKOG AKTIVIZMA.

Točku na i političkim aktivistima zadao je drugi povjesničar iz HIP-a dr. sc. Vladimir Geiger dokazavši kako na stranicama JUSP Jasenovac postoje zlonamjerne izmišljotine kojima je za cilj 'dokazivanje' genocidnosti hrvatskog naroda.

Naravno problem je u tome što ima jako puno tzv. znanstvenika koji su imali velike koristi u tome. Zato su oni zapravo pokazali kako su u pravu Banić i Koić tvrdeći da su oni samo mali i jadni politički aktivisti. Naime reagirali su slično onome kada je Ivo Drobilica pronašao svoju drobilicu u Jasenovcu. Naime puno puta sam pisao kako u velikosrpskoj politici najveću krivnju imaju oni koji pokazuju da je njihova laž – laž. Što je veća laž krivica je veća. Tako su političkim aktivistima krivi znanstveni revizionisti, a ponajviše je to danas Geiger jer je laž na koju je on ukazao toliko velika da je ravnatelj JUSP Jasenovac morao podnijeti ostavku. U državama koje drže do sebe sigurno bi mnogo gore prošao, ali brojni sljedbenici tvrde da povijest nije znanost u dijelu laži koje odgovaraju velikosrpskoj politici prave od njega žrtvu. Zato su svi postali još veći predmet poruge. Izdvojio bih ovdje kolumnu Žarka Ivkovića

NI CRNO NI BIJELO iz Večernjeg lista, , 3. lipnja 2024., str. 8:

*JE LI REVIZIONIST I POLJSKI POVJESNIČAR KOJI JE ISPRAVIO BROJ ŽRTAVA
AUSCHWITZA ?*

(Tekst je dan u uvodnom dijelu)

U Prilozima dajem i tekst Zvonimira Hodaka:

LIPANJ 1941. I LIPANJ 2024.: TREBALO JE SEDAMDESET GODINA DA
SE RASKRINKA JEDNA POVIJESNA LAŽ

<https://direktno.hr/kolumne/lipanj1941-i-lipanj-2024-trebalo-je-sedamdeset-godina-da-se-raskrinkajjedna-povijesna-laz-347159/>

HRVATI BURNO REAGIRALI NA TVRDNJU ZVONIMIRA HODAKA:
'ISTINA JE U PRIČAMA STIPE MESIĆA'

<https://direktno.hr/direkt/hrvati-burno-reagirali-na-tvrdnju-zvonimira-hodaka-istina-je-u-pricama-stipe-mesica-347262/>

Teško je i političarima koji su do sada, iako članovi HDZ-a koju je osnovao povjesničar Franjo Tuđman koji je i sam stradao zbog istine o Jasenovcu, zastupali teze neškolovanog povjesničara amatera Slavka Goldsteina. Tako političarka iz te stranke koja na svojim rukama ima i krv mog dragog prijatelja generala Slobodana Praljka i dalje čvrsto ostaje na pozicijama laži. A to je nezgodno jer su u koaliciji stranke koja okuplja tuđmaniste. Zato u Prilozima dajem tekstove:

OBULJEN KORŽINEK O JASENOVCU: OČEKIVALI SMO DA ĆE
POGREŠKE BITI RANIJE OTKLONJENE

<https://narod.hr/hrvatska/obuljen-korzinek-o-jasenovcu-ocekivali-smo-da-ce-pogreske-bit-ranije-otklonjene>

KUKAVICA UPOZORIO OBULJEN KORŽINEK: PLJUNULI STE NA RAD
FRANJE TUĐMANA, PREISPITAJTE SVOJ MANDAT I RAD!”

Kukavica upozorio Obuljen Koržinek: Pljunuli ste na rad Franje Tuđmana,
preispitajte svoj mandat i rad!” - Dalmacija News

Zato kao zadnji prilog dajem i tekst dvojice doktora znanosti Koića i Banića:
KOIĆ I BANIC O OSTAVCI RAVNATELJA JASENOVCA: JEDAN MANJE,
KAMO DALJE?

<https://narod.hr/hrvatska/koic-i-banic-o-ostavci-ravnatelja-jasenovca-jedan-manje-kamo-dalje>

Josip Pečarić

PRILOZI

LIJEVOM NAŠOM

LIPANJ 1941. I LIPANJ 2024.: TREBALO JE SEDAMDESET GODINA DA SE RASKRINKA JEDNA POVIJESNA LAŽ

Zvonimir Hodak

U ljevičarskom 'Telegramu' Šesta lička 'prosto ne može da veruje'. Javljaju telegramom da su pred par dana 'avijuni' preletjeli preko Zagreba, i to 'usred dana'.

03.06.2024.

Nečuveni bezobrazluk! Umjesto da svoj 'militarizam' pokazuju usred noći, HDZ-ovci probijaju zvuk usred bijela dana. I dok se pošten svijet odmara od preleta Rafala, oporba još uvijek planira kako skinuti s trona **Turudića** te kako što brže 'ubaciti' u EU Srbiju, BiH i Crnu Goru.

Već bi oni smislili kako sve to izvesti, da militaristi ne koriste Rafale kako bi ih dekoncentrirali. **Sanja Modrić** i ostalo društvanice iz Šeste ličke ima pregršt konstruktivnih stvari za napraviti, ali ne uspijevaju, jer čim prelete 'avijuni' odmah pomisle na tragično 'bombardovanje Beograda' u kojem je poginuo jedan

lik, 'srpski narodni heroj' koji je baš u vrijeme 'bombardovanja' išao kupiti 'Večernje Novosti'.

Lik očito nije imao sreće, za razliku od onih muževa koji odu navečer kupiti novine i sretno se vrata u brak za pet do deset godina. Da biste svaku večer spavali s drugom ženom, morate se prvo razvesti od prve... Ima toliko stvari od 'općeg dobra' za naše narode i narodnosti, ali oporba stalno leleće o tim 'avijunima'. Recimo, nek' se malo ugledaju u našeg zagrebačkog Gradonačelnika kojem na srcu osobito leži demografska obnova. Svjestan je čovjek da ako se na planu demografije stvari brzo ne promijene, uskoro nas neće biti, odnosno bit će nas, ali pod drugim imenima. Da se to ne bi dogodilo, Tomica nas je do sada, k'o koka jaja, grijao skupim gradskim plinom iz Gradske plinare Zagreb-Opkrba. Kad je to skužio Međimurac **Nenad Hranilović**, ubacio je svoju tvrtku Međimurje plin na natječaj i zapaprio Tomaševiću više negoli se papri slavonski čobanac.

Tomica se sad još koprcava lavovski se boreći za svoj kadrovski uradak - direktora Zagrebačke plinare, ali HERA je koncesiju ipak dodijelila Međimurcima. Tako će nas Zagrebčance od jeseni grijati međimurski plin po nešto nižoj cijeni od zagrebačkog. Dobro, nećemo nastradati od međimurskog plina, ali hoćemo od Možemo! Sjetih se **Marcela Holjevca** i njegove poruke: "Milane vrati se, sve ti je oprošteno". Neki su još uvijek naivci pa su postavili zastave 'Hoda za život' po Zagrebu, ali je naš ljevičarski gradonačelnik Tomica odmah skužio da je to desničarska podvala i 'napoleonskim' potezom zabranio takvo 'naružnjavanje' grada te izvjesio LGBTQ+ zastave. LGBTQ+ populacija je postala osmo svjetsko čudo. Bože 'prosti, uopće se ne razmnožavaju, a iz dana u dan ima ih sve više.

Međimurski plin, divlje svinje i nepokošena trava

U subotu je Zagrebom prošetala s Gradonačelnikom pod rukicu rulja svakakvih tipova i tipusica, pa tko voli nek' izvoli. Nemam ništa protiv svih tih LGBTQ+ i kako se već svi ne zovu, ali zašto tu svoju seksualnu i drugu 'specifičnost' ne ostvaruju kod kuće i između sebe, a ne da jurčaju gradom i galame na sva zvana. Brzina svjetlosti možda i nije konstantna, ali sporost javnog prijevoza u Zagrebu jest. U prošloj sam kolumni već spomenuo kako je zlobni **Davor Ivanković** u Večernjim novostima, pardon, u Večernjaku postavio pitanje: "Zašto će oporba prije dobiti sedmicu na Lotu nego pobijediti na izborima?" Nažalost, to se ne odnosi na Zagreb. Oporba u liku Možemo! je pred tri godine pomela naš uspavani purgeraj.

Osim grandioznih projekata o kojima snatri Tomašević na raznim presicama, ove je godine Zagreb za rođendan dobio međimurski plin, divlje svinje, nepokošenu travu, prekrpane kontejnere smeća tako da penzići ne moraju kopati po kontejnerima - sad im je sve na dohvat ruke, na podu. Prodali su nam muda pod bubrege pa sad moramo na dijalizu...Da bi pomogli Makedoncima smiriti albanski bunt, Srbi im šalju tenkovekojima su do sada gazili Albance po Kosovu, uz poruku 'Gazi dalje'. Nezgodna je što su tu poruku čuli i Izraelci u Gazi....

Napokon je počelo. Ravnatelj Javne ustanove spomen područja Jasenovac podnio je ostavku nakon što je na mrežnim stranicama te ustanove otkrivena prijesna laž o sastanku Trećeg Reicha i NDH u lipnju 1941.g u Zagrebu kad je navodno bilo odlučeno o masovnom protjerivanju i ubijanju Srba. Zanimljivo, lipanj 1941.g. i lipanj 2024.g. Trebalo je očito sedamdeset godina da bi se raskrinkala jedna povijesna laž. A to je samo jedna od tisuću. Ovo je uspjelo zahvaljujući mrežnoj stranici CroFacta. Ima li na mrežnoj stranici JU SP Jasenovac ikakve istine? Od 750.000 tisuća ubijenih do 83.000. Laž od samog početka...

FOTO: HINA/Lana Slivar Dominić

Lovac na genocide nije znao da su karijerne mogućnosti ograničene

Kaže **Ivo Pejaković**, ravnatelj Jasenovca, sada u ostavci: "Moj je stav da se dogodio genocid nad Srbima ako pratimo ideologiju ustaškog pokreta i prije 1941.g..." Dirljivo je kako neki nađu ulaz i u bezizlaznoj situaciji! Hrvatski tjednik proglasio je našeg Ivu 'fah idiotom tjedna'. Zašto tjedna? Nagradno pitanje: zašto je naš Ivo postavljen za ravnatelja Jasenovca? Naš lovac na genocide Ivo Pejaković srećom nije znao da su karijerne mogućnosti uvijek ograničene osobnim (ne)mogućnostima. Možda da mu se pokloni knjiga **Stjepana Loze** 'Ideologija i propaganda velikosrpskog genocida nad Hrvatima'. Kad su ga uzeli na metu, ispalo je da je nosio štafetu...

U domovini 'status quo (vadis)'. **Peđa Grbin** i dalje vrebata trenutak da smjeni **Ivana Turudića**. Roko Šikić je nestrpljiv: "Majko Božja od Kamenitih vrata, vrati Zagreb u ruke Hrvata!" **Roko Šikić** je prevoditelj i dobro kuži stvari. Na parlamentarnim izborima 17. travnja o. g. jugovići su, ne-akademski rečeno, 'popušili'. To su SDP, Možemo!, IDS, Beljakov HSS, **Dalijina** strančica bez imena i prezimena, nepostojeća stranka koju vodi **Anka Mrak** i ostala braćja. Tako bar misli **Josip Milić**. Po njemu je pred njima novih četiri godine grobne tišine pa ih se ni za što neće pitati. Zajednički nazivnik cijele te družine je da preziru

Tuđmana, a vole **Tita**. Stalno kukuriču o nedovoljnim socijalnim pravima, a sami su sebi osigurali za nerad iznadprosječne plaće u Saboru.

Jedna gramatička pitalica. Koja je razlika između ć i č? Odgovor je - velika! Nekada su radnici dobivali plaću, a danas plaču....

Već godinama nakon 2000. g. jugo-nostalgičari drmaju Hrvatskom k'o majmuni na drvetu bananama. Jel' im postalo jasno da im se približava kraj? Valjda će ih prirodni zakon starenja i smrti napokon istrijebiti. Međutim, ne treba se previše veseliti, jer oni uspješno u svom duhu odgajaju naše mlade generacije. Recimo, zagrebački moderni partizan **Hrvoje Klasić**, strpljiv k'o nosorog i bliski rođak rigidnog **Mike Špiljka**, piše i snima boreći se tobože protiv 'desničarske revizije povijesti'. Pita se naš Hrvojica trepteći od ponosa: "Može li netko navesti bilo koju ustašku bitku ili pobjedu nad partizanima osim kao pomoćna vojna snaga Nijemcima? Na Kozari, Neretvi, Sutjesci...?". Hrvojici je vjerojatno Mika Špiljak ispričao o 'velikim pobjedama' njegovih u bitkama na Kozari, Neretvi i Sutjesci, ali mu je zaboravio reći kako se zapravo radilo o velikoj bježaniji da bi se navodno spasili ranjenici. Jedina prava vojnička pobjeda partizana u ratu bila je "bitka" za Zagreb, kad su se partizani i četnici zajednički ušuljali u prazan grad. Tada je počelo veliko slavlje i klanje...

FOTO: HINA/Nikola Blažeković

Ljubimac Šeste ličke i Jutarnjeg, pomalo je sjetan

Hrvojica, ljubimac Šeste ličke i Jutarnjeg, na kraju je pomalo sjetan pa kaže: "Ima jedan porazan podatak da je u posljednjih trideset godina u Hrvatskoj tek jedan doktorat napravljen na temu antifašističkog otpora. 'Otpor' znači čekanje da saveznici odrade posao pa da partizani iza njih 'oslobađaju' u pravilu prazne gradove. Bitka za Odžak, o kojoj sam više puta pisao, trajala je, nakon službenog završetka Drugog svjetskog rata, do 26. svibnja 1945. godine pa evo teme za 'kolektivni' doktorat Klasića, **Jakovine** i **Markovine** o herojskom otporu

branitelja Odžaka nasuprot deset puta nadmoćnijim partizanima. Branitelj **Petar Rajkovačić** je (po usmenoj predaji) poručio Paveliću ako se ne osjeća siguran u Zagrebu "neka samo dođe u Odžak".

Dakle, omjer ovih o kojima nitko već trideset godina ne piše doktorate i branitelja Odžaka bio je 11 prema 1. A marketinškom agentu Klasića i ostalih 'istoričara', drugu Vladi Vurušiću, preporuka: na Filozofskom faksu u Zagrebu organizirati tribinu 'Sve partizanske bježanije u Drugom svjetskom ratu'. Nakon toga može uslijediti podjela doktorata, makar i na benzinskoj pumpi u Mostaru. Mnogi tvorci gospodarskih čuda kasnije su se sami sebi čudili. Hajmo sad malo cmizdriti, naricati i kmečati. U Slavonskom Brodu je otvoren novi Srpski kulturni centar, a kino i Hrvatski dom su i dalje oronuli i zapušteni. Zatvoreni i izvan funkcije. Ovo je na čast novom modernom 'suverenizmu'.

Srpska nacionalna manjina je već odavno, još zahvaljujući Tuđmanu, prestala biti ozbiljan međunacionalni problem u hrvatskoj državi. Većinom su integrirani građani RH, a imaju i zajamčena sva manjinska prava. Oko navodnog "srpskog pitanja" vatru stalno pale samo petokolonaši, orjunaši, jugo-nostalgičari i Šesta lička duboko galvanizirani u ljevičarskim medijima. Zašto sam spomenuo Slavonski Brod. Zato jer je baš tamo u Domovinskom ratu poginulo najviše djece u jednom danu. Brod je zaslužio da se današnjim mladim generacijama omogući što bolji život, zabava i znanje o svemu što se u ratu događalo. Međutim, današnji mladi u Brodu mogu posjetiti jedino 'Srpski i kulturni centar' kako bi doznali 'pravu' istinu o Domovinskom ratu. E, baš smo bijedni...

FOTO: HINA/Zvonimir Kuhtić

Možda mu se vojska zamjerila...

Nakon mirne reintegracije hrvatskog Podunavlja vratili su se u RH mnogi koji su tvrdili da su u vojsci Republike Srpske služili civilni vojni rok. To su valjda bili

oni koji su rokali po civilima. Kažu da je **Plenković** 'zaobišao' vojsku. **Milanović** i **Josipović** 'služili su narodu' u Titovoj gardi. Kažu s ponosom! Zna li itko gdje je vojsku služio **Stipe Mesić**? Možda i on u gardi? Ne vjerujem. Prije bi u gardu pozvali **Kolindu**. Možda mu se vojska zamjerila, pa je zato kao vrhovni zapovjednik Hrvatske vojske u dva predsjednička mandata jednim potezom pera umirovio naše pobjedničke ratne zapovjednike. Apstraktno uzevši, što bi se dogodilo da je 'naš' đ Stipe postao glavni zapovjednik Hrvatske vojske prije 5. kolovoza ljeta Gospodnjeg 1995? Bili uopće bilo Oluje i Bljeska, oslobođenja hrvatskih okupiranih područja ili bi Stipe već tada smijenio većinu ratnih generala da se ne upliću?

Sandra i Dalija su sablažnjene: Naljutila ih je izjava koju se netko napokon usudio javno izreći

Nedavno sam negdje pročitao 'mudru' Stipinu izjavu kako se u Hrvatskoj naslućuje 'fašizacija ili ustašizacija'. Stipe je očito na istoj valnoj dužini kao i Ivo Pejaković, ravnatelj Jasenovca u ostavci. Ili obratno. Tko će ga znati... Stipe Mesić se navodno uzbudio na samu pomisao da se "Hrvatskom slovu" dodjeli neka lova. Glavni argument Stipi bila je tvrdnja da se u tom listu objavljuju notorne laži. Kako bi tek škrgutao zubima kad bi "Hrvatsko slovo" počeo objavljivati samo notorne istine...

<https://direktno.hr/kolumne/lipanj1941-i-lipanj-2024-trebalo-je-sedamdeset-godina-da-se-raskrinkajedna-povijesna-laz-347159/>

LAVINA KOMENTARA

HRVATI BURNO REAGIRALI NA TVRDNJU ZVONIMIRA HODAKA: 'ISTINA JE U PRIČAMA STIPE MESIĆA'

Odvjetnik i kolumnist portala **Direktno Zvonimir Hodak** u svojoj najnovijoj kolumni osvrnuo se na komunistički režim i logor Jasenovac koji je i dalje goruća tema u Hrvatskoj.

04.06.2024.

Foto: HINA/Lana Slivar Dominić

Njegov tekst ponovno je izazvao lavinu reakcija čitatelja koji imaju svoje mišljenje o temi. "Istina je u pričama **Stipe Mesića** koji je tvrdio da je u ratu skidao vrijedne stvari s ubijenih Ustaša i Domobrana, zlatninu, satove i prevrtao im džepove vadeći novac, partizane nije džepario, jer nisu imali ništa vrijednog kod sebe", jedan je komentar.

Drugi podsjeća na jedan zločin o kojem se ne priča dovoljno. "Najviše me žalosti činjenica o ubijenoj djeci u Slavonskom Brodu te da se niti njima, a niti ostalih preko 400 djece ubijenih u velikosrpskoj agresiji pod četničkim i partizanskim obilježjima ne poklanja dužan pijetet i spomen", smatra jedan čitatelj.

"Ako vlast želi skinuti batinu s nas koji smo rođeni poslije Drugog svjetskog rata, s naše djece, unuka i unučica i njihove djece onda mora nastaviti istraživanje koliko je žrtava i čijih u Jasenovcu", zanima trećega.

FOTO: HINA/Nikola Blažeković

Pohvale čitatelja

Hodakove kolumne iz tjedna u tjedan oduševljavaju čitatelje pa ne čude pohvale koje stalno prima od njih. "Svaka čast gospodinu Hodaku na ovoj maloj povijesnoj lekciji, koju vjerujem puno njih nije znalo. Samo tako nastavite i tucite iz svih pera po ovim 'jugovičima' i po Šestoj Ličkoj", poručio mu je jedan čitatelj.

Lipanj 1941. i lipanj 2024.: Trebalo je sedamdeset godina da se raskrinka jedna povijesna laž

Ipak, bilo je i kritika. "Hodaku su opet svi krivi osim HDZ-a naravno. Autoru članka ne smeta činjenica da je ta stranka na vlasti 30 godina, a ništa nisu poduzeli glede skidanja ljage s Hrvata kao 'genocidnog naroda'. Štoviše, još se i klanjaju četničkim mitovima odnosno 'stratištima'", napisao je jedan čitatelj. Ostale komentare pročitajte OVDJE.

<https://direktno.hr/direkt/hrvati-burno-reagirali-na-tvrdnju-zvonimira-hodaka-istina-je-u-pricama-stipe-mesica-347262/>

OBULJEN KORŽINEK O JASENOVCU: OČEKIVALI SMO DA ĆE POGREŠKE BITI RANIJE OTKLONJENE

4. lipnja 2024.

Izvor: Fah Montaža: Narod.hr

Ministrica kulture i medija **Nina Obuljen Koržinek** izjavila je u ponedjeljak da ministarstvo podupire rad JUSP-a Jasenovac, a Upravno vijeće održat će u utorak sjednicu na kojoj će se **definirati koraci za otklanjanje uočenih faktografskih netočnosti u sadržaju mrežnih stranica.**

“U dogovoru s Upravnim vijećem JUSP-a Jasenovac, čiji dosadašnji rad ministarstvo cijeni i podupire, za sutra je sazvana sjednica Upravnog vijeća na kojoj će se definirati daljnji koraci za uredno funkcioniranje ustanove, ali i za otklanjanje uočenih faktografskih netočnosti u sadržaju mrežnih stranica te provesti sve zakonom propisane mjere za usklađivanje administrativnog okvira rada ustanove”, rekla je Hini ministrica Obuljen Koržinek.

>Banić i Koić za Narod.hr: Ravnatelj JUSP Jasenovac je došao s politikom i s njom i odlazi

Ispraviti faktografske netočnosti s mrežnih stranica JUSP-a Jasenovac
Ravnatelj Spomen područja Jasenovac Ivo Pejaković krajem svibnja podnio je ostavku, nakon što je na mrežnim stranicama CroFacta objavljen članak

povjesničara Vladimira Geigera pod naslovom “Jesu li utemeljene tvrdnje na mrežnim stranicama Javne ustanove Spomen-područja Jasenovac o sastanku predstavnika Njemačkoga Reicha i Nezavisne Države Hrvatske 4. lipnja 1941?”. Geigerov članak opovrgava navode s mrežnih stranica JUSP-a Jasenovac da je na sastanku između Adolfa Hitlera i Ante Pavelića korišten pojam “konačno rješenje”.

“Napominjemo da su faktografske netočnosti u sadržajima koji se iznose na mrežnim stranicama ustanove uočene i prije objave članka Vladimira Geigera te da je ravnatelj u ostavci o njima bio obaviješten. Složio se da je nužno ispraviti pojedine dijelove te smo očekivali da će pogreške biti već ranije otklonjene”, navodi ministrica.

>Documenta Pejakovića nazvala stručnim i hrabrim: Jasenovac treba osloboditi politizacije i pokušaja cenzuriranja

Obuljen Koržinek ističe da je, zajedno s kolegama iz ministarstva, od prvog dana u izravnom kontaktu s ravnateljem u ostavci i drugim zaposlenicima JUSP-a Jasenovac, kako bi se osigurali uvjeti za nesmetani nastavak rada ustanove, do imenovanja v.d. ravnatelja i raspisivanja natječaja za novog ravnatelja, prenosi [Tportal](#).

“Namjera nam je, u suradnji s Upravnim vijećem te ključnim institucijama, znanstvenicima i stručnjacima s relevantnom bio-bibliografijom koji se bave povijesnim istraživanjem razdoblja Drugoga svjetskog rata, pokrenuti temeljite historiografske analize i recenzije svih sadržaja na mrežnim stranicama ustanove, kako bi informacije koje se predstavljaju javnosti bile točne, vjerodostojne i temeljene na relevantnim primarnim izvorima i arhivskom gradivu”, kazala je.

Pritom je naglasila da treba razlikovati pojmove “revizija” i “revizionizam” jer se radi o dijametralno suprotnim pojmovima.

Protiv svakog pokušaja povijesnog revizionizma

“Na znanstvenicima je da recenziraju mrežne stranice JUSP-a Jasenovac što nikako ne uključuje promjenu narativa o logoru Jasenovac, niti redizajniranje povijesti, kako bi neki pojedinci htjeli iskrivljeno prikazati. Tko god novonastalu situaciju nastoji iskoristiti za stjecanje nezasluženih političkih koristi i poticanje podjela, ustanovi ne želi dobro, a njezinom komemorativnom i edukativnom djelovanju nanosi nepopravljivu štetu”, poručila je.

Ministarstvo kulture i ubuduće će se oštro suprotstavljati svakom pokušaju povijesnog revizionizma u odnosu na zločine koje su počinili NDH i ustaški režim, ističe Obuljen Koržinek, bilo da se radi o radikalnom preuveličavanju ili umanjivanju procijenjenog broja žrtava logora Jasenovac.

“Naglasak stavljamo na financiranje muzejske djelatnosti ustanove i ono što je najvažnije, na organizaciju posjeta škola Spomen području Jasenovac, kako bismo njegovali kulturu sjećanja i prenosili mladim generacijama znanja o Holokaustu nad Židovima, Samudaripenu i stradavanju Roma te masovnim zločinima nad Srbima, ali i pripadnicima hrvatskog i drugih naroda koji su se suprotstavljali ustaškom režimu”, rekla je.

Također je najavila realizaciju stalnog postava Hrvatskog povijesnog muzeja, u bivšoj zgradi Državnog hidrometeorološkog zavoda, koji će prezentacijom obuhvatiti sva razdoblja hrvatske novije povijesti.

>**Policija upala u Ministarstvo kulture, HAZU i HŽ**

<https://narod.hr/hrvatska/obuljen-korzinek-o-jasenovcu-ocekivali-smo-da-ce-pogreske-bit-ranije-otklonjene>

OŠTRE RIJEČI

**KUKAVICA UPOZORIO OBULJEN KORŽINEK:
PLJUNULI STE NA RAD FRANJE TUĐMANA,
PREISPITAJTE SVOJ MANDAT I RAD!”**

4 lipnja, 2024

Foto: Patrik Macek/PIXSELL

Nakon današnje izjave ministrice kulture Nine Obuljen Koržinek o “reviziji i revizionizmu” u radu JUSP Jasenovac vrijeme je da se napravi i revizija rada ovog ministarstva i ministrice. Naime, uvažena ministrica je, reagirajući na skandalozne propuste u radu ove javne ustanove vezane za interpretaciju povijesti po mjeri Vučićeva režima, izjavila kako “ministarstvo cijeni i podupire” rad Upravnog vijeća JUSP—a Jasenovac! – započeo je svoje priopćenje Ivo Kukuljina iz DP-a.

– Već ovdje imamo ogroman problem i propust. Kako je moguće da resorno ministarstvo podupire rad upravnog vijeća koje nije u stanju kontrolirati osnovne informacije koje ustanova kojom upravljaju objavljuje? Je li riječ o namjernom propustu ili napatku upravnog vijeća usmjerenom prema revizionizmu prema napatku Beograda? Što je radila Uprava za arhive, knjižnice i muzeje u Ministarstvu kulture i medija koja je formalno nadležna Upravnom vijeću JUSP Jasenovac i ravnatelju? Zar je doista bio potreban članak jednog povjesničara koji

nema nikakvog doticaja sa radom JUSP Jasenovac da bi se ispravile skandalozne tvrdnje “o konačnom rješenju”?

Tema Jasenovca je teška i bolna za hrvatski narod. Ministrica bi trebala znati kako je jugoslavenski i velikosrpski režim koristeći se tezama o genocidnim Hrvatima i 700 tisuća stradalih u Jasenovcu desetljećima Hrvate držao u pokornosti negirajući im, kao genocidnom narodu, pravo na državu. Prvi se tom narativu suprotstavio Franjo Tuđman dokazujući znanstvenim metodama kako je brojka o 700 tisuća stradalih u Jasenovcu mit.

Stoga, gospođo ministrice, vaša tvrdnja ” kako će te se i u buduće oštro suprotstavljati svakom pokušaju povijesnog revizionizma u odnosu na zločine koje je počinila NDH i ustaški režim, bilo da se radi o radikalnom preuveličavanju ili umanjivanju procijenjenog broja žrtava logora Jasenovac” zaslužuje reakciju kompletne znanstvene zajednice u RH.

Jeste li vi to ministrice upravo iz rasprave o Jasenovcu isključili znanost? Koje i čije su to procjene o broju žrtava relevantne? Ne postoje gospođo ministrice preuveličane i umanjene žrtve Jasenovca. Postoji samo ono što se znanstveno može dokazati i potkrijepiti dokazima. Hrvatska je prije 34 godine zauvijek rekla NE interpretaciji povijesti dogovorenoj u komitetskim kancelarijama. Još ranije takvoj povijesti je NE rekao Franjo Tuđman znanstveno osporavajući velikosrpske mitove vezane uz Jasenovac. Gospođo ministrice vi ste svojim posljednjim izjavama pljunuli na rad Franje Tuđmana stoga bi vam dobronamjerno savjetovao da preispitate vlastiti rad i postupke svog ministarstva.

Kukavica upozorio Obuljen Koržinek: Pljunuli ste na rad Franje Tuđmana, preispitajte svoj mandat i rad!” - Dalmacija News

KOIĆ I BANIĆ O OSTAVCI RAVNATELJA JASENOVCA: JEDAN MANJE, KAMO DALJE?

M. KOIĆ / NIKOLA BANIĆ

5. lipnja 2024.

Foto: FaH

Mediji su u utorak 21. svibnja objavili da je izvjesni **Ivo Pejaković**, ravnatelj **Javne ustanove Spomen-područje (JUSP) Jasenovac** dao ostavku. Na nekim hrvatskim državotvornim portalima to je pozdravljeno kao pozitivan korak i početak novog načina rada te ustanove na hrvatskom državnom proračunu.

Tekst se nastavlja ispod oglasa

Pozitivna očekivanja od ovog čina su vjerojatno pretjerana jer sve oko Jasenovca je politika, pišu **M. Koić i Nikola Banić** za Hrvatski tjednik.

Pijun

Navodno je inicijalni događaj za smjenu bio jedan *factcheckerski* tekst o netočnostima, odnosno lažnim podacima na mrežnim stranicama JUSP-a Jasenovac. Međutim, bar dio tih „netočnosti“ se nalazio na mrežnim stranicama JUSP-a Jasenovac i prije dolaska Pejakovića pa se on mogao uspješno braniti da je to naslijedio.

[>Banić i Koić za Narod.hr: Ravnatelj JUSP Jasenovac je došao s politikom i s njom i odlazi](#)

To ukazuje na potpuno druge razloge njegove ostavke. Na popisu JUSP-a Jasenovac se nalaze desetci tisuća lažnih i problematičnih žrtava zbog čega je Pejaković već odavno morao otići. U usporedbi s tim sve ostale netočnosti na mrežnim stranicama JUSP-a Jasenovac se čine manje bitnima. Ovako se stječe dojam o žrtvovanju pijuna za spas partije. Samo još ne znamo točno koje.

Politika

Od ponovnog stjecanja samostalnosti u Hrvatskoj je objavljeno dvadesetak knjiga i na stotine tekstova koji do temelja ruše jasenovački mit pa to nije izazvalo ovakvu reakciju.

Razložno je pretpostaviti da se ovog puta radi o nečijem političkom interesu. S obzirom na neke usporedne političke događaje možemo pretpostaviti da se radi o reakciji na histeričnu akciju Srbije zbog glasovanja u Ujedinjenim narodima o proglašenju masakra u Srebrenici genocidom.

Srbi su angažirali svoj proxy, odnosno vlast u Crnoj Gori koja ima namjeru izglasovati izjavu da su Hrvati u Jasenovcu počinili genocid nad Srbima. Namjera je ovim političkim trikom privremeno prebaciti pažnju na Hrvatsku, dežurnog krivca u „regijonu“ bar dok ne prođe glasovanje u Ujedinjenim narodima.

Proglašenje Srebrenice genocidom ne bi na Srbiju imalo samo političke, već možda u nekom slučaju i financijske posljedice plaćanja ratne štete. To bi posljedično moglo potaknuti i druge da od „komšija“ zatraže plaćanje grijeha iz prošlosti.

Taktika

Dosadašnji ravnatelj Pejaković je glede Jasenovca uglavnom nebitan. Vjerojatno mu je glavna kvalifikacija za to radno mjesto bila da je prema partijskom novogovoru „pošteni“ Hrvat. Danas bi političari izraz „pošteni“ zamijenili s „inkluzivni“. Slijepo je slijedio zadane smjernice.

>Documenta Pejakovića nazvala ‘stručnim i hrabrim’: Jasenovac treba osloboditi politizacije i pokušaja cenzuriranja

Od dvoje glavnih kreatora popisa JUSP-a Jasenovac Jelka Smreka je pokojna pa je preostao Đorđe Mihovilović koji se i nadalje bavi jasenovačkim popisom. Popis prepun netočnosti, odnosno lažnih žrtava do sada je mijenjan samo iz dva razloga. Prvi razlog je agenda koja se provodi, a to je povećanje broja žrtava bez obzira na uvjerljivost izvornih podataka.

Drugi razlog su argumenti odnosno znanstveni dokazi upornih i marljivih istraživača zbog kojih su djelatnici JUSP-a Jasenovac zaduženi za promjenu podataka na „Poimeničnom popisu žrtava KL Jasenovac 1941.-1945.“ ponekad bili prisiljeni maknuti neke od preočutih lažnih žrtava s popisa.

Pri tome nisu bili vođeni argumentacijom neoborivih znanstvenih dokaza, već se radilo o čistom taktiziranju odnosno o kontroli političke štete.

Laži

Poznat je slučaj Stanka Nicka jednog od oko 20 tisuća jasenovačkih dječjih žrtava s popisa JUSP-a Jasenovac. Nick je nakon raspada Jugoslavije bio u hrvatskoj diplomatskoj službi, a sadašnji predsjednik Hrvatske vlade Andrej Plenković bio mu je na sprovodu 2010. godine.

Taj slučaj je za JUSP Jasenovac bio politički izuzetno neugodan pa je Nick naposljetku maknut s popisa. Sličan je slučaj sa splitskom slikaricom Tinom Morpurgo. I ona je nakon tekstova koji se bave njezinom sudbinom u ratu maknuta s mrežnog popisa JUSP-a Jasenovac.

>Miki Bratanić: Proboj istine iz logora Jasenovac

Međutim, to su sve potezi za domaću javnost. Naime, 2017. godine JUSP Jasenovac je poslao podatke u Američki muzej holokausta pa su sve te laži ostale nepromijenjene za međunarodnu javnost. Zbog takvih slučajeva nije bilo ostavki. Očekivanja

Prema dosadašnjem iskustvu i odnosu političkih snaga ne treba previše očekivati od jedne ostavke. Uostalom, sve će se vjerojatno ubrzo razjasniti. Ako neće doći do suštinskih promjena u JUSP-u Jasenovac, a to uključuje promjenu načina rada i kadrovske promjene, to znači da se radi samo o kozmetici.

Prvi znak bi mogla biti daljnja sudbina dosadašnjeg ravnatelja. Ako bude nagrađen nekom lukrativnom sinekurom, sve će biti jasnije, a događaji u JUSP-u Jasenovac će se odvijati u skladu s globalističkim ciklusom života.

Naizgled se postupno kreće prema rješenju pa se sve prividno vraća na početak, a stvarno je još i gore! Stvori kaos, osnuj povjerenstvo, ponudi rješenje, glumi rješavanje problema i tako se sve vrti kao smrtonosni vir. A zemaljski dani teku. Radujte se narodi!

Budućnost

Na mrežnoj stranici JUSP-a Jasenovac nema vijesti o ostavci ravnatelja dane 21. svibnja 2024. godine. Ali je za pokazivanje budućeg smjera djelovanja ove institucije na hrvatskom državnom proračunu znakovita vijest objavljena dan kasnije 22. svibnja pod naslovom Poziv za prijave: „Jasenovac Researchers Workshop“.

>Šarić: Ostavka ravnatelja otvara pitanje – smije li se uopće istraživati Jasenovac? Poziv je upućen „doktorskim kandidatima, istraživačima i akademikima koji se bave poučavanjem Holokausta, poviješću koncentracijskog logora Jasenovac“.

U istoj vijesti se navodi citirano s pravopisnim greškama „Spomen područje Jasenovac (...) brine se o spomenicima i masovnim grobnicama te poučava mlade ljude o povijesti logora i poštovanju različitosti.“

Kako se brinu i poučavaju može se vidjeti iz netočnih podataka na njihovim mrežnim stranicama zbog kojih trenutno nemaju ravnatelja. U svojem budućem „djelovanju“ glede „Jasenovac Researchers Workshop“ JUSP Jasenovac je našao njemačkog sponzora iz organizacije Stiftung Erinnerung, Verantwortung und Zukunft (EVZ). Pokušavaju li to neki njemački politički krugovi nečistu savjest nasljeđenu od predaka prebaciti na druge u ovom slučaju Hrvate?

<https://narod.hr/hrvatska/koic-i-banic-o-ostavci-ravnatelja-jasenovca-jedan-manje-kamo-dalje>

<https://bezczure.hr/vlad/znanstveni-revizionisti-i-politicki-aktivisti/>

ZNAKSTVENI REVIZIONISTI I POLITIČKI AKTIVISTI, 2.

U prvom dijelu ovog teksta dao sam cijelu kolumnu Žarka Ivkovića NI CRNO NI BIJELO iz Večernjeg lista, , 3. lipnja 2024., str. 8:

JE LI REVIZIONIST I POLJSKI POVJESNIČAR KOJI JE ISPRAVIO BROJ
ŽRTAVA AUSCHWITZA?

<https://bezcenzure.hr/vlad/znanstveni-revizionisti-i-politicki-aktivisti/>

Zašto?

Pa Ivković počinje svoj tekst navodeći izuzetno važan DOKAZ da su politički aktivisti zlonamjerni i koriste laži da bi 'dokazali' genocidnost hrvatskog naroda:

Ne stišavaju se reakcije na ostavku ravnatelja Spomen-područja Jasenovac Ive Pejakovića, koju je izazvala objava članka povjesničara Vladimira Geigera u sklopu projekta CroFacta. Pejaković je odstupio nakon Geigerova upozorenja da su na mrežnim stranicama JUSP-a Jasenovac objavljene netočne tvrdnje o sastanku predstavnika Trećeg Reicha i NDH održanom u Zagrebu 4. lipnja 1941., među kojima je i zlokobna sintagma “konačno rješenje srpskog pitanja” koja sugerira zločin genocida.(...)

Naime, povijest nas uči da su nacisti “konačno rješenje židovskog pitanja” dogovorili na konferenciji u Wanseeu 20. siječnja 1942., dakle šest mjeseci nakon spomenutog sastanka u Zagrebu, pa ispada da JUSP Jasenovac revidira svjetsku povijest!?

Svi dokazi koje su objavljivali znanstveni revizionisti zahtijevaju dodatna istraživanja jer se odnose na ogromne laži političkih aktivista i JUSP-Jasenovca u popisu žrtava, ali ovaj Geigerov je konačna istina koju nitko ne može oboriti.

Međutim to nije prvi takav slučaj tj. već sam pisao o sličnom pokušaju revidiranja svjetske povijesti. Vjerovali ili ne – mislim na Predsjednika RH, ali iz vremena kada je bio Predsjednik Vlade RH. Naime u mojoj knjizi HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014. postoji niz tekstova s istim podrugljivim nazivom:

MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA
AKADEMIKA? (I.) ...**Pogreška! Knjižna oznaka nije definirana.**

PRILOG:

NIKOME NIJE BITNA ISTINA, NEGO INTERESI MOĆNIKA
.....**Pogreška! Knjižna oznaka nije definirana.**

MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA
AKADEMIKA? (II.)48

MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (III.): PISMO
IZRAELSKOG VELEPOSLANIKA53

MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA
AKADEMIKA? (IV.): A MINISTAR JOVANOVIĆ? **Pogreška! Knjižna
oznaka nije definirana.**

MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA
AKADEMIKA? (V.).. **Pogreška! Knjižna oznaka nije definirana.**

PRILOG: NITKO NAM NE ĆE POMOĆI! **Pogreška! Knjižna oznaka nije
definirana.**

U prvom tekstu samo najavljujem zašto Milanović treba biti akademik:

To je najbolje uočio predsjednik Vlade Milanović, pa bez obzira što je njegov savjetnik za ta pitanja slavni hrvatski povjesničar Slavko Goldstein, moramo istaknuti samog Milanovića kao kandidata za našeg novog akademika. Poslije njegovog sjajnog govora u Saboru o holokaustu i sjajnoj spoznaji o tome kako su ustaše, tj. Hrvati prvi u povijesti Europe započeli masovne egzekucije nema nikakve dvojbe o tome da ga se treba promovirati u hrvatskog akademika.

O tome će više biti rečeno u nastavku ovog teksta. Takvo otkriće to doista zaslužuje, zar ne?

Mnogo više je dano u 2., 3. i 5. nastavku pa ih dajem u Prilozima.

Josip Pečarić

PRILOZI

MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (II.)

Nema dvojbe kako je Milanovićeva kritika Crkve u Hrvata potpuno ispravna. Zar nisu svi biskupi trebali biti u Saboru u trenucima kada predsjednik Vlade RH iznosi u javnost svoje veličanstveno otkriće o tome kako su ustaše, tj. Hrvati prvi u povijesti Europe započeli masovne egzekucije? Crkva u Hrvata pokušava opravdati izostanak biskupa održavanjem izvanrednog plenarnog zasjedanja HBK. Jasno je kako nema opravdanja za nenazočnost tomu veličanstvenom trenutku, ma koliko god neupućenima mogu izgledati inteligentnim tvrdnje koje su povodom toga imali razni kolumnisti po hrvatskim portalima (posebno bih izdvojio komentar Nenada Piskača na Portalu HKV-a).

Iako sam kao znanstvenik impresioniran veličanstvenim Milanovićevim otkrićem, kao akademik moram biti objektivan u odnosu na drugog kandidata. Prof. dr. sc. Ivo Goldstein napravio je nešto izuzetno, što vjerojatno nije niti će uspjeti bilo koji kandidat za izbor u nacionalnu akademiju. Ne samo da mu je pružena prigoda da sam sudjeluje u raspravi oko svog izbora, nego je on u svom obraćanju Akademiji koristio neistine. U pismu GOLDSTEINOVA PRIJEVARA, koje sam kasnije poslao kolegama u HAZU, izrazio sam žaljenje što mi Goldsteinov odgovor nije bio dostupan pa ih nisam mogao obavijestiti o toj sjajnoj sposobnosti kandidata. Evo dijelova toga pisma:

U Goldsteinovu pismu Razredu za društvene znanosti, koje je, nakon mog izlaganja, pročitano na Izornoj skupštini prof. dr. sc. Ivo Goldstein tvrdi:

AKADEMIK PEČARIĆ TVRDI DA MIROSLAV BRANDT U MEMOARIMA ŽIVOT SA SUVREMENICIMA NAVODI "NEKA MOJA SLIČNA DOSTIGNUĆA", ALI BRANDT MENE U TOJ KNJIZI UOPĆE NE SPOMINJE.

(..). Tko je, kako kaže Brandt, pripravan na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, a tko nije? (...) Dovoljno je pogledati tekst Osvrt na "povijesni osvrt" koji je napisao sam prof. dr. sc. Ivo Goldstein u Glasu Koncila br. 50 od 15. prosinca 2002. i usporediti s ovim što je pisao Razredu za društvene znanosti:

BUNJEVAC CITIRA I ONO ŠTO JE O MENI NAPISAO MIROSLAV BRANDT U SVOJOJ KNJIZI "ŽIVOT SA SUVREMENICIMA". KAKO OČIGLEDNO BRANDTOVE MEMOARE NIJE VIDIO, NEGO SAMO PRENIO OD DRUGOG AUTORA (...), SAVJETUJEM BUNJEVCU DA IH PROČITA: U NJIMA JE BRANDT OBLATIO CIJELU HRVATSKU HISTORIOGRAFIJU (...) KAO DALEKO NAJMLADI, PONOSAN SAM DA SE NALAZIM U TAKVOM DRUŠTVU. BRANDTU, INAČE KONVERTITU TUĐMANOVSKOGA TIP, ODGOVORIO JE (...)

Dakle, Goldsteina u toj knjizi prof. Brandt uopće ne spominje, ali je Goldstein ponosan što ga je prof. Brandt u toj istoj knjizi svrstao u takvo društvo. Je li tu netko lud, ili ...

Nema dvojbe da već ova sposobnost kvalificira prof. Goldstein za članstvo u HAZU-u i uvjeren sam kako će se o tome voditi računa kod sljedećih izbora. Jedino ako akademici budu ljubomorni zato što nitko od njih nije dostigao tu razinu. Doista, kada je o njima riječ nikada ne možete znati, zar ne? Lijepo je što su to prepoznali u vlastima pa su ga nakon toga imenovali veleposlanikom u Francuskoj!

Zorana Milanovića za akademika

U govoru održanom prigodom obilježavanja Međunarodnog dana sjećanja na Holokaust predsjednik Vlade Zoran Milanović je u Hrvatskom saboru ne samo dokazao genocidnost hrvatskog naroda, nego i mnogo više – rehabilitirao je mnoge pa i Hitlera i Staljina. On kaže (Hrsvijet, 27. 1. 2014.):

U Hrvatskoj su se te 1941. događale grozne stvari, ne samo prema Židovima nego i Srbima. Moramo se podsjetiti svaki puta da je Jugoslavija okupirana i da se raspala u travnju 1941., da je u tom trenutku rat trajao 1,5 godinu, i da je rat bio uglavnom u zapadnoj Europi i u Poljskoj i da nije bilo masovnih egzekucija ljudi po osnovi njihove boje kože, vjere ili porijekla. U godinu i sedam mjeseci rata toga do tada nije bilo. Bila su bombardiranja, bila je bitka za Britaniju, bilo je puno žrtava, ali ljudi nisu bili ubijani zbog toga što pripadaju drugoj zajednici. Da, generalni protektorat je u Poljskoj osnovao posebnu državu u kojoj je osnivao koncentracijske logore koji još nisu bili logori smrti i geta za Židove u kojima je bilo ubijenih, ali nije bilo sistematske eliminacije. Do tog trenutka jedino je Kristal nacht 1938. događaj u kojem je u jednom danu u jednoj Njemačkoj ubijeno preko 100 Židova. Do travnja 1941. u Europi što po Wermachtu, što po SS-u, što po talijanskim okupatorima nije bilo masovnih egzekucija ljudi zato jer su bili drugačije vjere i porijekla. To se mijenja u travnju 1941. osnivanjem NDH – kazao je Milanović, te dodao kako su u nekoliko tjedana, masovna ubojstva ljudi druge vjere i druge nacije. Prvo Srba, a odmah nakon toga i Židova.

Milanović doista sjajno "objašnjava" četnička ubojstva koja su počela i prije uspostave NDH (kod Bjelovara) o kojima piše dr. sc. Zdravko Dizdar (i ne samo on). Naime, dok je Goldstein to sjajno objasnio budućim ustaškim zločinima, Milanović je još bolji: jednostavno prelazi preko njih i uopće ih ne spominje. Jasno je da se samo za ubojstva Srba može tvrditi kako su plod hrvatske genocidnosti, tj. to su ubojstva zbog *drugačije vjere i porijekla*. Što se tiče spomenutih ubojstava koje su počinili Srbi jasno da se radi o pravu Srba da ubijaju Hrvate. To je tako dobro razumio drug Tito, pa je potpuno bez veze to što danas pišu razna piskarala u Hrvatskoj proglašavajući druga Tita jednim od 10 najvećih zločinaca u povijesti. Ma molim vas lijepo, pa ubijao je najviše Hrvate, i uopće nije važno je li to bilo za vrijeme ili poslije rata.

Bilo je za očekivati potpuno nerazumijevanje tako očitih stvari pa tako da će se potpuno pogriješno upozoravati kako je nakon uspostave NDH – prije nego je pala ijedna srpska žrtva – od strane srpskih pobunjenika i vojske Kraljevine Jugoslavije pobijeno više od 300 Hrvata (D. Dijanović, *Skandalozna izjava predsjednika Hrvatske vlade kojom se demonizira hrvatski narod*, Portal HKV-a)

Posebno treba čestitati Milanoviću na činjenici što je posebno naglasio da se sve to događalo prije napada na SSSR:

To se dogodilo nekoliko mjeseci prije napada na Sovjetski Savez, tek nakon tog trenutka, krajem lipnja 1941. godine u istočnoj Europi počinju masovna ubojstva, prije svega Židova. To još nije vrijeme koncentracijskih logora, to je masovnih ubojstava vatrenim oružjem za koji se vrlo brzo ustanovilo da ne zadovoljava visoke tehnološke potrebe egzekutora. Što je slijedilo nakon toga, to poznajemo. Protiv takve države, Hrvatske, tzv. NDH trebalo je ustati, i to je učinilo puno Hrvata, ne tisuću, nego deseci i stotine tisuće Hrvata. To nije slučajno, država koja se naziva nacionalnim imenom, protiv koje ustaju deseci, a kasnije i stotine tisuća Hrvata, s tom državom nešto nije u redu.

Tu je velika prednost Milanovića nad Goldsteinom u izboru za akademika. Naime, Goldsteinovi u knjizi *Holokaust u Zagrebu* posebno ističu napad na SSSR kao početak masovnijih hapšenja od strane vlasti (u specifičnoj psihozi neposredno nakon 22. lipnja, dana napada Njemačke i njezinih saveznika na SSSR; str. 255.). Milanović zna da netko može reći kako nešto nije u redu s onima koji počnu krvoproliće protiv vlastite države zbog spašavanja bratskog sovjetskog naroda. Zato on stavlja naglasak na zločine koji su do tada počinjeni. A sjajni povjesničari iz jugokomunističke paradigme već će (kao npr. u Jadovnom) dokazati masovnost tih zločina, zar ne?

Također je sjajno to što u HAZU-u sigurno ne znaju za knjigu akademika Dubravka Jelčića *Sto krvavih godina* u kojoj su opisani i poznati slučajevi kada su partizani, preobučeni u ustaše, vršili pokolje po srpskim selima i tako pridobivali Srbe za borbu protiv NDH.

Posebno treba ukazati na sljedeći dio Milanovićeve izlaganja njegovih znanstvenih otkrića, jer u njima pokazuje kako su se partizani, svjesni da su zločini u njemačkim konclogorima zapravo plod spomenutih ustaških zločina, svetili ustašama i zbog tih logora:

"Danas djeca i odrasli", kazao je Milanović, "imaju izbora, no tada nije bilo izbora."

Za one koji su nastradali u konclogorima, a možda željeli otići iz Njemačke, nije bilo izbora. Oni nisu mogli dobiti ni putovnicu, niti otići u Ameriku ili Englesku, oni su bili naprosto ubijeni kao statistička brojka. I od toga nažalost ni danas ni mi kao društvo ne možemo pobjeći, došao je komunizam, došla je osveta. Osveta naprosto moralno nije opravdana. Dogodila se osveta, a prije te osvete dogodilo se masovno ubojstvo zatvorenika koji su samo htjeli pobjeći na slobodu iz

Jasenovca. Ni to ne opravdava osvetu koja se dogodila mjesec dana kasnije – rekao je Milanović aludirajući na Bleiburg.

Veoma je značajno što Milanović kao predsjednik Vlade zaobilazi sve druge zločine koje su napravili partizani. Žalosna je činjenica da danas uopće postoje povjesničari koji zastupaju hrvatsku paradigmu u povijesnoj znanosti pa o takvim zločinima uopće govore. Srećom, Partija je i u vrijeme Račana, a i danas, uspjela zaustaviti rad saborskih komisija o žrtvama rata i poraća, pa su takve devijacije svedene na najmanju moguću mjeru.

Naravno, odmah su se na raznim portalima javili još uvijek preživjeli pripadnici nepoštene inteligencije koji osuđuju sjajni Milanovićev govor koji ističe njegovu kandidaturu za HAZU. Takav je tekst *Premijerov govor mržnje*, Dnevno.hr, 28. 1. 2014. ili već spomenuti tekst s portala HKV-a.

Mnogi pokušavaju osporiti navode našeg sjajnog predsjednika Vlade navodeći nekakve zločine koji su učinjeni i prije ovih o kojima Predsjednik govori. Npr. Mile Prpa (Hrsvijet, 29. 1. 2014.):

Prisjetimo se samo pokolja Bura od strane Engleza u Južnoj Africi još sa samog početka dvadesetog stoljeća. Možemo se prisjetiti i prvog pokolja Hrvata (hrvatskih domobrana, ratnih zarobljenika) u Odesi 1916 od strane srpske vojske gdje ih je zaglavilo negdje do deset tisuća samo zato što su bili Hrvati. Sjetimo se pokolja tzv. kulaka u SSSR-a od strane Lenjina gdje ih je zaglavilo oko četiri milijuna, od čega se ni do dan danas ruska i ukrajnska i dr. poljoprivreda nije oporavila. Sjetimo se najvećeg genocida i holokausta u povijesti svijeta tzv. Gladomora gdje je Staljin glađu i sl. likvidirao negdje između šest i devet milijuna Ukrajinaca, a među njim i tri milijuna djece (vidjeti npr. Đ. Vidmarović: Gladomor u Ukrajini 1932. – 1933. – prilog povijesti genocida, portal HKV-a, 2. 2. 2014., op. J.P.). Sjetimo se i Katynske šume s četrdesetak tisuća pobijenih poljskih časnika i visokih intelektualaca od strane Staljina. Možemo se sjetiti i masovnog progona židova u Njemačkoj pod nacistima prije 1941.g., i u Beogradu prije travanjskog rata u Kraljevini Jugoslaviji. Dalo bi se nabrojiti još mnogo toga...

Isto tako, mogli smo navesti i podatke koje daje Đuro Vidmarović u tekstu *Ili premijer Milanović vrlo loše poznaje povijest ili je intrašovinist?* Portal HKV-a, 30. 1. 2014.

Naravno, nitko ne osporava sve te podatke, ali sigurno se ne može reći, kao Josip Jović u Slobodnoj Dalmaciji (*'Biseri' prvog ministra*, Hrsvijet, 3. 2. 2014.):

Tvrđnja ... kako su zločini NDH prvi masovni zločini u Europi predstavlja nevjerojatno previđanje cijele povijesti nacizma i staljinizma, opet na tragu stare sklonosti hrvatskih političkih štrebera da svoje karijere i "ugled u svijetu" grade denuncirajući vlastitu povijest i vlastiti narod.

Ili Hrvoje Hitrec (Portal HKV-a, 3. 2. 2014.):

Dan sjećanja na Holokaust

Nemam ništa protiv, štoviše, ali ne na način na koji je obilježen. Negirati holokaust može samo čovjek s dijagnozom. Samo takav može negirati i Bleiburg i Križne putove i Srebrenicu. A tko negira Srebrenicu? Pa Josipovićeve ugledni Srbin Dejan Jović koji daje potporu negatoru Srebrenice Gibbso. I onda se takav Josipović koji drži na krilu takvoga savjetnika, pojavljuje na Dan sjećanja u Hrvatskom saboru, zajedno s predsjednikom Vlade i predsjednikom Sabora, da bi Milanović hladno izjavio kako je holokaust počeo u Hrvatskoj i gotovo ponosno izjavio da smo po tome prvi u Europi.

Oni ljubitelji koji su pratili prijenos odmah su se počeli križati jer su čak i oni znali da Zoki govori bedastoće kao i obično, a ako i nisu znali za Katynsku šumu i četnička zlodjela u zapadnoj Slavoniji, osjećali su da tu nešto nije u redu. A da doista nije u redu objasnio je izraelski veleposlanik podsjećajući na progone i masovne logore i prije 1941., ali je rekao i još nešto što nitko nije komentirao jer možda nije shvatio – to jest da on, da predstavnici židovskoga naroda ne mogu u takvim prilikama biti publika.

Sve će Milanović i Josipović učiniti da govore protiv Hrvatske i hrvatskih interesa, u Zagrebu ili Tel Avivu, naći će zmijske gdje ih nema, a uvijek će kao usput napasti u Katoličku crkvu koja je bila zastupljena na Dan sjećanja, ali i inače neinformirani Milanović nije o tome bio obaviješten, kako je dokazivao Leko. Znači, štetočina pušten u hrvatski politički i gospodarski život ne zna ništa ne samo o povijesti nego i o trenutnoj sadašnjosti kojoj je osobno nazočan. Slučajno, kao i uvijek.

Zapravo, navođenje takvih primjera samo pokazuje nerazu-mijevanje Milanovićeve otkrića. Milanović je pokazao da od genocidnosti hrvatskog naroda proizlaze svi zločini koji su na razini genocida, a svi drugi su samo izolirani slučajevi koji ne proizlaze iz genocidnosti tih naroda. Radi se o doista veličanstvenom otkriću pa nerazumijevanje nalazimo, kao što ćemo pokazati, kod veleposlanika Izraela, čije pismo je zapravo Hitrec i spomenuo u svom tekstu.

7Dnevno, 14. 02. 2014.

Dnevno.hr, 18. 02. 2014.

MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (III.): PISMO IZRAELSKOG VELEPOSLANIKA

Kao što smo pokazali u drugom dijelu ovog teksta, oni koji ne priznaju genocidnost hrvatskog naroda pokušavaju zlonamjernim interpretacijama umanjiti ili obezvrijediti veliko Milanovićevo otkriće i povezanost ustaških zločina s tom genocidnošću. Vjerojatno je bilo i dobronamjernih koji su samo pokazali nerazumijevanje, što je čest slučaj kada se radi o epohalnom otkriću. Pojedinci su očekivali da će nekakvo reagiranje stići i iz Poljskog veleposlanstva. Nije! Ali jest od izraelskog veleposlanika.

U reagiranju Đure Vidmarovića (*Ili premijer Milanović vrlo loše poznaje povijest ili je intrašoviniist?*, Portal HKV-a), 30. 1. 2014. spominje i to veleposlanikovo pismo:

Na upit o tome novinara Jutarnjeg lista da se referira na govore hrvatskih čelnika, iz veleposlanstva države Izrael stigla je poruka u kojoj se de facto, doduše indirektno, baca sjena antisemitizma, čini se na većinu Hrvata. Citiram ovu neobičnu diplomatsku obavijest prema tekstu u spomenutim novinama od 29. siječnja 2014.:

"Ne, veleposlanik Yosef Amrani ne referira se ni na jedan od spomenutih govora, već na percepciju o holokaustu koja prevladava u hrvatskoj javnosti, a koju veleposlanik primjećuje već neko vrijeme".

Moram kao književnik koji je svojim radom doprinio upoznavanju hrvatske javnosti sa židovskom poezijom, te poviješću cionizma i poviješću povratka Židova u staru domovinu, ali i kao bivši veleposlanik, utješiti uvaženoga kolegu da u hrvatskoj javnosti nema spora oko percepcije Holokausta. U Hrvatskoj nema antisemitizma. Oni koji su skrivali zločine nad Židovima u Hrvatskoj, davno su ubijeni. I ne samo krivci, ubijene su desetine tisuća drugih građana, zajedno s ženama i djecom, samo zbog sumnje da su podržavali NDH.

Ubijani su i njihovi unuci zbog grijeha djedova. Neka netko hrabar kaže javno koliko bi to danas trebalo istrijebiti hrvatske populacije pa da se skine oblak zločina koji su učinili naši djedovi? Tek je malen broj dužnosnika NDH preživio dobivši azil u Argentini i SAD-u. Zanimljivost naše današnje situacije leži u činjenici da postoje pojedinci, raspoloženi protuhrvatski, koji bi željeli da u Hrvatskoj ima antisemitizma, jer im normalna situacija ne odgovara.

S druge strane G. Borić već naslovom pokazuje što misli o Milanovićevu epohalnom otkriću: Antisemitski ispad premijera Zorana Milanovića / PRVO MASOVNO UBIJANJE ŽIDOVA POČINILI SU NACISTI 3. RUJNA 1939., pa se postavlja pitanje je li se Veleposlanik javio baš u ovom trenutku zbog tog (navodnog) antisemitizma u govoru Predsjednika Vlade RH

Pogledajmo dvije Borićeve rečenice koje su posebno izdvojene:

Hrvatska javnost svačega se načula od toga neznalice i prznice kojega će se jednoga dana njegova Partija stidjeti.

Koristiti se Međunarodnim danom sjećanja na holokaust za izvrtanje istine, mogu samo oni kojima je mržnja pomutila pamet.

Posebno je zanimljiv Borićev opis zasluga druga Tita i njegove Jugoslavije, koji dodatno pojašnjava zašto bi izraelski veleposlanik pomislio da je Milanović, kao čelnik SDP-a koja je sljedbenik Titove partije, nastupio s antisemitskih pozicija:

Uskoro su u Jugoslaviju počeli stizati ne samo palestinski ranjenici i studenti nego i gerilci koji su u blizini Beograda uvježbavani u svojim zločinačkim "vještinama". Tko zna koliko je izraelskih Židova stradalo od njihovih atentata. U međunarodnoj politici Titova Jugoslavija stavila se na stranu protivnika Izraela pa je u Ujedinjenim narodima glasovala za rezoluciju u kojoj se cionizam izjednačava s rasizmom. Titova vlast nikad nije pokušala popraviti odnose s Izraelom iako je Jeruzalem dugo pružao ruku pomirnicu. (...)

U svemu ovome najviše začuđuje da savjetnik za kulturna pitanja premijera Milanovića i istaknuti član židovske zajednice u Zagrebu Slavko Goldstein nije upozorio svoga 'štićenika Milanovića kako nijekanje nacističke likvidacije na tisuće Židova prije 10. travnja 1941. znači omalovažavanje žrtava holokausta i stanovitu rehabilitaciju krivaca za najveći zločin u novijoj povijesti čovječanstva. Mržnja Milanovića i Goldsteina protiv ustaša ne bi smjela biti toliko velika da Pavelićev režim proglase gorim od Hitlerova, da hrvatske 'šegrte' u zločinima stave iznad njihovih njemačkih 'majstora'. Bilo je obratno. Američki tužitelji u procesu protiv njemačkih generala s bojišnice u jugoistočnoj Europi od 1941. do 1945. došli su do ovoga važnoga zaključka: 'Mišljenja smo da je Hrvatska cijelo vrijeme o kojemu je riječ bila zaposjednuta zemlja i da su za sva djela koja je počinila hrvatska vlada bile odgovorne okupacijske sile'. (Holm Sundhausen; 'Geschichte Jugoslawiens', Stuttgart, 1982.) Pametnome dosta.

Zapravo i ne iznenađuje ponašanje Slavka Goldsteina. Da ima nekakvu školu, vjerojatno bi on, a ne Milanović ili njegov sin bio kandidat za HAZU. Znamo da njegov sin nije uspio u prošlom pokušaju u HAZU samo zato što akademici, na žalost, nisu razumjeli – bolje reći nisu bili u stanju razumjeti – to ja je u PET – ŠEST dana smješten i sam genocid i osveta! Pa zar nije u *Oluji* napravljen genocid stvaranja zečeva od ljudi u isto tako kratkom razdoblju? Ali sada Milanović proširuje vrijeme genocida do napada na SSSR i ne spominje osvetu, pa sam uvjeren da će biti mnogo uspješniji s tim starim akademikima.

Zbog ovakvih tvrdnji, kakve su ove Borićeve, koje imaju za cilj negirati veličanstveno otkriće predsjednika Vlade dobro je pogledati u cijelosti izjavu izraelskog veleposlanika danu HINI:

Ljudi krivo poimaju povijest: Holokaust je počeo prije 'konačnog rješenja'

'Europa je šutjela, svijet je šutio. Kristalna noć, koja se dogodila u studenome 1938. bila je izravni napad na nevine ljude, oduzimanje njemačkoga državljanstva Židovima samo zbog njihovog židovskog porijekla, nije bila dovoljna Europi i svijetu da se probude'

Cilj Međunarodnog dana sjećanja na holokaust 27. siječnja podsjećanje je na to da su zločini protiv židovskog naroda počeli puno prije odluke njemačkih vlasti o "konačnom rješenju" u siječnju 1942. godine i ljudi od autoriteta toga bi dana u svojim govorima trebali podsjetiti i na zvjerstva nacističkog režima, ali i na ravnodušnost međunarodne zajednice, priopćio je izraelski veleposlanik u Hrvatskoj Yosef Amrani.

"Holokaust je povijesna činjenica i neshvatljiv povijesni događaj i ne može biti vezan uz datum održavanja konferencije na Wannseeu 20. siječnja 1942. godine i odluku njemačkih vlasti da unište židovski narod u procesu s nazivom 'konačno rješenje'... Nažalost, taj proces, usuglašeni napor da se židovski narod učini krivcem za sve društvene i gospodarske nedaće u Europi započeo je i prije i proizlazi izravno iz nacističke ideologije i antisemitizma", priopćio je Yosef Amrani.

"Govori i komentari ljudi od autoriteta toga važnoga dana trebaju podsjetiti na zvjerstva, na okrutnost nacističkoga režima i apatiju međunarodne zajednice", dodaje Amrani u priopćenju.

Po njegovim riječima, Međunarodni dan sjećanja na žrtve holokausta, trebao bi nas podsjetiti na "povijest, slijed događaja" i biti "pouka budućim generacijama".

No, primjećuje Amrani, "opće poimanje mnogih ljudi jest da je holokaust započeo sa sistematskim istrebljenjem židovskog naroda u koncentracijskim logorima i plinskim komorama". To međutim, dodaje, ne može biti vezano uz spomenuti datum od 20. siječnja 1942. i odluku o 'konačnom rješenju' i podsjeća da nirnberški zakoni iz 1935. nisu bili dovoljni da probude Europu i svijet.

"Europa je šutjela, svijet je šutio. Kristalna noć, koja se dogodila u studenome 1938. bila je izravni napad na nevine ljude, oduzimanje njemačkoga državljanstva Židovima samo zbog njihovog židovskog porijekla, nije bila dovoljna Europi i svijetu da se probude", stoji u priopćenju izraelskog veleposlanika.

Amrani u obraćanju javnosti ističe da su ljudi slani u koncentracijske logore i prije 1941. "Bili su Židovi, bili su komunisti, bili su homoseksualci", dodaje Amrani i poručuje da "treba upamtiti da su koncentracijski logori bili političko oruđe režima te su ljudi slani u logore iz jezivih razloga".

"Holokaust je stajao života, među mnogim drugima, i 6 milijuna Židova, samo zato što su bili Židovi i svi oni nikada ne smiju biti zaboravljeni. Uništenje židovskoga života, kulture i zajednica u tridesetim i četrdesetim godinama 20. stoljeća je vječna povijesna tragedija", kaže Amrani u priopćenju.

"Dok su sjećanja i pouke živi u našoj svijesti, kao ljudska bića trebamo učiti i podučavati povijest kakva se stvarno dogodila", zaključuje izraelski veleposlanik.

S obzirom na značenje znanstvenog otkrića predsjednika Vlade, što su pokazala i brojna reagiranja, kao i spomenuta negiranja (recimo samo kako jedan podnaslov Borićeva teksta ima naslov: *PROGON ŽIDOVA U NDH NIJE BIO ONAKAV KAKVIM GA PRIKAZUJU (POST)KOMUNISTI*) uputio sam veleposlaniku Izraela sljedeći

e-mail:

----- Original Message -----

Subject Za veleposlanika g. Yosef Amrania –
:Wansee

Date: Sat, 08 Feb 2014 19:25:19 +0000

From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

To: info@zagreb.mfa.gov.il

Velepoštovana ekšelencijo g. veleposlaniče,

Velepoštovani g. Yosef Amrani,

bilo mi je drago pročitati Vaše nedavno pismo. Kako sam upravo dobio tri slike iz muzeja u Wanseeu, posebno me je zaintrigirala karta konclogora (jedna od slika). Naime, na području bivše Jugoslavije vidljiv je samo jedan logor, onaj na Sajmištu u Beogradu. Kako pišem za jedan hrvatski tjednik, molio bih Vas za Vaš komentar u svezi s time.

S poštovanjem,

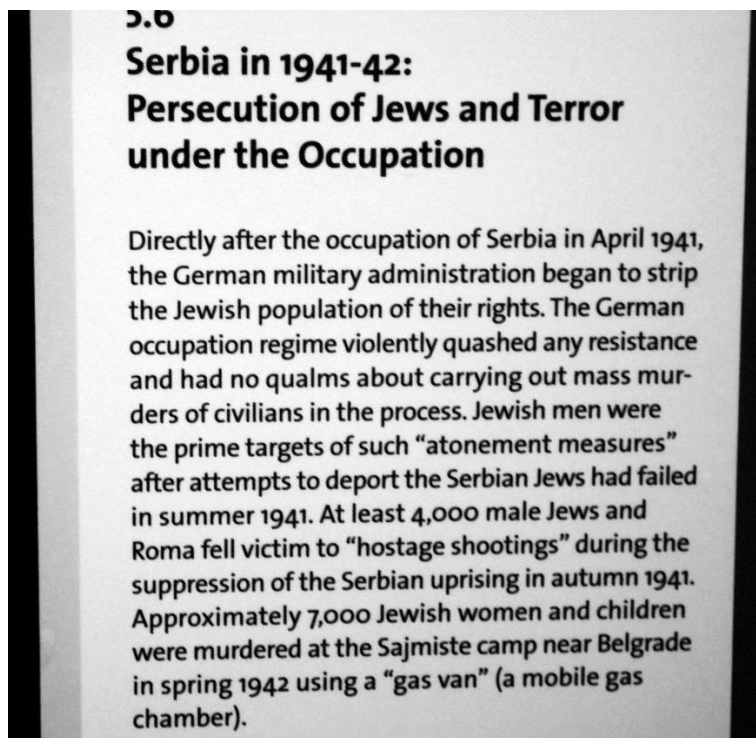
akademik Josip Pečarić

(SLIKA 1.)

(SLIKA 2.)

(SLIKA 3.)

Naime, to što se u muzeju u Wanseeu ne spominje Jasenovac, a spominje Sajmište (Mladen Schwartz u knjizi *Hrvatska poslije Tuđmana (2000.)* upozorava na to i kaže kako je muzej u Wanseeu postavio Svjetski židovski kongres) dodatno pojašnjava svu genijalnost Milanovićeve otkrića, jer on samu genocidnost ne dokazuje Jasenovcem i logorima, nego zločinima prije napada na SSSR, a u osnovi mu je genocidnost hrvatskog naroda! Dakle, očito je da odgovor veleposlanika, koji nisam očekivao niti sam ga dobio, ne može utjecati na značenje samog Milanovićeve otkrića. Vjerojatno sam veleposlanik i ne može komentirati tu genocidnost. Ipak je on veleposlanik u RH. A s druge strane, zašto i ne? On bi time samo pokazao svoju solidarnost s hrvatskim vlastima, zar ne?

Dnevno.hr, 09. 03. 2014.

7Dnevno, 14. 03. 2014.

MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (V.)

Zapravo, nevjerojatno je koliko mnogo imamo sjajnih kandidata za HAZU. Spomenuo sam ministra policije zbog njegova izuzetnog doprinosa proučavanju shizofrenije. Ali, uz kandidaturu za Razred medicinskih znanosti, moramo naglasiti da bi i on mogao biti kandidat i zbog doprinosa dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda. Dovoljno je pogledati divovsku borbu koju njegova, tj. naša, policija vodi protiv pozdrava ZA DOM SPREMNI! Na žalost mnogi nemaju razumijevanja za tu divovsku borbu, kao što pokazuje sam naslov članka na portalu Dnevno.hr, 18. 2. 2014.: *Tko kaže da ne rade svoj posao? Policija na Thompsonovom koncertu poskidala s obožavatelja majice s natpisom 'Za dom' i poslala ih polugole kući!* Naime, Policija je na Thompsonovu koncertu u Kutini privela četiri posjetitelja s neprikladnim odjevnim predmetima kao što su majice na kojima je pisalo "Za dom spremni", "NDH" i "Hrvatska U srcu", s jako istaknutim U. Majice su oduzete, obožavatelji prekršajno prijavljeni i polugoli poslani kući. Umjesto da se dive spremnosti naših policajaca i njihovom ministru na tom portalu samo podrugljivo kažu:

Hrvatski policajci pošteno zarade plaću i čuvajući badnjačke kolone u Borovom selu, a nešto više znoja prolio je policajac koji je pretukao maloljetnog branitelja i logoraša zbog čega je sigurno predložen za povišicu. Zaključak: policija radi svoj posao.

S druge strane, ima i onih koji su svjesni ozbiljnosti kandidature ministra Ranka Ostojića za HAZU (spomenih i njegove zasluge u kulturi jer je policija privela glumicu, ravnateljicu Male scene, Vitomiru Lončar na na obavijesni razgovor) pa pokušavaju umanjiti njegove izgledе. Tako Marjan Bošnjak (Dnevno.hr, 19. 2. 2014.) daje *nekoliko fotografija zgrade u Zagrebu na kojoj se nalazi velika tabla s riječima 'ZA DOM'. To je zgrada u Ilici 421, a kao što znate, Ilica je najduža ulica u Zagrebu i jedna od najprometnijih.*

Bošnjak kaže:

U Zagrebu živim već deset godina, i mogu posvjedočiti da se taj natpis s riječima 'Za dom' nalazi na toj zgradi već punih deset godina, a vjerojatno i duže.

Natpis 'Za dom' u Ilici, pored kojeg svakoga dana prolaze tisuće građana, očito nije sporan vlastima, jer da je sporan, on bi bio uklonjen.

Međutim, za naše razmatranje itekako je značajan sljedeći dio iz njegova teksta:

Medijsku hajku protiv Josipa Šimunića prvo je pokrenula državna televizija čiji je sadašnji ravnatelj Goran Radman bivši član Centralnog komiteta komunističke partije Hrvatske, i suradnik Jugoslavenske kontraobavještajne službe (KOS). Glavna urednica HRT u to vrijeme bila je hrvatska Srpkinja Mirjana Rakić, također bivši član SKJ i suradnica KOS-a.

Naime, nesvjesno nas Bošnjak upozorava da je za otkriće ministra Jovanovića o višestoljetnom ustaštvu u Hrvata itekako zaslužan i Goran Radman!

Zapravo, dojam je da se ministri Jovanović i Ostojić nadmeću za mjesto u HAZU-u upravo na pitanju pozdrava ZA DOM SPREMNI. Tako na Dnevno.hr, 24. 2. 2014. nalazimo tekst Snježane Vučković iz koga je opet vidljivo kako hrvatsko sudstvo ometa naše ministre u njihovoj plemenitoj nakani u dokazivanju stoljetnosti ustaštva hrvatskog naroda:

Policiju je tada dodatno i zasmetao grb ove domoljubne organizacije na kojem stoji natpis "Za dom spremni". Iz Croatoruma su prilikom uhićenja poručili kako je situacija apsurdna s obzirom da je riječ o grbu s natpisom "Za Dom spremni" koji je još prije dvije godine uredno registriran u Uredu državne uprave i dio je službenog statuta Croatoruma.

"Dvije godine taj pozdrav nikome nije smetao, prošao je državnu upravu i sada zbog njega uhićuju", kazali iz Croatoruma.

Koliko god je očito koliko su velike zasluge naših ministara, to nas nikako ne treba pokolebati u tome što smo dali prvenstvo predsjedniku Vlade kao mentoru u odnosu na ministra Jovanovića. Isto se, očito odnosi i na ministra Ostojića. Ali, ipak treba posebno naglasiti njihovu svestranost. Kao i Ostojić i Jovanović se iskazao u nizu drugih disciplina za koje bi također mogao biti izvrstan kandidat za HAZU. Sjetimo se npr. njegovih zasluga u borbi protiv nakaradnog hrvatskog, a za povratak hrvatsko-srpskog jezika; njegove borbe za uvođenje rodne teorije. Posebno se treba sjetiti njegova doprinosa pravnoj znanosti kroz divovsku borbu s nestručnjacima iz Ustavnog suda RH.

Slično je i s prof. dr. sc. Ivom Goldsteinom, koji je stručnjak i za hrvatski jezik i u pravnim znanostima. Meni je posebno drag Goldsteinov doprinos u kaznenom pravu. Naime, on je svojevremeno uveo i poseban oblik antisemitizma za koji bi se trebalo kazneno odgovarati, a to je kada netko napada njega! Međutim, oduševio me je nastup našega poznatog odvjetnika Željka Olujića u Oluji. U toj emisiji on je izjavio da je odvjetnik velikoga hrvatskog redatelja Tončija Vrdoljaka koga je tužio prof. dr. Ivo Goldstein. Naime, i Vrdoljak je, sličnom meni, u spomenutom pismu Akademiji, negdje citirao što je o Goldsteinu napisao profesor Brandt. Goldstein ga je tužio sudu! Kao što znate, u drugom nastavku (7Dnevno, 14. 2. 2014.) dao sam dijelove svoga pisma akademikima ("Goldsteinova prijevara") u kome sam citirao samog Goldsteina koji se u Glasu Koncila od 15. prosinca 2002. pohvalio kako je *ponosan što ga je prof. Brandt u toj istoj knjizi svrstao* u društvo poznatih povjesničara o kojima je također pisao u toj knjizi. U tom pismu sam to komentirao, a prenio i u spomenutom tekstu:

Dakle, Goldsteina u toj knjizi prof. Brandt uopće ne spominje, ali je Goldstein ponosan što ga je prof. Brandt u toj istoj knjizi svrstao u takvo društvo. Je li tu netko lud, ili ...

Očito, odgovor na to moje pitanje dat će hrvatski sud, a to je također velika zasluga prof. dr. sc. Ive Goldsteina. Bez njega hrvatski pravni stručnjaci nikada ne bi ni

razmatrali jedno tako itekako značajno pitanje za hrvatsku pravnu znanost. Naravno, pri tome se ograđujem od svake mogućnosti da bi taj sud prosuđivao na način suca Merona. Duboko sam uvjeren da će pobijediti nerazumna pravna znanost predsjednika Josipovića. Da, Meron bi sigurno tvrdio da je nerazumno ponašanje hrvatskog veleposlanika, ali da Josipović misli na tako nazadan način sigurno ne bi Goldsteina poslao u Pariz, zar ne?

Jedan čitatelj mi piše kako je poslao prvi iz serije ovih tekstova našem veleposlaniku u Pariz. Iako se u tom tekstu spominje njegova knjiga *Croatia, A History*, veleposlanik ga je uputio na drugu knjigu (!?):

Molim Vas da pročitate moju knjigu "Hrvatska 1918 – 2008" (Zagreb, 2008) i vidite što tamo stoji.

Čitatelja je na to poslao veleposlaniku kritiku te knjige koju je napisao dr. sc. Vladimir Geiger. To mi je doista bilo sjajno jer je ta knjiga odigrala veliku ulogu u izboru Goldsteina za veleposlanika. Naime, to očito slijedi iz onoga što je dr. Geiger opisao u *Hrvatskom slovu*, 4. lipnja 2010:

Nakon što sam napisao osvrt na njegovu knjigu Hrvatska 1918 – 2008. (Vijenac, Časopis za suvremenu povijest, Review of Croatian History), Goldstein mi je u lice izrekao pregršt izabranih gadosti i psovki, kako vjerojatno i nalaže njegov strukovni i društveni položaj, i ponajprije kućni odgoj. Koliko mi je poznato, nisam usamljen. Goldstein se nimalo ne libi pozivati na svoja mnogobrojna poznanstva i medijske i političke veze, a i hvaliti se svojom nezaobilaznošću i svekolikim "utjecajem". Jednostavno rečeno, svi oni bezobraznici koji ne misle kao Goldstein ili, pak, iznose stajališta koja mu se ne sviđaju ili, još gore upozoravaju na njegove pogreške i kritički se izjašnjavaju o njegovom radu – imati će problema.

U svojoj uljuđenosti Goldstein ne bira riječi različitih, više negoli slikovitih, pogrda i prijetnji koje upućuje svima onima koji ne djeluju i misle kao on. Pitam se je li za navedeno nekoga kod nas uopće i briga?

Kako bilo da bilo, u nestrpljivom sam očekivanju novih Goldsteinovih uradaka.

Međutim, ne smijemo zaboraviti da se i predsjednik Vlade iskazao u mnogim poljima, pa ta njegova sjajna dostignuća već nazivaju *zoranimima*

(<http://www.politikaplus.com/novost/93174/zoranimi-prisjetite-se-svih-bisera-zorana-milanovica-moze-li-nas-jos-uvijek-sokirati>).

To posebno naglašava i povjesničar dr. sc. Ante Birin (*Beskrajno nerazuman čovjek!*, *Hrvatski tjednik*, 6. 2. 2014.) ukazujući kako tu ima jedan mali nedostatak koji se očituje u tomu što nikakva pozornost pritom nije pridana osebujnim interpretacijama osoba i događaja iz suvremene hrvatske povijesti koje bi svojom istinoljubivošću i nepristranošću postidjele i brojne domaće povjesničare. Prošlotjedni govor predsjednika Vlade u Hrvatskom saboru prigodom obilježavanja Međunarodnoga dana sjećanja na holokaust u tom pogledu ipak nadmašuje sve njegove dosadašnje izjave koje, prije negoli se vratimo na sam

govor, ipak zaslužuju biti spomenute kako bi i one najokorjelije nevjerne Tome uvjerali da predsjednik Vlade zaslužuje počasni doktorat znanosti iz znanstvenoga područja povijesti. Moguće je vjerovati da će mu ga SANU u najskorije vrijeme svakako i uručiti. Prisjetimo se, međutim, nekih hvalevrijednih, prosvjetiteljskih izjava Zorana Milanovića. Slaveći 2008. godine u Srbu nekadašnji Dan ustanka, Milanović, tada još predsjednik oporbenoga SDP-a, podsjetio nas je kako je tada iskazano zajedništvo Hrvata i Srba bilo 'čvrst temelj koji je omogućio da se narod digne protiv režima koji je dijelio ljude prema vjeri i naciji'. Ne dijeleći ljude prema vjeri i naciji, ti su 'antifašisti' ustanici u ljeto 1941. godine, u svome krvavom pohodu ipak pobili i protjerali hrvatsko i muslimansko stanovništvo koje im se našlo na putu (od Brotinje i Boričevca do Vrtoča i Lastve i mnogih drugih mjesta 'oslobođenih' tom prigodom).

Nekoliko godina kasnije, neposredno pred posljednje parlamentarne izbore, Milanović nas je pak podučio kako je Josip Broz Tito doduše 'vladao nedemokratski' (zanimljiv eufemizam za diktatorski način vladanja koji očito ispada tolerantnijim od 'autokratske' vladavine prvoga hrvatskog predsjednika F. Tuđmana), ali da je 'zaslužan što su Istra i Rijeka dio Hrvatske' (za razliku od Boke kotorske i Srijema koji su zbog njega prestali biti dio Hrvatske), 'kao i za' Ustav koji je omogućio osamostaljenje naše zemlje' (u svezi s čime ostaje nejasno zbog čega je u Domovinske ratu svoj život izgubilo gotovo 15.000 ljudi).

Naravno, ne treba zaboraviti niti vrijednosti hrvatskoga 'antifašizma' čije je sudionike, prigodom obilježavanja Dana antifašističke borbe, dana 22. lipnja 2012. godine, predstavio kao savez dobrih ljudi koji su pružili otpor lošima'. Te loše je u proljeće 1945. godine, valjda zbog njihove nepopravljive zloče, snašla zaslužena kazna koju su te naše 'dobričine', za dobrobit cijeloga čovječanstva, spremno i predano izvršile.

Znamo da je pitanje odjeka nekoga znanstvenog istraživanja značajan kod izbora u HAZU. A odjek otkrića predsjednika Vlade očito je izniman i potpuno ga kvalificira za novog akademika. Po reagiranju izraelskog veleposlanika vidljivo je koliko će Milanovićevo otkriće silno utjecati na svjetsku povijest, bez obzira što mnoga reagiranja pokazuju nerazumijevanje Milanovićeva otkrića.

Što se tiče usporedbe Goldsteinova i Milanovićeva doprinosa to će nam ponajbolje objasniti jedna tvrdnja s kojom sam 2002. godine završio svoj feljton u Hrvatskom slovu (10 nastavaka). Naime upozorio sam da Goldsteini tvrde kako su za genocid nad Židovima svugdje u Europi krivi Nijemci, osim u NDH gdje su za to bili mnogo krivlji Hrvati. A vidimo kako je Milanović otkrio da su ustaše tj. Hrvati prvi u povijesti Europe započeli masovne egzekucije!

Zato, ako već nema mjesta za obojicu, jasno je da je Milanovićevo otkriće genijalno i HAZU ne smije sebi dopustiti da on nije akademik! Osim toga, Milanoviću se kao mentoru mogu dobrim dijelom pripisati i znanstvena otkrića njegovih suradnika Jovanovića, Ostojića...

Problem može biti u tome što akademici, takvi kakvi jesu, mogu pogrešno protumačiti to što je Milanović u svezi s Jasenovcem spomenuo samo bjekstvo iz logora (uz spominjanje genocida prije napada na SSSR) kao negiranje onoga što je nepobitno potvrdila Fifa – od 597 000 stradalih u Jugoslavije tijekom II. svjetskog rata (popis iz 1964.) čak 700.000 je pobijeno u Jasenovcu! Drugim riječima, mogu pomisliti da je on svojim nastupom dao podršku postavu muzeja u Wanseeu, gdje nema logora u Jasenovcu, a ima logora na beogradskom Sajmištu! Čak ne bi mogli puno im ni zamjeriti, jer je i Vidmarović u pismu izraelskog veleposlanika osjetio kritiku hrvatskom narodu na koji se, *doduše indirektno, baca sjena antisemitizma*. Zapravo, kao da i sam izraelski veleposlanik na pristojan način upozorava na nacionalistički karakter Milanovićeve govora. A kao hrvatskom nacionalisti, onda mu i nije mjesto u HAZU-u, zar ne?

Zbog toga, a i poučeni Goldsteinovim primjerom na prošlim i sadašnjim izborima, možda bi se moglo zaobići nepouzdanе akademike. Da, Hrvatski bi sabor trebao izravno proglasiti Zorana Milanovića redovitim članom HAZU-a, zar ne?

Dnevno.hr, 17. 03. 2014.

<https://bezcenzure.hr/vlad/znanstveni-revizionisti-i-politicki-aktivisti-2/>

ZNAKSTVENI REVIZIONISTI I POLITIČKI AKTIVISTI, 3.

U Prilogu dajem tekst Ivana Bekavca

RASPLITANJE JASENOVAČKOG KONOPA

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/a-b/bekavac-ivan/43790-i-bekavac-trganje-korijena-velike-lazi-jasenovac.html>

Iako se u tekstu govori o prof. dr. sc. Tvrtku Jakovini dakle jednom od poznatijih 'istoričara' u RH, a zapravo jednom od najobičnijih političkih aktivista, ne treba zaboraviti tko je do jučer bio glava politike sprovođenja srpskih laži u RH:

ZABRINUT JE

*PUPOVAC PODRŽAO RAVNATELJA JASENOVCA I OPTUŽIO HRVATSKU
VLAST: OVO SE NEĆE SVIDJETI PLENKOVIĆU*

Srpsko narodno vijeće podržalo je srijedu dosadašnji rad JUSP-a "Jasenovac" i ravnatelja u ostavci Ivu Pejakovića, osudivši one koji traže uskraćivanje podrške radu JUSP-a, smatrajući da je to poricanje zločina genocida i povrede prava pripadnika naroda žrtava na sjećanje.

05.06.2024.

<https://direktno.hr/domovina/pupovac-podrzao-ravnateljja-jasenovca-i-optuzio-hrvatsku-vlast-ovo-se-nece-svidjeti-plenkovicu-347390/>

Miki Bratanić upozorava na slično ponašanje židovske zajednice Jugoslavije iz Beograda:

BRATANIĆ O DOKUMENTU IZ 1946. KOJI NANOVO RAZOTKRIVA
PROBLEMATIČNE BROJKE OKO JASENOVCA

<https://narod.hr/hrvatska/bratanic-o-dokumentu-iz-1946-koji-nanovo-razotkriva-problematicne-brojke-oko-jasenovca>

Zapravo se radujem činjenici da će DP dati državnog tajnika i u Mistarstvu vanjskih poslova, koji će biti izvrsna potpora ministru Gordanu Grlić Radmanu i u pitanjima oko Jasenovca. Grlić Radman je bio jedini dužnosnik u Vladi koji je odgovorio na svojevremenu obavijest koju smo prof. Marušić i ja pisali oko znanstvenog rada u kojem je dana metoda kojom je dokazana manipulacija službene brojke žrtava Jasenovca.

Dapaće Predsjedni RH Milanović žestoko je napao Grlić Radmana kada se usprotivio imenovanju Iva Drobilice za veleposlanika u Grčkoj, a svi znamo da je dobio novo ime zbog smiješnog i priglupog 'otkrića' o Jasenovcu:

J. Pečarić, *Milanović hvali Grlić-Radmana*, dragovoljac.com, 2023:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/MilanoRadman.pdf>

Ministar je imao udio i u knjizi:

J. Pečarić, *Hrvatski 'luđak' i srpski znanstvenici*, dragovoljac.com, 2023:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/jlphsz.pdf>

Ona je u povodu emisije JUTRO NA PRVOJ (Prva Srpska TV) u kojoj su sudjelovali ministar Vlade republike Srbije Đorđe Milićevićem, predsjednik

Srpske lige Aleksandar Đurđev i ravnatelj srpskog Instituta za modernu povijest i član upravnog vijeća RTS-a dr. sc. Predrag Marković.

Zapravo im je povod bio strah da se Vlast u RH okrenula istini o Jasenovcu i dala sredstva za moju knjigu:

J. Pečarić, *Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac*, Zagreb, 2023., str. 472.

Internet izdanje:

<https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2023/06/trostrukijasenovac-zacip.pdf>

Ja sam im se narugao tvrdeći da su obilježili 25 godina od izdanja moje prve knjige o Jasenovcu, a bilo ih je više:

1. J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim koncentracijskim logorima*, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.
2. J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu I. / Skrivanje istine o beogradskim koncentracijskim logorima, Drugo izdanje* Element, Zagreb, 2000.
3. J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora*, Element, Zagreb, 2000.
4. J. Pečarić, *Serbian myth about Jasenovac*, Stih, Zagreb, 2001.
5. J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž*, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.
6. J. Pečarić, S. Razum, *Jasenovac – A lie uncovered*, Lulu.com, 2021. pp. 506.

J. Pečarić, *O sučeljavanju Bulajić vs. Pečarić*, Portal dragovoljac.com, 2021.:

7. http://www.dragovoljac.com/images/minifp/suceljavanje_hazu.pdf

Zapravo, malo tko u RH uopće i zna za te moje knjige. Zato me raduje što je u svom tekstu Bekavac spomenuo Philipa J. Cohena.

Zašto?

Moja prva knjiga o Jasenovcu je bila odgovor na knjigu dr. Milana Bulajića „Tuđmanov Jasenovački mit. Tada je i organizirano moje sučeljavanje na radiju Slobodna Europa na kome je Bulajić doživio debakl, pa je odgovorio knjigom: Dr. Milan Bulajić, „Jasenovac - Ustaški logori smrti ● Srpski mit? ● - Hrvatski ustaški logori - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima”, Muzej žrtava genocida, Beograd, 1999.

U knjizi je tvrdio da su ta **moja knjiga i knjiga Philipa Cohena „Srpski tajni rat“ dvije najantisrpske knjige u povijesti**. U knjizi je pisao i o **ideologiji genocida Cohen-Pečarić**.

Zato u Srbiji znaju čak i za mene pa je i nedavno

Jutarnjem Programu TV Happy dr. Nebojša Kuzmanović - Direktor Arhiva Vojvodine koji je o Stjepan Lozi, Stjepanu Razumu i o meni.

Knjiga Stjepana Loze „Ideologija i propaganda velikosrpskog genocida nad Hrvatima: projekt „Homogena Srbija“ 1941.“, uskoro i peto izdanje, prevedena je i na engleski).

U „Hrvatskom tjedniku“ od 29. 5. 2024. nas podsjećaju kak nitko nije opovrgnuo ni jedan argument iz knjige Stjepana Loze. Pokušao je samo Hrvoje Klasić, *ali de nije baš dobro proveo jer je u polemici Lozo pomeo pod s tim jugoslavenskim istoričarem*, zapravo običnik političkim aktivistom.

Zapravo moramo biti zahvalni tim političkim aktivistima jer zastupati srpske laži u RH na tako glupavi način kojim to čine samo pokazuju koliko je veliki bio Franjo Tuđman koji je i zatvorom platio to što je prepoznao da se istinom o Jasenovcu bori i za neovisnu hrvatsku državu. Zato je i istoričarima iz Srbije i 'istoričarima' iz RH važno napadati Tuđmana.

Nedavno je u HAZU spriječen još jedan takav da postane akademik, kao što je prije 12 godina zaustavljen Ivo Drobilica. Ovaj sadašnji je kao novoizabrani ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest u Slavonskom Brodu uklonio bistu Utemeljitelja RH Franje Tuđmana i to baš u vrijeme kada su nove vlasti pokušale da Ivo Drobilica postane akademik.

Zato u Prilozima dajem i najnoviju kolumnu dr. sc. Damira Pešorde u kojoj se spominje i taj propali pokušaj osvajanja HAZU i pretvaranje iste u SAZU. Kolumnu s kojom ću završiti svoju knjigu:

HAZU I TUĐMANOVA BISTA /
NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA, 2.

Josip Pečarić

PRILOZI

I. Bekavac: Trganje korijena Velike laži (Jasenovac)

07. lipnja 2024.

RASPLITANJE JASENOVAČKOG KONOPA

Odjek jednoga znanstvenog odgovora na segment 'misterija' Jasenovca, razumijemo znakom rasplitanja konopa koji su osamdesetak godina omotavani oko hrvatskoga vrata. U drugoj polovini svibnja 2024. objavljena je vijest o povlačenju dosadašnjega ravnatelja Javne ustanove Spomen-područja Jasenovac s te dužnosti, zbog objave rezultata istraživanja o sadržaju mrežnih stranica JUSP-a, na koje je upozorio dr. V. Geiger. Znanstveni uvidi u razmatranju nekih važnih dijelova povijesne građe u našoj zemlji, koji idu do samih korijena Velike laži, pokazuju i njezinu strukturu i njezine nakane. Ta laž je iznjedrila govor o milijunima, stotinama tisuća ili desetina tisuća umorenih u logoru Jasenovac tijekom Drugoga svjetskog rata. Sva ta građa na poseban način osvjetljuje i srpsko protivljenje usvajanju rezolucije o genocidu na jednom drugom mjestu i u 'drukčijem' vremenu, u Srebrenici (BiH) 1995.

Pod konac svibnja 2024. usvojena je Rezolucija Opće skupštine UN-a kojom se traži proglašenje 11. srpnja Međunarodnim danom sjećanja na genocid u Srebrenici. U javnost su tako, skoro istodobno dolazile važne vijesti o Srebrenici i o logoru u Jasenovcu. Naoko, to su nepovezane vijesti, ali jedan njihov dio dodiruje isto pitanje - broj žrtava. U vezi s Jasenovcem, nakon mnogih pitanja bez odgovora, otvoreno je i ono fundamentalno: zašto se na mrežnim stranicama

JUSP-a objavljuju krivotvorene informacije o razlozima osnutka tamošnjega logora u Drugom svjetskom ratu? Informacije o zlodjelima u Srebrenici temelje se i na sudski utvrđenim činjenicama. Još uvijek ne znamo na čemu se temelje 'informacije' o umorenim zatočenicima u Jasenovcu. Dakle, za srpsku stranu, sporna je i neprihvatljiva Deklaracija o dokazanim zlodjelima, a prihvatljive su im optužbe i 'nesporna zlodjela' za koja nema relevantnih dokaza u logoru Jasenovac.

Hrvati i genocidnost

Dok dio hrvatske javnosti s odobravanjem gleda na znanstvena istraživanja logora u Jasenovcu i važne spoznaje do kojih se došlo, što je uvjetovalo nemir među ljudima na čelu ustanove koja skrbi o Spomen-području Jasenovac, dotle projugoslavenska i prokomunistička struja među povjesničarima u Hrvatskoj, sve to pokušava minorizirati i prikazati u drugom svjetlu, kako bi se zadržao četničko-komunistički prikaz logora u Jasenovcu. Čak odbacuju i razloge koje je naveo dosadašnji prvi čovjek te ustanove u svojoj ostavci. Kažu da nije stvar u lažima na mrežnim stranicama JUSP-a, nego je ostavka posljedicom 'općega stanja u društvu'.

Doista, moglo bi i biti tako: pozitivno je 'opće stanje' i opće raspoloženje u Hrvatskoj, usmjereno prema znanstvenim uvidima, istraživanjima i dokazima o stvarnim prilikama u logoru Jasenovac za vrijeme Drugoga svjetskog rata, umjesto nametnutih, dokazano iskrivljenih i neistinitih prikaza velikosrpske i komunističke propagande. O otporu takvu pristupu i uporabi logora Jasenovac u protuhrvatske svrhe, proglašavanje Hrvata genocidnim narodom i mnogim drugim neistinama, godinama oblikovanim u laboratorijima osvajačke velikosrpske politike, dade se više saznati iz odnosa srpske državne politike prema najnovijim odlukama Opće skupštine UN-a.

Tek kad se vidi kako se Srbija odnosila prema Rezoluciji o Srebrenici postaje razumljivije zašto se i kako slagao mit o izmišljenih milijun, ili nekoliko stotina tisuća žrtava u Jasenovcu. Kad Hrvate proglase 'genocidnim' narodom, onda postaje 'razgovjetnije' zašto je Vukovar izgledao onako kako je izgledao 1991. Samo što ni Vukovar, ni Škabrnja, ni Dubrovnik, ni Zagreb, nisu bili dovoljni za ono što su osvajači htjeli.

Znanstvena istraživanja i dokazi

Srbija se žestoko protivila usvajanju rezolucije o Srebrenici, vodila veliku diplomatsku ofenzivu i - nije uspjela. 'Ofenziva' za proglašenje Jasenovca mjestom 'genocida' bila je dugotrajna i u 'onom vremenu' - uspješna. Ona je bila i osveta, kazna za 'djelo' odbacivanja Jugoslavije. Htjeli su pokazati da onaj tko ubije 'milijon i više od milijuna' ljudi u jednom logoru, taj zaslužuje, ono što su Hrvati doživjeli od 1945. do 1995.

Vraćamo se prinosima povjesničara dr. Vladimira Geigera razobličavanju laži o logoru Jasenovac. Najprije naglašavamo kako pitanje znanstvenoga provjeravanja svih dokaza, i tužitelja i obrane, uzimamo ključnim u potrazi za istinom. S jedne strane optuživanje Hrvatske za Jasenovac na temelju nepouzdanog građa, a s druge protivljenje te iste politike usvajanju deklaracije o dokumentiranom ratnom zločinu velikih razmjera, u kojoj se Srbija niti ne spominje, iako su njezini ljudi u Srebrenici 1995. bili izravni akteri u počinjenju zločina. U vrijeme rasprava o spomenutoj rezoluciji o Srebrenici, u javnosti su se, dakle, pojavile i dvije važne, međusobno povezane vijesti o Jasenovcu. Jedna govori o istraživanjima i zaključcima povjesničara dr. Vladimira Geigera, a druga o ostavci čelnoga čovjeka Spomen- područja Jasenovac, koja je posljedicom spomenutoga znanstvenog istraživanja.

Otkud sintagma 'konačno rješenje'?

Dr. V. Geiger dokazuje da su neutemeljene tvrdnje objavljene na mrežnim stranicama Spomen-područja Jasenovac o sadržaju sastanka predstavnika Njemačkoga Reicha i Nezavisne Države Hrvatske (NDH) koji se održao u Poslanstvu Njemačkoga Reicha u Zagrebu 4. lipnja 1941. Na mrežnim stranicama JUSP-a Jasenovac objavljeno je kako je na tom sastanku zaključeno "da se srpsko pitanje riješi masovnim iseljavanjem Srba u Srbiju, masovnim ubijanjima na terenu i deportiranjem u koncentracijske logore". Izneseno je i to da su nacisti "vlastima NDH odobrili već ranije poduzete mjere za konačno rješenje srpskog pitanja u NDH, na način prisilnog preseljenja Srba u Srbiju, masovnog ubijanja na terenu i deportiranja u koncentracijske logore". Tvrde da su se vlasti NDH "na vlastiti zahtjev" priključile planu preseljavanja, "obvezavši se deportirati u Srbiju 30.000 više Srba nego što će prihvatiti Slovenaca iz Trećeg Reicha".

Dr. V. Geiger iznosi da su o spomenutom sastanku, pisali hrvatski, slovenski, bosanskohercegovački i srpski povjesničari, ali ni jedan od njih u svojim historiografskim radovima ne spominje da je na njemu zaključeno ili pak razmatrano "da se srpsko pitanje riješi masovnim iseljavanjem Srba u Srbiju, masovnim ubijanjima na terenu i deportiranjem u koncentracijske logore". U tim se radovima uopće ne spominje da su nacisti vlastima NDH odobrili "već ranije poduzete mjere za konačno rješenje srpskoga pitanja u NDH." Zaključuje da historiografski radovi i izvorno arhivsko gradivo pokazuju da su tvrdnje iznesene na mrežnim stranicama Spomen-područja Jasenovac potpuno neutemeljene.

Što hoće CroFacta?

Sve navedeno, piše dr. V. Geiger, potvrđuju i izvorni zapisnik sa sastanka i njegovi ovjereni prijevodi koji se čuvaju u Hrvatskom državnom arhivu u Zagrebu. Također, poslanik Kasche istu je večer o sastanku opširno brzojavom izvijestio Ministarstvo vanjskih poslova Njemačkoga Reicha u Berlinu, navodeći tko je bio nazočan, o čemu se razgovaralo i što je zaključeno o preseljavanju Slovenaca u NDH i Srba iz NDH u Srbiju. Spornih tvrdnji, objavljenih na mrežnim stranicama JUSP-a Jasenovac, nema ni u tomu brzojavu. Konačno, ne spominje ih ni presuda Vrhovnoga suda Narodne Republike Hrvatske u Zagrebu od 7. lipnja 1947. ("u krivičnom predmetu protiv opt. Kvaternik Slavka i družine").

Uza sve spomenute netočnosti o odnosu prema Srbima u NDH, uporaba pojma 'konačno rješenje' posebno je uznemirujuća jer takav pojam na sastanku nije niti spomenut, a kamoli da su nacisti vlastima NDH odobrili već prije poduzete mjere (masovno ubijanje, deportiranje u koncentracijske logore) "za konačno rješenje srpskog pitanja u NDH", odnosno da je "dogovoreno konačno rješenje srpskog pitanja u NDH", čime se upućuje na nacističko "konačno rješenje židovskog pitanja". (Dr. V. Geiger, CroFacta, 19. 5. 2024.).

(Na Geigerovo se istraživanje kritički osvrnuo jedan Mesićev savjetnik, ali on ne spominje 'konačno rješenje', niti išta ispravlja, nego samo izražava užasnutost što konačno postoji i CroFacta. "CroFacta se, naime, nije mogla (znala, htjela?) zaustaviti na 'prodavanju roga pod svijeću' navođenjem formulacija kojih u povijesnim dokumentima doista nema (jer riječ je o interpretaciji, možda ne najspretnijom, podataka), ali ih na mrežnim stranicama Spomen-područja Jasenovac ima. /.../ priča s CroFacta i Jasenovcem nije usamljeni incident, nije uopće incident, nego je početak ostvarivanja razrađenog plana 'gospodarenja prošlošću, kako bi se moglo gospodariti budućnošću' ...", T. Jakić, Autograf.hr, 31. 5. 2024.).

Falsificirane informacije

Pred nama su, dakle, danas i znanstveni uvidi koji pokazuju da aktualna uprava Spomen-područja Jasenovac na svojim mrežnim stranicama drži falsificirane informacije o ključnim elementima onodobnih zbivanja u vezi s Logorom. Prije toga, godinama se osporavalo navode o stotinama tisuća žrtava u logoru Jasenovac. I aktualni 'popis žrtava' koji objavljuje sadašnja uprava prolazi znanstvene provjere i osporavanja točnosti upisanih podataka. U srbijanskom javnom prostoru iznose se brojke o žrtvama koje su deset puta veće od onih koje objavljuje JUSP. Ima znakova da je velika uzrujanost u srpskim vodećim političkim strukturama povezana upravo s pokušajima da i ubuduće 'jedino' mjesto 'dokazanoga' genocida ostane Jasenovac, a ne Srebrenica u kojoj 'genocida nije bilo'. A 'dokaz' je to što su četnici, preobučeni u partizane, rekli da je tako, a ne drukčije. Mit o Jasenovcu kao mjestu 'milijunskih' srpskih žrtava gradio se svrhovito, dugo i uporno.

Sve je očitije da je i taj velikosrpski projekt pred rasulom. Srebrenica dolazi na naslovnice medija po cijelom svijetu, iako Rezolucija usvojena u svibnju 2024. ne spominje ni Srbiju ni Srbe. Nije ih ni trebala spominjati, jer svu pozornost treba

usmjeriti prema žrtvama. Jedan sveučilišni nastavnik (dr. T. Jakovina) u Zagrebu, na portalu Telegram iznosi ovu tvrdnju: "Pejaković je na kraju odstupio zbog opće atmosfere u društvu". Nije, kako mu se čini, ostavka prvoga čovjeka JUSP-a povezana s prigovorima o netočnim važnim podacima na mrežnim stranicama te ustanove. Ta prosudba nije baš razumljiva, ali u nekoj bi se interpretaciji mogla prikazati vrijednim znakom. Priželjkujemo veći upliv znanosti u istraživanju ostavštine komunističkoga totalitarizma. Tu prvenstveno mislimo na odnos prema povijesnoj istini i dokazima kojima se potkrjepljuju određene postavke. Čini nam se da je i najnoviji prinos dr. V. Geigera primjer pristupa kakav priželjkujemo: dokazi, činjenice, istraživanja i prosuđivanja neovisna o ideološkim usmjerenjima.

Kolektivna odgovornost Hrvata

U debati o broju srpskih žrtava u Jasenovcu već je trebalo odgovoriti na pitanje o popisima stanovništva u Hrvatskoj prije i poslije Drugoga svjetskoga rata, koji pokazuju da je Srba bilo više poslije rata nego prije rata, a da je Hrvata u Hrvatskoj poslije rata bilo manje nego što ih je u Hrvatskoj živjelo prije rata. "Objavljen je niz knjiga u čije sadržaje i stavove autora ne treba ulaziti, nego u njima pregledati stotine preslika originalnih dokumenata koji se odnose na logor u Jasenovcu. Bilo bi lako dokazati da su te preslike krivotvorene - ako jesu, no do sad se nitko nije javio da bi i jedna jedina bila lažna. A o zbivanjima u jasenovačkom logoru u vrijeme II. svjetskoga rata ti dokumenti jasno govore da se tamo nisu događala sustavna masovna ubojstva". (dr. M. Marušić).

Srbi najavljuju i novu rezoluciju, ali o ustaškom logoru. "'Srpski svijet' mora biti naš odgovor, mora biti cjelina. Poštujem to što je Dodik rekao za mirno razdruživanje", kazao je krajem svibnja 2024. srbijanski političar, A. Vulin, koji je iskoristio priliku kako bi ponovio ranije Dodikove optužbe o kolektivnoj krivnji svih Hrvata za ustaške zločine. Sve je to povezo s rezolucijom UN-a o Srebrenici, uz tvrdnju kako tamo nije bio genocida, a u Jasenovcu jest. Kaže kako je tragedija što nitko od hrvatskih dužnosnika nije od Srba tražio ispriku za to. Ne dopada mu se ni prijedlog rezolucije o Jasenovcu, o kojoj se raspravlja u Crnoj Gori, na poticaj prosrpskih stranaka. Problem je također što se i u toj rezoluciji o Jasenovcu kaže da ne može biti kolektivne odgovornosti. To je prihvaćanje one Krležine rečenice da su 'dva kamiona ustaša preuzela vlast'. Nije točno. Čitav hrvatski narod nedvosmisleno je podržao Antu Pavelića i ustaše i da su izbori bili 8. svibnja 1945. Pavelić bi pobijedio", zaključio je Vučićev ministar (A. Vulin) (Hina, 31. 5. 2024.).

Četnici na području NDH

Povjesničar H. Klasić, ekspert za revolucionarno djelo i političku filozofiju Mike Špiljka, autor neke nove partizanske serije koju HRT ne želi prikazivati, u razgovoru za dnevni list u Zagrebu iznosi i ove tvrdnje: "Četnici su čak na području NDH bili pod zaštitom ustaša, liječili se u ustaškim bolnicama, obitelji

su primale naknadu za poginule u borbama s partizanima, mogli su vojno djelovati i, na kraju balade, izaslanstva četnika Draže Mihailovića dolazila su kod Ante Pavelića u Zagreb na dogovor o zajedničkoj borbi, tražili su i dobili lijekove, ili o sigurnom prolasku kroz Zagreb u bijegu prema Austriji. Već od 1942. godine postoje mnogobrojni dokumenti koje predstavljamo, o otvorenoj suradnji ustaša i četničkih zapovjednika na području NDH." (Jutarnji list, 1. 6. 2024.) Povjesničar H. Klasić u istom razgovoru iznosi i informaciju o suradnji četnika s Nijemcima: "Ima jedna zanimljivost koju spominjemo jer je povijesna činjenica. Winston Churchill je poslao britansku misiju kod Tita jer je već ranije imao podatke da četnici surađuju s Nijemcima."

H. Klasić izgleda nije čuo za neke važne objave Srpske pravoslavne Crkve u Drugom svjetskom ratu. Početkom srpnja 1941. episkop Valerijan predaje njemačkomu vojnom zapovjedniku Srbije, da je od, uspostave NDH u travnju, već ubijeno 100.000 Srba. U kolovozu 1941. ta je informacija nadopunjena, brojka je narasla na 180.000 ubijenih Srba, a u rujnu 1941. javljaju o 300.000 pobijenih Srba u NDH. To iznosi SPC. Četnici za to, izgleda, nisu znali, jer u suprotnom ne bi, citirajmo Klasića, "izaslanstva četnika Draže Mihailovića dolazila (su) kod Ante Pavelića u Zagreb na dogovor o zajedničkoj borbi". SPC iznosi tvrdnje o pobijenim svim Srbima u pojedinim kotarevima. Međutim, popis stanovništva iz 1948. pokazuje da u tim kotarevima živi veliki broj Srba. SPC iznosi da su Hrvati u kotaru Lapac istrijebili Srbe, a istina je da su Srbi gotovo istrijebili Hrvate i, primjerice, uništili veliku župu Boričevac. Ipak, Klasić tvrdi da su četnici "na području NDH bili pod zaštitom ustaša", a ustaše su već, kako SPC tvrdi, pobili stotine tisuća Srba.

Srbijanska zastava u vijećnici UN-a

Predsjednik Srbije Aleksandar Vučić rekao je, poslije sjednice Opće skupštine UN, da je dvije trećine stanovnika zemaljske kugle bilo na strani Srbije i zahvalio svim zemljama koje su glasovale protiv, ili bile uzdržane na glasovanju o rezoluciji o Srebrenici. Tako je, naime, on razumio odluku Opće skupštine UN-a o obilježavanju genocida u Srebrenici. Vučić je govorio i o 'konfliktu' zbog toga što se, za vrijeme zasjedanja Skupštine, ogrnuo srpskom zastavom. Mjerodavne službe Ujedinjenih naroda navode kako nije bilo nikakva konflikta zbog Vučićevog ogrtanja zastavom. "Ničega od toga nije bilo. Nije bilo problema tijekom sjednice", potvrdio je Stéphane Dujarric, glasnogovornik generalnog tajnika Ujedinjenih naroda. (Jutarnji, 27. 5. 2024.)

Srbijanski je predsjednik pred predstavnicima medija govorio kako mu je službena osoba u dvorani rekla da se ne omotava zastavom, jer da je to protivno pravilima ponašanja na tom mjestu, a da je on izgovorio neku hrabru, patriotski rečenicu protivljenja.

("OSIGURANJE TRAZILO DA VUČIĆ SKINE ZASTAVU! Predsjednik uputio moćne riječi: Nitko na svijetu mi neće uzeti moju zastavu!", naslov je portala 'Srbija danas'.) Službe UN-a su ga, kako vidimo, nakon nekoliko dana demantirale. Nitko od službenih osoba u dvorani nije spominjao omotavanje čovjeka sa srbijanskom zastavom, pa nije bilo ni uzvratnoga verbalnoga protivljenja. Sve se to događalo zbog Srebrenice?

Srpska vojska pod vodstvom ('jugoslavenskoga') generala Ratka Mladića (koji je i za vrijeme ratovanja u Hrvatskoj i BiH bio zaposlenikom Vojske Jugoslavije) 11. 7. 1995. ušla je u Srebrenicu, koja je trebala biti zona pod zaštitom UN-a. U idućih nekoliko dana ubili su najmanje 8 372 ljudi. Kroz više presuda Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju (MKSJ), koji je osnovao upravo UN, utvrđeno je da je u Srebrenici počinjen genocid. Kao dokazni materijal u Haagu poslužio je i ratni dnevnik R. Mladića, koji je skrivala njegova supruga. Istražitelji su dnevnik pronašli 2010.

Čelnik bosanskih Srba M. Dodik rekao je da rezolucija o Srebrenici nije dobila većinu u Općoj skupštini "nego je propala" jer 84 glasa za "nisu natpolovična većina". Dodik je ocijenio kako je propala namjera "da se Srbima zalijepi da su genocidan narod". Njegov suborac A. Vučić u UN-u je to dodatno objašnjavao: "... Jedni smo od rijetkih u jugoistočnoj Europi koji smo bili na pravoj strani u Drugom svjetskom ratu", dodao je i istaknuo da će usvajanjem rezolucije podjele u BiH biti sve dublje i dublje." 'Prava strana'!? Srbija je u II. svjetskom ratu imala rasne zakone, progonila Židove i Rome, te vjerno surađivala s nacistima bez ikakva ozbiljnijega otpora nacizmu.

Protektorat nacističke Njemačke

Srbija je od 1941. do 1944. bila protektorat pod okupacijom vojske nacističke Njemačke (Vojna uprava Srbije), a na čelu kvistlinške vlasti bili su M. Aćimović (1941.) i M. Nedić (1941.- 1944.). Nakon sloma ustanka u Srbiji 1941., Srbija je uglavnom bila pacificirana. Tako je bilo sve do kraja rata kad im je u pomoć došla Crvena armija. Četnici su ostali bez savezničke podrške, pa su ušli 'u potpunu kolaboraciju s Nijemcima na svim razinama u pokušaju da vlast u Srbiji sačuvaju za sebe i spriječe pobjedu komunističkih konkurenata'. Philip J. Cohen tvrdi da je glavnina srpskoga političkog, intelektualnog i vjerskog vodstva kolaborirala sa

silama Osovine. U logor na Banjici, koji je otvoren 5. 7. 1941., dio zatočenika doveo je SS, a dio Srpska državna straža i Specijalna policija. Tako je funkcionirala - 'prava strana'.

Jedan novinar u Zagrebu (J. Pavičić, Jutarnji list, 25. 5. 2024.) ovako piše: "No, za razliku od Srebrenice gdje se žrtve znaju gotovo poimence, a brojevi ubijenih variraju neznatno, kod Jasenovca brojevi služe kao faktor etno-ideološke demarkacije..." Tomu dodaje da bi, ako se 'pokrene Rezolucija o Jasenovcu' Hrvatska trebala "jednostavno glasovati za tu rezoluciju". "Trebali bi mirno reći. Da, to se dogodilo. /.../ Jer ta rezolucija - bude li ikad sročena - možda će imati u svom tekstu i nekakve brojeve."

Neki će s tim brojevima biti zadovoljni, a drugi nezadovoljni. Autoru se čini dovoljnim reći 'da to se dogodilo'. Ne čini mu se važnim hoće li se, bez provjerljivih dokaza, tvrditi da je u Jasenovcu bilo, recimo, 1.000 ili 700.000. žrtava. Dovoljno je 'tvrditi', dakle, ponavljati 'utvrđeno' i ostati na putu ...'revolucionarne istine'. Ovdašnjem je novinaru dovoljno reći: "Da, to se dogodilo." U njegovu svijetu se zna tko je bio mjerodavan odgovoriti na pitanje 'što se dogodilo' i koji su 'dokazi' bili dovoljni. Jedni će biti 'zadovoljni, a drugi nezadovoljni'. I - točka. Partija zna, to 'znanje' je 'istina'.

Često je postavljano pitanje o tomu zašto se prikriva ili onemogućuje revizija povijesti o Jasenovcu? "Vjerojatno zato što bi to za sobom povuklo reviziju i svega ostaloga o NDH, što bi dovelo do drukčijeg definiranja njezina mjesta u povijesti. Ali to treba napraviti. Priča o 'strašnom logoru' pomaže i onima koji svoj svjetonazor naslanjaju na one koji su se borili protiv 'zločinačke države' i njezina režima /.../ Čim bi se pojavila želja za samostalnosti hrvatskog naroda odmah bi se pustila priča o Jasenovcu i klanju, što je značilo: mi moramo vladati." (I. Vukić).

Tko 'upravlja' prošlošću u Hrvatskoj?

I. Vukić tvrdi da osim "Židova i male skupine Roma koja se spominje u ljeto 1942., u logoru je među protivnicima države u početku", bilo "200 Srba, nešto

Hrvata i muslimana. Ni kasnije, sudeći po prezimenima na autentičnim popisima, nije u logoru bilo više od nekoliko stotina Srba. /.../

Međusobno ratovanje Srba i NDH uglavnom je završilo 1941. Nakon toga status Srba i pravoslavnih se popravlja; osniva se Hrvatska pravoslavna Crkva, u Vladu se imenuje predstavnik pravoslavnih, Savo Besarović iz Sarajeva, s četničkim skupinama po Bosni potpisuje se sporazum o nenapadanju i pokreće zajednička borba protiv partizana." (Igor Vukić, Vijenac, br. 566, 12. 11. 2015.)

Srpski odnos i prema Jasenovcu i prema Srebrenici i prema rezoluciji UN-a o događajima iz srpnja 1995. bit će lakše razumjeti uz riječi 'oca moderne srpske nacije', kako zovu književnika i političara Dobricu Ćosića. "Laž je vid srpskog patriotizma i potvrda naše urođene inteligencije. Lažemo stvaralački, maštovito, inventivno (...) Laž je srpski državni interes (...) Laž je u samom biću Srbina (...) U ovoj zemlji svaka laž na kraju postaje istina (...) Srbe je toliko puta u istoriji spašavala laž." (D. Ćosić, 'Deobe').

Srpsko razumijevanje 'istine' bilo je utkano u službeni prikaz komunističke Jugoslavije. I u mnogim segmentima života, zadržalo se do dana današnjega. Prema tom 'svjetonazoru' u Srebrenici nema genocida, ali je genocid bio u Jasenovcu. Hrvatska je skupo platila i plaća te 'istine'. Ipak, javna ustanova Spomen-područje Jasenovac nije u Srbiji. O sadržaju tekstova na njezinim mrežnim stranicama, ne bi trebalo odlučivati u Srbiji, nego među istraživačima, znanstvenicima, upućenim ljudima kojima je najviše stalo do - istine, u slobodnoj Hrvatskoj.

Ivan Bekavac

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/a-b/bekavac-ivan/43790-i-bekavac-trganje-korijena-velike-lazi-jasenovac.html>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/39764-rasplitanje-jasenovackog-konopa>

DAMIR PEŠORDA

NENAŠI OD GLAVE DO PETE

Kad su ono poraženi iz devedesetih živnuli i, partijski rečeno, počeli dizati glavu – Milan je Kekin spjevao pjesmu *Ja nisam vaš*. U toj je pjesmo iskreno rekao čiji je i što misli o nama koji nismo njegovi. Da ne bi bilo zabune čiji je Mile se deklarira odmah na početku: *Ja nisam vaš/ nisam vaš od glave do pete/ ja nisam vaš/ moji su dobili četrdeset pete*. Ovako dalje pjeva okretni pučki pjesnik Kekin: *Nisam vaš/ nisam vaš od glave do pete/ i serem vam se na nijanse/ znam tko je pred zid vodio đake/ nisu sotone punile vagone/ već nečiji djede i bake*. Vidi se da je Milana malo prebacilo pa je *prenabregnuo* da su đake u Kragujevcu pred zid vodili servilni ljotićeovci, nedićeovci ili koja već četnička grupacija, nipošto mrski Hrvati s kojima se obračunava u ovoj pjesmi. No, njemu se ionako "sere na nijanse", a četnici su u međuvremenu rehabilitirani i promovirani u antifašiste pa mora da su i za kragujevačke đake krivi ustaše i domobrani.

U nastavku svog programatskog stihotvora Kekin klikće kako će i svoje dijete odgojiti da se bori protiv nas, to jest Hrvata koji nisu prešli na jugoslavensku stranu. Kekinovi trenutno mašu zastavama duginih noja, za njih je karakteristično da imaju vrlo prilagodljiv taj površinski ideološki premaz u skladu s onom narodnom o vuku i dlaci. Tako se na ovogodišnjoj Paradi ponosa usred mnoštva duginih pojavila i jedna jugoslavenska zastava s petokrakom, ista ona pod kojom je razaran Vukovar. Zamislite da netko sa zastavom Trećeg Reicha defilira Tel Avivom! Ne ide, naravno, to se ne može ni zamisliti, međutim i nezamislivo je moguće u Hrvatskoj. Štoviše, ne primijetih da je itko od ovdašnjih medija, osim portala *Narod.hr* i *Direktno.hr*, i primijetio da se paradiralo s neprijateljskom zastavom ulicama Zagreba. Ako je Kekin u pravu da se naše društvo dijeli na njegove i nas koji nismo njegovi, onda treba konstatirati da su njegovi opet oslobodili Zagreb kao i četrdeset pete. Samo ovaj put ne strijeljaju. Za sada.

Ta zaslijepljenost svojim ide do te mjere da "nenaši" svojim opravdavaju sve, nesposobnost, glupost, lopovluk... samo neka su njihovi. Tako su ovih dana ovdašnji "nenaši" mediji stali u obranu svoga Tomaševića koji je bezizlaznu situaciju doveo Gradsku plinaru Zagreb – Opskrba d.o.o. koja je izgubila na natječaju posao opskrbe Zagrepčana plinom. Na prvom natječaju povoljniju je ponudu poslala tvrtka Međimurje-plin d.o.o. HERA je natječaj poništila i dala Gradu još jednu priliku, međutim rukovodstvo Gradsku plinaru Zagreb – Opskrba d.o.o., očito uz sufliranje gradske uprave, opet šalje lošiju ponudu od Međimuraca i, naravno, gubi posao zbog kojega je i osnovana dovodeći 500 radnika u nezavidan položaj. Tomaševiću je opet kriv HDZ jer direktor Međimurje-plina haenesovac! HDZ je kriv i za veprove koji tumaraju po gradu, i za nepokošenu travu, i za gomilajuće smeće, i za sve druge zagrebačke nevolje. A sada je tu još i DP, pa se košarkaški as u miru može baviti odrastom, šarenim zastavama i kreativnim propagiranjem biciklizma kroz otežavanje protočnosti gradskog

prometa. Ako ćemo iskreno: da nije "nenaš", Tomica ne bi sastavio sto dana na čelu grada.

Kako god stvar okrenuli, Kekinovi su polako preuzeli i ulicu i institucije. Zato i udare u nepodnošljivu dreku ako se sumnjiv oblačak pojavi na njihovom nebu duginih boja. Tako već tjednima stoje na stražnjim nogama zbog ulaska DP-a u vlast. Ako tako nastave, mogao bi se dogoditi evolucijski pomak, to jest mogli bi uspravno prohodati. Ovih dana njihovu je dreku izazvalo jedno neprimanje u HAZU. Krivac je opet – a tko bi drugi – Josip Pečarić. On je digao svoj glas protiv primanja povjesničara i književnika Stanka Andrića u HAZU. Pečarić Andriću zamjera uklanjanje biste predsjednika Tuđmana iz Podružnice HIP-a u Slavenskom Brodu kada je postao predstojnik, kao i suprotstavljanje prijedlogu da HIP dobije naziv po predsjedniku Tuđmanu. Žestoki Andrićevi zagovornici u *Jutarnjem* i drugim medijima osuli su drvlje i kamenje po Pečariću, kojega drže najodgovornijim zato što Andrić nije dobio dostatan broj glasova akademika da postane član Akademije, ističući da je gore navedena Andrićeva averzija prema Tuđmanu bila jedini razlog zašto Andrić nije primljen.

Međutim, propuštaju navesti ključni Pečarićev argument kada su akademski kriteriji u pitanju – Andrićev znanstveni opus jednostavno je preskroman, dostatan možda za profesorsko mjesto na kakvom provincijskom sveučilištu, no ne i za članstvo u Akademiji! Opet, kada su i Mašu Kolanović primili u Razred za književnost HAZU-a iako ni jezik hrvatski ne priznaje, mogli su i Andrića. Ipak je on, kako veli Jurica Pavičić, nekakav katolik, umjereni konzervativac. Ono domobran, s jednom nogom u partizanima. Pavičić se, za razliku od Kekina, razumije u nijanse. Da rezimiramo, HAZU nam nije bogzna što, ali još nije pao u ruke kekinovaca, pa Andrić, Đikić i Ivo Goldstein Drobilica za sada ostaju vani.

„Hrvatski tjednik“, 6- 6- 2024.

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/p-r/peorda-damir/43818-d-pesordan-nasi-od-glave-do-pete.html>

Komentar: Na portalu HKV-a je naslov teksta i: KEKINOV PROGRAMATSKI STIHOTVOR

Jedan kometatar na tom portalu:

Mateo Lazanja

Kao i uvijek kod onih u čijim tragovima nemaš što dobroga čitati, a imaju gromoglasne trube, onda "podobni" mogu i u HAZU. Problem je u tome što izgleda da je HAZU još slobodan.

Bogami, ako HDZ i DP ne budu glasati u jednom bloku/jednim ustima, u stvari oko Pupovca, neće dugo i HAZU biti HAZU.

<https://bezczure.hr/vlad/znanstveni-revizionisti-i-politicki-aktivisti-3/>

ZNANSTVENI REVIZIONISTI I POLITIČKI AKTIVISTI, 4.

Nije lako biti povjesničar u Hrvatskoj-ako si Hrvat, a ne onaj koji za sebe samo kaže da je Hrvat. To sam naučio na primjeru svog brata koji je volio povijest, ali je studirao pravo znajući da bi kao profesor povijesti u školama morao predavati lažnu povijest. On je znao, ali koliko njih nisu ni bili svjesni da je ono čemu uče djecu obična laž.

Mnogi su i svjesno sudjelovali u tim lažima i postizali najviša zvanja, pisali 'znanstvene' radove i bili nagrađivani jer je lažna povijest bila u interesu onima koji su vladali Hrvatskom.

Kako je izgledalo suprotstaviti se tim lažima najbolje je pokazao primjer tadašnjeg generala i povjesničara Franje Tuđmana. Naravno bilo je i drugih hrabrih povjesničara koji su se borili za istinu. Nekima od njih sam i posvetio moje knjige: J. Pečarić, Dr. sc. Mato Artuković, Zagreb, 2020., str.224.

J. Pečarić, Dr. sc. Ivo Rendić-Miočević, Portal dragovoljac.com, 2021.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/RENDIC.pdf>

J. Pečarić, Đuro Vidmarović, Portal dragovoljac.com, 2021.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Vidmarovic.pdf>

J. Pečarić, Stjepan Razum u službi Istine, Zagreb, 2021., str. 404.

J. Pečarić, Vladimir Mrkoci, Zagreb, 2021., str. 285.

J. Pečarić, Prof. dr. sc. Josip Jurčević, Portal dragovoljac.com, 2021.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jurcevic.pdf>

J. Pečarić, Mr. sc. Mladen Ivezić, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, 2021.:

<https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2021/12/ivezic3.pdf>

J. Pečarić, Dr. sc. Mirko Valentić, dragovoljac.com, 2021.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/VALENTIC.pdf>

S. Mijović Kočan, J. Pečarić, Prof. dr. sc. Stijepo Obad, dragovoljac.com, 2022.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/obad.pdf>

S. Mijović Kočan, J. Pečarić, Prof. dr. sc. Stijepo Obad, Zagreb, 2023., str.144.

J. Pečarić, Dr. sc. Vlatka Vukelić, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/vukelic.pdf>

A. Kaćunko, J. Pečarić, Biskup dr. sc. Mile Bogović, Zagreb, 2023. szt. 450.

Uz njih mogu slobodno dodati i povjesničara književnosti:

J. Pečarić, Akademik Dubravko Jelčić. Portal dragovoljac.com, 2020.:

http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic3_Part1.pdf

http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic3_Part2.pdf

J. Pečarić, Jelčić u našim knjigama, dragovoljac.com, 2022.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic2.pdf>

A to su samo oni s kojima sam imao takvu suradnju da sam o tome i mogao napisati knjige.

U takvim državama nije ni dobro da postoje samo takvi povjesničari. Mora netko biti i takav da se unutar sustava bori da se napravi što je moguće manja šteta. Jednom mi je jedan takav povjesničar rekao: „Ja ne vodim bitke u kojima ne mogu pobijediti.“ Takvi su itekako važni u borbi za istinu i često im je mnogo teže u toj borbi.

Zato su se pored takvih povjesničara koji su se svaki na svoj način borili za istinu pojavilo i cijeli niz onih koji su završavali neke druge fakulteta, a koji su dali ogroman doprinos toj borbi. Danas tu posebno treba izdvojiti novinara i politologa Igora Vukića i dvojicu doktora računarskih znanosti Nikolu Banića i Mladena Koića koji su i uveli nazive za hrvatske povjesničara i 'istoričare' iz naslova ovih tekstova.

<https://narod.hr/hrvatska/koic-i-banic-znanstveni-revizionizam-protiv-politickog-aktivizma>

U Prilozima dajem i njihov najnoviji tekst iz „Hrvatskog tjednika“, 13. 6. 2024. u kome se oni zapravo rugaju vlastima zbog njihovih problema i pokušaja da ostanu kod svojih dosadašnjih laži, ali ipak sitnim koracima krenu k istini:

Nakon ostavke ravnatelja JU SP Jasenovac: strateška dvosmislenost i Ministarstvo s prave strane povijesti.

Da, doista nije lako kada godinama govoriš neistine služeći onima koji su i fašističkom agresijom pokušali slomiti Hrvatsku, a onda vidiš da ti to može i štetiti.

Kako Banić i Koić koriste svoju znanost u toj borbi za istinom teško im se netko može suprotstaviti. To je samo na smiješni način pokušao Ante Tomić:

J. Pečarić, Ante Tomić: Znanstvenik ili podoficir? dragovoljac.com, 2023.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/Tomic.pdf>

Ali iz istog broja „Hrvatskog tjednika“ je i drugi prilog tekst o Igoru Vukiću u kome također imam knjigu:

J. Pečarić, Igor Vukić, Zagreb, 2021. str. 404.

Autor Marko Jareb nas podsjeća na hajku zbog Vukićevog nastupa na HTV-u zbog njegove knjige u emisiju u kojoj je bio pozvan i Hrvoje Klasić, jedan od perjanica političkih aktivista, ali se nije usudio pojaviti se. U tekstu je izdvojeno slijedeće:

U očaju zbog nedostatka protuargumenata i odgovora na dokumentaciju koju je pronašao Vukić, režimski povjesničari Goldstein, Klasić, Markovina, Hutinec i drugi izbjegavaju izravan dijalog s Vukićem i uporno ga pokušavaju diskvalificirati po metodi ad hominem

O tome možete vidjeti i knjige:

J. Pečarić, S. Razum, Razotkrivena Jasenovačka laž, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.

J. Pečarić, S. Razum, Jasenovac – A lie uncovered, Lulu.com, 2021. pp. 506.

J. Pečarić, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb, 2023., str. 472.

Internet izdanje:

<https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2023/06/trostrukijasenovac-zacip.pdf>

Knjige su bile pun pogodak jer su 'podigle puno prašine',

A o toj 'prašini' u povogu ove posljednje pogledajte knjigu:

J. Pečarić, Hrvatski 'luđak' i srpski znanstvenici, dragovoljac.com, 2023:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/jlphsz.pdf>

Međutim u tekstu Marka Jareba meni je najzanimljiviji dio: *Kritike Vukića od strane povjesničara*

On počinje ovako:

Povjesničar Vladimir Geiger piše da *Vukić pripada skupini koji uporno zastupaju svoje osebujno manirističko viđenje NDH i logora Jasenovac te ustraju u tome da broj žrtava logora Jasenovac ne može biti veći od četveroznamenkastog. Najsustavnije poricanje i(li) znatno umanjivanje ustaških zločina počinjenih u logoru Jasenovac zastupljeno je ponajprije u javnim istupima i pisanjima povjesničara i povjesničara amatera Mladena Ivezića, Vladimira Mrkocija, Vladimira Horvata, Stipe Pilića, Blanke Matković, Igora Vukića, Josipa Pečarića, Stjepana Razuma i Romana Leljaka.*

Zašto je taj dio meni posebno zanimljiv?

Zato što bi netko mogao pomisliti da je Geiger jedan od 'istoričara' tj. kako su ih Banić i Koić definirali političkih aktivista.

A zapravo radi se o jednom od povjesničara koji djeluje unutar sustava države u kojoj vlast u RH nameće povijesne laži koje odgovaraju fašističkom agresoru na Hrvatsku. Njegov tekst o jednoj laži sa stranica JUSP Jasenovac – koja tako zorno razobličava vlast koja ih podržava – dovela je do ostavke ravnatelja te ustanove.

A i Geigerova zasluga i u raskrinkavanju Ive Drobilice je ogromna.

A nekoga tko piše o 'revizionistima' ovako kako navodi Marko Jareb ne možete optužiti da je revizionist, zar ne.

Josip Pečarić

PRILOZI

Nakon ostavke ravnatelja JU SP Jasenovac: strateška dvosmislenost i Ministarstvo s prave strane povijesti

EVO NOVIH DOKAZA DA JE MREŽNI POPIS JASENOVAČKIH ŽRTAVA MASOVNA PRIJEVARA I da je stvarni broj žrtava više od *TISUĆU puta manji* od prikazanoga

Pišu: NIKOLA BANIĆ i M. KOIĆ

Nakon dvadesetak knjiga i nekoliko stotina argumentiranih tekstova u medijima neumornih istraživača logora Jasenovac mogu se uočiti napukline u narativu apologeta jasenovačkog mita, ali daleko je to od kraja početka rušenja jasenovačkog mita. Nakon brojnih dokaza o lažnim žrtvama na jasenovačkom popisu apologeti jasenovačkog mita prisiljeni su na (male) taktičke uzmake. Stalne poraze na znanstvenom polju pokušavaju anulirati takozvanom strateškom dvosmislenosti, odnosno novom novogovornom izmišljotinom jednog od brojnih nesposobnih EU političara. Stratešku dvosmislenost su odavno otkrili Srbi, a memorandumski guru Dobrica Ćosić ju je objasnio kao egzistencijalno laganje.

Ministarstvo istine s prave strane povijesti

Ministarstvo kulture i medija (MKM) kojem je na čelu Nina Obuljen-Koržinek podupire i cijeni dosadašnji rad Javne ustanove Spomen-područje (JUSP) Jasenovac. Zanimljivo, prema ministrici njezino ministarstvo je već prije uočilo netočnosti na popisu, ali izgleda da su imali pametnijeg posla pa im nije bilo bitno što se državi iz čijeg proračuna primaju plaću čini ogromna politička šteta. Prema MKM, odnosno šefici Nini Obuljen-Koržinek, znanstvenici mogu revidirati, odnosno piskarati što ih volja o Jasenovcu, ali kako kaže Plenkovićeva ministrica istine s prave strane povijesti, nema promjene jugokomunističkog narativa o Jasenovcu, a posebno se to odnosi na radikalno preuveličavanje ili umanjivanje procijenjenog broja žrtava logora Jasenovac. Iz ovoga se mogu izvući dva zaključka. Bilo kakva procjena je važnija od dokaza. Još gore za znanost i slobodu govora to znači da uskoro možemo očekivati „hapšenja“ svakog tko ospori stotine „iljada“ maljevim i srbosjecima ubijenih i onda drobilicom dezintegriranih Srba u Jasenovcu. Kako je to bez strateške dvosmislenosti rekla ministrica Nina Obuljen-Koržinek, njezino Ministarstvo kulture i medija će se i ubuduće oštro suprotstavljati svakom pokušaju povijesnog revizionizma. Naravno osim onima s „prave strane“ povijesti.

Istina s dalekovidnice srpskog svijeta

Na jednoj od dalekovidnica u srpskom vlasništvu koje su strateški raspoređene po eteru „regijona“, odnosno „srpskog svijeta“ jedan profesor povijesti navodno rođak nekog jugokomunističkog „revolucionara i državnika“ je izrijeком povećao broj stradalih u logoru Jasenovac s 83.800 koliko ih je na popisu JUSP-a Jasenovac na procjenu od 120.000. U aktivističkom zanosu nije naveo izvor za taj podatak. Možemo pretpostaviti i zašto. Naime, srbijanski Muzej žrtava genocida iz Beograda ima „procjenu“ od 130.000 jasenovačkih žrtava pa ova razlika od 10.000 žrtava izgleda samo kao strateška dvosmislenost u nadi da neće baš svi povezati propagandu iz Srbije s propagandnim pandanima iz Hrvatske. Očita je težnja povratka na šesteroznamenasti broj jasenovačkih žrtava bez obzira što je broj do sada nađenih zemnih ostataka na području logora Jasenovac tisuću puta manji. Osim što je profesor povijesti nonšalantno i ne navodeći dokaze prešao u šesteroznamenasti broj jasenovačkih žrtava, to znači i povećanje broja jasenovačkih žrtava za 50 posto. Je li to prema Plenkovićevoj ministrici Obuljen-Koržinek radikalno preuveličavanje ili ipak nije s obzirom da dolazi s „prave strane“ povijesti? Premda se nije iskazao u znanstvenom radu o Jasenovcu kojeg učestalo komentira, profesor povijesti je nakon upola povećanog broja jasenovačkih žrtava u stilu strateške dosmislenosti ponovio mantru iz Porfirijevoг kružoka da brojevi (trenutno) nisu bitni. Srpskoj propagandi brojevi trenutno nisu bitni jer se u recentnoj literaturi mogu naći podatci o tisućama lažnih žrtava s mrežnog popisa JUSP-a Jasenovac pa mitomanima u ovom trenutku nije oportuno previše se razbacivati procjenama broja stradalih. Lukavi Srbi se trenutno ne upuštaju u za njih vrlo opasne igre s brojevima, već to prepuštaju svojim potrcima iz Hrvatske.

JU SP Jasenovac, mjesto gdje se čuva baština i znanje

U četvrtak 6. lipnja 2024. godine ministrica kulture i medija Nina Obuljen-Koržinek odbila je komentirati zahtjeve koalicijskog partnera Domovinskog pokreta za preispitivanjem njezina rada zbog potpore Spomen-području Jasenovac. U izjavi za medije Obuljen-Koržinek je posebnu podršku dala Upravnom vijeću, ali i dosadašnjem ravnatelju u ostavci Ivi Pejakoviću i instituciji koja na svojim mrežnim stranicama drži lažne podatke koji Hrvatskoj nanose ogromnu štetu. U tipičnom strateški dvosmislenom stilu za Plenkovićevu ministricu Obuljen-Koržinek neupitno je i ključno da je Spomen-područje Jasenovac muzejska ustanova gdje se čuva baština i koje je mjesto znanja i edukacije. Ima li još netko kome nije jasno o čemu se tu radi i koja je pozicija trenutne vlasti glede istine o Jasenovcu?

Dokazi umjesto ispraznih lamentacija

Apologetima mita lako se je razbacivati procjenama o navodnim stotinama tisuća stradalih u Jasenovcu, ali marljivim znanstvenicima je još lakše pronaći nove lažne jasenovačke žrtve. Kao što smo naglašavali više puta i na više načina pokazano je da je mrežni popis jasenovačkih žrtava Javne ustanove Spomen-područje (JUSP) Jasenovac masovna prevara budući da sadrži tisuće

lažnih žrtava, odnosno osoba koje su stradale na drugim mjestima ili su preživjele rat, ali ih se usprkos višestrukim upozorenjima ostavlja na popisu u čemu i leži priroda prevare. Veličina te prevare je tolika da nije problem uzeti nasumce neki izvor podataka o žrtavama iz Drugog svjetskog rata i u njemu pronaći zapise o osobama koji su proturječni onima na jasenovačkom popisu. U nekim slučajevima je to toliko lako da na neki način postaje patetično koliko je mrežni jasenovački popis loše sastavljen i cilj ovog članka je to pokazati na primjeru samo jedne relativno nedavne objavljene knjige.

Židovi u Srijemu

Naslov knjige „Židovi u Srijemu: od doseljenja do Holokausta“¹ autorice dr. sc. Ljiljane Dobrovšak izdane 2017. godine sam za sebe govori o tematici knjige. Između ostaloga je u knjizi na više mjesta moguće pronaći pregledno prikazane tablice s popisima stradalih srijemskih Židova pri čemu podaci u mnogo slučajeva uključuju ime, prezime, ime oca i majke, mjesto i godinu rođenja te mjesto i vrijeme stradanja. U tim tablicama se tako između ostalih nalazi i mnogo žrtava iz njemačkog logora Auschwitz, a ako se jednostavne provjere radi njihovi podaci potraže u tražilici mrežnog jasenovačkog popisa, u puno slučajeva je moguće pronaći ne samo potvrdu za prethodno objavljene lažne jasenovačke žrtve, već je moguće pronaći i potpuno nove dosad neobjavljene lažne jasenovačke žrtve, odnosno osobe koje su zapravo stradale u Auschwitzu, a na mrežnom jasenovačkom popisu ih se navodi kao žrtve Jasenovca.

Egzistencijalno laganje

Na mrežnom jasenovačkom popisu se navodi da je **Boris Barač** rođen 1891. godine u Vukovaru navodno ubijen od ustaša 1942. godine u Jasenovcu. Međutim, u spomenutoj knjizi se na 287. stranici spominje da je Boris Barač iz Vukovara rođen 1891. ili 1892. godine stradao u Auschwitzu 1942. godine. Podatak prema kojem je Barač ubijen u Jasenovcu je u JUSP-u Jasenovac iz knjige M. Švob, a preuzet je iz Obiteljskog lista iz srbijanskog arhiva u Beogradu. Prema digitalnoj inačici jugokomunističkog popisa žrtava rata iz 1964. godine (L64) Boris Barač je stradao 22. kolovoza 1942. godine u Auschwitzu. Tako to izgleda kad se istina traži u području srpskog egzistencijalnog laganja.

Srbijanski arhivi kao *non plus ultra* jasenovačkog mita

Prema mrežnom jasenovačkom popisu **Ajzik Goldenberg** rođen ocu Abrahamu u Iloku 1920. godine je navodno ubijen od ustaša u Jasenovcu 1942. godine. Međutim, na 302. stranici gore spomenute knjige se navodi da je Ajzik Goldenberg iz Iloka rođen ocu Abrahamu i majci Rosi 10. listopada 1920. godine ubijen u Auschwitzu 1942. godine. **Juda Goldenberg** rođen ocu Abrahamu u

1

Iloku 1926. godine je prema mrežnom jasenovačkom popisu navodno ubijen u Jasenovcu 1942. godine. Međutim, na 302. stranici spomenute knjige se navodi da je Juda Goldenberg rođen ocu Abrahamu i majci Rosi 1926. godine stradao u Auschwitzu 1942. godine. Mrežni jasenovački popis navodi da je **Josip Goldenberg** rođen u Iloku 1911. godine navodno ubijen od ustaša u Jasenovcu 1942. godine. Međutim, na 302. stranici spomenute knjige navodi da se da je Josip Izrael Goldenberg iz Iloka rođen 13. kolovoza 1911. godine stradao u Auschwitzu 1942. godine. Podatci u JUSP-u Jasenovac su iz knjige M. Švob i srbijanskih popisnica istine. Treba napomenuti da se u srbijanskim popisnicama istine odnosno u Arhivu Beograd glede ovih slučajeva uopće ne spominje prezime Goldenberg već Golberg, a u slučaju Ajzika Goldenberga se spominje Azik Goldeberg. Zanimljivo da se ta imena uopće ne spominju u digitalnoj inačici jugokomunističkog popisa žrtava rata iz 1964. godine (L64).

Višestruki dokaz

Prema mrežnom jasenovačkom popisu je **Adolf Herzog** rođen 1882. godine u Vukovaru navodno ubijen od ustaša u Jasenovcu 1942. godine pri čemu se u napomenama kao alternativna godina rođenja navodi 1870. uz datum 17. svibnja, a kao alternativno mjesto stradanja Auschwitz. U gore spomenutoj knjizi Lj. Dobrovšak se na 290. stranici spominje da je Adolf Herzog/Hercog rođen ocu Jakobu i majci Regini u Vukovaru 17. svibnja 1873. godine stradao u šumi 1944. godine. Budući da se na temelju podataka može zaključiti da se vrlo izgledno radi o podudaranju pri čemu dosta pomaže spomenuti datum rođenja, već iz ovih podataka se može zaključiti da se vrlo vjerojatno radi o još jednoj lažnoj jasenovačkoj žrtvi koja je stradala drugdje. Potvrda da Herzog nije stradao u Jasenovcu može se naći u digitalnoj inačici jugokomunističkog popisa žrtava rata iz 1964. godine (L64) prema kojoj je stradao u Auschwitzu 22. kolovoza 1942. godine. U napomenama mrežnog popisa JUSP-a Jasenovac čak se navodi i podatak iz Yad Vashema prema kojem je Herzog (17.05.1870) stradao u Auschwitzu, ali politička agenda je očito jača od svih dokaza.

Ni jugokomunisti ih nisu popisali

Za **Relu Kaf** rođenu ocu Salomonu u Iloku 1911. godine se na mrežnom jasenovačkom popisu navodi da je ubijena od ustaša u Jasenovcu 1942. godine. Međutim, na 303. stranici gore spomenute knjige se navodi da je Rela Kaff iz Iloka rođena ocu Salomonu i majci 17. prosinca 1911. godine stradala u logoru Birkenau 1942. godine. Kako navodi mrežni jasenovački popis, **Salomon Kaf** rođen u Iloku 1867. godine je navodno ubijen od ustaša u Jasenovcu 1942. godine. Međutim, na 303. stranici spomenute knjige se navodi da je Solomon/Salamon Kaff iz Iloka rođen ocu Pinkhasu i majci Miriam u Iloku 15. rujna 1867. godine stradao u Auschwitzu 1942. godine. To su potpuna poklapanjima podataka. U JUSP-u Jasenovac podatci o Salomonu i Reli Kaf su jedino iz knjige M. Švob koja je to preuzela iz beogradskih arhiva i u slučaju Reli Kaf još iz srbijanskih popisnica istine. Zanimljivo je da ovih jasenovačkih „žrtava“ nema u digitalnoj

inačici jugokomunističkog popisa žrtava rata iz 1964. godine (L64) znači tek su naknadno pretvoreni u jasenovačke žrtve.

Laži iz srbijanskih popisnica istine

Osim takvih potpunih poklapanja, postoje i djelomična. Primjerice, **Mira Mihajlović** rođena 1917. godine je prema mrežnom jasenovačkom popisu ubijena od ustaša u Jasenovcu 1942. godine. Međutim, na 279. stranici spomenute knjige se navodi da je Mira Mihajlović rođena Vasiliju Mihajloviću i Žanki Adut u Vukovaru 6. listopada 1918. godine pokrštena 15. siječnja 1942. godine i da je preživjela. Razlika u navedenim godinama rođenja je 1 pa je moguće da se radi o još jednoj lažnoj jasenovačkoj žrtvi. Jedini izvor podataka o Miri Mihajlović u mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac je iz srbijanskih popisnica istine i to bez mjesta rođenja i imena roditelja. U popisu L64 nema žrtve s bar približno sličnim osobnim podacima. Po ovome se vidi koliko je za vjerovati srbijanskoj istini koja i žive popisuje kao jasenovačke žrtve.

U Iloku je živjelo 310 Židova, a po jasenovačkom popisu ubijeno 369 Židova

Većina gore navedenih lažnih jasenovačkih žrtava je iz Iloka. Prema Švob (Židovi u Hrvatskoj - židovske zajednice, 2004) prije rata je u Iloku živjelo 310 Židova, 15 ih je bilo živo nakon rata, a prema mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac samo u tom logoru ih je ubijeno 369. U popisu L64 su tri rubrike lokacija života: mjesto rođenja, mjesto života prije i za vrijeme rata. U te tri rubrike nema naznaka značajne migracije iločkih Židova kojom bi se mogla objasniti uočena anomalija. Znači prema ravnatelju JUSP-a Jasenovac u ostavci i instituciji kojoj je na čelu samo u Jasenovcu je ubijeno više iločkih Židova nego ih je tamo živjelo. Za takve manipulacije podacima su dobili podršku nadležnog ministarstva koje vodi Obuljen-Koržinek. Uz poseban naglasak da nema revizije broja žrtava. U digitalnom arhivu Yad Vashema je krajem 2016. godine bilo 267 zapisa iz kategorije svjedočanstava rodbine, prijatelja i židovskih organizacija koji su se odnosili na 199 žrtava iz Iloka. Jasenovac se kao mjesto smrti navodio kod 21 iločkog Židova, a većina tih zapisa je iz 1990-ih ili kasnije. Prema svjedočanstvima većina mjesta smrti iločkih Židova je u Njemačkoj. Primjerice, Auschwitz se kao mjesto smrti navodi kod 65 žrtava iz Iloka, Bergen-Belsen kod četiri, Birkenau u jednom slučaju, a još se u nekoliko zapisa kao mjesto smrti navodi općenito Njemačka ili Poljska (Banić i Koić, 2023., s. 338).

Mnogo laži, lakša potraga za istinom

Do sada je objavljeno već na tisuće lažnih jasenovačkih žrtava, a kao što se opet pokazalo, za otkrivanje potencijalno novih je dovoljno samo uzeti bilo koje relevantne povijesne izvore koji već postoje ili koji će možda tek biti objavljeni. Jasenovački popis je kako je pokazano toliko problematičan da se već i uz minimalni trud korištenjem spomenutih povijesnih izvora može pokazati da se radi o masovnoj prevari. Nikakva ograničenja ni prijetnje efemerne ministarke ne

će spriječiti potragu za istinom. Ovo je veće od svih nas. Gdje mi stanemo, drugi će nastaviti. Istina se mora znati!

Hrvatski tjednik, 13. 6. 2024.

ISTRAŽIVAČ KOJI JE GODINAMA ISTRAŽIVAO ARHIVE I DOKAZAO DA JASENOVAC NIJE BIO NIKAKVO STRATIŠTE, NEGO RADNI LOGOR

IGOR VUKIĆ, *amaterski povjesničar*

koji je svojim istraživanjem i poznavanjem jasenovačkoga logora posramio sve profesionalne jugosrpske povjesničare i propagandiste

U očaju zbog nedostatka protuargumenata i odgovora na dokumentaciju koju je pronašao Vukić, režimski povjesničari Goldstein, Klasić, Markovina, Hutinec i drugi izbjegavaju izravan dijalog s Vukićem i uporno ga pokušavaju diskvalificirati po metodi ad hominem

Što se događalo s logorom Jasenovac nakon 22. travnja 1945. godine? Kad su partizani preuzeli logor, sve su strojeve poslali u Srbiju i Crnu Goru pa u Jasenovcu više nije bilo radnoga logora, nego je postao logor za masovno zatvaranje i ubijanje protivnika. Partizanski logorski sklop Jasenovac podijeljen je na pet lokaliteta. Logor I. Bročice i Logor II. Krapje partizani su ponovno aktivirali zbog velikoga broja žrtava Križnoga puta, koje su tu smještali i likvidirali

Piše: MARKO JAREB

Igor Vukić novinar je i publicist. Bavi se istraživanjem Jasenovca. Prvi put gledao sam ga na HTV-u u jednoj emisiji koja se emitirala u 15 sati poslije podne. Bilo je riječ o njegovoj knjizi koja je govorila da je Jasenovac bio radni logor. Emisiju je vodila Marina Medved Pulić i na internetu se može pročitati: *HRT-ova Marina Medved Pulić, gospođa koja je 30. svibnja vodila emisiju 'Dobar dan Hrvatska' u kojoj je Igor Vukić predstavio svoju knjigu Radni logor Jasenovac, danas se javila medijima. U podužem mejlu pokušala je objasniti svoj istup u emisiji u kojoj je Vukić iznio niz revizionističkih stavova o koncentracijskome logoru Jasenovac. Medved Pulić je, možda ćete se sjetiti, Vukiću rekla kako je 'pravo zadovoljstvo slušati žar s kojim govori'. Gospođa Medved Pulić, kako piše, medijima se obratila kao 'slobodna građanka Republike Hrvatske', a naglasila je i da u svome istupu ne iznosi stav HRT-a. Stav HTV-a bio je jasan: Hrvatska radiotelevizija ograđuje se od stajališta iznesenih u emisiji 'Dobar dan, Hrvatska'*

30. svibnja u kojoj je gostovao Igor Vukić, izvijestili su u četvrtak s HRT-a. 'HRT osuđuje sve počinjene ratne zločine, pa tako i one počinjene na području nekadašnjega koncentracijskog logora Jasenovac kako se oni više nikada ne bi ponovili. Također, HRT ističe da su svi zaposlenici, novinari i urednici javnoga medijskog servisa obvezni objektivno i nepristrano raditi te poštovati pozitivne zakonske propise Republike Hrvatske', stoji u reagiranju Hrvatske radiotelevizije. Ali ne spominju se sankcije za one koji se tog pravila ne drže.

O gornjoj temi može se pročitati i sljedeće: Nakon nastupa g. Vukića, čije neozbiljne izmišljotine i marginalne ludorije ne pridonose javnoj raspravi o Jasenovcu, niti se mogu iznositi na javnoj televiziji, smijenjena je urednica Karolina Vidović Krišto. No posljednjih godina HRT je emitirao brojne začudne priloge i zvao krajnje neozbiljne goste, pa i babe vračare, stoga je uistinu teško današnji HRT smatrati relevantnim medijskim prostorom. Igor Vukić obratio se članovima Programskoga vijeća HRT-a na sljedeći način: *Ako postoji problem u vezi s tim gostovanjem, on može biti samo u tome što u programu HTV-a do tada još nije bilo ozbiljne rasprave o logoru u Jasenovcu, a nju smo tek načeli u emisiji Dobar dan, Hrvatska. Stoga bi zaključak ove sjednice trebao biti odavanje priznanja urednicima i voditeljima koji su omogućili da se o tome napokon govori i u programu javne televizije. Rad našega društva, istraživanje trostrukoga logora Jasenovac, javan je, a dio rezultata objavljen je u knjizi 'Jasenovački logori-istraživanja' iz 2015., zatim na internetskoj stanici našeg društva, u časopisima, tjednim novinama itd. Članovi našeg društva sudjelovali su na znanstvenim skupovima, gostovali i u emisijama lokalnih i regionalnih TV i radio postaja pa je neobično da to novinari i urednici HTV-a do sada nisu primijetili i primjereno popratili u svojim priložima ili nas pozvali na sudjelovanje u nekoj razgovornoj emisiji. Za razliku od njih Muzej holokausta u Washingtonu našu je knjigu uvrstio u svoju biblioteku. Knjiga je u Hrvatskoj predstavljena na tridesetak javnih tribina.*

Pročitao sam nekoliko članaka Igora Vukića u *Hrvatskome tjedniku* i zanimljivo ih je čitati. Svoja istraživanja o Jasenovcu Igor Vukić temelji na primarnim dokumentima iz Arhiva i na temelju svjedočanstava osoba koje su bile u Jasenovcu i nešto napisale o tomu. Gledao sam ga i u emisiji Z1 televizije gdje govori na temu Jasenovca. Netko je protiv njega uputio kaznenu prijavu na Dorh zbog onoga što govori o Jasenovcu i odbačena je uz obrazloženje da se Igor Vukić bavi metodološkim znanstvenim istraživanjima Jasenovca.

Na predstavljanju jedne knjige, Vukić je kazao: *U jesen 1991. godine svi zaposleni u ustanovama Jugoslavenske narodne armije u Bihaću pozvani su u Dom JNA na stručno usavršavanje. Među njima je bila i supruga hrvatskoga ratnog heroja, pilota Rudolfa Perešina. Stručno usavršavanje sastojalo se od prikazivanja dvosatnoga filma o Jasenovcu. 'Nemaš pojma o čemu je riječ. Sjedneš i najednom film o Jasenovcu. Kako je film krenuo, počelo je psovanje Hrvata i ustaša. To je bilo strašno', prisjetila se Ljerka Perešin u razgovoru za 'Jutarnji list' na 20. godišnjicu akcije Bljesak u kojoj je poginuo njezin suprug.*

Kako je to moguće da se jedan hrvatski pravoslavac bavi istraživanjem Jasenovca? Što je u stvari po struci Igor Vukić?

Na internetu se o Igoru Vukiću može naći da je rođen 1966., hrvatski je novinar, politolog, publicist i istraživač. Predsjednik je Društva za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac. Rođen u Zagrebu u obitelji srpskoga podrijetla iz Gradine Donje. Osnovnu školu pohađao je u Pakračkoj Poljani, srednju u Kutini, a u Zagrebu 1992. godine završio je Fakultet političkih znanosti. Većina njegove obitelji tijekom Drugoga svjetskoga rata prošla je kroz Sabirni logor Jasenovac. Od 1990. godine radio je kao novinar u dnevniku Vjesnik (1990. – 1991.), na Kutinskoj televiziji (preteča današnje Mreže TV) (1992. – 1993.), u dnevnicima Novi list (1994. – 2001.), Jutarnji list (2001. – 2005.) i Poslovni dnevnik (2005. – 2009.) te u tjedniku Privredni vjesnik (2009. – 2016.). Sada je samostalni novinar i publicist, istraživač, bavi se istraživanjem stradanja u logoru Jasenovac te je autor više knjiga. U knjizi Radni logor Jasenovac iz 2018. godine građa se pretežno zasniva na istraživanju fondova Hrvatskoga državnog arhiva u Zagrebu, tj. na 700 arhivskih kutija jugoslavenske Zemaljske komisije za utvrđivanje zločina okupatora i njegovih pomagača, na 200 kutija dokumenata administrativnih i vojnih vlasti NDH, na golemoj građi Ozne, Udbe i SDS-a SRH i SFRJ, na zbirkama dokumenata iz partizanskih izvora i vjerodostojnih iskaza bivših logoraša te na znanstvenoj i publicističkoj literaturi. Vukić ukazuje da je veliki broj zatočenika Jasenovačkoga logora tijekom godina njegova djelovanja puštan na slobodu – sve do travnja 1945. godine – ali su tijekom desetljeća komunizma prenošene samo one priče manjega broja zatočenika koji su za govor o Jasenovcu imali suglasnost vlasti. Te priče, ocjenjuje Vukić, bile su tek dijelom istinite, a dijelom su bile prilagođene potrebama propagande komunističke Jugoslavije, koja se njima koristila u svrhu širenja jasenovačkoga mita o Jasenovcu kao stratištu na kojemu je pobijeno pola milijuna do milijun ljudi. Vukić također ukazuje da je NDH imala dosta uređenu administraciju te da se o Jasenovcu može istraživati i na temelju izvorne dokumentacije, umjesto da se oslanja na manje pouzdane zapise o logoru i njegovim žrtvama koje su u desetljećima nakon kraja II. svjetskoga rata stvarani u Jugoslaviji, u svrhu dobivanja što većih ratnih reparacija od Njemačke i propagande komunističkoga režima.

Aktivni je sudionik tribina s tematikom Jasenovca, a o svojim istraživanjima govorio je na HRT-u, Z1 Televiziji, Laudato TV-u te manjim lokalnim televizijama. Piše za Hrvatski tjednik.'

Kritike Vukića od strane povjesničara

Povjesničar Vladimir Geiger piše da *Vukić pripada skupini koji uporno zastupaju svoje osebujno manirističko viđenje NDH i logora Jasenovac te ustraju u tome da broj žrtava logora Jasenovac ne može biti veći od četveroznamenkastog. Najsustavnije poricanje i(li) znatno umanjivanje ustaških zločina počinjenih u logoru Jasenovac zastupljeno je ponajprije u javnim istupima i pisanjima povjesničara i povjesničara amatera Mladena Ivezića, Vladimira*

Mrkocija, Vladimira Horvata, Stipe Pilića, Blanke Matković, Igora Vukića, Josipa Pečarića, Stjepana Razuma i Romana Leljaka.

Povjesničar Goran Hutinec sa Sveučilišta u Zagrebu, pak, navodi: *Temeljna Vukićeva metoda kojom se koristi kako bi jasenovački logorski sustav prikazao u što boljem svjetlu jest selektivnost u korištenju i citiranju dostupnih izvora i svjedočenja. Vukić selektivno koristi mnogim svjedočanstvima, poput teksta Ante Cilige iz kojega prenosi podatke o izložbi predmeta izrađenih u logoru na Zagrebačkom zboru ili o njegovu dovođenju u logor redovnim vlakom uz slabu pratnju, no prešućuje sve dijelove istoga svjedočanstva u kojima Ciliga opisuje masovne likvidacije na Gradini u ljeto 1942. ili ubijanje zatočenika vraćenih iz zemunskog logora. Od Milka Riffera preuzima navode o nastupima logorskoga orkestra i povoljnom stanju u logorskoj bolnici u mjesecima zatišja 1943. godine, no prešućuje iskaze o zlostavljanju zatočenika pri radu na nasipu, likvidaciji logora IIIC, masovnom ubijanju Roma... Povjesničar Milan Radanović Vukićevu knjigu *Radni logor Jasenovac* opisao je kao *bezvrijednu, štetnu i opskurnu*, a Vukić je odgovorio kako *svakome tko ju pročita, jasno je da se radi o pozivu na istraživanje*. Oženjen je i sa svojom suprugom i sinom živi u Zagrebu.*

Faktograf piše da je 'Vukić, predsjednik revizionističke udruge Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, osvrnuo se na komemoraciju održanu 2. kolovoza u Uštici, što je potaklo pojedine portale na osporavanje razmjera genocida nad Romima u Drugom svjetskom ratu na području tzv. NDH.'

Portal Novosti da 'Igor Vukić opet ima *povijesni ekskluziv*. Doduše, niti je povijesni niti je ekskluziv, ali malo to brine sljedbenike ovoga revizionističkog povjesničara amatera koji već niz godina izvrće činjenice s namjerom da dokaže kako koncentracijski logor Jasenovac nije bio masovno stratište, nego tek radni kamp u kojem jedva da je bilo likvidacija, a ako ih je i bilo, krivci za to bili su sami logoraši.'

Jasenovačka bolnica liječila i tisuću siromašnih građana

Portal *Društvo za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac* donosi: 'U bolnici koja se nalazila u selu Jasenovcu, liječili su se stanovnici Jasenovca i okolnih naselja, ranjeni vojnici iz Ustaške obrane, ranjenici iz vlakova pod kojima su postavljane mine ili koje su britanski, američki i partizanski zrakoplovi napadali iz zraka te zatočenici logora. Liječnici i ostalo osoblje bili su zatočenici jasenovačkoga logora. Bolnica je uz kiruršku salu i druge odjele posjedovala i laboratorij te zubarsku ordinaciju. Liječnici su zatočenicima na njihovim dopisnim kartama ispisivali nazive lijekova koje je potrebno nabaviti za liječenje neke bolesti, a rodbina zatočenika kupovala ih je u ljekarnama i slala u logor. U 1944. godini osnovan je Pozadinski stožer Ustaške obrane u koji je uvrštena i jasenovačka bolnica. Zapovjednik Pozadinskoga stožera bio je dr. Šime Cvitanović, u to vrijeme ravnatelj zagrebačke bolnice Rebro. Cvitanović je i posjetio Jasenovac i proveo inspekciju rada bolnice. U ovim dvama dokumentima iz Hrvatskoga državnog arhiva, donose se podatci o broju siromašnih građana koji su se liječili u bolnici te o potrošnji lijekova i zavoja.

PRIEPIS

B O L N I C A U S T A Š K E O B R A N E
 J A S E N O V A C

Broj: 1796/44.

Jasenovac, 2. prosinca 1944.

Predmet: Podatci o liječenju građanskih osoba u bolnici U.O.

U S T A Š K A O B R A N A

Z A G R E B

U vezi vašeg dopisa br. 233/44. od 21. studenoga o.g. izvješćujete se slijedeće:

U zadnja tri mjeseca liječeno je u ovoj bolnici 976 građanskih osoba ambulantno, od toga 42 osobe u bolnici sa ukupno 1048 obokrbnih dana.

Pri ambulantnom liječenju potrošeno je lijekova i zavojnog tvoriva:

Alkohola 4 lit., vate 10 kg., zavoja 856 kom. hidrofилne gaze 205 m., tincture jodi 1.1/4 lit., benzina 8 lit., sagrotana 10 lit., H 2o2 6% 9.30 lit., aspirina 1495 kom., amidopyrina 855 kom., codeina 725 kom., interphana 509 kom., natr. salicyl 934 kom., plurazola 150 kom., streptazola 408 kom., streptazolkinina 635 kom., ultraseptila 1345 kom., albucida 932 kom., leukoplasta A 5/5 6 kom., adigana orig. boc. 5 kom., kardiazola orig. boc. 3 kom., simpatola orig. boc. 13 kom., burov tableta 178 kom., ungt. acidi borici 3% 1.20 kg., ungt. zinca oxyd. 0.75 kg., ungt. hydrarg. pp. fl. 5% 1/2 kg., sol. targesini 5% 0.300 kg. i straničevine 26 kg.-

ZA POGLAVNIKA I ZA DOM SPREMNI !

Upravitelj - satnik:
 Dr. Komorski v.r.

M.P.

Za točnost prijepisa:

Glavari
 Ustaški pukovnik
 (Dr. Sime Coltarić v. r.)

USTAŠKA VOJNICA
I. USTAŠKI OBRANBENI ZDRUG
POZADINSKI STOŽER

Zagreb, 11. XII. 44.
 Broj: 37

Predmet: Podatci o liječenju građanskih
 osoba u bolnici U.O.

Ministarstvu zdravstva
Z a g r e b

Ovaj zdrug je prema priloženom priepisu spisa bolnice Ustaške Obrane broj 1796/44. od 2. prosinca 1944. liečio u zadnja tri mjeseca u svojoj ambulanti 976 siromašnih građanskih osoba, a od toga 42 osobe u bolnici sa ukupno 1048 obkrbnih dana.

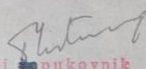
Molimo stoga, da nam Naslov refundira troškove uzdržavanja od 1048 dana prema propisima za građanske bolnice - a da nam za ambulantno liječenje povratni utrošene lijekove kako su navedeni u priloženom spisu.

Stvar molimo smatrati žurnom.

ZA POGlavNIKA I ZA DOM SPREMNI !

Prilog: Priepis dopisa br.1796/44.

 NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA
 MINISTARSTVO ZDRAVSTVA I LJEČNIČKE
 GLAVNO RAVNATELSTVO
 Z A G R E B

Glavar:
 Ustaški pukovnik
 (Dr. Šime Čudanović v. r.)

Primljeno: 16. XII. 1944 104

Radaš jedinica	Broj uručenog v. r. lista	Broj priloga	Slijedi	Izvištelj
	38105	1		

Zagreb, dne 28. siečnja 45.

Predmet: 0-111
 Ustaška vojnica
 I. ustaški obranbeni zdrug
 Pozadinski stožer
Z a g r e b

Bolje je za neko društvo da se o nečemu govori i piše bar nešto nego ništa, naročito na znanstvenim osnovama. Što znači to na znanstvenim osnovama? To znači da svako znanstveno otkriće mora donijeti boljitak za državu i društvo u cjelini.

Ako je pri ekshumaciji na nekom mjestu nađeno dugme s ustaškim oznakama, to može biti i podmetnuto od nekoga. Ako je pronađeno više takvih dugmadi na

istom mjestu, može li to onda biti znanstveno otkriće ili i to može biti podmetnuto od nekoga. Koji boljitak to može donijeti za društvo? Boljitak je taj što ta spoznaja skida stigmę s cijeloga društva. Do kojih je spoznaja došao pater prof. dr. sc. Vladimir Horvat, profesor emeritus Filozofskog fakulteta DruŹbe Isusove u Zagrebu? Došao je do jasnih spoznaja i potvrda o tome da su partizani, a potom komunistička vlast u Jugoslaviji, iskoristili kapacitete bivšega ustaškog logora u Jasenovcu kako bi u njemu zatočili i pogubljivali svoje ratne, a potom političke neprijatelje.

Što se događalo s logorom Jasenovac nakon 22. travnja 1945. godine? Kad su partizani preuzeli logor, sve su strojeve poslali u Srbiju i Crnu Goru, pa u Jasenovcu više nije bilo radnoga logora, nego je postao logor za masovno zatvaranje i ubijanje protivnika. Partizanski logorski sklop Jasenovac podijeljen je na pet lokaliteta. Logor I. Bročice i Logor II. Krapje partizani su ponovno aktivirali zbog velikoga broja Źrtava križnog puta, koje su tu smještali i likvidirali.

O JASENOVCU NA FACEBOOKU

O PREDSTAVLJANJU KNJIGE

20. lipnja u 08:22

Pozivnica na predstavljanje moje knjige HAZU I TUĐMANOVA BISTA / NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA, 2. dana je na portalima dragovoljac.com i hrvatskonebo.org:

<https://dragovoljac.com/index.php/obavijesti/39881-poziv-89>

<https://hrvatskonebo.org/.../akademik-josip-pecaric.../>

Na poleđini korica dan je slijedeći dio mog govora na Izornoj skupštini HAZU: „I ja sam na listi najutjecajnijih znanstvenika na svijetu. Imam i najviše znanstvenih radova od svih hrvatskih znanstvenika na tim listama, ali kolege akademici znaju da uvijek tvrdim da je akademik Franjo Tuđman mnogo iznad nas. Naime te liste nisu napravljene za iznimne slučajeve kada je netko uspješan u dvije oblasti pa sinergijom svog rada u jednoj i drugoj ostvari čudesne rezultate, A akademik Franjo Tuđman je to ostvario UTEMELJIO JE RH. „

Možda sam trebao staviti Krležine riječi dane na kraju tog govora:

„Naime i o Drobilici i o Uklanjatelju odgovara Miroslav Krleža preko teksta Oca nacije Dobrice Ćosića o njegovoj raspravi s Krležom:

„Spor je nastao kada sam izrekao neke primjedbe na račun Tuđmanova Instituta za radnički pokret, koji se po raznim pitanjima radikalno razlikovao od shvaćanja beogradskih povjesničara. Na moje iznenađenje, Krleža je cijelom svojom baroknom retorikom stao u obranu Tuđmana, tvrdeći da je apsolutna glupost izjednačavati Vladka Mačeka i Dražu Mihailovića, domobrane i četnike. O četnicima je mislio najgore, kao o šovinističkoj rulji. A o domobranima kao o regularnoj pacifističkoj vojsci jedne države, istina nesretne ali nekakve države. Da su domobrani pucali na vas partizane, vas ne bi bilo, rekao je. A onda je, s meni zapanjujućom žestinom, spomenuo Jasenovac, tvrdeći da ga Srbi uporno koriste i zloupotrebljavaju u svom antihrvatstvu, dokazujući da je u Jasenovcu ubijeno 700 000 Srba, što je apsolutna laž i glupost. Rekao sam: Ako nije sedamsto, onda je svakako šesto, o čemu postoji dokumentacija iz njemačkih izvora, inozemnih

svjedoka i promatrača. Kakvih tvojih šesto tisuća, grmio je Krleža, govoriš bedastoće, to je vulgarna nacionalistička propaganda. Poslije toga obojica smo izgubili kontrolu. Dok je Krleža gubio kontrolu u svojoj kanonadi na moj srpski bezobrazluk, ja sam izazivački pitao: Je li ubijeno tristo? Je li ubijeno dvjesto? Pa dobro Krleža, je li ubijeno sto tisuća? Na to je Krleža skočio sa stolice, zakačio stol, zdjela sa juhom se zanjihala, a tast Oskara Daviča Hinko Lederer pribrano nam se obratio: Smirite se gospodo, juha je prima klasa. To je bio kraj mojega prijateljstva s Krležom“

A onda nam tata Slavko i njegov sin Drobilica, kao i Uklanjalatelj podržavaju Oca nacije Ćosića, to rade i u današnjoj RH koju je utemelji Franjo Tuđman.

Krleža je branio čast JAZU. Ako je i HAZU na Ćosićevoj strani može li se dalje zvati HAZU? Možda bi bilo primjerenije SAZU!“

Ali što je tu je. Uostalom radim na novoj knjizi.

Na portalu dragovoljac.com možete naći i tekst doktora računarskih znanosti Nikole Banića i Mladena Koića koji je bio jedan od priloga četvrtog nastavka teksta o znanstvenim revizionistima i političkim aktivistima koji će biti dan u novoj knjizi:

<https://dragovoljac.com/.../39879-nakon-ostavke...>

Ako mislite da o Baniću i Koiću nisam napisao neku knjigu možda ste u pravu, a možda i niste. Pogledajte moju knjigu

ANTE TOMIĆ: ZNANSTVENIK ILI PODOFICIR?

koja je dana na portalu dragovoljac.com:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/Tomic.pdf>

Uvodu knjige možete pročitati:

„Naslov knjige je dan po prvom dijelu u kome je dano reagiranje na smiješni napad Anta Tomića na knjigu dvojice doktora znanosti sa FER-a dr. sc. Nikole Banića i dr. sc. Mladena Koića ‘Jasenovački popis, lažne žrtve’. Danas postoji na Internetu puno toga, pa i razni popisi žrtava rata. Za dva izvrsna stručnjaka iz računarstva bilo je doista lako da proučavaju popis JUSP Jasenovac i uspoređuju ga s drugim popisima. Napisali su preko 100 (STO) članaka o rezultatima tog rada. Bez ikakvog utjecaja na JUSP Jasenovac. Uklonili su samo jedno ime jer su im je navodnoj žrtvi na sprovodu bio Predsjednik Vlade RH. Ostale nisu jer veći broj žrtava odgovara i Vladi i mnogima iz oporbe u RH.

A knjiga Banića i Koića ima skoro 800 stranica. Toliko stranica je dovoljno da se razumije kolika je laž o logoru Jasenovac.

Evo i u svojoj kolumni od 20. 11. 2013. veliki hrvatski kolumnist i odvjetnik Zvonimir Hodak piše:

Moj prijatelj Dikan šalje mi putem fejsa popis žrtava u Jasenovcu iz 1946. g. Popis je napravila Zemaljska komisija Hrvatske iste godine. Taj popis je nedavno u Beogradu u Vojnom arhivu otkrio slovenski publicist Roman Leljak. Dakle, do 1946. g. je u Jasenovcu bilo ubijeno 576 žrtava. A onda su brojke krenule rasti i bujati... Nisu stale sve do 700 tisuća. Jakovina, Markovina, Klasić, Goldstein i slični još glasno šute... Šutnja je za njih stvarno zlato.

<https://direktno.hr/.../tko-bi-trebao-donijeti-odluku-o.../>

Međutim ima kod nas novinara koji misle da znaju mnogo više od drugih pa i ako su ti doktorirali u tim oblastima. Jedan od takvih je Ante Tomić koji se javio i u povodu predstavljanje ove knjige.

Laž o logoru u Jasenovcu je toliko velika da su cijeli prvi dio moje knjige, tj. tekst o ovom 'stručnjaku iz računarstva' objavili kao jedan tekst na portalu bezcenzure.hr:

<https://bezcenzure.hr/.../veliki-hrvatski-povjesnicar.../>“

DIREKTNO.HR

Tko bi trebao donijeti odluku o Vukovaru? Oni koji su s razarača Split gadali Split?

Kolovoz je mjesec Hrvata. Studeni nije. Mislim da nije potrebno objašnjavati zašto. Da lagano dignem tlak Jugoslavenima i orjuni spomenut ću samo 5. kolovoza, ljeta Gospodnjeg 1995. A studeni?

O PREDSTAVLJANJU KNJIGE, 2.

20. lipnja u 08:34

Isprika dragom prijatelju Zvonimiru Hodaku – ja i nisam stavio njegovu sliku i ne znam kako se ona pojavila u tekstu.

Valjda je to poruka čitateljima da moj tekst ipak pročitaju jer je Hodak najčitaniji hrvatski kolumnist, a mogu se pohvaliti: i suradnici smo.

Pogledajte knjige:

J. Pečarić, Zvonimir Hodak, dragovoljac.com, 2022.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/HODAK.pdf>

Z. Hodak, J. Pečarić, Država i 'terorist' / Marko Francišković, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/franciskovic.pdf>

DRAGOVOLJAC.COM

www.dragovoljac.com

TRI SRPSKA RAVNATELJA I JA (Ideologija genocida Cohen-Pečarić)

23. lipnja u 08:33

Američki Židov Philip Cohen je u knjizi "Tajni rat Srbije" u potpunosti raskrinkao velikosrpsku politiku, pa mi je ta knjiga bila najvažnija u pisanju moje prve publicističke knjige:

1. J. Pečarić, Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim koncentracijskim logorima, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.

Tada je mojoj Ankici mentor bio sjajni HRVATSKI povjesničar dr. sc. Zdravko Dizdar iz Hrvatskog instituta za povijest koji je dobio knjigu osnivača i ravnatelja Muzeja genocida u Beogradu dr. Milana Bulajića „Tuđmanov Jasenovački mit“ poslanu Predsjedniku Tuđmanu. Komentirali su je, a moja Ankica je rekla: Što bi mu tek moj Joško radio. Dizdar je smatrao da je to dobra ideja, koju je podržao i tadašnji ravnatelj HIP-a dr. sc. Mirko Valentić pa je njegov institut i tiskao tu moju knjigu.

Ravnatelj podružnice tog instituta u Slavonskom Brodu bio je dr. sc. Mato Artuković pa mi je rekao da je s Valentićem više puta razgovarali o toj mojoj knjizi o Jasenovcu i rekao mi je – ako se dobro sjećam - da je Valentić prije izdavanja razgovarao o tome s Tuđmanom, koji se suglasio s prijedlogom da ja napišem odgovor. Zapravo Tuđman je rekao Valentiću: „Što Ti to mene pitaš, kad znaš da ću se suglasiti.“

Na radiju Slobodna Europa (Prag) organizirano je moje sučeljavanje s dr. Bulajićem. To je bila katastrofa za njega, pa je napisao novu knjigu:

Dr. Milan Bulajić, „Jasenovac - Ustaški logori smrti λ Srpski mit? λ - Hrvatski ustaški logori - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima“, Muzej žrtava genocida, Beograd, 1999.

U knjizi je tvrdio da su ta moja knjiga i knjiga Philipa Cohena „Srpski tajni rat“ dvije najantisrpskije knjige u povijesti, a u knjizi je pisao i o „ideologiji genocida Cohen-Pečarić“.

Zapravo odgovorio sam tako da sam ponovo tiskao moju prvu knjigu:

2. J. Pečarić, Srpski mit o Jasenovcu I. / Skrivanje istine o beogradskim koncentracijskim logorima, Drugo izdanje, Zagreb, 2000.

Uz nju sam tiskao i drugi dio u kome sam dao komentare na tu njegovu novu knjigu, ali i cijeli naš razgovor s radija Slobodna Europa:

3. J. Pečarić, Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora, Zagreb, 2000.

Australski Hrvati su slušali naše sučeljavanje i skupili sredstva da se obje knjige izdaju na engleskom:

4. J. Pečarić, Serbian myth about Jasenovac, Zagreb, 2001.

Samo sučeljavanje je dano i u drugim knjigama kao npr. u ovoj:

5. J. Pečarić, S. Razum, Razotkrivena Jasenovačka laž, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.

Jednu knjigu sam i napisao o samom sučeljavanju:

6. J. Pečarić, O sučeljavanju Bulajić vs. Pečarić, Portal [dragovoljac.com](http://www.dragovoljac.com), 2021.:
http://www.dragovoljac.com/.../minifp/suceljavanje_hazu.pdf

U toj knjizi je dana i moja druga knjiga.

Ne zaboravimo da je ta moja prva knjiga bila odgovor na knjigu dr. Milana Bulajića „Tuđmanov Jasenovački mit“. Kao što je velikosrpskoj politici bila važna laž o Jasenovcu zbog 'dokazivanja' genocidnosti hrvatskog naroda, tako je i povjesničaru Franji Tuđmanu bilo jasno da mora raditi na razotkrivanju te laži. Zbog toga je na kraju i robijao.

Zato sam prvu knjigu dao i u sklopu knjige u kojoj je glavni lik jedan drugi ravnatelj iz Beograda ravnatelj srpskog Instituta za modernu povijest i član upravnog vijeća RTS-a dr. sc. Predrag Marković:

7. J. Pečarić, Hrvatski 'luđak' i srpski znanstvenici, [dragovoljac.com](http://www.dragovoljac.com), 2023:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/jlphsz.pdf>

Zašto?

U emisiji PRVA SRPSKA TELEVIZIJA JUTRO NA PRVOJ u kojoj su sudjelovali ministar Vlade republike Srbije Đorđe Miličevićem, predsjednik Srpske lige Aleksandar Đurđev i Predrag Marković, govorilo se i o mojoj knjizi: 8. Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb, 2023., str. 472.

Internet izdanje:

<https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/.../trostruk...>

Pokazalo se da se u Srbiji boje da je knjigu pomogla tiskati hrvatska vlast tj. da je hrvatska vlast odlučila zastupati hrvatske a ne velikosrpske interese:

<https://www.prva.rs/web-tv/emisija/jutro>

https://fb.watch/ma62FMHU_x/

Emisija počinje tvrdnjom kako „sada Hrvati tvrde da su zločini u Jasenovcu velikosrpski mit“.

Smiješno smještanje moje prve knjige koju sam objavio prije 25 godina u današnje vrijeme, pa kada je svoje neznanje – meni na zabavan način - ravnatelj 'istorijskog' instituta u Beogradu pokazao tvrdnjom da sam ja luđak, morao sam im se narugati tom knjigom o 'luđaku'.

Knjiga je dana na Internetu pa je o njoj odnosno o drugom srpskom ravnatelju dovoljno rečeno.

Nedavno je i treći ravnatelj iz RS govorio o meni i ne samo o meni. Naime gostovao je na Jutarnjem Programu TV Happy. Ravnatelj je 'nahvalio' i Stjepana Lozu i Stjepana Razuma pa i mene:

BOLESNO LICEMERJE - Lozo negira da je HDH činila zverstva protiv Srba i krivi Srbe da su to činili!

Jutarnji Program TV Happy

<https://www.youtube.com/watch?v=3inB-EGeruE>

Javio sam i g. Stjepanu Lozu. I on je zadovoljan tim ravnateljem:

Date: Wed, 08 May 2024

From: Stjepan Lozo

To: Josip Pecaric

Hvala gosp. Pečarić,

baš mi je milo što sam kod njih u društvu s Vama i gosp. Razumom.

Moja knjiga je u datim okolnostima informacijska poluga koja mijenja naše telce, ali i same Srbe, onoga kome dođe do ruke.

Ovo je iskrena knjiga o njima.

Nekako se stiče dojam kako se vrijeme njihove laži ispunilo, barem dok ne smisle nešto novo na nekom drugom polju, no štete su goleme i hrvatske žrtve su nebrojene, neoplakane i nepokopane....

Snažno su udareni. Uvjereni su da iza moje knjige stoji čitav institut, no... Knjiga je prošle godine prevedena na engleski. Nema je u prodaji kako bi se izbjegle diverzije koje ja sam ne mogu kontrolirati, no očito vrši svoj utjecaj.

Inače, nadam se da ste još orni za djelo.

Srdačan pozdrav

Stjepan Lozo

Naime gost TV Happy bio je dr. Nebojša Kuzmanović - ravnatelj Arhiva Vojvodine.

Moram priznati da je znao puno više i puno točnije podatke o meni nego kada me svojevremeno tadašnji Glavni tajnik HAZU prozivao u Saboru zbog Peticije ZDS, tj. obrane Thompsona i njegove legendarne pjesme 'Bojna Čavoglave' od koje se srpskim fašističkim agresorskim vojnicima ledila krv u žilama- A ledi im se i danas. I njima i srpskoj služinčadi u RH.

Direktor Arhiva samo je pogriješno za moj dolazak u Zagreb naveo devedesete godine, a ja sam doselio 1987.

Kako i u RH znaju povezati moj dolazak u Zagreb s početkom Domovinskog rata, zanimljivo je da je taj ravnatelj samo u tom podatku pogriješio, zar ne.

Evo kako sam to svojevremeno opisao sjajnom hrvatskom književniku dr. sc. Stijepu Mijoviću Kočanu u razgovoru koji je on vodio sa mnom (Matica, časopis Hrvatske matice iseljenika, broj 4, 1995.):

A ja sam se htio vratiti (u Boku, JP)! S reputacijom moje obitelji (Hrvati = Ustaše, JP), trebalo je biti apsolutno podoban za to. Ali, ni kao svršenom beogradskom studentu, nije mi uspjelo. Dva puta je za mene raspisan natječaj na Pomorskom fakultetu, kome su itekako trebali kadrovi. Ni kao magistar ni kao doktor znanosti nisam prošao, pa ni kada sam bio jedini kandidat sa stotinjak znanstvenih radova. I u Beogradu su sve činili da me onemoguće, prvo da doktoriram (doktorat sam uradio 1979., a doktorirao 1982., JP), a potom da budem izabran u nastavno zvanje. Nije pomagalo, dapače, odmoglo je što sam na republičkom projektu (jedini matematički projekt u RS, JP) imao koeficijent 158,5, iako nitko nije imao ni 50. Vidjevši da od povratka u Kotor nema ništa, odradio sam, zbog stana, točno 10 godina i preselio se u Zagreb 1987. godine. Ovdje sam, preskočivši zvanje docenta, izabran za izvanrednog profesora, a potom, prijevremeno, i za redovnog profesora.

Na kraju sam 2000. postao i akademik.

O svemu tome pisao sam i u knjizi koju predstavljamo u utorak 25. 6. 2024.:

Josip Pečarić: HAZU I TUĐMANOVA BISTA / NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA, 2.

Josip Pečarić

YOUTUBE.COM

BOLESNO LICEMERJE - Lozo negira da je HDH cinila zverstva protiv Srba i krivi Srbe da su to cinili!

#djs #dobrojutro #dobrojutrosrbijo #tvhappyGost: Dr Nebojša Kuzmanović - Direktor Arhiva VojvodineVoditelji: Milomir Marić i Katarina KoršaOfficial website ► ...

<https://www.facebook.com/profile.php?id=61560776141733>

TKO ĆE ODGOVARATI ZBOG PROTUHRVATSKIH LAŽI
NA STRANICAMA HUSP JASENOVAC
(‘ZNAJSTVENI REVIZIONISTI I POLITIČKI AKTIVISTI’
I MIROSLAV TUĐMAN.)

26. lipnja u 12:26 ·

(Tekst je dan u uz Uvod knjige)

ZAGREB: PREDSTAVLJENA KNJIGA AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA “HAZU I TUĐMANOVA BISTA”

- KULTURA
- Autor: Marin Marić

• 26.06.2024.

Knjiga akademika Josipa Pečarića “HAZU i Tuđmanova bista”, u kojoj autor pomno raščlanjuje pokušaje Hrvatskoj nesklonih istraživača, da se ugnijezde na položaje unutar uglednih nacionalne ustanove poput Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (HAZU) te iz tako zaštićenih položaja utječu na sudbinu hrvatske države.

O Pečarićevoj knjizi u Domu Hvidre u Zagrebu govorili su književnik Mate Kovačević, odvjetnik Željko Olujić i sam akademik Josip Pečarić, a vrlo zanimljivo predstavljanje vodila je Zorica Gregorić.

Organizatori predstavljanja su Udruga zagrebački dragovoljaca branitelji Vukovara i Centar za potporu i inkluziju u zajednici.

Kovačević je istaknuo kako se u novoj knjizi akademik Josip Pečarić bavi jednom od inačica procesa detuđmanizacije kojom se gotovo dva desetljeća pokušavalo zaustaviti nastanak i zatrti održavanje hrvatske državne neovisnosti.

Podsjetio je kako je taj projekt osmišljen i eksperimentalno iskušan potkraj devedesetih godina prošloga stoljeća, a svoj puni zamah uhvatio je nakon što je 2000. godine vlast u Hrvatskoj preuzela trećejaunarska koalicija na čelu s bivšim jugokomunističkim aparatčikom Ivicom Račanom.

Taj je proces, ocijenio je, uz mnoštvo popratnih elemenata, trebao završiti ukinućem Hrvatske kao samostalne i neovisne države, a nositelje njezine ideje protjerati iz javnoga prostora.

Napomenuo je kako knjiga “HAZU i Tuđmanova bista / Napadaju Tuđmana – da umreš od smijeha 2” sadrži uvod i dva dijela te završava epilogom na kraju.

Predstavljena knjiga akademika Josipa Pečarića / Foto: Fenix (Z. Gregurić)

U knjizi su objavljeni tekstovi niza različitih autora, koji na ovaj ili onaj način podupiru Pečarićeve razložne, argumentirane, često i podrugljive, ali odmjerene, nu i polemične tekstove, rekao je i dodao kako Pečarić u tim tekstovima slojevito pobija jugoslavensku ideologiju koja počiva na cijelom sustavu laži, kleveta, podmetanja i podlih sudbeno-političkih akcija.

Kovačević smatra kako su Pečarićevi tekstovi žanrovski iznimno zanimljivi jer su dinamični. Uostalom, radi se o literaturi internetskoga dopisivanja, u kojoj autor iznoseći vlastita stajališta na neizravan način potiče odgovore svojih prijatelja/čitatelja, čiji odgovori zajedno s Pečarićevim poticajima čine jedinstvenu, doduše izmjeničnu i dinamičnu, oštroumnu, dosjetljivu te pronicljivu cjelinu.

Istaknuo je kako je u knjizi više protagonista, te dodao kako su među njima i kontroverzni povjesničar sa zagrebačkoga Filozofskog fakulteta Ivo Goldstein te nekadašnji nakladnik – njegov pokojni otac Slavko.

Nakon propaloga pokušaja Goldsteina da uđu u Akademiju 2012. nedavno je nekadašnja mreža detuđmanizatora, koju je na tzv. Srednjoeuropskom sveučilištu u Budimpešti oblikovao novac iz zaklade Georga Sorosa, pokušala i Stanka Andrića, lokalnoga slavonskobrodskog povjesničara, koji se istaknuo micanjem biste prvoga hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana, iz tamošnje podružnice Hrvatskoga instituta za povijest primanjem u Akademiju nagraditi njegov pothvat. Podsjetio je kako je u knjizi obrazloženo na koji je način i ovaj pokušaj omalovažavanja nacionalne povijesti pa i same Akademije spriječio akademik Pečarić.

Odvjetnik Željko Olujić prisjetio se svoje suradnje s dr. Franjom Tuđmanom potkraj 70-ih i tijekom 80-ih godina prošloga stoljeća. Dodao je kako je zahvaljujući dr. Tuđmanu doznao mnoge informacije iz nacionalne povijesti.

Zahvaljujući Tuđmanovu političkom umijeću, razboritom upravljanju procesima tijekom 90-ih godina uspjelo mu je, kao nikomu dotad, obnoviti hrvatsku državu, ocijenio je Olujić.

Autor knjige akademik Pečarić podsjetio je na svoju poruku hrvatskim akademikima o dr. Franji Tuđmanu:

“I ja sam na listi najutjecajnijih znanstvenika na svijetu. Imam i najviše znanstvenih radova od svih hrvatskih znanstvenika na tim listama, ali kolege akademici znaju da uvijek tvrdim da je akademik Franjo Tuđman mnogo iznad nas”, rekao je Pečarić i dodao kako te liste nisu napravljene za iznimne slučajeve kad je netko uspješan u dva područja pa sinergijom svoga rada u jednoj i drugoj ostvari čudesne rezultate.

Naglasio je kako je akademik Franjo Tuđman upravo to ostvario, utemeljio je Republiku Hrvatsku!

Fenix-magazin/MMD

<https://fenix-magazin.de/zagreb-predstavljena-knjiga.../>

ZAGREB: PREDSTAVLJENA KNJIGA AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA “HAZU I TUĐMANOVA BISTA”, 2. (MOJ GOVOR NA IZBORNOJ SKUPŠTINI)

Tekst o predstavljanju knjige dali su i portali cronika.hr i dragovoljac.com:

[https://cronika.hr/.../predstavljena-knjiga-akademika.../...](https://cronika.hr/.../predstavljena-knjiga-akademika.../)

<https://www.dragovoljac.com/.../39961-predstavljena...>

Mislim da one koji nisu pročitali moj govor na Izornoj skupštini a koji je dan u knjizi može zanimati pa vam ga dajem:

MOJ GOVOR NA IZBORNOJ SKUPŠTINI

Poštovani Predsjedniče,

Poštovani članovi Predsjedništva,

Poštovane kolegice akademikkinje i kolege akademici,

U nedjelju 12. svibnja 2024. umro je akademik Luko Paljetak. Njegov kolega književnik general Ivan Tolj napisao mi je:...bio je potpisnik onoga našega pisma i apela da se Franju Tuđmana i službeno proglasi utemeljiteljem Republike Hrvatske. Njegovim odlaskom i to pismo dobiva na još većem značenju. Oni u vlasti, koji su trebali i morali prihvatiti našu inicijativu i na to, između svega ostaloga, su se oglušili... Ništa čudno, zar ne? Međutim, unatoč njihovoj indiferentnosti i oglašivanju, hrvatska javnost sve više prihvaća tu povijesnu činjenicu o Utemeljitelju i vođi hrvatskoga naroda.

A mi danas kao kandidata za redovitog člana HAZU imamo dr. sc. Stanka Andrića za koga jedan drugi potpisnik pisma i apela da se Franju Tuđmana i službeno proglasi utemeljiteljem Republike Hrvatske akademik Kuzma Kovačić piše: Nisam znao za to sramotno uklanjanje Bošnjakovog spomenika Tuđmanu. Taj kandidat za akademika, povjesničar - uklanjatelj, zbilja ne bi trebao biti članom Hrvatske akademije, ne samo zbog toga, nego prvenstveno zato što si uzima pravo javno suditi jednom izabranom hrvatskom akademiku, i to baš tvorcu suvremene hrvatske države, akademiku Franji Tuđmanu. Nije li to nedostojno za jednog kandidata?

Kolega Kovačić je doista u pravu s napomenom da je od toga jedino gore to što takvoga predlažu za akademika. I to nije prvi put. Prije 12 godina imali smo sličan slučaj. Tada se predlagao kandidat koji je zajedno s tatom AMATEROM povjesničarem, tada posebnim savjetnikom Predsjednika Vlade, također napadao akademika Tuđmana. I tada je skoro jedna trećina akademika na toj izornoj skupštini glasovala za kandidata koji je kasnije postao poznat po svom 'pronalasku' i danas je u Hrvatskoj i van nje poznat kao Ivo DROBILICA.

Na sličan način je dr. sc. Stanko Andrić reagirao kada je skupina akademika (Ivan Aralica, Nenad Cambi, Andrej Dujella, Dubravko Jelčić, Ivica Kostović, August Kovačec, Vladimir Paar, Stanko Popović, Davorin Rudolf) i nekoliko povjesničara (dr. sc. Mira Kolar, prof. dr. sc. Agneza Szabo i prof. em. dr. sc. Mirko Valentić) predložila 2019. da se Hrvatski institut za povijest Zagreb nazove

po svom nekadašnjem ravnatelju povjesničaru i akademiku Franju Tuđmanu. Činjenica je da su trojica od tih akademika na listi najutjecajnijih znanstvenika Sveučilišta u Stanfordu koje se pravi na osnovu Scopusove baze, a kandidat je po Scopusu u grupi najslabijih znanstvenika iz HIP-a, koji na Scopusu imaju h-indeks 0 (NULA).

O tome govori akademik Kuzma Kovačić.

Ja sam objavio svoj komentar kandidatovog teksta o povjesničaru akademiku Franju Tuđmanu tvrdeći da su njegove tvrdnje priglupе. Nitko nije reagirao na moj tekst iako sam ga poslao i kolegama akademikima čije adrese imam.

I ja sam na listi najutjecajnijih znanstvenika na svijetu. Imam i najviše znanstvenih radova od svih hrvatskih znanstvenika na tim listama, ali kolege akademici znaju da uvijek tvrdim da je akademik Franjo Tuđman mnogo iznad nas. Naime te liste nisu napravljene za iznimne slučajeve kada je netko uspješan u dvije oblasti pa sinergijom svog rada u jednoj i drugoj ostvari čudesne rezultate, A akademik Franjo Tuđman je to ostvario UTEMELJIO JE RH.

Zato i mislim da današnje glasovanje nije glasovanje o Uklanjatelju već je to glasovanje o nama samima - o HAZU.

Zato je usporedba s JAZU zanimljiva.

Naime i o Drobilici i o Uklanjatelju odgovara Miroslav Krleža preko teksta Oca nacije Dobrice Ćosića o njegovoj raspravi s Krležom:

„Spor je nastao kada sam izrekao neke primjedbe na račun Tuđmanova Instituta za radnički pokret, koji se po raznim pitanjima radikalno razlikovao od shvaćanja beogradskih povjesničara. Na moje iznenađenje, Krleža je cijelom svojom baroknom retorikom stao u obranu Tuđmana, tvrdeći da je apsolutna glupost izjednačavati Vladka Mačeka i Dražu Mihailovića, domobrane i četnike. O četnicima je mislio najgore, kao o šovinističkoj rulji. A o domobranima kao o regularnoj pacifističkoj vojsci jedne države, istina nesretne ali nekakve države. Da su domobrani pucali na vas partizane, vas ne bi bilo, rekao je. A onda je, s meni zapanjujućom žestinom, spomenuo Jasenovac, tvrdeći da ga Srbi uporno koriste i zloupotrebljavaju u svom antihrvatstvu, dokazujući da je u Jasenovcu ubijeno 700 000 Srba, što je apsolutna laž i glupost. Rekao sam: Ako nije sedamsto, onda je svakako šesto, o čemu postoji dokumentacija iz njemačkih izvora, inozemnih svjedoka i promatrača. Kakvih tvojih šesto tisuća, grmio je Krleža, govoriš bedastoće, to je vulgarna nacionalistička propaganda. Poslije toga obojica smo izgubili kontrolu. Dok je Krleža gubio kontrolu u svojoj kanonadi na moj srpski bezobrazluk, ja sam izazivački pitao: Je li ubijeno tristo? Je li ubijeno dvjesto? Pa dobro Krleža, je li ubijeno sto tisuća? Na to je Krleža skočio sa stolice, zakačio stol, zdjela sa juhom se zanjihala, a tast Oskara Daviča Hinko Lederer pribrano nam se obratio: Smirite se gospodo, juha je prima klasa. To je bio kraj mojega prijateljstva s Krležom“

A onda nam tata Slavko i njegov sin Drobilica, kao i Uklanjatelj podržavaju Oca nacije Ćosića, to rade i u današnjoj RH koju je utemelji Franjo Tuđman.

Krleža je branio čast JAZU. Ako je i HAZU na Ćosićevoj strani može li se dalje zvati HAZU? Možda bi bilo primjerenije SAZU!

Akademik Josip Pečarić

<https://hrvatskonebo.org/.../govor-akademika-josipa.../>
<https://bezcenzure.hr/.../moj-govor-na-izornoj-skupstini/>

BEZCENZURE.HR

MOJ GOVOR NA IZBORNOJ SKUPŠTINI

Poštovani Predsjedniče, Poštovani članovi Predsjedništva, Poštovane kolegice akademkinje i kolege akademici, U nedjelju 12. svibnja 2024. umro je akademik Luko Paljetak.

DA U HRVATSKOJ NEMA KUKAVNE 'HRVATSKE ŠUTNJE', NE BI BILO NI 'ANTIFA' KAMPANJA

Urednikov komentar o četničkom mauzoleju u Borovu Selu (HT, 20. lipnja) veoma je komplementaran s kontinuiranom, a svake godine u svibnju i lipnju pojačanom 'antifa' kampanjom o Jasenovcu. Potvrda za to je mnoštvo komentara i intervjuja u gotovo svim glavnim medijima, čiji su autori odreda medijski i politički najeksponiraniji predstavnici "lijevog krila" jugofilnog pogleda na (h)istoriju "ovih prostora", kao što su razni jakovine, budaki, klasići, jergovići, mesići itd. (namjerno ne spominjem Pupovca i Josipovića). Ali među svima njima se, kao jablan prema niskom grm(a)lju, u toj raboti iziće njihov mentor prof. povijesti Ivo Goldstein, zvan i dr. Obilica, poznat kao izumitelj "drobilice kostiju u Jasenovcu". Upravo je on u subotu 15.6. u velikom intervjuu u Slobodnoj Dalmaciji – u povodu ostavke ravnatelja JUSP Jasenovac – glede davno uzpostavljene vlastite dogme o Jasenovcu, Bleiburgu, NDH, ustaškom pokretu itd., kao jedini vrhovni auktoritet, svim tzv. revizionistima dao svoj preuzvišeni odgovor u formi svojevrstnog "konačnog rješenja" svih dilema glede navedenih tema. A koliko se upravo On uzbudio nakon intervencije dr. Geigera glede nadpisa u Jasenovcu, netko bi mogao posumnjati da je upravo taj "zlatokameni" povjestničar "upravitelj kuhinje" iz koje je izišao tekst i u Jasenovcu i u Šoškočaninovu mauzoleju, kao i svi slični nadpisi na spomenicima koji imaju istu svrhu – biti "genocidna omča" oko vrata hrvatskoj državi i Hrvatskom narodu! Međutim, da u (domoljubnoj) Hrvatskoj nije bilo famozne kukavne "hrvatske šutnje" ter da je bilo više odvažnosti i spremnosti da se "pogine za istinu", a poglavito više osjećaja za intelektualnu i kršćansku dužnost pružanja otpora laži i nasilju, svojim bi surovim suverenitetom neprijepornog lažnog auktoriteta dr. Goldstein mogao nastupati barem do 2006. godine. Nažalost, on "jaše i dalje", jer "krupni kapital... kreira političke rasplete" (kako navodi urednik HT-a, a mogao je slobodno spomenuti i razne lobije, koje Lošo imenuje "okultnom oligarhijom"!).

A zašto je važna navedena godina 2006.? Zato što je tada u Hrvatskoj objavljen prijevod (u ediciji Hasanbegović) svjetskog bestslera američko-židovskoga povjesničara Normana G. Finkelsteina "Industrija holokausta. Razmišljanja o izrabljivanju židovske patnje" (izvorno objavljen u New Yorku 1999.). U tome djelu on polazi od temeljne tvrdnje da židovski establishment (sa sjedištem u SAD) zlorabi sjećanje na holokaust. Glavne protagoniste zloporabe naziva "industrijom holokausta" koju optužuje za laž i pohlepu. Finkelstein je dijete roditelja koji su preživjeli Varšavski geto i koncentracijske logore pa zato piše: "Stalo mi je do uspomene na progon moje obitelji. Trenutna kampanja industrije holokausta da se iznuđi novac od Europe u ime žrtava holokausta koje žive u oskudici obeščastila je njihovo mučeništvo spustivši ga na razinu kasina u Monte Carlu."

Prateći djelatnost klana Kraus-Goldstein i svih članova njihove medijsko-političke sekte – koji, umjesto da se posrame nakon Finkelsteinove "revolucije", i

nakon 2006. godine imaju drzkosti svojim verbalnim "kamama i maljevima" udarati po tijelu Hrvatskoga naroda – opravdano je posumnjati nisu li i ovi industrijalnuši jasenokausta podružnica "izrabljivača" koje Finkelstein bez straha prokazuje, a koji su u Hrvatskoj aktivni s istom kasino-sviješću: Nikada JA SE NOVCA ne odričem!

Anđelko Zdeslav Kaćunko

Hrvatski tjednik, 17. 6, 2024.

JASENOVAC NIKAD NE ĆE BITI SREBRENICA!

Uz tekst Nenada Piskača čini mi se zgodnim dati iz “Hrvatskog tjednika” od 27. 6. 2024. tko je:

FAH IDIOT TJEDNA

Hrvoje KLASIĆ, jugoslavenski povjesničar na hrvatskoj plaći:

‘Partizanima se može ponositi cijela Europa!’

HT: Herostratska žed za hrvatskom krvlju u mirnodopsko doba kod nekih poprima tako neizlječive simptome da rađa izrode i nekrofile.

Doista ‘politički aktivisti’ u RH doista imaju brojne opise!

Ali vratimo se mi tekstu Nenada Piskača:

JASENOVAC NIKAD NE ĆE BITI SREBRENICA!

23. Lipnja 2024.

NENAD PISKAČ

... Možemo samo nagađati bi li se nad Hrvatima dogodio trajni pogrom ili genocid, po uzoru na 1945. i poslije nje, da nisu uz velike žrtve uspjeli pobijediti agresore na vojnom i diplomatskom planu tijekom devedesetih godina, kad je beogradska služinčad u Hrvatskoj napunila gaće i drhteći od straha čekala konačan rasplet situacije. Hrvatsku pobjedu, vidimo, Hrvatima nikad ne će oprostiti ni „srpski svet“ ni njihove sluge u Hrvatskoj. Na kraju treba reći dvije stvari. Prva, Jasenovac nikad ne će biti Srebrenica. Druga, i ja sam za rezoluciju o Jasenovcu! Njezin prvi i jedini članak već sam napisao u sedmom pasusu ovoga reagiranja. Dodao bih još jedan članak: „Zabranjuje se srpskom svijetu kupnja zemljišta na cijelom ozemlju općine Jasenovac dok se ne izvrši terenska znanstvena obrada sadašnjeg mita o Jasenovcu“.

Kad je u četvrtak 23. svibnja ove godine organizacija Ujedinjenih nacija prihvatila Rezoluciju o Srebrenici, budući da živim u zaostaloj „lokomotivi zapadnog Balkana“ na mrki ugljen udarnika Alije Sirotanovića, refleksno sam se pitao kako će na to reagirati ovdašnji istaknuti predstavnici jugoslavenske ideje, teorije i prakse, tj. glavna struja, da ne rečem – osovina koju izdašno podmazuju postuđmanovski HDZ i jugokomunistički pravni sljednik SDP. Odgovor je stigao sutradan, u petak 24. svibnja u Jutarnjem listu.

Malobrojna dobro raspoređena i podmazivana „antifašistička“ sastavnica hrvatskoga društva poslala je promptno svoju poruku. Ona se, kao i u tolikim prekobrojnim drugim primjerima, sastoji u ovomu: Mi, malobrojni i nikad u hrvatskom narodu neprigrljeni jugokomunisti, sada antifašisti, uvijek i zauvijek

suglašavamo se i suosjećamo sa srbijanskim mitovima, iza kojih stoji većina bratskog naroda u Srbiji.

Rezoluciju o Jasenovcu priželjkuje „vasceli srpski svet“. Ona je više od rezolucije, ona je bit jugoslavenske komunističke revolucije. Iz srbijanskih strateških dokumenata prihvaćenih u novije doba poznato je da u srpski svijet pripada i Hrvatska. A srpski svijet u Hrvatskoj jak je koliko su u njoj jake beogradske slugе. Bez te služinčadi nije moguće od Hrvatske stvarati razvodnjenu Srbiju, niti od Hrvata „Srbe katoličke vere“.

O tome, jednoj postojećoj i jednoj nepostojećoj rezoluciji, u JuL-u piše Jurica Pavičić pod egidom „Što bi napravila Hrvatska da se glasa za rezoluciju o Jasenovcu“, i to pod nepodnošljivo dugim naslovom „Bi li se i hrvatski ministri odijevali u trobojne ponjave kao da navijaju za Brozovića i Modrića? Bi li se, ukratko, Hrvatska pretvorila u light Srbiju?“.

Ogledalce nepopravljivoga jezičnog zakona

Postrani ćemo ostaviti činjenicu iz nadnaslova da se magarci *glasaju*, a ljudi, pa i u UN-u – *glasuju*. Na stranu i to da se engleska riječ *light*, ako se doslovce prenosi, piše ukošenim slovima, kad ju već autor i JuL ne znaju prevesti na hrvatski, a lektor pravilno napisati. Inače, članak je ispravno otisnut latinicom, što je u skladu s Ustavom. No, ruku na srce, plenkističko-gavranovski uključiv jezični zakon, pisan s kroničnim srbijanskim kompleksom, prihvaćen od minimalističke „klateži“ (H. Hitrec) uoči državnih izbora s namjerom da zavede „hrvateke“ (Z. Hodak) i pokrpa strančarske rupetine na poderanim gaćama tragikomične politike hrvatskog minimalizma, dopušta u javnom prostoru i medijima sve i svašta pa i *glasanje* umjesto *glasovanja* i *light* umjesto brojnih mogućnosti hrvatskoga prijevoda te tuđice.

Tako nam urednička oprema otrovnoga pamfleta otkriva i svu šupljikavost jezičnoga zakona, čiji su značaj neki prorežimci svrstavali uz bok Deklaraciji iz 1967. Usput, premda mislim da je nepopravljiv, nije mi poznato jesu li HDZ i DP dogovorili tijekom njihova zajedničkoga mandata popravak aktualnoga božemesačuvaj jezičnoga zakona i u kojem roku. Valjda o tom nešto piše u koalicijskom im sporazumu, čiji tekst još čekamo s malim izgledima da ga i dočekamo. Ako pak ništa o tom ne piše, onda umjesto hrvatsko-srpske vlade na čiji je prijedlog Sabor izglasovao šuplji zakon, na djelu imamo novu – hrvatsko-minimalističku. Što je zamalo pa isto. Kao što je isto imali ovakav ili nikakav jezični zakon. Ako nam uskrate tekst koalicijskoga sporazuma, onda je opravdana sumnja da imamo ortačku vladu, kakva je bila i prethodna kad nismo znali što su koalicijski ortaci (Plenković i Pupovac) međusobno dogovorili, npr. financiranje 40 srpskih kulturnih središta itd.

Što je Jasenovac bez rezolucije?

Ispričavam se na digresijama, vratimo se temi. Što je Jasenovac bez rezolucije, bez srbijanskih mitova i bez hrvatske posluge? Ukratko: „Općina Jasenovac smještena je na krajnjem sjeveroistočnom dijelu Sisačko-moslavačke županije. To je nizinski prostor kontinentalne klime, okružen rijekama Trebežom, Savom, Unom i Strugom, sa svojih deset naselja smještenih na 168,5 četvornih kilometara.“

Jugokomunistički masovni pokret (*Yukompok*), međutim, smatra kako Jasenovac „oduvek i zauvek“ ima svoju rezoluciju o genocidu. Tâ što je Jasenovac bez rezolucije, ništa! – puki zemljopisni pojam. O kojemu pisac izmišljenih vijesti iz izmišljena Liliputa nema pojma, niti ga zanima, ali zna sve o Jasenovcu iz nepostojeće rezolucije, isključivo ga taj Jasenovac zanima, on bi njega zabetonirao „zauvek“. U mentalnom pogledu od stvarnoga Jasenovca bliži mu je trokut „Laktaši – Beograd – Kolašin“. Zato se i uživio u izmišljotinu „srpskog sveta“ kao da ona postoji u *fakciji*, kao da ona nije plod srbijanske i *yukompokovske* bolesne fikcije.

Smatram da se upravo zbog narečene fikcije pomokrio na jutarnjoj plahti desetak puta po Jasenovcu. To još ne bi bilo vrijedno napora reagiranja da se taktikom „šaraj malo“ nije pomokrio *yukompokovskim* urinom i po drugim čimbenicima naše *fakcije*. Popišani su dakle: hrvatski reprezentativci „Brozović i Modrić“, „DomPokovci Penava i Radić“, vrh „Katoličke crkve“, „Srebrenica“, „Sisak i Karlovac“, „Hrvatska“, „racionalna teorija“, „Josip Jurčević“ (dva puta), „Domovinski pokret“, „Glas Koncila“, „žrtve šarlaha i dizenterije“, „uočljivo U“, „Veliki proeuropski reformator Plenković... pojeo drek“, „Vukovar“, „Penavina družba“, „šatoraško-dompokovski ‘partneri’“, „Grlić Radman“, „Honduras i Nauru“, „East River“, „svjetina na trgu“, „ministri Anušić i Dabro“ i „lijepe slike domovine“.

Ma, ne zazivam onu pokaznu vježbu s legendarnom splitskom kantom, kad je jedan podoficir „pojeo drek“ (J. Pavičić) po glavi *yukompokovaca*. Samo nabrajam urinarne činjenice iz javnog prostora jugokomunističke kolektivne kahlice. I preporučam svakom pripadniku jugokomunističkoga maspoka ugradbu jugobolnog katetera s pripadajućom medicinskom opremom, kako bi na medicinsko prihvatljiv način spriječili svako nekontrolirano, pa i liliputansko uriniranje po širini i dubini hrvatske prošlosti, sadašnjosti i budućnosti.

Pogrom ili genocid?

Autor se posve uživio u nepostojeću rezoluciju o Jasenovcu i prepustio se čarima mašte lebdeći na krilima jasenovačkog mita, da ne kažem „istorijske laži“. Kad je riječ o prihvaćenoj Rezoluciji o Srebrenici, prva mu je teza da je riječ ne o genocidu, već o „pogromu kojeg su 1995. počinili Karadžić i Mladić“. Kao što Karadžić i Mladić nisu vodili svoj privatni rat, tako i pogrom i genocid nisu isto. Pogrom je progon, zlostavljanje, uništavanje rasnih, etničkih, vjerskih i dr. manjinskih skupina. Godine 1948. međunarodna zajednica složila se oko definicije *genocida* – on je zločin usmjeren na uništavanje, u cijelosti ili dijelom, neke nacionalne, etničke, vjerske ili rasne skupine ubijanjem njezinih članova, nanošenjem teških fizičkih ili psihičkih ozljeda, stavljanjem skupine u takve uvjete života koji mogu dovesti do njezina uništenja, nametanjem mjera što dovode do sprječavanja rađanja u skupini ili prisilnim odvođenjem djece u drugu skupinu. Genocid u Srebrenici potvrdila su dva međunarodna suda.

Pogrom s elementima genocida dogodio se, primjera radi, na okupiranim dijelovima Hrvatske. Okupaciju i *pogrom* nesrpskog stanovništva s okupiranih hrvatskih područja planirali, priredili i izvršili su agresori: Srbija, Crna Gora, Jugoslavenska narodna armija i pobunjeni Srbi iz Hrvatske. Premda su *pogrom* u režiji agresora prethodili *genocide* u Srebrenici, glasnogovornik *yukompoka* o tim zločinima i njima sličnima počinjenima u BiH od gotovo istih agresora, ni *a ni be*, kamoli o potrebi rezolucije o *pogromu* nesrba na okupiranim područjima Hrvatske i Bosne i Hercegovine. *Yukompokovima* to nije tema. A „brojke“ tih *pogroma* višestruko su veće od broja žrtava u Srebrenici.

Intencija, međutim, jutarnje plahte nije u traženju istine i pravde, već u ublažavanju genocida u Srebrenici i podmetanja genocida u Jasenovcu. To jest niveliranja „područja bivše Jugoslavije“ i stvaranja buduće u bilo kom obliku, ali na temeljima „antifašizma“ i srbijanskih mitova.

Jasenovcu nema tko suditi osim Srbije i njezinih slugu u Hrvatskoj

Više puta i u više prigoda srbijanski dužnosnici jasno su dali do znanja da im je u kontekstu genocida u Srebrenici prihvatljiva definicija pogroma, budući da Srbi tamo nisu pobili i sve žene, već samo muškarce od sedam do devedesetsedam godina. Sad pak znamo da je jugoslavenskoj ideji u Hrvatskoj također prihvatljiviji pogrom od genocida, a osobito stoga što se Srebrenica ne može poput komunističkih zločina gurnuti pod višedesetljetni tepih. Srebrenica iz 1995. nije Macelj, Huda jama, Tezno, Kočevski rog, šuma Lug... i ostala masovna stratišta iz 1945. koja i dosad s djelomično poznatim „brojevima“ dokazuju da je tada hrvatski narod bio desetkovan, to jest da je nad njime izvršen genocid za koji jugokomunistički zločinci nisu odgovarali individualno, kamoli kolektivno, moralno, kazneno ili politički.

Nikad nitko nije osuđen zbog Jasenovca pri bilo kojem međunarodnom sudištu. Jasenovac je osudila i o njoj donijela svoju „rezoluciju“ beogradska velesrbijanska čaršija na krilima teorije i prakse o srbijanskoj laži Dobrice Ćosića iz ranih šezdesetih godina prošloga stoljeća. Taj mit bio je previše čak i za Titov pocinčani želudac. Jasenovački mit predstavlja teški zločin protiv istine. On, među ostalim, propisuje obrazac ponašanja srbijanske države, naroda i predstavnika jugoslavenske ideje „na ovim prostorima“, tj. u „srpskom svetu“, koji uključuje i Hrvatsku. Taj mit zaostao iz jugokomunističkoga totalitarnog režima, takvim će ostati sve dok neka buduća hrvatska vlast u suradnji s međunarodnom zajednicom ili bez nje ne odluči riječju i djelom osvijetliti taj mit i doći do povijesne istine. Osobito do „brojaka“ s kojima se *yukompokovci* igraju ozbiljnošću djeteta na kahlici.

Naime, kaj. Tražeći opravdanje za rezoluciju o Jasenovcu, Pavičić se oslanja na brojke, a to je najskliskiji teren jasenovačkoga mita. Te su „brojke“ s 1.700.000 žrtava danas zaslugom služinčadi spuštene na 83.000. S daljnjom tendencijom pada „broja žrtava“. I vijest iz Liliputa pokušava poentirati na „brojkama“, otprilike ovako: Što je stvarnih 8.000 žrtava u Srebrenici prema u mašti pretpostavljenih 83.000 žrtava u Jasenovcu?!

Podzemni tok beogradske služinčadi

Pavičića, naoko, zanima fikcija o tomu kako bi se tko u Hrvatskoj ponašao kad bi se pri UN-u glasovalo o Rezoluciji o Jasenovcu. Polazi od toga da između Jasenovca i Srebrenice postoje sličnosti i razlike. Pa je tako kod Srebrenice prijeporno je li riječ o pogromu ili o genocidu – njegove su simpatije sklone pogromu. No, kod Jasenovca je sve njemu jasno – tu spora nema. Piše: „tu postoje svi elementi da se stvar nazove genocidom“. Nadalje: „broj ubijenih otprilike je jednak zbroju stanovništva Siska i Karlovca“. Stoga, ako bi iz fikcije u faksiju došla ideja rezolucije o Jasenovcu, Hrvatska bi trebala, piše Pavičić, učiniti sve suprotno od Srbije. To jest bespogovorno prihvatiti rezoluciju o Jasenovcu. Štoviše – „Trebala bi joj čak biti kosponzor. Trebali bi mirno i jasno reći: da, to se dogodilo. Događilo se, ali to nema više veze ni s ovom Hrvatskom ni s ovom generacijom, pa mi stoga mirno dižemo ruku za rezoluciju s kojom se konstatira očito. Samim tim Rezolucija bi izgubila a ma kakav smisao...“.

Naime, kaj. Rezolucija o Srebrenici jest po njemu besmislena – „kao što smisla ne bi imala ni rezolucija o Srebrenici da joj Vučić i Dodik taj smisao nisu udahnuili“. Vrlo zanimljiv misaoni sklop. Iz njega nadalje proizlazi da bi hrvatsko protivljenje željkovanoj rezoluciji o Jasenovcu bio izraz „nacionalističke politike“ (a ne valjda inkluzivne ili neke druge, recimo, jugokomunističke ili srbijanske).

Da stvar bude gora za zdravu pamet, sva se ta fikcija o nepostojećoj rezoluciji o Jasenovcu „događa u društvu u kojem je toleriranje filoustaštva bilo i još uvijek jest postojani podzemni tok“. Tako je opravdanje potrebe za fiktivnom rezolucijom s nagovaranjem na to da ju sama Hrvatska predloži, te na njezino prihvaćanje ako ona iz fikcije prijeđe u faksiju, završilo u ideološkoj čampri ti čupri fikciji *yukompokovske* služinčadi. U utopiji. A ona je opasna kad se iz područja fikcije počne provoditi u praktičnom životu, tad se ona nužno pretvara u totalitarizam. Jedini podzemni tok u Hrvatskoj tvore biološko-ideološki ostatci tuđinske služinčadi, koja se prikriva pod različitim imenima, od kojih je najpoznatije – „antifašizam“.

Možemo samo nagađati bi li se nad Hrvatima dogodio trajni pogrom ili genocid, po uzoru na 1945. i poslije nje, da nisu uz velike žrtve uspjeli pobijediti agresore na vojnom i diplomatskom planu tijekom devedesetih godina, kad je beogradska služinčad u Hrvatskoj napunila gaće i drhteći od straha čekala konačan rasplet situacije. Hrvatsku pobjedu, vidimo, Hrvatima nikad ne će oprostiti ni „srpski svet“ ni njihove sluge u Hrvatskoj.

Na kraju treba reći dvije stvari. Prva, Jasenovac nikad ne će biti Srebrenica. Druga, i ja sam za rezoluciju o Jasenovcu! Njezin prvi i jedini članak već sam napisao u sedmom pasusu ovoga reagiranja. Dodao bih još jedan članak: „Zabranjuje se *srpskom svijetu* kupnja zemljišta na cijelom ozemlju općine Jasenovac dok se ne izvrši terenska znanstvena obrada sadašnjeg mita o Jasenovcu“.

Nenad Piskač/Hrvatsko nebo

<https://hrvatskonebo.org/2024/06/23/jasenovac-nikad-ne-ce-biti-srebrenica/>

Na istom portal možete naći i niz drugih tekstova povezanih s Piskačevim.

Najnoviji je:

Z. GAVRAN: SLUŽI LI REZOLUCIJA O GENOCIDU U SREBRENICI MITSKOM (VELIKO)SRPSTVU DA IZ PANDORINE KUTIJE PUSTI DUHOVE MRŽNJE I RAZDORA?

<https://hrvatskonebo.org/.../z-gavran-sluzi-li.../>

HRVATSKE ZASLUGE U DONOŠENJU CRNOGORSKE REZOLUCIJE O JASENOVCU

Prenosim vam tekst s portala hrvatskonebo.com o crnogorskoj rezoluciji o Jasenovcu.

Na žalost ne vjerujem da će u RH netko pisati o sudjelovanju i zaslugama hrvatskih političara u tome.

Prije svega Hrvatska je novčano i na sve druge načine pomagala ‘srpski svet’ koji je pomoću i toga instalirao srpsku vlast u Crnoj Gori.

Dugo: Svo vrijeme hrvatski političari surađuju sa srpskim svetom u lažima o Jasenovcu, pa i danas uopće ne postavljaju pitanje tko je kriv i s kojom namjerom su na stranicama JISP Jasenovac imali zlonamjerne laži koje je otkrio povjesničar dr. sc. Vladimir Geiger.

Treće: Iako je objavljeno na stotine tekstova koji pokazuju da je službeni popis žrtava VELIKA LAŽ, i dalje se inzistira na njemu.

Ali evo što na portal hrvatskonebo.org kažu o toj rezoluciji:

CRNOGORSKA SKUPŠTINA PRIHVATILA REZOLUCIJU O GENOCIDU U
SUSTAVU LOGORA JASENOVAC, DACHAU I MAUTHAUSEN

28. Lipnja 2024.

U Skupštini Crne Gore prihvaćena je u petak kasno poslijepodne s minimalnom većinom Rezolucija o genocidu u sustavu logora Jasenovac, Dachau i Mauthausen, izvijestio je crnogorski portal Antena M. Glasovanju nisu prisustvovali zastupnici oporbe i PES-ov (Pokreta za Europu) zastupnik Miodrag Laković osobno. Glasovanju je prethodila višesatna rasprava, čije naglaske prenosimo iz istog izvora. Za rezoluciju je glasovao 41 od ukupno 81 zastupnika; jedan je bio suzdržan, a ostali nisu glasovali odnosno napustili su dvoranu. Izglasovana je točno na Vidovdan (hrv. Vidovo), koji je u srpskoj svijesti obilježen kao poseban, mitskom simbolikom nabijen dan, povezan s niskom krupnih događaja u srpskoj povijesti i u odnosima prema drugim narodima, među kojima je i Sarajevski atentat g. 1914., koji je bio povod za I. svjetski rat.

Andrija Mandić

Skupština je počela rad prije podne. Predsjednik Skupštine Andrija Mandić (iz redova „Nove srpske demokracije”) predložio je da se dnevni red današnje sjednice Skupštine dopuni prijedlogom rezolucije o genocidu u Jasenovcu.

Nato je zastupnik DPS-a (Demokratske partije socijalista) Andrija Nikolić zatražio od Mandića da sazove izvanrednu sjednicu Kolegija. „Hajdemo na toj sjednici razgovarati o daljnjem sudjelovanju opozicije u radu tog Kolegija, imajući u vidu da ste ovu sjednicu sazvali mimo Poslovnika Skupštine Crne Gore, da ste nazočili prethodnoj sjednici Kolegija, kada niste bili u mogućnosti okupiti zastupnike parlamentarne većine, obavijestili da ćete nas pozvati, zatim, kada osigurate kvorum, da ste nas pozvali u ponedjeljak, da smo se pojavili i da niste niti organizirati sjednicu Skupštine taj dan, a da ste nakon toga izvijestili javnost da oporba nije dala konstruktivan doprinos osiguranju kvoruma za sjednicu Skupštine. Mislim kako je bilo mnogo razloga da vam skrenem pozornost da ne

možete ponižavati Skupštinu Crne Gore, jer ovo vaše destruktivno djelovanje ne doživljavamo kao pokušaj obesmišljavanja uloge opozicije i uskraćivanje demokratskih prava koja joj pripadaju, nego kao urušavanje parlamenta i nepoštovanje građana Crne Gore”, rekao je Nikolić.

Mandić je rekao da nije povrijedio poslovnik te da će sazvati sjednicu Kolegija. Istaknuo je da je u šest mjeseci održao 31 Kolegij predsjednika Skupštine, a da neki nisu toliko održali ni u četiri godine, te poručio da nitko nije obespravljen. Zastupnik DNP-a (Demokratske narodne partije CG) Milan Knežević kazao je da je sjednica Kolegija bila sazvana za danas u 10 sati, ali da se predstavnici opozicije nisu pojavili i da zahtjev DPS-a doživljavaju kao vid opstrukcije. “Imali ste prigodu prije sat biti na Kolegiju i priopćiti sve što zamjerate i kolegi Mandiću i parlamentarnoj većini. Predlažem da sve ono što smatrate da trebate učiniti u svom političkom djelovanju, učinite, ali da nam omogućite privesti privedemo kraju ovaj današnji dan, koji bi trebao da bude svečanost za sve nas”, poručio je Knežević.

Zatim je određena stanka; Mandić je sazvao izvanredni Kolegij na zahtjev opozicije. Kada je sjednica zatim nastavljena, zastupnik SD-a (Socijaldemokrata CG) Boris Mugoša kazao je da je kod sazivanja današnje sjednice flagrantno prekršen poslovnik glede dviju osnova. “Na Mandiću je dodatna odgovornost da kroz svoje ponašanje prezentira ozbiljnost rada institucije. No kod sazivanja ove sjednice prekršen je Poslovnik po dvjema osnovama – prva je članak 26, koji obvezuje Kolegij da se dogovara o sjednicama i prijedlogu dnevnog reda. A kad se poziva na članak 84 da on saziva sjednicu, što je normalno, treba se pozvati i na članak koji govori o sadržaju saziva sjednice, gdje je drugo flagrantno kršenje jer je on u obvezi da u dnevni red, na prijedlog većine, uvrsti jednu točku dnevnog reda. On to nije učinio i drugi put mu se događa da saziva sjednice mimo Poslovnika i sam određuje točke dnevnog reda iako mu je sugerirano da to ne radi”, istaknuo je Mugoša.

Šef zastupničkog kluba DPS-a (Demokratske partije socijalista, kojoj je dugo na čelu bio M. Đukanović) Andrija Nikolić iznio je na današnjem Kolegiju zahtjeve u ime parlamentarne opozicije, doznaje neslužbeno CdM. Zahtjevi su sljedeći: da predsjednik Skupštine Andrija Mandić sazove datume za dva premijerska sata za srpanj, s dogovorom ili bez dogovora s predsjednikom Vlade Miloškom Spajićem, za kojeg tvrde da ignorira obvezu koju mu propisuje Ustav i izbjegava da bude kontroliran od Skupštine (jedan po Poslovniku, a drugi koji nije održan prije zbog otkazivanja premijera Spajića). Nikolić je, također, zatražio da se odredi datum sjednice za kontrolno saslušanje premijera Spajića i ministra unutarnjih poslova Danila Šaranovića, koje se odgađa već tri mjeseca. U zavisnosti od toga hoće li predsjednik Skupštine Mandić pristati na zahtjeve opozicije, definirat će se i odgovor opozicije u odnosu na buduće djelovanje u Skupštini.

Mandić je uto rekao da će Rezolucija o genocidu u Jasenovcu dobiti širi oblik i da će se zvati rezolucija o genocidu u sustavu logora Jasenovac, Dachau i Mauthausen.

“U sustavu logora Jasenovac, Dahau i Mauthausen stradali su tijekom Drugoga svjetskog rata i ljudi iz Crne Gore. Naši sunarodnjaci, građani nekadašnje kraljevine Jugoslavije, u kojoj se nalazila Crna gora. Na ovaj način želimo poslati poruku poštovanja prema našim ljudima koji su stradali tamo, a istodobno da oni koji se prepoznaju kako ih ova rezolucija proziva, razumiju da ona ima širi karakter i ne odnosi se pojedinačno na bilo koju suvremenu državu ili narod”, rekao je Mandić.

Zastupnici su s 42 glasa prihvatili da je Skupština prihvatila prijedlog da se raspravlja o Rezoluciji o genocidu u Jasenovcu. U dnevni red uvršten je i prijedlog zastupnika SD-a Nikole Zirojevića o Rezoluciji o osudi zločina Izraela u Palestini. Mandić je rekao da će prva točka biti rezolucija o Jasenovcu.

Zastupnik DPS-a Andrija Nikolić rekao je da u članku 94 Poslovnika stoji da se nove točke koje se unose u dnevni red zato što su nove točke, u pravilu ne mogu razmatrati prvog dana rada sjednice. “Svjedočimo nasilju od parlamentarne većine, a da ne budemo pogriješno shvaćeni, sudjelovat ćemo u raspravi i pričekati odgovor za sutra, pa neka javnost sudi o učincima i namjerama i poštovanju zakona”, rekao je Nikolić.

– Riječi “u pravilu” označuju situaciju da je moguće napraviti izuzetak, zbog čega je uneseno u ovaj stav – rekao je Mandić u odgovoru Nikoliću. Dodao je da je Rezolucija o Jasenovcu ideja njega i Milana Kneževića, a ne Aleksandra Vučića. “Pozivamo sve da budemo zajedno u ovoj priči. Ovo je jedna velika priča koja nadvisuje domete običnoga skupštinskog izbora, što ste postali zastupnik ili niste postali zastupnik, što ste dosljedan član neke stranke ili niste dosljedan član neke stranke. Ovo je nešto gdje imamo prigodu biti ljudi”, rekao je Mandić i zamolio sve da podupru rezoluciju o Jasenovcu.

Zastupnica Pokreta „Europa sad“ (PES) Branka Marković kazala je da će PES podržati rezoluciju.

Iz DPS-a Andrija Nikolić kaže da se tom rezolucijom ne pridonosi ni istini ni novim informacijama o tom zločinu. “Za zastupnički klub Demokratske partije socijalista neprijeporni su nacistički, rasistički i genocidni karakter ustaškog režima, a i zločini koji su u to ime počinjeni u logoru u Jasenovcu. No u predloženoj rezoluciji ne navodi se tko je počinio to zlodjelo. Umjesto da se navede precizno da je to bio ustaški režim, na ovaj se način ostavlja prostor za manipulaciju tko je krivac. Sve ukazuje na to da je riječ o smišljenoj manipulaciji, gdje se Hrvatska i hrvatski narod žele podvesti pod ustaški režim”, rekao je Nikolić. Dodao je da je to kukavičje jaje Aleksandra Vučića kako bi se narušili odnosi Crne Gore s Hrvatskom. Odgovornost, kako kaže, nose Miloško Spajić i ostatak parlamentarne većine. Dodao je da DPS ne će nazočiti glasovanju o Rezoluciji o Jasenovcu i da će odgovor Hrvatske na rezoluciju biti ozbiljan.

Zastupnik DNP-a Milan Knežević rekao je da je rezolucija znak ne sjećanja, nego obveze prema prošlosti, koja nas “još uvijek progoni”. – Ovo je naš otpor prema relativizaciji genocida u Jasenovcu. Zato što se iz godine u godinu od kvazihistoričara u Hrvatskoj pokušava umanjiti broj srpskih žrtava, a Jasenovac se pokušava predstaviti kao zabavno-kulturni kompleks u kojem su Srbi, Židovi i

Romi izvodili predstave Schillera, prevodili Goethea, a naša djeca vrtjela se na ringišpilu NDH i Trećeg Reicha – naveo je Knežević.

Zastupnik URE („Ujedinjene reformske akcije“) Dritan Abazović rekao je da je problem što je Jasenovac klasična politička trgovina i pokušaj opravdavanja parlamentarne većine za glasovanje u UN-u povezano s rezolucijom o Srebrenici. “Predsjednik parlamenta je između fotelje i obrane nacionalnih interesa Srba izabrao ovo prvo i kao kompenzaciju ponudio rezoluciju o Jasenovcu da ne bi sva ona bruka i bijes srpskog naroda, povezana s rezolucijom u Srebrenicu, bila svaljena na njega”, poručio je Abazović i dodao da je Spajić prevario ljude iz Hrvatske samo 48 sati nakon dobivanja IBAR-a.

Mandić je odgovorio da ako Abazović sebe spušta na niske grane i misli da će time poentirati kod ljudi koji ih gledaju pravi veliku grješku. “Ja imam gotovo 60 godina, a Vi se trebate baviti politikom, odnosno želite se bavite politikom i narednih 20 godina. Jako ste uvjereni da ćete s ovom drekom, vikom, mlataranjem, da ćete sada oduševiti nekoga u Crnoj Gori”, rekao je Mandić.

Zastupnik Demokrata Boris Bogdanović rekao da će Demokrati podržati rezoluciju.

Zastupnik SD-a Nikola Zirojević ocijenio je da je Jasenovac dio Holokausta, što je, kako je konstatirao, gore od genocida. – Danas je Crna Gora zemlja čuda. Ova rezolucija nije nikakav pijetet žrtvama Jasenovca, nego politički odgovor na glasovanje Crne Gore u UN-u o Rezoluciji o genocidu u Srebrenici i to je nama sasvim jasno priopćeno. Možda bi najbolji naziv ovog dokumenta bio “Rezolucija očuvanja fotelja svih u parlamentarnoj većini” jer je to jedini njezin cilj – naveo je Zirojević.

Zastupnik DPS-a Nikola Rakočević kazao je da su država i građani taoci političke igre parlamentarne većine, koja na dnevni red stavlja ovu rezoluciju. “Uništavate ekonomiju, sigurnosni sektor, a sada ovom rezolucijom finalno urušavate kredibilitet i međunarodni ugled Crne Gore”, rekao je Rakočević.

Adrijan Vuksanović

Predsjednik HGI-a (Hrvatske građanske inicijative), (manjinski) zastupnik Adrijan Vuksanović kaže da Hrvatska svake godine komemorira sve što se dogodilo u Jasenovcu. “Ono što želim posebno ovdje istaknuti jest da Republika Hrvatska, hrvatski narod dobro znaju da ovo danas ne čini Crna Gora, danas ovo čine oni koji su servilni Aleksandru Vučiću”, kazao je Vuksanović i dodao da će napustiti dvoranu kada bude glasovanje o rezoluciji.

Predsjednik DPS-a Danijel Živković rekao je da će Crna Gora nastaviti srljati, zagrljena u nacionalizmu i šovinizmu i u ispunjavanju usluga Beogradu, za koje su, kako kaže, ili dobro ucijenjeni ili dobro plaćeni. “Rezolucija o Jasenovcu stavljena je na dnevni red kako bi Mandić ostao na mjestu predsjednika Skupštine. Vučiću ste obećali da ćete izaći iz Vlade ako rezolucija ne bude prihvaćena. Građani to znaju, kako ste se ponašali na toj poziciji – naglasio je Živković .

Zastupnik PES-a Miodrag Laković rekao je da on osobno ne će glasati za rezoluciju i da će izaći iz dvorane kada se bude glasalo. “Smatram da nije trenutak za razgovor o ovoj rezoluciji. Moj je stav da smo trebali pokazati više strpljenja

kada je riječ o donošenju ove rezolucije. Ostao sam u manjini, mi smo demokratski politički subjekt i obavijestio sam svoje kolege koje bih napustio prije nego što se provede glasovanje“, rekao je Laković. Živković je upitao zašto je većina PES-a pristala glasovati za rezoluciju. – Zato što su njihovi partneri iz bivšeg DF-a („Demokratske fronte“) rekli da će rušiti vladu 1. srpnja – odgovorio je sam na svoje pitanje.

AntenaM/Hrvatsko nebo

<https://hrvatskonebo.org/.../crnogorska-skupstina.../>

HRVATSKONEBO.ORG

Crnogorska Skupština prihvatila Rezoluciju o genocidu u sustavu logora Jasenovac, Dachau i Mauthausen –

HRVATSKE ZASLUGE U DONOŠENJU CRNOGORSKE REZOLUCIJE O JASENOVCU, 2. (ODGOVOR G. GRGUREVIĆU)

Poštovani g. Grgurević,

Zahvaljujem se na Vašem lijepom mišljenju o meni, tj. o mojim sposobnostima:

Damir Faci Grgurevic

Gospodine akademiče pomozite našoj zajednici u Boki, trebamo vas i vama sličnim koji znaju što je Boka i koji je vole.

Bilo bi lijepo kada bih ja doista mogao pomoći. Druga je stvar u Akademiji, jer su u njoj ipak ljudi koji su puno postigli u svojim područjima pa znaju cijeliti one koji su slični njima. Zato he i bilo moguće da – bez obzira što se neki trude od mene napraviti 'crnu ovцу u HAZU' ipak uspijem i u nečemu što nije drago mnogima u RH.

Ali pogledate reagiranja na Rezoluciju:

ŽESTOK ODGOVOR

STIGLA JE REAKCIJA HRVATSKE NA REZOLUCIJU CRNE GORE: OČITO JE DA SU IM ZATVORENA VRATA EU

<https://direktno.hr/.../stigla-reakcija-hrvatske.../>

OŠTRA PORUKA

PLENKOVIĆ BIJESAN ZBOG CRNOGORSKE REZOLUCIJE: 'ONI SU S MILOŠEVIĆEM NAPADALI DUBROVNIK'

<https://direktno.hr/.../plenkovic-bijesan-zbog.../>

LJUT JE

BIVŠI CRNOGORSKI PREMIJER OGORČEN NA REZOLUCIJU: 'TI ČETNICI OSUĐUJU BIVŠE SAVEZNIKE'

<https://direktno.hr/.../bivsi-crnogorski-premijer.../>

Već iz samih naslova očito je da su oni u suprotnosti s naslovom mojih tekstova.

Drugim riječima očito je da ja ne vjerujem da ovakva Hrvatska može učiniti bilo što ako joj to ne odobre gazde naših političara. Ako niste znali mi TUĐMANISTI se okupljamo u udruzi HDZ Franjo Tuđman. Kao Tuđmanisti podržali smo – prirodno – DP. Tijekom pregovora HDZ-a i DP-a sreli smo se prof. dr. sc. Andrija Hebrang i ja i komentirali ih. Ja sam mu rekao da ne razmišljam o tome već samo čekam da vidim što je su Plenkoviću naredili njegove gazde.

Kako ja to danas vidi već sam napisao u jednom komentaru.

Naime Pupovac je jači nego ikada jer među hrvatskim političarima postoji konsensus da je on prvi čovjek u RH. Naime po prvi put se desilo da je jedan čovjek i član vladajućih i oporbe. DP služi HDZ-u kao 'smokvin list', a sve bitno u RH odlučivat će velika koalicija lijevih stranaka: HDZ-a, SDP-a i Možemo. Ono manje važno može se dati i DP-u, tako da ipak mislimo da se poštuje volja birača. Cijela ta 'priča' govori nam da je i u RH kao i u Crnoj Gori sve pod kontrolom 'Srpskog sveta'. I u RH i u Crnoj Gori to je rezultat demokratskih izbora. Do promjene može doći samo kada se narod i u RH i u Crnoj Gori tome usprotivi.

Kako je u Crnoj Gori očitije da je na vlasti 'Srpski svet' to i ne treba razlikovati takvu Crnu Goru o Srbije. Dakle i jednima i drugima je u interesu da izvuku što više koristi od naivčina na zapadu, a oni se nikada neće odreći savezništva s 'Ruskim svetom'-

Podsjetit ću kako RH daje ogromne novce SPC i drugim organizacijama 'srpskog sveta', a ta sredstva su se koristila i za ono što se desilo u Crnoj Gori.

Podsjetit ću i kako smo odavno upozoravali na opasnosti od 'Srpskog sveta' još od vremena kada su se na fan zaštitnika RH sv. Josipa kamere HTV-a uputile u Beograd da intervjuiraju Porfilija i tako na simboličan način pokazuju je stvarni gazda u RH. Pogledajte moji knjigu:

J. Pečarić, General Ivan Tolj, dragovoljac.com, 2022.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/GeneralTolj.pdf>

I poglavlje:

'SRPSKI SVET'	21
PISMO OBITELJI TUĐMAN	21
JEDNA OD MNOGOBROJNIH SRPSKIH LAŽI: GRISOGONOVO PISMO	24
SV. JOSIP - ZAŠTITNIK HRVATSKE DOMOVINE	30
PORFIRIJEVA DALEKOVIDNICA	34
ŠILJO: KAKO NAM SVIJEST OBLIKUJU PROSRPSKI „HRVATSKI“ MEDIJI!	37
MLADEN PAVKOVIĆ, OPET NAM JE GOLDSTEIN ZAGADIO MEDIJSKI PROSTOR. TAKVE SU HRVATSKI BRANITELJI NAZIVALI DEZERTERIMA	43
MARUŠIĆEVO PISMO ALEKSANDRU STANKOVIĆU	45
DAVOR DOMAZET LOŠO: OVO JE KRAJ ZAPADNE KRŠĆANSKE CIVILIZACIJE KAKVU SMO POZNAVALI	49
ZAHTJEV ZA KADROVSKIM SMJENAMA NA HTV-u	51
MEMORANDUM 2 („SRPSKI SVET“) NA DJELU	65
MOGUĆNOST POTPISIVANJA PETICIJE ZA ODGOVORNOST NA HTV-U	68
GRAĐANSKA (DRŽAVLJANSKA) INICIJATIVA ZA UTVRĐIVANJE ODGOVORNOSTI NA HRT-U	71
PREDSTAVKA O HRVATSKOJ RADIOTELEVIZIJI I HINI	74
SMIJEŠNI STANKOVIĆ	77
SAMODOPADNA SELJAČINA ACA STANKOVIĆ SE PONOVO OGLASIO NA FB: ZA PETICIJU TVRDI DA JE “PISANJE” NJEGOVIM ŠEFOVIMA..	81
STANKOVIĆEVA REAKCIJA NAKON PETICIJE ZA NJEGOVU SMJENU: ‘ŽIVI YUTEL, ŠTO BI SE REKLO OVIH DANA!’	83
LILI BENČIK, TKO JE PATRIJARHU SRPSKE PRAVOSLAVNE CRKVE PORFIRIJU OMOGUĆIO INTERVJU U UDARNOM TERMINU NA HRVATSKOJ JAVNOJ TELEVIZIJI? ČIME JE ON TO ZASLUŽIO?	88

PODCAST VELEBIT – SLOBODAN PROSPEROV NOVAK: JE LI PLENKOVIĆEVA POLITIKA DIO PLANA MEMORANDUMA 2 SANU?	96
OČITOVANJA HIBRIDNOGA RATA	97
GENERALI PONOVO U BOJ ZA HRVATSKU	100
ZDRAVKO GAVRAN: DESET PITANJA O KATOLIČKIM MEDIJIMA I CRKVI MEĐU HRVATIMA DANAS	104
ČETNIČKA KOALICIJA PREDLOŽILA ZAKON O NAJVEĆOJ MOGUĆOJ VELIKOJ SRBIJI	110
PRILOG: POPIS JASENOVAČKIH ŽRTAVA JE NETOČAN; UPRAVO SU ZNANSTVENO DOKAZANE NJEGOVE NELOGIČNOSTI KOJE UPUĆUJU DA JE VELIKIM DIJELOM IZMIŠLJEN	115
POPIS JASENOVAČKIH ŽRTAVA – ZNAJU DA JE LAŽIRAN, A PONOVO IZABRALI ISTOG RAVNATELJA	126
ONO ŠTO SE NE USUDI HRVATSKA VLAST USUDI SE ESTER GITMAN	151
STEPINAC: “PRAVI MUŽEVI NE SAGIBLJU KOLJENA PRED LAŽNIM DUHOM VREMENA.”	156
HRT POTVRDILA SVOJ NAZIV PORFIRIJEVA DALEKOVIDNICA	166
STEPINAC: “PRAVI MUŽEVI NE SAGIBLJU KOLJENA PRED LAŽNIM DUHOM VREMENA.” II.	173
PLEMENITI KLASIĆ OD OGROMNE POSUDE	180
POGLAVAR SRPSKE PRAVOSLAVNE CRKVE NASTAVLJA NAPADATI BL. STEPINCA	184
STIPE KUTLEŠA, ZAŠTO SE MORA ZABRANITI SRPSKA PRAVOSLAVNA CRKVA U HRVATSKOJ	187
OTVORENO PISMO PREDSJEDNICIMA DRŽAVE, SABORA I VLADE RH	193
NA USKRS UHIĆEN DR. SLOBODAN PROSPEROV NOVAK	197
PISMO	199
GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGA REVIZIONISTI U HRVATSKOJ	202

Poštovani i dragi g. Grgurević, dok se građani na izborima ne suprotstave takvoj politici, dotle mi možemo jedino pisati 😊

Pozz

Josip Pečarić

DRAGOVOLJAC.COM

www.dragovoljac.com

‘ISTORIČARI’ TJ. ‘DRUGOVI POVJESNIČARI’

Jest da mi je prijatelj ali čovjek mora biti ljubomorana na Zvonimira Hodaka!
Zašto?

Pa pogledajte kraj njegove današnje kolumne u kojoj nas on uči kako su naši 'istoričari', tj. politički aktivisti po Baniću i Koiću, ili legalisti pod navodnicima po Miroslavu Tuđmanu, zapravo 'drugovi povjesničari'.

Drugim riječima oni drugi tj povjesničari, znanstveni revizionisti po Baniću i Koiću, ili revizionisti pod navodnicima po Miroslavu Tuđmanu, zapravo gospoda povjesničari.

Doista oni kojima laž nije dio njihove znanosti doista su gospoda u odnosu na drugove, zar ne?

Što se tiče hrvatskih prijetnji Crnoj Gori, pretpostavljam da je Hodak primijetio kako se svi u RH križaju kad su čuli za te prijetnje pa konstatira:

„I nakon ove musake, Crna Gora s punim pravom očekuje da ju Hrvatska srčano podrži na njenom putu ulaska u Europsku uniju. Unatoč nekim mlakim prijeljama Plenkovića o uzvraćanju na ovaj sramni čin Crne Gore, siguran sam da Hrvatska tu neće zakazati.

Više od sedamdeset godina je trebalo da se raskrinka jedna povijesna laž

Pored ovako "mušog" stava Hrvatske, postoji objektivna mogućnost da se u parlamentu Crne Gore crnogorska okupacija dubrovačkog zaleđa iz 1991. kao i granatiranje "Groda" proglasi još jednim hrvatskim genocidnim činom. Tako bi Crna Gora i Srbija - barem što se tiče "genocida" - mogle povesti s dva prema jedan.“

Očekujem da će u tom trenutku iz RH u Srbiju stići čestitke za zasluženu srpsku pobjedu:

„Vučić je povodom Rezolucije o genocidu u sustavima logora Jasenovac, Dachau i Mauthausen, koju je usvojila Skupština Crne Gore, uputio ispriku Podgorici, kao što je i najavio uoči rasprave u tamošnjem parlamentu. "Pogriješio sam u procjeni oko parlamenta Crne Gore. Jesu oni to malo zakukuljili s Dachauom i Mauthausenom, ali da ne bi izgledalo da se vadim, kažem – ispričavam se, čestitam. Nije mi teško to učiniti", rekao je Vučić.“

<https://direktno.hr/.../vucic-sokiran-teroristickim.../>

U Prilogu dajem Hodakov tekst. Jest da sam ljubomorana, ali kada je Hodak u pitanju to sam poslije svakog njegovog teksta:

<https://direktno.hr/.../otkrio-sam-sto-smeta-ljevicarima.../>

Ali na današnji dan moram svoj komentar završiti s hrvatskim junakom koji nam je došao iz Francuske:

<https://narod.hr/.../1-srpnja-1966-roden-jean-michel...>

Kamo sreće da imamo političare koji vole Hrvatsku koliko ju je on zavolio.

HVALA MU.

PRILOG

LIJEVOM NAŠOM

OTKRIO SAM ŠTO SMETA LJEVIČARIMA, JUGOFILIMA I ORJUNAŠIMA KOD DALIĆA: TO MU NE MOGU OPROSTITI

Zvonimir Hodak

Na kraju naše europske nogometne balade ostao nam je samo Alan Ford za utjehu. "Bilo je i većih problema pa ih nismo riješili".

01.07.2024.

Foto: HINA

Mislim na naš nogomet. Thompson je svojom pjesmom pogodio ravno u sridu: "Miševi iz rupa izašli". Najnoviji target (oznaka u koju se puca) je Zlatko Dalić. Jugoslaveni i orjunaši su se digli na svoje rahitične noge i traže krv. Smijeni Dalića! Umorio se! Raspao mu se san! Bolje da su trenirali nego što ih je vodio papi! itd, itd. Zlatko Lukež onako usput upozorava na fejsu: "Počevši od masona i engleskog igrača Ljudevita Gaja ideja jugoslavenstva je u svojoj biti negacija hrvatske državnosti".

"Drski" Dalić, umjesto da se posipa pepelom po glavi, "arogantno" izjavljuje: "Mi smo u Njemačku doveli 100 tisuća ljudi koji su nas pratili". Kaže moj prijatelj na to: "E, da smo 8. maja 1945. doveli u Berlin 100 tisuća Hrvata, Berlin još ne bi pao" ili tako nekako. U šest godina koliko Dalić vodi našu nogometnu reprezentaciju jedva su dočekali jedan neuspjeh i sad se Dalić našao na "brisanom prostoru", na udaru jugofila i orjunaša poput Ivaniševića, Klasića, Jakovine, Markovine.... Na osobu poput Dalića se u Hrvatskoj dugo, zapravo predugo, čekalo. On je istinski Hrvat, čvrsti katolik i k tome još uspješan. Zato je stalna meta ljevičara, jugofila i orjunaša. Međutim, drugovi, jedan poraz ne znači da se trebate previše radovati. Samo treba ostati jobovski strpljiv i čekati prvi naredni veliki uspjeh naše repke. A, poznajući Dalića i naše momke iz repke, siguran sam da će on uskoro opet doći. Ivan Tomić rišničanin na fejsu vidi jako dobro: "Orjuna je došla na svoje. Svi koji ne vole Dalića i Hrvatsku došli su na svoje!"

Došao je na svoje, na primjer, i Ivica Ivanišević, "novinar" Slobodne Dalmacije. Naš Ivica voli "istoriju" pa svako malo zakorači unatrag. Kaže Ivica: "Kao Hrvat sam u jesen 1993. osjećao duboki sram, za razliku od ganutog i ponosnog ministra Anušića". Čega se to splitski Jovan tako duboko srami? Hrvatski tjednik dešifrira Jovaniševićev sram. Naime, u jesen 1993. njegova voljena JNA nije pokorila dolinu Neretve i došla do Splita, a Armija BiH je "kihnula" pred HVO-om pa je propalo protjerivanje Hrvata. Ivica zna kako je "grubo" kad sam od sebe moraš okrenut glavu.

Srećom pa sudac nije pao u ruke Igoru Štimcu

"Istoričar" Hrvoje Klasić i dalje nas podučava: "Partizanima se može ponositi cijela Europa..." Naravno engleski, škotski, nizozemski, belgijski i svi ostali "europski partizani" cijene podršku Klasića i herojstvo njegovog rođaka Mike Špiljka, zahvalni za sve što su učinili za Hrvatsku. Naročito za onih pola milijuna ubijenih nakon rata. Zamjena za laž je prilagođena istina.

Koliko puno Hrvateka nije bilo u partizanima, a ipak im šumi u glavama...

Nizozemski "sudija" Danny Makkelie naguzio nas je u 98 minuti. Pitam se: kako se zove seks od 98 minuta? No, ima Božje pravde. Ni njegov tur nije ostao

pošteđen. EU "pederacija" nogirala ga je s Europskog prvenstva. Noga u tur i ravno natrag u Rotterdam. Još da dopadne u šake Igora Štimca pa da nam zadovoljstvo bude potpuno.

U modernoj terminologiji seks od dvije minute zove se "mali znak pažnje". Muškarci mijenjaju žene, a auti su im zbog "saharskog pijeska" i dalje musavi. Neobjektivni hrvatski mediji nisu istakli lijep jubilej Srbije. Komšije do susreta s Engleskom nisu na Europskom prvenstvu pune dvadeset i četiri godine primili nijedan gol. Svaka čast! Osobito kad se uzme u obzir da se dvadeset i četiri godine nisu bili ni plasirali na EU nogometno prvenstvo. Mi se ne možemo pohvaliti s takvim dometom.

Hrvatski jal ne može podnijeti tuđi uspjeh

Inače Hrvateki jedva čekaju da im se njihovi športski favoriti vrata kući na štitu. To je sad doživio i Zlatko Dalić. Minuli rad športaša se među Hrvatekima ne računa. Nešto ranije to isto je doživio boksač Filip Hrgović. Zamislite koji je tek on luzer. Doživio je prvi poraz u profesionalnoj karijeri! Kao da je svijet pun neporaženih boksača. Filip je izgubio do sada samo jedan susret u profesionalnom boksu. Usput rečeno, samo jedan je otišao iz tog grubog športa neporažen - Rocky Marciano. Italo-Amerikanac Rocky dobio je četrdeset i devet borbi za redom i, opreza radi, napustio profesionalni boks. Na žalost, bilo bi bolje da je nastavio. Naime, od novca zarađenog boksom kupio je privatni zrakoplov i uživao u letenju sve dok se jednog dana nije srušio i poginuo. Ponekad je sreća relativan pojam. No, ostao je jedini boksač teške kategorije koji nikada nije izgubio bitku u ringu. A Hrgović je još živ, zdrav i u snazi. Treba mu samo dobar kubanski trener i spartanske pripreme pa će Filip, usprkos domaćim farizejima, opet na vrh. Hrvatski jal prosto ne može podnijeti tuđi uspjeh!

Da je Vedrana Rudan rođena u Indiji štovali li bi je kao svetu...

Na Svjetski dan meteorologa navodno je napokon izašao dugo očekivani Meteorološki bilten s popisom svih prirodnih pojava, ustanova i pojedinaca koji u Hrvatskoj vedre i oblače.

FOTO: Screenshot

Sramni čin Crne Gore

Svijet se munjevito mijenja. Ne baš na bolje. To je jasno i zadnjem apolitičnom Ličaninu, ali naši tzv. vladajući to još ne kuže. Sve se "okreće na glavu". Čitam da se nekada ženskim gaćicama mogao oprati automobil, a danas se ne mogu obrisati ni naočale.

Sada je "drugo oko u glavi" malo proškiljilo i izglasalo nekakvu rezoluciju o genocidu u Jasenovcu. U praksi to znači da je jedna članica NATO pakta optužila drugu članicu NATO pakta za genocid. I nakon ove musake, Crna Gora s punim pravom očekuje da ju Hrvatska srčano podrži na njenom putu ulaska u Europsku uniju. Unatoč nekim mlakim prijetnjama Plenkovića o uzvraćanju na ovaj sramni čin Crne Gore, siguran sam da Hrvatska tu neće zakazati.

Više od sedamdeset godina je trebalo da se raskrinka jedna povijesna laž

Pored ovako "muškog" stava Hrvatske, postoji objektivna mogućnost da se u parlamentu Crne Gore crnogorska okupacija dubrovačkog zaleđa iz 1991. kao i granatiranje "Groda" proglasi još jednim hrvatskim genocidnim činom. Tako bi

Crna Gora i Srbija - barem što se tiče "genocida" - mogle povesti s dva pre"ma jedan.

Poltroni svih zemalja uozbiljite se kad se već proleter i svih zemalja nisu ujedinili. Da se SDP pita opet bi uslijedila hrvatska šutnja

Hrvatska i dalje pronalazi nove i nove grobnice pobijenih ljudi. Zadnja je pronađena na smetlištu otpada kod Petrovačkog dola. Javio se i glavni Državni odvjetnik Ivan Turudić: "Za zločine su odgovorni počinitelji, ali i oni koji su znali za njih, šutjeli i danas o njima šute". Dosad je šutnja bila zlato - ili tako nekako. Recimo, Peđa Grbin misli da je vrijeme povratka Mladena Bajića i proglašavanje šutnje kao temeljnog ljudskog prava civilizacijski doseg za što će se njegov SDP u oporbi zdušno boriti. Kad već Crna Gora šuti kao zalivena o invaziji na dubrovačko zaleđe 1991. onda je jedini pravi hrvatski odgovor tzv. "gromoglasna" šutnja. Dobro je biti dobar, ali ponekad treba biti i pametan.

Sportske novosti su se odrekle Luke Modrića iako im je ovaj još nedavno bio potreban kao kruh... Kako to? Možda su novinari Sportskih prešli na dijete...

Pastiri na Cresu imaju velike nevolje s divljim svinjama koje im ubijaju ovce. U Ministarstvu im je savjetovano da onda uzgajaju divlje svinje. Njima ovce ne mogu ništa!

Joško Jeličić odlazi s HRT-a kao nogometni komentator. Ostaje jugo-golman Tomislav Ivković. Politička nota je očita. Joško je vjernik, domoljub i zanimljivi komentator. Tomo je "apolitičan", danas i u vrijeme agresije na domovinu. Međutim, nogomet je ispolitiziran do "daske". Bilo bi cinično da Joška zamjeni Jurica Pavičić. Čovjek koji "kuži" nogomet bolje od Ante Tomića i Vedrane Rudan zajedno. Tomo Ivković ima pravo biti apolitičan. Što će politika golmanu koji je jedini u povijesti obranio dva penala Diegu Maradoni. Ali što o nogometu zna i što nam može otkriti debeljuškasti Jurica sa svoje dvije lijeve noge? I lijevom glavom. Piše naš znalac nogometa Jurica Pavičić: "Dalić je osjetio nešto novo: neuspjeh". Potom mudro analizira: "Čovjek koji fratarski važe riječi..." Pazite, ovaj ne samoupravni izraz - fratarski. Umjesto da važe progresivno i napredno, on fratarski "dejavuje" na omladinu, navijače i orjunu. Juricu, ofenzivnog bezveznjaka Slobodne Dalmacije, smeta jedna stvar, a to je što on misli da je Dalić postao "trener reprezentacije slučajno - usred jeseni". Onako usput, Dalić nikada nije bio trener reprezentacije. On je postao izbornikom ili selektorom reprezentacije, a treneri su bili Ladić, Čorluka itd. Dalić nije "loš gubitnik" kako misli naš Jure. U stvari, on to ne misli. On to samo žarko želi. Za sada, na sreću, kod njega sve još ostaje samo na željama... orjunaškim.

Trebaju li Hrvatine dograbiti batine da s HRT-a otjeraju Anti-hrvatine?

Počele su osmofinalne utakmice Europskog nogometnog prvenstva. Znatno oslabljena Italija igrala je sa samoupravnom Švajcarskom. Talijani su istrčali bez svog suca bezveznjaka Danny Makkeliju koji je sudio tekmu s Hrvatskom. Eliminacija Hrvatske bila je dar njegovom supruzi (zi) Talijanu od strane Europske nogometne "pederacije". Tako oslabljeni Talijani bez Dannya bili su lagan plijen škrtih i racionalnih Švicaraca. Ni da je dražesni Danny mrdnuo turom ne bi im mogao pomoći dobiti ovu utakmicu.

Švicarska čak nije ni igrala u punom sastavu. Igrao je samo jedan Albanac Xhaka. Ostali čekaju susret sa Srbijom koju su već na dva svjetska prvenstva izbacili iz natjecanja. Zašto imaju pik na "genocidne" nacije još nije do kraja razjašnjeno. Ekipe iz Slobodne Dalmacije nešto sluti, ali mudro muči i čkomi. Usput, svi moji prijatelji bez izuzetka navijali su, ili slobodnije rečeno zavijali su, za Švicarce. Dvojica od njih čak vode beskonačni spor s bankama zbog kredita u švicarcima. Talijani su se uzalud branili protiv Švicaraca. U 50-toj minuti je bilo 2:0 za Švicarce. Da smo se mi pored Dannyia ipak uspjeli prošvercati u drugi krug pa sad igrali sa Švicarskom, prvi bi gol primili negdje u 88. minuti...

Prisjetio sam se Škore

Moram pohvaliti Facebook. Podsjetili su me na jedan moj post od prije četiri godine. Evo da jednom maznem nešto od sebe, a ne uvijek od drugih. Dakle 29. lipnja 2020. napisao sam: "Moje zanimanje za Škoru postalo je intenzivnije nakon što sam prvi put čuo najljepšu baladu Domovinskog rata - 'Matu'. Onaj tko napiše riječi i sklada glazbu za Matu ulazi u najmanju ruku u hrvatsku glazbenu povijest..."

Naši ljevičarski mediji pišu samo o onome što im odgovara

Mark Twain je napisao: "Uvijek govori istinu. Na taj način ne moraš pamtititi što si rekao". Jel' tako, drugovi povjesničari s Filozofskog faksa u Zagrebu?

<https://direktno.hr/.../vucic-sokiran-teroristickim.../>

/

NAROD.HR

1. srpnja 1966. rođen Jean Michel Nicolier - potaknut televizijskim snimkama dolazi braniti Vukovar – narod.hr

**„ISTINOLJUBIVI“ JOŽA POMAŽE PROTIV
JASENOVAČKOG MITA**

Naslov je to teksta iz "Hrvatskog tjednika" od 4. 7. 2024. autora Nikole Banića (on je i suradnik „Hrvatskog tjednika“) i Mladena Koića. Poznato je da u „Hrvatskom tjedniku“ ova dvojica doktora računarskih znanosti redovito objavljuju rezultate svojih istraživanja koji se odnose na Radni logor Jasenovac i tako pokazuju da taj logor može biti predmetom istraživanja stručnjaka iz raznih oblasti znanosti. Pri tome je značajno da je njihova struka takva da ne moraju a oni nisu ovisni od interesa političara ili ideologijama kako znaju biti neki koji diplomiraju povijest na sveučilištima u RH. Banić i Koić su i autori podjele na znanstvene revizioniste i političke aktiviste.

U ovom broju "Hrvatskog tjednika" koji ima više tekstova u povodu Crnogorske rezolucije o Jasenovcu oni imaju ovaj tekst:

„ISTINOLJUBIVI“ JOŽA POMAŽE PROTIV JASENOVAČKOG MITA

Na mrežnom popisu jasenovačkih žrtava Javne ustanove Spomen-područje (JUSP) Jasenovac nalaze se tisuće osoba koje su stradale negdje drugdje ili su preživjele Drugi svjetski rat, a budući da se ti lažni navodi ne miču s popisa, radi se o svojevrsnoj masovnoj prevari. Zbog velikoj broja lažnih žrtava, gotovo je nevjerojatno na koje se sve načine može skoro pa i slučajno otkriti nove lažne žrtve. Budući da činjenica o lažnim žrtvama na jasenovačkom popisu više nije ništa novo, možda su (bar za druge istraživače) zanimljiviji načini nalaženja lažnih žrtava. Uglavnom nisu osnovane tvrdnje da nema dovoljno podataka. Tim tvrdnjama brani se mitomanska mantra da se o Jasenovcu sve zna pa nova istraživanja nisu potrebna.

Istine i laži

Jedan od načina kako se može doći do novih lažnih jasenovačkih žrtava je i preko djela pokojnog Josipa Manolića.. U njegovoj knjizi „Politika i domovina: Moja borba za suvremenu i socijalnu Hrvatsku“ se na 395. stranici može vidjeti da se dr. Ivana Mužića, hrvatskog pravnika, povjesničara i publicista te oca svećenika dr. Josipa Mužića, opisuje kao „zagovornik[a] obnove masonstva u Hrvatskoj protiv kojega se Stepinac jednako zdušno borio kao i protiv komunizma.“ Ovakav navod se zbog svojevrsne manipulativnosti i mogućeg navođenja na krive zaključke može nazvati neistinitim, a stvarne stavove Ivana Mužića o ovome moguće je pročitati u zborniku „Vojska Bezgrešne i masonerija“.

Masoni u Hrvata za vrijeme rata

Za proučavanje masonstva u Hrvatskoj je dobar odabir knjiga dr. Ivana Mužića „Masonstvo u Hrvata“:

https://web.archive.org/web/20230929111401/https://www.hkv.hr/images/stories/Documents02/Ivan_Muzic_Masonstvo_u_Hrvata.pdf

U toj se knjizi navodi i više hrvatskih masona koji su bili aktivni prije i za vrijeme Drugog svjetskog rata pa se tako navodi i masona Mirka Breyera, bibliofila, nakladnika i antikvara, ali i čovjeka za kojega se i danas u mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac lažno navodi da je stradao u Staroj Gradiški, iako je umro u Zagrebu 1946. godine o čemu je pisano već u više navrata, a detaljnije u knjizi "Jasenovački popis – Lažne žrtve" (Banić i Koić, 2023., s. 78-79, 83). Osim njega je u gore spomenutoj Mužićevoj knjizi moguće pronaći i druge masone koji su bili zatvoreni u Jasenovcu ili Staroj Gradiški ali su pušteni te su za vrijeme ili nakon Drugog svjetskog rata umrli na slobodi. Jedan od njih je i Milan Glazer koji je umro nakon puštanja iz logora od bolesti srca. Ono što je bitno za njega je i da se navodi da je bio ravnatelj Središnjeg ureda za osiguranje radnika.

Mason Glaser

Slučajno ili ne se na mrežnom jasenovačkom popisu navodi da je Milan Glasser rođen ocu Rudolfu u Sisku 1880. godine po „narodnosti“ Hrvat ubijen od ustaša u Staroj Gradiški 1943. godine. Prema oba izvora podataka kod Glassera se navodi prezime Glaser, ali kreatori mrežnog popisa JUSP-a Jasenovac se ne obaziru na izvore koje citiraju. Oblici imena Glazer, Glaser i Glasser su slični, pogotovo u izgovoru, a dvojbu o tome radi li se možda o istom čovjeku do kraja rješava nehотиčni revizionist Ivo Goldstein, glavni urednik „Židovskog biografskog leksikona“. Naime, u tom leksikonu postoji članak o Milanu Glaseru (<https://zbl.lzmk.hr/?p=6>), pravniku koji je rođen 1880. godine u Sisku i umro također 1943. godine, ali u Zagrebu, a koji je osim toga bio u službi Središnjeg ureda za osiguranje radnika u Zagrebu, odnosno istog ureda kao i spomenuti mason Glazer. Iz navedenoga se može zaključiti da se u slučaju "tri" imenjaka Milana Glazera, Glasera i Glassera radi o istoj osobi, a prema tome i o novoj lažnoj jasenovačkoj žrtvi, odnosno u ovom slučaju o novoj lažnoj žrtvi iz logora Stara Gradiška. Što se tiče ispravnog oblika prezimena, na njegovu grobu se koristi oblik Glaser

<https://billiongraves.com/grave/Milan-Glaser/23056359>,

a isti je oblik koristio i za vrijeme života

<https://www.prva.hr/wp-content/uploads/2023/07/Maturanti-od-1854.-do-2004.pdf>

Miletić o masonima u Staroj Gradiški

Povlašten tretman za masone u logoru Stara Gradiška spominje jugoslavenski, odnosno srpski povjesničar Antun Miletić u svojoj prvoj i trećoj knjizi o Jasenovcu (Miletić 1, dok. br. 146; Miletić 3, dok. br. 247), a u potonjoj navodi trojicu masona koji su umrli nakon puštanja na slobodu, među njima izrijekom i

Milana Glazera (Miletić 3, s. 585). Na mrežnoj stranici JUSP-a Jasenovac u popisu kratica/izvora koje se koriste u „Poimeničnom popisu žrtva KL Jasenovac 1941-1945.“ između 212 knjiga navedene su i sve četiri Miletićeve knjige o Jasenovcu pa bi bilo za očekivati da djelatnici te javne ustanove na hrvatskom državnom proračunu čitaju izvore koje navode. Uglavnom, prema nekoliko izvora Glaser nije „ubijen od ustaša“ u logoru Stara Gradiška kako se navodi na mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac, nego je umro u Zagrebu nakon puštanja na slobodu. Uglavnom, izvori postoje i javno su dostupni, ali se ne koriste jer su u njima podatci koji nisu u skladu „s pravom stranom povijesti“ i „kulturom sjećanja“.

Lažne žrtve s mrežnog popisa JUSP-a Jasenovac zbog svoje brojnosti nisu više nikakva novost (osim za ignorante), ali je zanimljivo kako se sve do istine može doći kao što se ovaj put došlo proučavanjem hrvatskih masona na poticaj "istinoljubivog" Jože velikog borca za „suvremenu i socijalnu Hrvatsku“ i uz malu pomoć nehotičnih revizionista Antuna i Ive. Bilo bi zanimljivo čuti što bi na ovo imali reći „povjesničari“? Pogotovo oni s „dna kace“. Po mogućnosti u stilu *sine ira et studio*.

*

O njihovoj knjizi „JASENOVAČKI POPIS Lažne žrtve“ možete naći u svakom broju tog najčitanijeg hrvatskog političkog tjednika. O toj knjizi tj. o prvom njenom predavljanju pogledajte knjigu:

J. Pečarić, Ante Tomić: Znanstvenik ili podoficir? dragovoljac.com, 2023.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/Tomic.pdf>

'HRVATSKI TJEDNIK' O CRNOGORSKOJ REZOLUCIJI (1.): IVICA MARIJAČIĆ

Niz hrvatskih kolumnista komentirali su nedavnu crnogorsku rezoluciju o Jasenovcu. Recimo Hrvoje Hitrec u svojoj kolumni od 01. srpnja 2024. piše:

„Oprostite na ovom takoreći privatnom izletu, da ne velim ispadu. Ima važnijih stvari, recimo ta deklaracija ili slično, crnogorska deklaracija o Jasenovcu. Odnosno nije crnogorska nego srbijanska, samo je Srbija prepustila posao vazalima sada na vlasti u Montenegro, vjerojatno blagoslovom SPC, valjda i Porfirija. Srbija je ipak pametnija, računa na mogućnost da bude prisiljena ostaviti Putina i nastaviti grebati se za Uniju, pa ne bi htjela da joj Hrvatska radi poteškoće, a može! Prosrpski i proruski bjelaši crnogorski nisu toliko mudri, pa odrađuju što im gazda kaže. I uopće, stvaraju atmosferu nalik onoj kada su istaknuti književnici montenegrinski, protivnici utapanja u veliku Srbiju, morali bježati i tražiti spas u Hrvatskoj. Te se sjećam dugoga razgovora s Jevremom Brkovićem, nas dvojica sami u jednoj prostoriji Društva hrvatskih književnika, on s drvenom krunicom. Doduše, reče mi da prebirući zrna nastoji svladati želju za pušenjem cigareta. Ne znam kako je sada s književnicima u Crnoj Gori i hoće li dio njih opet tražiti spas u Hrvatskoj, ali, velim, sve podsjeća na ona vremena. U svakom slučaju, treba napokon definirati i učvrstiti granicu Hrvatske i Crne Gore, da bi i bjegunci znali gdje su.“

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/43926-h-hitrec-o-nizozemcu-dannyju-snimat-ce-se-film-osam-i-pol-na-tragu-fellinija.html>

„Hrvatski tjednik“ u najnovijem broju (4. 7. 2024.) donosi niz komentara svojih kolumnista.

Tako glavni urednik Ivica Marijačić već u naslovu svoje kolumne ukazuje puno kaže:

AKO NAM SAD I CRNA GORA PIŠE POVIJEST,
ONDA JE TO ZNAK DA NEMAMO NI DRŽAVU NI DRŽAVNIKE

Pod) Ako smo dočekali da nam jedna mala, agresorska i primitivna Crna Gore piše povijest i u nekakvoj Rezoluciji optužuje za genocid u Jasenovcu, koji nikad ni jedan sud u svijetu i ni jedan istraživač nije dokazao, a da hrvatski tzv. državnici Milanović i Plenković kukavički ne opovrgavaju te klevete, onda samo doista toliko jadni da je pitanje jesmo li i zaslužili državu

Piše: IVICA MARIJAČIĆ

(...)

Mala susjedna država Crna Gora koja je geopolitički, a posebice kulturološki duboko na Balkanu, dijeli lekcije Hrvatskoj. Parlament Crne Gore izglasovao je *Rezoluciju o Jasenovcu* u kojoj, ničim izazvan, navodno u ime nevinih žrtava toga logora iz doba NDH, poziva na sjećanje.. Svi znaju da je Crna Gora poduzela ovu provokaciju kao ekspozitura beogradske imperijalističke politike i da kao

srbijsko drugo oko u glavi vodi taj *proxi* specijalni rat protiv Hrvatske. Nije neočekivan ovaj neprijateljski čin s obzirom na to da prosrpske političke snage, a napose Porfirijeva Srpska pravoslavna crkva, imaju trenutačno premoć u hijerarhiji. Sablažnjavaju, međutim, reakcije s hrvatske strane koje su ne samo mlake, nego i posve promašene u odnosu na meritum i sadržaj *Rezolucije*. Predsjednik RH Zoran Milanović nazvao je crnogorskoga predsjednika Jakova Milatovića kako bi ga obavijestio da je to štetan vanjsko-politički potez, a inače se, kaže crnogorski predsjednik, obojica slažu da je genocid u Jasenovcu neupitan. Predsjednik Vlade RH Andrej Plenković osudio je potez Crne Gore rekavši da se ta država nikada nije bavila tim pitanjem, da radi to za drugoga, a sve će usporiti, ističe, put Crne Gore u EU. U biti, *bla, bla* politika s obiju hrvatskih državnih adresa s kojih ta mala neprijateljska država nije ni nazvana pravim imenom – agresorom. Jer njezine su horde 90-ih činile zločine na dubrovačkome području, razarale sa srbijskim četnicima i JNA Dubrovnik i okolice, ubijale i odvodile Hrvate u zatočeništvo, pljačkale hrvatsku imovinu. Porazna je, pak, sljedeća činjenica: hrvatski dužnosnici ni ne pokušavaju osporiti meritum *Rezolucije*, dakle da je u Jasenovcu počinjen genocid. Ne samo što ne postoji nikakva presuda nikakvoga suda o genocidu i masovnim likvidacijama u tome logoru, nego ne postoje nikakvi forenzički ili drugi znanstveno provjerljivi dokazi da se ondje išta od toga dogodilo. I umjesto da predsjednik države i predsjednik njezine Vlade odlučno odgovore i Crnoj Gori i Srbiji kako je to jedna od najvećih povijesnih podvala i da Hrvatska ne može na nju pristati, oni koketiraju s tim dvjema dokazano neprijateljskim susjednim državama, prihvaćajući njihovu klevetu, ne slažući se tek oko kozmetičkih finesa. Hrvatski državnici više su zabrinuti europskim putem Crne Gore, nego morbidnim klevetama na račun Hrvatske. To je onaj poznati hrvatski kukavičluk, šutnja, kompleks i podilaženje: prihvaćamo, dakle, da se u Jasenovcu dogodio genocid, ne prihvaćamo jedino da je bilo milijun žrtava, nego se možemo dogovoriti da ih je bilo 80 ili sto tisuća.

Premda je, dakle, u reakcijama s hrvatske strane blago poručeno crnogorskoj strani kako je ovakvim činom dovela u pitanje svoj europski put jer Hrvatska, kao jedna od članica, može blokirati taj proces, već unaprijed možemo biti sigurni kako će Hrvatsku, ako takvo što i pokuša, vrlo brzo disciplinirati jači i moćniji. Već sada predsjednik Europskoga vijeća Charles Michel, uz kritike Crnoj Gori zbog *Rezolucije*, „savjetuje“ Hrvatskoj kako ne bi bilo dobro da kažnjava Crnu Goru blokadom pregovora.

I dok se prije desetak godina optimistično vjerovalo i očekivalo kako će Hrvatska ulaskom u EU konačno srediti odnose s agresivnim susjedima na temelju povijesne istine i pravde, danas se čini kako te države pišu Hrvatskoj povijest umjesto nje same. Ako smo dočekali da nam jedna mala, agresorska i primitivna Crna Gore piše povijest, a da hrvatski tzv. državnici Milanović i Plenković uopće ne osporavaju temeljnu laž, onda samo doista toliko jadni da je pitanje jesmo li i zaslužili državu.

*

O Ivici Marijačiću možete pogledati knjigu:

J. Pečarić, Ivica Marijačić, Portal dragovoljac.com, 2020.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/marijacic.pdf>
DRAGOVOLJAC.COM
www.dragovoljac.com

'HRVATSKI TJEDNIK' O CRNOGORAKOJ REZOLUCIJI (2.): DAVOR DIJANOVIĆ

Kolumna Davora Dijanovića iz "Hrvatskog tjednika" od 4. 7. 2024. Dana je na portalu HKV-a. Na istom portalu možete naći i tekst:

Dr. sc. Saša Mrduljaš: Rezolucija o Jasenovcu je zamka koju je srpska politika postavila Hrvatskoj s nadom da će u nju upasti

04. srpnja 2024.

S obzirom na znatan utjecaj „srpskoga sveta“ u Crnoj Gori, jedan od ključnih poteza trebao bi biti konkretna podrška crnogorskim suverenistima

<https://www.hkv.hr/razgovori/43942-dr-sc-sasa-mrduljas-rezolucija-o-jasenovcu-je-zamka-koju-je-srpska-politika-postavila-hrvatskoj-s-nadom-da-ce-u-nju-upasti.html>

Evo teksta kolumniste „Hrvatskog tjednika“:

(Geo)političke teme i mete

D. Dijanović: Stop agresorskoj Crnoj Gori i Srbiji na putu prema EU

04. srpnja 2024.

ŠTO NAKON REZOLUCIJE SKUPŠTINE CRNE GORE?

Zastupnici u Skupštini Crne Gore usvojili su u petak, 28. lipnja, tzv. Rezoluciju o genocidu u logorima Jasenovac, Dachau i Mauthausen, glasovima 41 zastupnika

vladajuće koalicije. Jedan zastupnik vladajućih bio je protiv dok oporba i nekoliko zastupnika vlasti nisu nazočili glasovanju jer smatraju, kako je navedeno, da na ovaj način službeni Beograd zloupotrebljava svoj utjecaj u Crnoj Gori.

Rezoluciju je poduprla većina zastupnika „Pokreta Europa Sad“ predsjednika Vlade Milojka Spajića, prosrpske desnice predsjednika Skupštine Crne Gore, četničkog vojvode Andrije Mandića, prosrpske Socijalističke narodne stranke (SNP) i Demokrata Alekse Bečića.

Rezolucija je nedvojbeno ustupak „srpskom svetu“ u Crnoj Gori nakon nedavne Rezolucije o Srebrenici, tj. indikator da je utjecaj Beograda u ovoj državi ponovno snažno ojačao. Pokazuje se da je Milojko Spajić zaista alternativna opcija „srpskog sveta“ u Crnoj Gori. Književnik Milorad Popović očito s pravom upozorava da je Crna Gora ponovno postala kolonijom Beograda u kojoj se sve što je crnogorski nastrojeno u kulturnom i nacionalnom smislu diskriminira.

Na usvajanje rezolucije reagiralo je hrvatsko Ministarstvo vanjskih i europskih poslova (MVEP).

„Republika Hrvatska smatra neprihvatljivim, neprimjerenim i nepotrebnim donošenje rezolucije čija namjera nije izgradnja kulture sjećanja i pomirbe, već instrumentalizacija sjećanja na žrtve Jasenovca radi kratkoročnih političkih ciljeva inicijatora ove rezolucije“, navedeno je u prvoj reakciji MVEP-a na usvajanje rezolucije o Jasenovcu u crnogorskoj skupštini.

Budući da se Crna Gora stavila u položaj koji Hrvatska ne može tumačiti dobrosusjedskim i suprotan je namjerama razvoja prijateljskih odnosa, dodaje se u reakciji MVEP-a, „Republika Hrvatska zadržava pravo reagirati na odgovarajući način“.

„Hrvatska očekuje da će Crna Gora prioritarno pristupiti rješavanju pitanja utvrđivanja odgovornosti za zločine koje su državljani Crne Gore izvršili tijekom agresije na RH devedesetih godina. To osobito uključuje i one počinjene prilikom napada na Dubrovnik koji je započeo 1. listopada 1991. i opsade grada koja je trajala do svibnja 1992., kao i zločine počinjene nad hrvatskim državljanima u Crnoj Gori, uključujući u logoru Morinj u kojem je bilo zatočeno više od 350 hrvatskih državljana od rujna 1991. do kolovoza 1992., te pitanje pravednih naknada za sve bivše logoraše“, naglasio je MVEP.

„Rezolucija o Jasenovcu pokazuje duboke podjele u crnogorskom društvu“, rekao je predsjednik Vlade Andrej Plenković u izjavi novinarima na marginama Dubrovnik foruma. Dodao je kako je rezolucija koju je Skupština Crne Gore donijela u petak „odraz namjera“ koje nisu ni dobrosusjedske ni partnerske. Naglasio je da Hrvatska „zadržava pravo reakcije na ovakvu rezoluciju“ koja je „nepotrebna“.

Bivši šef crnogorske diplomacije Ranko Krivokapić također je sudjelovao na Dubrovnik forumu. On je rezoluciju nazvao „ponižavajućom za Crnu Goru, a i za regiju u cjelini“. Istaknuo je da su oni koji su usvojili rezoluciju o Jasenovcu „dio kvislinškog nasljeđa u Crnoj Gori, četničkog pokreta i svega ostalog“.

Hrvatske vlasti nisu precizirale kakva će biti reakcija Republike Hrvatske na ovu sramotnu rezoluciju Crne Gore, no jedini je pravi odgovor stopiranje pregovora Crne Gore s Europskom unijom. Iz crnogorske oporbe, doduše, poručuju da bi to bio najgori mogući hrvatski odgovor jer bi Crnu Goru izručio Beogradu i Moskvi. No realno to je jedini način da se spriječi buduće slične velikosrpske provokacije koje se sada izvršavaju preko Podgorice.

Hrvatska bi, osim toga, trebala stopirati i pregovore Srbije i EU-a. Ti pregovori nisu doveli do bilo kakve demokratizacije u Srbiji. Štoviše, velikosrpska politika, danas upakirana u ideologiju „srpskog sveta“, sve je agresivnija i snažnija, pa i u odnosu na Hrvatsku. Nema godine da se u Srbiji ne donese neki dokument koji prisvaja hrvatsko kulturno naslijeđe te iskazuje i teritorijalne aspiracije prema Hrvatskoj.

Dopuštanje Crnoj Gori, koja i dalje ne vraća Hrvatskoj ukradeni brod, i Srbiji da uđu u EU bez da se jasno odreknu velikosrpskog naslijeđa predstavljalo bi izdajnički akt hrvatske politike. Jer, kao što je svojedobno poručio kardinal Franjo Kuharić: „Ima istina od koje se ne može i ne smije odstupiti, ima granica na kojima se mora stati, ima položaja sa kojih se ne smije uzmicati“.

Davor Dijanović
Hrvatski tjednik

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/d-dijanovi/43946-d-dijanovic-stop-agresorskoj-crnoj-gori-i-srbiji-na-putu-prema-eu.html>

HKV.HR

D. Dijanović: Stop agresorskoj Crnoj Gori i Srbiji na putu prema EU - Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/40073-stop-agresorskoj-crnoj-gori-i-srbiji-na-putu-prema-eu>

<https://hrvatskonebo.org/2024/07/06/d-dijanovic-stop-agresorskoj-crnoj-gori-i-srbiji-na-putu-prema-eu/>

'HRVATSKI TJEDNIK' O CRNOGORAKOJ REZOLUCIJI (3.): DR. SC. DAMIR PEŠORDA

Pišući o mojim knjigama, a često je bio i predstavljatelj ili pisac predgovora za njih, dugogodišnji kolumnist „Hrvatskog tjednika“ književnik dr. sc. Damir Pešorda nazivao je ono o čemu ja pišem „Pečarićeva Hrvatska“. Točnije rečeno o toj „Pečarićevoj Hrvatskoj“ Pešorda je pisao u Uvodu moje knjige ‘Ako voliš Hrvatsku svoju’. Na to se nadovezao profesor književnosti sa Sveučilišta u Mostaru dr. sc. Marko Tokić predstavljajući tu knjigu na svom sveučilištu 05. 12. 2014.

Tokić je tada naglasio, piše Glas Brotnja, 05. 12. 2014., da svi koji poznaju akademika Pečarića znaju da je Hercegovac iz Boke Kotorske, ali i čovjek kojemu četiri stupa njegove Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić, dodavši:

O njima je pisao, progovorio o njihovoj ljubavi prema Hrvatskoj, prema Hrvatima, ali pisao je akademik Pečarić i o generalu Praljku, hrvatskom branitelju Veljku Mariću naglašavajući kako neće biti sretan dok i zadnji hrvatski branitelj ne izađe iz zatvora. Akademik Pečarić voli Hrvatsku svoju, no osim što piše o onima koji vole i žive Hrvatsku on piše i o onima koji ne vole Hrvatsku i svoj hrvatski narod, pa upravo zbog toga što jasno i glasno upućuje na aktualno stanje u zemlji Hrvata često je prešućivan od medija u službi aktualne vlasti.

Kasnije sam se s kolegom Tokićem dogovorio da uz ime drugog ot tih stupova, dakle uz ime Darija Kordića treba dodati i ime hrvatskog velikana generala Slobodana Praljka.

Zato s velikim zadovoljstvom dajem njegovu kolumnu iz „Hrvatskog tjednika“ uz napomenu da pogledate i knjige:

J. Pečarić, Slobodan Lang / Pešorda o Langu, Portal dragovoljac.com:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/LANG.pdf>

Tiskano izdanje objavio sam zajedno s udrugom „Bijeli put“:

J. Pečarić, Slobodan Lang / Pešorda o Langu, Zagreb, 2020., str. 272.

J. Pečarić, Dr. sc. Damir Pešorda, Portal dragovoljac.com, 2021.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pesorda.pdf>

Evo Damirovog komentara:

KISELI KRSTAVCI I POKOJI FEFERON

Crnogorska REZOLUCIJA O JASENOVCU prigoda da se konačno optuže crnogorski sudionici u agresiji na Dubrovnik i Konavle, od vojnih lica i tadašnjih političara do običnih vojnika. Ako se tadašnje horde s istoka vojnicima uopće mogu zvati. No, svakako je važno i aktualizirati pitanje ratne odštete, povratka ukradenog hrvatskog broda i niz drugih spornih pitanja

Piše: DAMIR PEŠORDA

Nastupila je sezona kiselih krastavaca, to jest ljetno vrijeme kada se u političkom životu zemlje ne događa bogzna što pa se i poluvijestima iliti kiselim krastavcima pokušava popuniti zadana novinska shema. No, i usred kiselih krastavaca nađe se pokoji feferon, ljuti. U predviđenih četiri do pet tisuća znakova, koliko uglavnom obuhvaća ova kolumna, probat ću u toj hrpi krastavaca pronaći feferone. Prvi takav slučaj jest usvajanje u crnogorskom parlamentu rezolucije o genocidu u Jasenovcu. Taj događaj je provokacija prve vrste i jasan pokazatelj da "srpski svet" ide dalje jer mu se objektivno nitko ne suprotstavlja. Ni međunarodna zajednica ni zemlje u okruženju, jedino Albanci i donekle Bošnjaci u BiH.

Problem s crnogorskom rezolucijom nije samo u tome što mala i beznačajna državica, koja je prije trideset i nešto godina na Hrvatsku izvršila agresiju a kojoj je Hrvatska svejedno puno pomagala na "putu u Eu", bezrazložno i bezobrazno provocira, nego prije svega u tome što taj crnogorski potez nedvosmisleno signalizira kako će se Crna Gora ponašati kada uđe u Eu. To jasno upućuje na činjenicu da Hrvatska – ako joj je do vlastitih interesa – nipošto ne treba pomagati susjedne zemlje oko ulaska u Eu. Naprotiv! Treba im, inzistirajući na potpunom i temeljitom ispunjavanju zadanih preduvjeta, taj ulazak otežavati. Kao što je to nama, primjerice, činila Slovenija. Bez ikakva uvijanja takav pristup je u hrvatskom interesu premda naši političari papagajski ponavljaju kako je ulazak naših susjeda u Eu u našem interesu. Malo *morgen*, kako reče jedna od prethodnih Vučićevih inkarnacija.

Objektivno, kada bi Srbija i Crna Gora ušle u Eu za očekivati je da bi iz te nove pozicije činili puno nezgodnije stvari po Hrvatsku od spomenute rezolucije. Također je za očekivati da bi im se u toj prljavoj raboti nerijetko pridružila i Slovenija kao što je to činila i u okviru Jugoslavije, a i domaće jugoslavenstvujuće snage poput raznih jakovina, markovina, klasića, tomića i ostalih jugotića. Stoga na ovu provokaciju treba adekvatno odgovoriti. Doduše, protestiralo je Ministarstvo vanjskih poslova, a i Plenković je dao izjavu u kojoj je upozorio Crnu Goru da će njihov potez imati posljedica kako na bilateralne odnose, tako i na crnogorski put u Eu i na procesuiranje ratnih zločina tijekom srpsko-crnogorske agresije na Hrvatsku. Nadajmo se da neće sve ostati na riječima, a što se procesuiranja ratnih zločina tiče – žalosno je da se do sada Hrvatska u ime dobrosusjedskih odnosa suzdržavala od dosljednog progona ratnih zločina, a čini se da jest. U svakom slučaju, ovo je prigoda da se konačno optuže crnogorski sudionici u agresiji na Dubrovnik i Konavle, od vojnih lica i tadašnjih političara do običnih vojnika. Ako se tadašnje horde s istoka vojnicima uopće mogu zvati. No, svakako je važno i aktualizirati pitanje ratne odštete, povratka ukradenog hrvatskog broda i niz drugih spornih pitanja.

Drugi je ljuti feferon među ljetnim kiselim krastavcima svakako svojevrсно *autanje* mrzitelja hrvatske nogometne vrste, naravno ne zbog nogometa, nego zbog ruke na srcu za vrijeme intoniranja nacionalne himne i zbog snažne nacionalne identifikacije koja prati uspjehe hrvatske nogometne vrste. Ne da mi se sada tražiti po portalima i navoditi sve izljeve zlobnog oduševljenja zbog

hrvatskog ispadanja s Europskog prvenstva, navest ću samo jedan primjer nepismenog piskarala s portala *Index.hr* u kojem se skladno sjedinjuju protuhrvatstvo i protukatolištvo kako je to već i uobičajeno kod ovdašnjih protuhrvatina. Riječ je o tekstuljku autora čije ime neću ni spominjati jer spomena nije ni vrijedno, tekstuljku u kojem spomenuti neimenovani pokušava ispasti duhovit pa izmišlja kakve bi to Dalić molitve mogao moliti "za pripremu ne toliko za utakmicu, koliko za medijske naslove". To groteskno iskrivljivanje glavnih katoličkih molitava ne zaslužuje poseban komentar, tek dva-ti navoda: "Oče naš koji jesi/ Kramarić nikad neće bit Messi/ sveti se ime Tvoje/ od remija ne može bolje ..." Ili: "Sveta Marijo, majko Božja/ moli za me, boljeg od Ćire/ sada i na času ispadanja našeg!" Ili: Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetom/ i ako ispaše u početku:/ Ja, Rusija i sada i vazda u vijeke vjekova!" Ovoliko nesuvislosti, nepismenosti i zlobe teško je okupiti na jednom mjestu, a posebno rastužuje činjenica da je dripcu netko pružio kakav-takav katolički odgoj, a on da njega napravio, da prostite, ovo.

DRAGOVOLJAC.COM
www.dragovoljac.com

'HRVATSKI TJEDNIK' O CRNOGORSKOJ REZOLUCIJI (4.): IGOR VUKIĆ

„Nema dvojbe da je Igor Vukić predsjednik *Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac* najznačajniji istraživač i najveći poznavatelj problematike vezane za taj radni logor iz NDH. Mit o Jasenovcu je osnova tvrdnji o genocidnosti hrvatskog naroda koji koriste svi oni kojima se bore za Veliku Srbiju (davno je Tanja Torbarina konstatala kako je najveća Velika Srbija bila Jugoslavija). Takvi su i svi oni za koje je veliki hrvatski književnik Petar Šegedin rekao da 'strasno mrze svoj narod'.“

<https://bezccenzure.hr/toptema/knjiga-josipa-pecarica-igor-vukic/>

Tako sam najavio knjigu: J. Pečarić, Igor Vukić, Zagreb, 2021. str. 404.

Knjigu sam napisao zato što se Vukić javio na natječaj za ravnatelja *JUSP Jasenovac*.

Jasno je bilo da političari neće dopustiti da na čelo te ustanove dođe čovjek koji je superioran u poznavanju te problematike jer bi to značilo da propada sve što se godinama gradilo u očuvanju SRPSKOG MITA O JASENOVCU što je bio naslov moje knjige iz 1998. za koju je ravnatelj Muzeja genocida u Beogradu dr. Milan Bulajić tvrdio da je uz Cohenovu knjigu najantirpskija knjiga u povijesti. Naravno izabrali su dotadašnjeg ravnatelja iako je do tada objavljeno niz dokaza da je njegova ustanova izgrađena na mnogobrojnim lažima. To je napokon i priznate javnosti kada je dr. sc. Vladimir Geiger objavio kako je na stranicama te ustanove očita laž o tom logoru koju je jednostavno provjeriti. Umjesto krivične prijave Vlast daje podršku toj ustanovi: očite laži treba ispraviti a sve ostalo što nije tako očito treba i dalje braniti do posljednje kapi krvi. S Vukićem kao ravnateljem ne bi bilo svih tih laži, pa ne bi bilo ni Rezolucije Crne Gore o Jasenovcu.

Koliki je strah među političarima u RH bio od same pomisli da na tom natječaju bude izabran Igor Vukić pokazuje i činjenica da se to odvijalo u vrijeme kada je Igor Vukić u nastupu na beogradskoj HAPPY TV u potpunosti razobličio Jasenovačku laž.

Zato – kao šećer na kraju – dajem i tekst Igora Vukića iz Hrvatskog tjednika od 4. 7. 2024.:

Rugala se sova sjenici

PLENKOVIĆ PREKORAVA CRNOGORCE, a ni sam se nikad nije bavio Jasenovcem

Plenković je, kao i Milanović, prihvatio velikosrpski narativ o Jasenovcu. Posljedica toga crnogorska je Rezolucija o Jasenovcu, a pisat će se vjerojatno i neke nove

Ministrica Nina Obuljen Koržinek prepustila bi istraživanje Jasenovca povjesničarima, ali da sve ostane kao i do sada. Može slobodno Arso Grozdanić iz Stare Pazove izjaviti da je u logoru u Jasenovcu proveo 12 mjeseci (od listopada 1942. do listopada 1943), i da u tom razdoblju „nije bilo masovnih ubojstava ni Srba ni drugih“, ali što to vrijedi kad muzej čiji rad ministrica Obuljen „cijeni i podupire“ ima baš za to Grozdanićevo razdoblje popis sa 3800 imena navodnih žrtava.

Piše: IGOR VUKIĆ

Odgovarajući crnogorskoj Skupštini na Rezoluciju o genocidu u Jasenovcu, hrvatski premijer Andrej Plenković rekao je da su se skupštinari bavili „temom za koju nisu pokazivali interes zadnjih osam desetljeća“. I baš se našao pravi da im to kaže. Plenković se na mjestu predsjednika Vlade osam godina bavio raznim temama i pokazivao za njih snažan interes, osim za važnu temu kao što je logor u Jasenovcu. Jednostavno je zajedno sa svitom iz Vlade u pogledu Jasenovca prihvatio naslijeđeni jugoslavenski koncept i po svemu sudeći, misli ga se držati i u idućem premijerskom mandatu.

Posljedica izbjegavanja ove teme jest i najnovija crnogorska rezolucija „o genocidu u Jasenovcu, Dachau i Mauthausenu“. Takvih i sličnih rezolucija bit će još i zaobilaznje teme vraćat će se kao bumerang. Srbi na velika zvana najavljuju kako će graditi monumentalni mauzolej u Donjoj Gradini (ih, bar da potroše dva državna proračuna na njega), financirat će protuhrvatske filmove Antonijevića i Lordana Zafranovića o kozaračkoj djeci, plaćat će međunarodne lobiste da o Jasenovcu govore zapadnim parlamentarcima, a po Americi i Europi nastavit će organizirati izložbe. Vlada Republike Hrvatske će se tu i tamo oglasiti ponekom prosvjednom notom.

Reakcija hrvatske ministricе kulture na nedavnu ostavku ravnatelja muzeja u Jasenovcu ide u tom smjeru i jasno pokazuje da u Vladi nema volje za drukčijim pristupom. Ona se slaže kako bi trebalo ispraviti neke greške na web-stranici, ali dosadašnji rad uprave muzeja „cijeni i podupire“. Prepustila bi istraživanje Jasenovca povjesničarima, ali da sve ostane kao i do sada. Ako činjenice iz dokumenata kažu drukčije, to gore po činjenice. Može slobodno Arso Grozdanić iz Stare Pazove izjaviti da je u logoru u Jasenovcu proveo 12 mjeseci (od listopada 1942. do listopada 1943), i da u tom razdoblju „nije bilo masovnih ubojstava ni Srba ni drugih“, ali što to vrijedi kad muzej čiji rad ministrica Obuljen „cijeni i podupire“ ima baš za to Grozdanićevo razdoblje popis sa 3800 imena navodnih žrtava.

Nije teško doći do zaključka da su aktualni muzej i povijesni prikaz u Jasenovcu potpuni jugoslavenski proizvod, a onda dobrim dijelom i velikosrpski. Broj navodnih žrtava rezultat je popisa ratnih žrtava koji su šezdesetih godina proveli jugoslavenski zavod za statistiku uz podršku jugoslavenskog udruženja bivših partizana. Popis od 83.145 navodnih žrtava Jasenovca i Stare Gradiške, za čije

održavanje muzej i njegove djelatnike plaća Vlada Republike Hrvatske, u najvećem se dijelu temelji upravo na tom jugoslavenskom popisu.

Hrvatski stručnjaci sasvim su malo pridonijeli obnovi i uređenju memorijalnog prostora. Primjerice, redovitim šišanjem trave na livadi na prostoru nekadašnjeg logora. U novije doba uspjeli su spriječiti da se područje logora i njegova okolica snimi iz zraka dronovima koji bi mogli detektirati prisutnost različitih metala u podzemlju. Ta bi već uspješno isprobana, a neinvazivna metoda, mogla poslužiti kao putokaz za eventualne ekshumacije žrtava i njihov dostojanstven pokop. Ali to ne zanima upravu muzeja kao ni njihovu šeficu u Ministarstvu kulture i medija. Jedini pozitivan pomak u postavu muzeja posljednjih godina jest instaliranje jednog računalnog zaslona na kojem se vide fotografije logora snimljene iz zraka 1944. i 1945. godine. Na fotografijama se jasno vidi kako se radilo o malom prostoru sa šest stambenih baraka pa već i zbog toga padaju u savsku vodu mitološke tlapnje o desetcima tisuća žrtava. Te bi fotografije morale čak i kod ministara izazvati neku radoznalost s pitanjima kako je moguće igrati se velikim brojevima na tako malom prostoru. No kad se vratimo u stvarnost, čujemo kako je nakon donošenja crnogorske rezolucije predsjednik Republike Hrvatske Zoran Milanović telefonom nazvao crnogorskog predsjednika da mu kaže kako je rezolucija „štetan dnevno-politički akt“. Ali i da se s njim složi „kako ne treba politički trgovati žrtvama i zločinom, koji nitko ne poriče i čije se godišnjice već desetljećima službeno obilježavaju“, kako je to medijima prepričao crnogorski predsjednik Milatović. Milanovićevim riječima: *Business as usual*.

Ima li izlaza iz tog zatvorenog kruga? Može li se postići da brojne do sada objavljene činjenice iz dokumenata koje drukčije govore o Jasenovcu budu prihvaćene u središnjoj javnosti i politici? Prvo u Hrvatskoj, a potom i u inozemstvu? Riječ je o činjenicama koje ga prikazuju u realnom svjetlu, koje pokazuju da je to bio zatvor, odnosno tzv. radni logor u kojem nije bilo masovnih, serijskih ubojstava pa ni broj stradalih ne može biti velik. Da u Jasenovcu nije bilo genocida nad Srbima, itd, itd.

Bi li se to moglo postići radom komisije ili istraživačkog tima povjesničara? Neke države krenule su tim putem. Nakon početnog oklijevanja kanadska vlada osnovala je povijesno povjerenstvo kako bi se rasvijetlile kontroverze oko logora koje su kanadske vlasti osnivale u prvom i drugom svjetskom ratu za stanovnike podrijetlom iz protivničkih zemalja. Pa su tako u vrijeme prvog rata u kanadskim logorima na sjeveru od zime i slabe hrane umirali i Hrvati, podanici Austro-Ugarske. Rumunjska je svoje nasljeđe odnosa prema Židovima u drugom svjetskom ratom razriješila međunarodnom povijesnom komisijom koju je inicirao tadašnji predsjednik Ion Iliescu.

Doduše imali smo i mi u Hrvatskoj iskustvo s jednim povijesnim povjerenstvom. Bilo je to već pomalo zaboravljeno *Vijeće za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima* iz 2017., kojem je na čelu bio akademik Zvonko Kusić. Ono se u stvari nije bavilo istraživanjem ili prikupljanjem novih povijesnih činjenica, već se svelo na debatni klub o manje-više poznatim povijesnim događajima. Stoga nije neobično da je rad povjerenstva od 17 članova na kraju proizveo osam izdvojenih mišljenja, drukčijih od završne izjave koja je nosila

naziv „Dokument dijaloga“. Povjerenstvo je trebalo dati stručno-znanstvenu podlogu za zabranu svega što ima neku simboličku vezu s Nezavisnom Državom Hrvatskom, uključujući i znakovlje postrojbi HOS-a iz Domovinskog rata. Ipak na kraju je ostavljen nekakav kompromis pa je zaključeno da se to znakovlje može nekažnjeno koristiti samo pri komemoracijama za poginule.

Ostatak zaključaka ostao je mrtvo slovo na papiru. Vijeće je uz ostalo predložilo Vladi da potakne osnutak istraživačkih skupina ili mreža istraživača za neke od kontroverznih tema. Koliko nam je poznato, na temelju toga pokrenut je jedan istraživački projekt o hrvatskim žrtvama 20. stoljeća, ali je u Vladi naišao na tihi opstrukciju tako da nije s ozbiljnim radom započeo ni do danas, sedam godina kasnije.

Bi li neka takva istraživačka skupina s potporom Vlade postigla gore navedeni cilj? Kad bi bila dobro sastavljena bez problema bi mogla istražiti Jasenovac i prikazati glavninu njegova sadržaja i nijansi. Mogla bi dodatno potvrditi i zbivanja s kozaračkom i drugom djecom i ratnom siročadi. Hrvatska ima dovoljno dobrih povjesničara, a postoji obilje dostupnih dokumenata u hrvatskim arhivima, u arhivima u BiH pa i u ponekim arhivima u Srbiji (npr. u Državnom arhivu Srbije, iz kojeg dolazi i izjava Arse Grozdanića da u 1943. nije bilo masovnih ubojstava). Iz tih se dokumenata i drugih izvora Jasenovac može opisati prilično točno.

Druga je stvar što rezultati i nalazi takvog povjerenstva ne bi bili lako prihvaćeni izvan Hrvatske. U Srbiji i BiH sigurno bi još dugo nastavili po svojem. To bi se događalo i kad bi skupina imala i ozbiljne članove iz inozemstva koji bi potvrdili vjerodostojnost istraživanja i rezultata. Tu se ne može mnogo učiniti. Valjalo bi strpljivo objavljivati rezultate i nadati se prevladavanju razuma u nekom budućem razdoblju. I uza sve teškoće, vrijedilo bi pokušati. Bilo bi to djelovanje u istinskome hrvatskom interesu.

S druge strane, kako očekivati da Vlada podupre osnivanje takve istraživačke skupine, kad je maltene čitava javnost protiv toga. Mediji srednje struje, od privatnih preko državnih poput HRT-a ili Hine, oko Jasenovca su čvrsto na jugoslavensko/velikosrpskim pozicijama. Ne propituju službenu verziju, ne istražuju ni na novinski način, a ne omogućavaju ni polemike. U Njemačkoj se u drugoj polovici 1980-ih rasplamsala otvorena rasprava o ulozi Nijemaca u Drugom svjetskom ratu, tzv. historikerstreit. Otvarale su se i neke dotadašnje tabu teme. Nikome se nije dogodilo ništa strašno, a javnost je bila na dobitku. U Hrvatskoj, uz nominalnu slobodu medija imamo danas tek jednu solidnu novinsku polemiku koja se bavi – sukobom Izraelaca i Palestinaca, odnosno ratom u pojasu Gaze.

I premda je tema Jasenovca za Hrvatsku vrlo važna, službeni, a i pretežiti javni interes za nju i dalje će se svoditi na - šišanje trave. Dubinskim istraživanjem bavit će se malobrojni nezavisni pojedinci uz privatnu potporu i podršku boljih i hrabrijih medija kakav je Hrvatski tjednik. A već se negdje, u Banjoj Luci, Novom Sadu, a možda i u Zagrebu, piše nova rezolucija „o genocidu u Jasenovcu“.

BEZCENZURE.HR

Knjiga Josipa Pečarića: IGOR VUKIĆ

Nema dvojbe da je Igor Vukić predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac najznačajniji istraživač i najveći poznavatelj problematike vezane za taj radni logor iz NDH.

ISPRIKA GOSPODI LILI BENČIK

Draga gđo Benčik,

Čitam u najnovijem 'Hrvatskom tjedniku' (4. 7. 2024.) tekst velikog hrvatskog kolumniste i mog dragog prijatelja Josipa Jovića:

MACHIAVELLI NAŠIH DANA

Preko noći je vukove s desnice pretvorio u janjad, brišući kao mokrom krpom sve njihove radikalne zahtjeve

Je li zahtjev DP-a da he ukloni iz vlasti Miloradam Pupovac radikalnan?

Prije bi se moglo reći obrnuto, zar ne.

Dovoljno je pogledati našu knjigu:

L. Benčik, J. Pečarić, Pupovac, hrvatske pravice, 2024.

Evo i Tvog teksta o njoj:

LILI BENČIK I JOSIP PEČARIĆ
E-KNJIGA O DJELOVANJU MILORADA PUPOVCA U REPUBLICI
HRVATSKOJ.

4. 2. 2024.

Kao demokratski izabran zastupnik u Hrvatskom Saboru trebao bi zastupati sve vrijednosti države Hrvatske. A te su vrijednosti definirane u Ustavu RH „na povijesnoj prekretnici odbacivanja komunističkog sustava“...“ Republika Hrvatska oblikuje se i razvija kao suverena i demokratska država u kojoj se jamče i osiguravaju ravnopravnost, slobode i prava čovjeka i državljanina, te promiče njihov gospodarski i kulturni napredak i socijalno blagostanje.“

Definirane su i u Ustavnoj odluci od 8. listopada 1991. godine o raskidu svih državno-pravnih sveza sa republikama i pokrajinama koje su tvorile SFRJ, 1. Republika Hrvatska od dana 8. listopada 1991. godine raskida državno-pravne sveze na temelju kojih je zajedno sa ostalim republikama i pokrajinama tvorila dosadašnju SFRJ, NN 53/1991

Međutim Milorad Pupovac kao zastupnik u Hrvatskom Saboru ne priznaje temeljne vrijednosti Republike Hrvatske:

- Ne priznaje velikosrpsku agresiju
- ne priznaje oslobodilački Domovinski rat, za njega je to Građanski rat,
- ne priznaje hrvatsku državu, njemu je glavni grad Beograd
- ne priznaje hrvatska obilježja (u Negoslavicima se vije srpska zastava)
- ne priznaje ustroj hrvatske države, on bi autonomiju ili federalizaciju Hrvatske...

O tome progovaramo akademik Josip Pečarić i ja:

L. Benčik, J. Pečarić, Pupovac, hrvatske pravice, 2024.

<https://hrvatskepraviceblog.com/2024/02/04/pupovac/>

Lili Benčik/hrvatskepravice

Što se tiče janjadi zapravo i ne znam radi li se tu o 'brisanju kao mokrom krpom' tog 'njihovog radikalnog zahtjeva'-
Zašto?

Pa Plenković je natjeran da javno prizna da je Pupovac stvarni vladar u RH jer je on danas i formalni dio i vlasti i oporbe u RH.

To su pokazali i svi tekstovi koje sam iz 'Hrvatskog tjednika' o Jasenovcu prenio na facebook.

To Jović sigurno dobro zna i pretpostavljam da je uvjeren da ljudi u RH uglavnom to ne razumiju.

Ili se ponašaju prema onoj mojoj priči iz Australije iz 1992. Evo kako sam je opisao poslije mog posjeta Australije 2000.:

„Kako je moj prvi posjet Australiji bio posjet Melbourneu 1992.-1993. godine, kada sam na poziv Sveučilista La Trobe boravio tu skoro devet mjeseci, na promociji je bilo i puno poznanika. Bio je i g. Mato Verkić sa suprugom Đurđom. Oni su pored braće Bošnjak i njihovih supruga bili prvi Hrvati koje sam i upoznao u Australiji. Bilo je to na večeri koju su organizirali za mene nekoliko dana nakon mog dolaska. A da se te večeri dobro sjeća g. Verkić bilo je jasno iz njegovog komentara:

- Poslije prošlogodišnjih izbora stalno mislim na one Pečarićeve "male crvene u glavi".

Naime, na toj večeri daleke 1992. godine rekao sam:

- Kada vam dolazimo mi iz Hrvatske morate stalno voditi računa da mi imamo ugrađenog jednog "malog crvenog u glavi". A, znate, operacije na mozgu su vam najteže.

Mislilo sam da je Matu na tu moju šalu podsjetio nedavno objavljeni moj tekst u *Spremnosti* gdje sam opisao taj naš prvi sastanak. Ali nije. Sjeća se on dobro te

moje zloslutne šale, jer taj "mali crveni u našim glavama" je i doveo ponovo komuniste na vlast u Hrvatskoj.

Mato se sjeća i nastavka našeg razgovora.

- Profesore, to onda znači da ga i Vi imate.

- Naravno. Pa i ja sam odrastao u komunističkoj Jugoslaviji. Samo sam ja svjestan toga, pa kad ulovim da mojim postupcima ili izjavama dirigira taj mali crveni, odem pred ogledalo i pljunem gada.”

Ali zašto isprika Tebi?

Vjerojatno nisi primijetila da u popisu mojih publicističkih knjiga nema ove naše knjige.

Vjerovala ili ne'

Puno Te pozdravlja Tvoj suradnik

Josip Pečarić

Josip Pečarić

HRVATSKEPRAVICEBLOG.COM

Pupovac

Lili Benčik i Josip Pečarić E-knjiga o djelovanju Milorada Pupovca u Republici Hrvatskoj. Kao demokratski izabran zastupnik u Hrvatskom Saboru trebao bi zastupati sve vrijednosti države Hrvatske. A...

CRNOGORCI PREDVOĐENI SRPSKOM VLAŠĆU VIŠE NE MARE POSTATI ČLANICOM EU-A A IZ RH IM TIME PRIJETE

Već sam pisao da je na djelu ovo iz naslova o čemu piše Zvonimir Hodak i da treba inzistirati na ratnoj šteti. Ali može li se to očekivati od političara u RH koji provode velikosrpski Memorandum SANU 2.?

Evo današnje Hodakove kolumne:

LIJEVOM NAŠOM

SPECIJALNI RAT CRNE GORE PROTIV HRVATSKE JE ZAPOČEO: REŽISER OFUCANE MELODRAME U BEOGRADU TRLJA RUKE

Zvonimir Hodak

Već neko vrijeme srpski protektorat, a inače poznatiji pod imenom Crna Gora, ima prilično delikatan zadatak da za korist svojeg "drugog oka u glavi" "dejavuju" kako bi ono postiglo još jednu pobjedu nad genocidnom Hrvatskom.

08.07.2024.

Tako se sastali "junaci" u bivšem Titogradu i onako "demokratski" izglasaše "Rezoluciju o genocidu u Jasenovcu". Specijalni rat Crne Gore protiv Hrvatske je započeo, a srpski se posredno samo nastavio. Režiser ove ofucane melodrame u Beogradu zadovoljno trlja ruke. Zašto se uopće bavim ovim balkanskim "plovećim" kazalištem? Ne bi bilo vrijedno tinte i papira da nedavno u posjetu Crnoj Gori nije bio hrvatski ministar vanjskih poslova.

Velika i moćna Crna Gora pokazala je simpatije i razumijevanje za "tuđmanovce". Rukovali su se i grlili pred kamerama, izmjenjivali riječi o suradnji, dobrosusjedskim odnosima i slične vanjskopolitičke floskule, ali kad je hrvatski ministar poželio posjetiti hrvatski školski brod Jadran koji su 1990.g. naši dragi "prijatelji" maznuli, dobio je "bugarski grb". Sada, kao kruna diplomatske lakrdije, dolazi nam rezolucija o jasenovačkom genocidu po "direktnoj komandi" iz Beograda.

Sada na scenu stupa famozno hrvatsko političko poltronstvo. "Drugom oku" je diskretno dato do znanja da je ovim gafom doveden u pitanje europski put Crne Gore. Taj "oštar i direktan" potez hrvatske diplomacije izazvao je salve smijeha kod dobrohotnih Crnogoraca koji sada, predvođeni srpskom vlašću, ionako više ne mare postati članicom EU-a. Dosta im je da ih EU obilato financira iz pretprijetnih fondova. Zato su se Crnogorci počeli tresti od smijeha.

FOTO: HINA/Nikola Blažeković

Sluganska snishodljivost

Čuli su i za izjavu predsjednika Europskog vijeća **Charlesa Michela** koji je odmah upozorio "beskompromisne" Hrvate da zaborave bilo kakvo kažnjavanje Crne Gore blokadom pregovora. Uglavnom, Hrvatsku svatko može pljuscati kako mu se prohtije, bez ikakva straha od sankcija. Ponašamo se tako sluganski snishodljivo da izazivamo gađenje ozbiljnih nacija.

Tko je našim političarima rekao da je takvo ponašanje "duh suradnje i tolerancije"? Ponašamo se kao da nismo dobili Domovinski rat sa Srbijom i Crnom Gorom. Lijepo je biti u dobrosusjedskim odnosima sa susjednim državama, ali samo ako su one korektne u tim odnosima.

Ako nisu, treba oštro odgovoriti kao što to čine normalne države, članice EU-a. Očito naš Ministar primjenjuje ono što je jednom rekao Alan Ford: "Bolje je hrabro se povući nego se kukavički boriti". Nedavno je moj klijent koji živi u Norveškoj rješavao neki svoj spor s partnerom iz Murskog Središća. Znao je da je to slovensko ime, pa se zanimao kako se to ime piše u hrvatskom jeziku. Malo se iznenadio da je to hrvatski grad sa slovenskim imenom.

Dopuštamo da nam povijest pišu 'elitni' povjesničari

Ok, ima toga i drugdje i nije nešto neobično. Nije to ništa, rekoh. Ali Slovenija npr.: ima vojarnu na Svetoj Geri, a ona je odlukom Arbitražnog suda pripala Hrvatskoj. Dugim riječima, postoji slovenska vojarna sa slovenskom vojskom na neosporno hrvatskom državnom području. Kad sam mu to ispričao, moj klijent

"Norvežanin" me sažalno pogledao, ali se pristojno suzdržao od daljnjih komentara. Međutim, ne trebamo se previše čuditi poltronstvu naših političara kad dopuštamo da nam povijest pišu i tumače "elitni" povjesničari poput Klasića, Jakovine, Markovine...

FOTO: HINA/Damir Senčar

Otkrio sam što smeta ljevičarima, jugofilima i orjunašima kod Dalića: To mu ne mogu oprostiti

Zašto nam onda ne bi povijest počeli pisati i Crnogorci, Srbi, Slovenci, Mađari, Talijani... Jadna li si Lijepa naša Hrvatska... Jedna druga moja stranka mi kaže da ima neke kombinacije za biznis, ali ni jedna nije ispod deset godina robije...

<https://direktno.hr/kolumne/specijalni-rat-crne-goreprotiv-hrvatske-je-zapoceo-reziser-ofucane-melodrame-u-beogradu-trlja-ruke-349900/>

DIREKTNO.HR

Specijalni rat Crne Gore protiv Hrvatske je započeo: Režiser ofucane melodrame u Beogradu trlja ruke

Već neko vrijeme srpski protektorat, a inače poznatiji pod imenom Crna Gora, ima prilično delikatan zadatak da za korist svojeg "drugog oka u glavi" "dejavuju" kako bi ono postiglo još jednu pobjedu nad genocidnom Hrvatskom.

MARCEL HOLJEVAC O JEDINOM POLITIČARU U RH I ŠIRE KOJI JE I U VLASTI I U OPORBI

MILORAD NAMEĆE SEGREGACIJU U HRVATSKOJ A TREBAO BI ŠTITITI LJUDSKA PRAVA, NE SRPSKA

08 Srpanj 2024

Miroljub je u Vojniću natukao oko tri promila do ručka pa pomislio da je '91. i krenuo autom gaziti ustaše na biciklijadi koju je organizirala udruga veterana 110. karlovačke brigade. Svjedoci kažu da je nešto pijano mrmljao o kockicama i ustašama, ali policija to nije čula pa Miroljub za sad nije prijavljen za zločin iz mržnje. Što bi svakako bio, bez minute dvoumljenja, da nije Miroljub, nego Tomislav ili Ante

i da se nije zaletio u neke bicikliste s kockicama, nego u okupljene pred, recimo, pravoslavnom crkvom ili u sudionike Pridea: nesporno je, naime, da je Miroljub autom napao bicikliste namjerno, bez povoda, i pritom jednu ženu teško ozlijedio. Inače, Miroljub je dan i pol bio NN, a prezime nema niti sada. Da nije manjinac, u dva sata nakon čina namjernog gaženja biciklista znali bismo sve njegove pretke do stoljeća sedmog. I adresu, i broj mobitela. I bilo bi na desetke kolumni i mišljenja i TV emisija o tome. No, nakon toga je krenulo spašavanje vojnika Miroljuba, pa tako i mediji prenose kako nema dokaza da je to uradio iz nacionalne mržnje, a susjedi kažu, dobar je on, ali budala kad se napije.

Nitko, eto, nema pojma što mu je bilo taj dan. I samo je jedan svjedok čuo da spominje ustaše i kockice, a svi su ga zločesto prenijeli pa sad neki naprečac izvlače zaključke da on mrzi Hrvate, što uopće nije istina. A ni zgažena žena nije čula da je rekao išta o ustašama. Jasno, jer je bila na biciklu, ne u birtiji. Osim toga, Miroljub se otriježnio pa mu je sad žao. Nije on inače takav. Za sad jedino Domovinski pokret inzistira na tome da je namjerno zalijetanje u ljude iz bilo kojeg razloga terorizam, a medijsko izvješćivanje dobrim dijelom svedeno na traženje opravdanja za Miroljuba pa se pita njegove prijatelje kakav je on inače. A što bi drugo prijatelji i mogli reći o njemu? Ma, duša od čovjeka, dok ga malo ne ponesu cajka i rakija.

SDSS u obrani demokracije

Dok policija premisslja koji bi mogli biti njegovi motivi da ide gaziti neke tamo bicikliste s kockicama, a susjedi ga brane time da on “nije nacionalist, nego pijana seoska budala”, odnosno da nije pravi četnik, nego se samo tako češlja, novi – stari predsjednik Saborskog odbora za ljudska prava, stanoviti Milorad, daje intervju pa se tako u Večernjaku osvrnuo na “ugrožavanje prava manjina putem antisrpske politike koju vode ekstremisti”, a što, kaže, ugrožava temelje hrvatske demokracije. Koju on onda mora spašavati, kao novoizabrani predsjednik Odbora za ljudska prava. Što je, tvrdi, mjesto koje po ustaljenom običaju u Hrvatskoj pripada manjinama, naročito jednoj manjini, a bolje da umre selo nego običaji.

U poduljem intervjuu, Milorad se obrušio na Domovinski pokret, rekavši da “antisrpska politika koju je Domovinski pokret vodio, ali ne samo on nego i neke druge desno-konzervativne stranke, ugrožava same temelje hrvatske demokracije”, za pogoršanje odnosa Srbije i Hrvatske okrivio je EU, a na pitanje zašto sebe poistovjećuje sa srpskom manjinom u Hrvatskoj, odgovara da to pokazuje “nerazumijevanja prava pripadnika nacionalnih manjina na predstavljanje putem vlastitih organizacija”, koje on naravno kontrolira. Sve redom.

A što se ugrožavanja hrvatske demokracije tiče, da je po Miloradu vjerojatno ne bi bilo ni Hrvatske ni demokracije. Bila bi Juga i socijalizam. I možda i neka srpska krajina. Inače, demokracija je, u dvije riječi, vladavina većine. Ne manjine, pa je manjine nemaju što niti spašavati. Doduše, danas je u svijetu moderno spašavati demokraciju od većinske volje birača, kako vidimo u Francuskoj, pa i kolijevci moderne demokracije, SAD-u.

“Nije lako voditi danas progresivnu politiku u Hrvatskoj”, žali se on. Ne znam samo otkud bi to mogao znati. Jer politika koju on vodi se ne može ni uz najbolju volju okarakterizirati kao progresivna: on je Srbin i vodi politiku srbovanja, što je nacionalistička, a ne progresivna politika. Ne kažem da je to samo po sebi nešto loše, no onda treba odbaciti licemjerje i otvoreno reći kakve su stvarno njegove političke pozicije.

Pravi problem je Milorad

Dakle, nije Miroljub ovdje problem, ako gledate širu sliku. Problem je Milorad, koji bi trebao štiti ljudska prava u Hrvatskoj, a ne srpska prava. Trebao bi se više brinuti o pravima pregažene žene, nego o pravima onoga tko ju je pregazio. Reagirati onako kako bi reagirao da je neki pijani ujukan zgazio Srpkinju jer je Srpkinja. No, ako itko nameće segregaciju u Hrvatskoj, to nije Domovinski pokret, nego Milorad Pupovac.

Očekivao sam da se, po običaju, neće niti oglasiti jer je uvijek upravo onoliko nečujan i tih kad se radi o međunacionalnim incidentima koje su izazvali Srbi koliko je glasan kad se radi o osudi onih s druge strane ili grafita s nepoćudnim slovima. Ali, na kraju se ipak oglasio jer su mu postavili pitanje. Ali ne samo da nije bez fige u džepu osudio čin koji je rezultirao teško ozlijeđenom ženom, i to bar jednakom žestinom kojom je osudio bacanje dvije girice i četvrtine limuna na sebe, što je smjesta proglasio terorizmom i izjavio da je napadnut samo zato što je Srbin – iako je ispalo da ga je “terorist” gađao gircama jer mu se upucavao curi, a nije ni znao da je Srbin – nego je rekao da “motive policija tek treba utvrditi” i izrazio nadu da „nitko od toga neće raditi što ne treba, a to je kolektivizirati krivicu, ljude koji tamo žive u miru nazivati ostacima poraženih snaga“. Nemojmo kolektivizirati krivicu, kaže Milorad, a onda kolektivno osudi cijelu jednu političku opciju i sve koji za nju glasaju.

Za njega, namjerno gaženje automobilom biciklista i biciklistica s hrvatskim dresom je “incident”, i to čak bez onog “međunacionalni”, dok je “Za dom” opasni ekstremizam. A taj ekstremizam koji ugrožava samu državu utjelovljen je ponajviše u Domovinskom pokretu, ali ne i u “srpskom svetu” s kojim koketira. Kako drukčije protumačiti sljedeću izjavu: “Hrvatska i Srbija politički su se

udaljile. Udaljuju se na uzajamnu štetu i udaljuju se na štetu političke stabilizacije prilika na jugoistoku Europe. Znatnu odgovornost za to snosi Europska unija i drugi važni čimbenici koji u ovim geopolitički opasnim i riskantnim vremenima nisu pronašli adekvatan način kako bi ove dvije zemlje i druge zemlje jugoistoka Europe približili jednu drugoj, jedne drugima, na temelju europskih vrijednosti i izgledne europske perspektive”.

Milorad, naravno, izmišlja jer se nisu udaljile Hrvatska i Srbija, nego se Srbija udaljila od zapadnog, koliko-toliko civiliziranog svijeta i potonula natrag tamo gdje je bila za Miloševića. I za to nije kriva Europska unija ni Hrvatska, koja je i predugo tolerirala ponašanje Srbije, nego Aleksandar Vučić i oni koji su njime opijeni i gutaju njegovu petparačku propagandu uperenu prema ljudima nižeg kvocijenta inteligencije. Europske vrijednosti? Na stranu što su neke od njih vrlo sporne, Srbija nije usvojila ni one nesporne. Izgledna europska perspektiva, kakva izgledna europska perspektiva? Mi smo odavno u EU-u, a od nedavno i u Schengenu, a europska perspektiva Srbije nije nimalo izgledna, ne prije 2040. godine. Ne jer je EU ne želi, nego jer nije spremna prilagoditi se zahtjevima koji su za nju isti kao i za sve ostale.

Dežurni čuvari Jasenovca

To potvrđuje i činjenica da je u govoru na slobodnu temu u Saboru Milorad s Miroljuba brzo prešao na temu Vučićeve kvazirezolucije o Jasenovcu u izvedbi njegovih marioneta u Crnoj Gori. “Nijedna rezolucija (kao predstavnicima Srba) nije nam po mjeri ni po srcu”, kaže diplomatski Milorad, ali brzo dodaje da o tome nemaju pravo govoriti oni koji u Saboru izvikuju “ZDS”. No svi znamo zašto takva rezolucija crnogorskog parlamenta uopće postoji – kao odgovor na rezoluciju UN-a o Srebrenici, donesenu upravo zato što Srbija sustavno negira genocid i ratne zločine.

U svibnju sam pisao o mogućnosti takve rezolucije i naveo da bi bila besmislena jer u Hrvatskoj vlasti ne negiraju Jasenovac, kao što srpske vlasti negiraju Srebrenicu. Postoji i Muzej holokausta, obilježava se i Dan proboja iz Jasenovca, dok je nezamislivo da bi u Srbiji postojao Muzej srebreničkih žrtava. Usto, postoje i dvije rezolucije UN-a o nacističkim logorima, donesene nakon što je Iran organizirao međunarodnu konferenciju u svrhu negiranja holokausta.

No ona je ipak donesena u Crnoj gori, na zahtjev “drugog oka u glavi”, a prošla je samo za jedan glas. Sporni su motivi, ne ono što u njoj piše. Naime, niti Hrvatska niti EU ne dovode u pitanje zločine koje je u Jasenovcu počinila NDH pa je očito svrha donošenja rezolucije skidanje odgovornosti sa sebe za zločine iz devedesetih, odnosno traženje ravnoteže krivnje za Miloševićeve osvajačke pohode. Eto, mi smo malo klali, palili i pljačkali po Bosni i Hrvatskoj, ali vi ste imali Jasenovac pa nas nemate pravo ni za što optuživati! Imamo, naravno. Jasenovac je, na što “hrvatski ekstremni desničari” odavno upozoravaju, odavno sveden na instrument za pravdanje srpskih teritorijalnih prisezanja prema Hrvatskoj. No do prije nekoliko godina ljevica bi poludjela kad biste to rekli. Sad im je tek došlo u glavu da pijetet spram žrtava Srbiji nikad nije bio u prvom planu, nego upiranje prstom u RH kao nasljednicu “ustaške i genocidne NDH”, što ona

nije, ali zato Srbija i te kako jest nasljednica nacionalsocijalističke Miloševićeve krnje Jugoslavije i genocidne JNA. A to se ovakvim rezolucijama želi prikriti. Jedina rezolucija koju Crna Gora treba donijeti je ona koja osuđuje logore na teritoriju zajedničke države sa Srbijom devedesetih i napade na Dubrovnik.

Trenutak koji je odabran za izglasavanje rezolucije, način na koji je uvrštena na dnevni red i izglasana te retorika koja je upotrijebljena tijekom rasprave dokaz su da se radi o politizaciji koja će itekako imati utjecaj na odnose Crne Gore s Hrvatskom, ali prije svega s EU-om. Charles Michel otkazao je zakazani posjet Crnoj Gori, a iz nacrtu zaključaka sa summita EU-a izbačena je izjava o napretku Crne Gore u pristupnom procesu.

A to i jest bio Vučićev cilj – sabotirati približavanje Crne Gore EU-u i Hrvatskoj i uvući je u srpsko-ruski polusvet. Hrvatska je prilično žestoko reagirala na tu rezoluciju, to i jest bio Vučićev cilj. No cilj Hrvatske treba biti drugi – ne ići u sukob s Crnom Gorom, nego pokrenuti diplomatsku ofenzivu kako bi se ojačale proeuropske snage u toj državi, oslabile pročetničke i prosrpske, i kako bi se što više ubrzao ulazak Crne Gore u EU. Prijetnje Hrvatske blokadom pristupnih pregovora su upravo ono što Vučić želi postići – Crna Gora u EU-u njegova je noćna mora. Ako je ikom u interesu da Crna Gora što prije uđe u EU, to je Hrvatska. Tada bi bila izvan dohvata Putina i Vučića. Ovako, ona je kolateralna žrtva koju guraju u sukob s Hrvatskom, od čega koristi mogu imati samo oni.
Marcel Holjevac/7dnevno

<https://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/40096-milorad-namece-segregaciju-u-hrvatskoj-a-trebao-bi-stititi-ljudska-prava-ne-srpska>

DRAGOVOLJAC.COM

Milorad nameće segregaciju u Hrvatskoj a trebao bi štiti ljudska prava, ne srpska

Miroljub je u Vojniću natukao oko tri promila do ručka pa pomislio da je '91. i krenuo autom gaziti

NEMAJU POBJEDE U RATU PA IM OSTAJU SAMO LAŽI

Ante Nazor govori o lažima Bošnjaka o ratu u BiH što samo potvrđuje onu moju pitalicu

-Kako od nekog naroda napraviti neprijatelja?

-Spasi ga od genocida!

A Srbima trebaju i laži o Jasenovcu i zbog poraza u tom ratu. Može li se reći da se radil o porazu kada su bješđali kao zečevi kako ih je opisao nitko drugi nego Balkanski krvnik Slobodan Milošević*

Može!

To je dano u već u naslovu moje knjige:

J. Pečarić, Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba, Zagreb, 2014.

Podsjeti ću vas na predstavljanje knjige o pravljenju zečeva od Srba:

<https://www.hkv.hr/reportae/lj-krinjar/17509-predstavljena-knjiga-akademika-pecarica-hrvatski-genocid-napravili-zeceve-od-srba.html>

POVJESNIČAR NAZOR: BOŠNJACI UPORNO KRIVOTVORE PODATKE O SUDJELOVANJU HRVATSKIH SNAGA U RATU U BIH

Ante Nazor

-

8. srpnja 2024.

Politički i vojni predstavnici Bošnjaka-muslimana ne prestaju krivotvoriti podatke o sudjelovanju i ulozi hrvatskih snaga u ratu u BiH. Tako je nedavno u najavi „manifestacije ‘Putevima pobjede Armije RBiH 1992-1996’“ (Dnevni avaz, 10. lipnja 2024.), jedan od „komandanata“ Armije RBiH Esad Humo izjavio: „Akcija jeste bila koordinirana sa HVO-om, ali HVO nije aktivno učestvovao u borbenim dejstvima na području Mostara, niti u Podveležju do kraja šestog mjeseca. (...) Borbena dejstva u Mostaru – u urbanoj zoni grada – i na lijevom i desnom krilu, izvodio je Samostalni bataljun odbrane Mostara pod komandom i kontrolom komandanta Arifa Pašalića.“

HVO je najzaslužniji za obranu Mostara

Spomenuti navod, kojim se opet ignorira činjenica da je u najtežim trenucima za obranu Mostara, na samom početku srpske agresije na Mostar i BiH, glavnu odgovornost i najveći teret u sprječavanju JNA i srpskih snaga da okupiraju cijeli Mostar, kao i u oslobađanju općine Mostar, preuzeo HVO, jednostavno je demantirati uvidom u borbena djelovanja HVO-a tijekom oslobađanja Mostara od JNA i srpskih snaga u lipnju 1992. godine, piše **Ante Nazor** za *Večernji list*.

U popodnevnim satima 11. lipnja 1992. HVO je na području Mostara ovladao crtom Jasenica (dom) – gimnazija Rodoč – glavna prometnica – Most Hasana Brkića u Čekrku i desnom obalom do isključno Raštana. Također, snage HVO-a zauzele su Orlovac, vojarnu JNA Heliostrom, vojnu industriju (tvornicu

zrakoplova) SOKO, Avijatičarski most i Aluminijski kombinat. Tijekom 12. lipnja 1992. **HVO je težište djelovanja stavio na čišćenje gradskoga dijela i južne industrijske zone Mostara te na pripreme za prijelaz na lijevu obalu Neretve.**

>30. lipnja 1993. pokolj vojnika HVO-a i civila u mostarskom Bijelom Polju

U noći s 13. na 14. lipnja 1992. HVO je počeo prelazak Neretve. Među snagama koje su prešle rijeku bila je i jedna četa spomenutoga Samostalnog mostarskog bataljuna. Snage HVO-a potom su oslobodile i dio grada na lijevoj obali Neretve, 15. lipnja HVO je zauzeo srpska uporišta Sjeverni logor i Zalik, a ujutro 16. lipnja Južni logor i područje Opina, te Raštane, a potom i brdo Fortica iznad Mostara. Na južnom dijelu bojišta, 14. lipnja hrvatske snage oslobodile su Bunu, a do večeri 15. lipnja i područje Blagaja i Gnojnica, te se 17. lipnja čisteći južne dijelove grada preko Gnojnica prema aerodromu i iz smjera Bune spajaju sa snagama iz južnoga dijela grada.

Težište djelovanja HVO je potom prebacio na oslobađanje Bijelog polja. Do večeri 19. lipnja HVO je ovladao crtom Vrapčići – Potoci – Željuša – Humi – Zelenika, a idućega dana, 20. lipnja, u Potocima su se spojile postrojbe HVO-a. Potom je HVO vodio borbe za ovladavanje Podveleškim platoom, a relej Velež zauzeo je 25. lipnja, no u nekoliko navrata srpske snage izvele su protuudare, najjači je bio 8. srpnja 1992., da bi nakon dvodnevni borbi snage HVO-a bile odbačene na crtu Suhi Dol – Vučja glava – Stolac – Velika kosa – Guberača – Drvenik – Komić – Ravnice – Stjepangrad – Orlovača. Eto, toliko o „nedjelovanju HVO-a na području Mostara do kraja lipnja 1992.“.

Uostalom, činjenica je da je 29. travnja 1992. Krizni štab općine Mostar donio „Odluku“ prema kojoj HVO preuzima obranu Mostara, zajedno s pripadnicima MUP-a – centar Mostar, te da je HVO tu odluku uspješno proveo tako što su najvećim dijelom upravo postrojbe HVO-a u lipnju 1992. porazile srpskog agresora i oslobodile Mostar.

>8. travnja 1992. Dan utemeljenja Hrvatskog vijeća obrane (HVO)

Spomenutom „Odlukom“, koju je potpisalo devet članova Kriznog štaba općine Mostar, od toga četiri Bošnjaka-muslimana, „takozvana Jugoslavenska narodna armija i druge paravojne formacije koje djeluju skupa s njom proglašavaju se kao neprijateljske i okupatorske formacije na području općine Mostar“ (čl. I.), a „zaštita i odbrana grada Mostara od formacija iz člana I. povjerava se Hrvatskom vijeću obrane – Općinskom stožeru Mostar, te pripadnicima Ministarstva unutrašnjih poslova – centar Mostar“ (čl. II.).

Laži predstavnika Armije RBiH

Istu laž da su pripadnici Armije RBiH „otjerali četnike s područja grada Mostara“ već je izjavio Arif Pašalić, kao zapovjednik 4. korpusa Armije RBiH, u intervjuu za tjednik Danas, u veljači 1994., rekavši uz to da „nema hrvatskog naroda BiH: tu postoje katolici Bosanci, Bosanci Bošnjaci-muslimani i Bosanci pravoslavci“. **Niti jedan od novinara u medijima u Hrvatskoj koji često ističu „negativnu ulogu Hrvatske u ratu u BiH“, a odgovornost za sukob s Bošnjacima-**

muslimanima pripisuju HVO-u ili „Tuđmanovoj politici“ nije se ni osvrnuo na takvu laž. A bilo bi važno prokomentirati i moguće šanse za uspostavu iskrenog savezništva između HVO-a i Armije RBiH na mostarskom bojištu, s obzirom na činjenicu da je zapovjednik korpusa Armije RBiH nadležnog za to područje, postavljen od Alije Izetbegovića, negirao postojanje Hrvata u BiH. Nažalost, Arif Pašalić nije bio usamljen u takvom razmišljanju. I nažalost, teze takvih nevjerodostojnih osoba prihvatio je dio kolegica i kolega povjesničara u Hrvatskoj koji ne istražuju spomenuto razdoblje, ali su im one iz nekog razloga prihvatljive, pa ignoriraju potrebu cjelovitoga pregleda primarnih izvora prije donošenja zaključka.

S obzirom na prijetnje o događajima u Domovinskom ratu, ali i općenito o događajima iz 20. stoljeća, može se reći da je stanje u hrvatskoj historiografiji redovno: povjesničari istražuju, pišu, objavljuju, postoje razni projekti, postoje institucije čiji su znanstvenici plodonosni, dakle sve je u nekim uobičajenim okvirima. Ono što ipak može zabrinuti, to je da dio kolegica i kolega ignorira primarne izvore i rezultate znanstvenih istraživanja, ne samo kad je u pitanju problematika rata u BiH 1990-ih, a prihvaća znanstveno neutemeljene podatke i pojmove koji se pokušavaju nametnuti u medijima.

>BiH: Podignuta optužnica protiv bosanskih Srba zbog zločina nad zarobljenim pripadnicima HVO-a kod Travnika

Licitiranje brojem žrtava Jasenovca

To se u zadnje vrijeme posebno odnosi na pravno, ali i činjenično neutemeljeno nametanje pojma „genocida nad Srbima u NDH“, **te ponovno licitiranje brojevima žrtava u logoru Jadovno, koji nisu znanstveno utvrđeni, što je objavljeno u „Novostima“** (portal Novosti, 23. 6. 2024.).

O tome zašto se ne može govoriti o genocidu u NDH postoji mišljenje pravne struke, ali i stranih znanstvenika specijaliziranih za problematiku holokausta i antisemitizma te genocida, npr. njemački povjesničar Alexander Martin Korb ili kanadski politolog David Bruce MacDonald, uz navedeno specijaliziran za međunarodne odnose i političke mitove, smatra da se u NDH ne radi o genocidu, ali prihvaća da postoje i druga mišljenja.

O manipulacijama vezanim za logor Jadovno govori knjiga kolega Davora Kovačića, Vladimira Geigera i Marija Jareba „Jadovno i Šaranova jama: Kontroverze i manipulacije“ (Hrvatski institut za povijest, Zagreb, 2017.).

>Banić i Koić: Jasenovac i Ministarstvo s prave strane povijesti

Svjedoci smo i neprimjerenih reakcija na upozorenja o pojedinim faktografskim pogreškama u slučaju povučenog udžbenika povijesti za 4. razred gimnazije i netočnih navoda na web-stranici Javne ustanove spomen-područja (JUSP) Jasenovac. A zapravo je sve tako jednostavno, uočene pogreške treba ispraviti ili argumentirano odgovoriti na primjedbe, a ne, kao što je slučaj u komentarima na članak kolege V. Geigera napisan za CroFactu (a prenesen u Večernjem listu) o sastanku predstavnika Trećeg Reicha i NDH u Zagrebu 4. lipnja 1941., manipulativno izvrtati teze ili ignorirati argumente iz njegova članka.

Nastojanja velikosrpske politike

Zanimljivo je, posebice u kontekstu nastojanja srbijanske, odnosno velikosrpske politike da se masovna ubojstva nad Srbima u NDH proglase genocidom, olako prelaženje preko činjenice da je na mrežnim stranicama JUSP-a Jasenovac bilo netočno navedeno da je već na spomenutom sastanku – „na vlastiti zahtjev“ vlasti NDH – dogovoreno „konačno rješenje srpskog pitanja“. Zbog takvog „školskog primjera konstruiranja dokaza genocida u NDH nad Srbima“, opravdano je upozoreno da: „Precizno ciljanim lažiranjem sadržaja, hrvatska javna ustanova na svojim službenim stranicama prihvaća i promovira teze velikosrpske politike, i to u njihovu maksimalističkom obliku.“ (Višnja Starešina, Slobodna Dalmacija, 25. 5. 2024.). Dakako, takvo lažiranje u službi je opravdavanja velikosrpske agresije na Hrvatsku 1991. i okupacije dijela njezina teritorija, te etničkog čišćenja okupiranoga područja.

Među manipulativnim reakcijama na Geigerov članak posebno iritira navod da su „vrata povijesnom revizionizmu, što je samo drugi naziv za falsificiranje povijesti, otvorena u Hrvatskoj početkom 90-ih godina prošlog stoljeća“, jer se njome zapravo sugerira da, eto, dotadašnje rezultate historiografije ne bi trebalo dovoditi u pitanje. To je odraz dogmatskog načina razmišljanja, prije svega onih koji su otvorenost za znanstvenu raspravu, pa i svoju humanost, imali prilike pokazati do 1990., ali su šutjeli i nisu javno reagirali čak ni na očigledne neistine koje su plasirane u javnost, primjerice o broju žrtava u jasenovačkom logoru. Takvo razmišljanje i (ne)djelovanje zapravo ih diskvalificira iz svake ozbiljnije znanstvene rasprave. A komentari nestručnih aktivista, poput Eugena Jakovčića, koji znanstvenike iz hrvatskih institucija sa znanstveno-istraživačkim autoritetom prozivaju zbog rada na izvorima i znanstveno utemeljenog reagiranja na javno objavljene netočne podatke, nisu vrijedni pozornosti.

>**Documenta Pejakovića nazvala stručnim i hrabrim: Jasenovac treba osloboditi politizacije i pokušaja cenzuriranja**
<https://narod.hr/svijet/145437>

Povjesničar Nazor: Bošnjaci uporno krivotvore podatke o sudjelovanju hrvatskih snaga u ratu u BiH – narod.hr

SUČELJAVANJE MILANA BULAJIĆA I JOSIPA PEČARIĆA ZA EMISIJU “MOST” RADIJA “SLOBODNA EUROPA”, I. DIO

SUČELJAVANJE POSLIJE OBJAVE KNJIGE:

J. Pečarić, Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.

OMER KARABEG: U današnjem “Mostu” raspravljat ćemo o jednoj od najspornijih tema između Srba i Hrvata, a to je broj žrtava u logoru Jasenovac. O ovom pitanju ne postoji ni minimum suglasnosti. Brojke koje nude jedna i druga strana ogromno se razlikuju. Dok se u Srbiji uglavnom prihvata brojka od 700 hiljada žrtava, u Hrvatskoj se spominju cifre između 30 hiljada i 70 hiljada. Naši sugovornici su Josip Pečarić, profesor matematike na Sveučilištu u Zagrebu i Milan Bulajić, direktor Muzeja genocida u Beogradu. Gospodin Bulajić je autor knjige “Tuđmanov jasenovački mit”, a gospodin Pečarić knjige koja nosi naziv “Srpski mit o Jasenovcu”.

Dobar dan gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Dobar dan.

KARABEG: Dobar dan gospodine Pečariću.

PEČARIĆ: Dobar dan.

KARABEG: Gospodine Bulajiću, koji su osnovni argumenti za tvrdnju da je u Jasenovcu stradalo oko 700 hiljada ljudi?

BULAJIĆ: Prije svega, nikada nijesam tvrdio da je u Jasenovcu stradalo 700.000 žrtava, što mi pripisuje i gospodin Pečarić i gospodin Žerjavić i ne znam tko još. Volio bih da negdje netko spomene kada sam to rekao. Moj pristup cijeloj stvari je da se imenom i prezimenom, kako to rade Jevreji, kako to radi Jad Vašem, memorijalni centar žrtava holokausta, utvrdi svako ime žrtve. Tim putem mi smo upornim radom došli do brojke od 77.743, uz napomenu da je to stanje iz listopada 1997. godine. Mi tu listu dopunjavamo svaki dan uz pomoć velikih kompjutera Saveznog zavoda za statistiku. Na toj listi od 77.743 žrtve nalazi se 19.544 djece od jednog dana, podvlačim od jednog dana, do četrnaest godina starosti. Sve drugo uzimam kao pregled mišljenja, stavova i tako dalje. Vi ste u uvodu rekli da su razlike u tome da Srbi tvrde da ima 700.000 žrtava. Nemojte - Srbi, ne možemo tako govoriti, možemo govoriti o pojedinim autorima, pojedinim istraživačima, ali ne pripisivati ništa posebno ni srpskom narodu, ni hrvatskom narodu.

KARABEG: Izvolite gospodine Pečariću.

PEČARIĆ: Nikada nisam u mojoj knjizi rekao da gospodin Bulajić tvrdi da je 700.000 žrtava. On to radi mnogo suptilnije, i to sam u svojoj knjizi i pokazao. Naime, on doslovno i uporno citira sve one među Srbima koji govore o 700.000. U njegovoj knjizi ćete naći svakoga onog tko je ikada spomenuo brojku o tih 700.000 žrtava. On nikada ne polemizira s tim ljudima, ali će polemizirati s onim Hrvatima koji spominju brojku za koju i on kaže da je ima na svom popisu. Polemizirat će sa Žerljavićem, s Goldsteinom. Možda ne polemizira s njima

izravno oko te brojke, ali će polemizirati oko bilo čega drugog - oko ukupnog broja žrtava ili nečega drugog - da bi ih osporio kao vjerodostojne svjedoke, a nikada ne pokušava osporiti svoje Srbe koji govore o 700.000 žrtava. Međutim, ipak mu je teško da taj svoj cilj sakrije. Tako on u svojoj knjizi kaže: “Na osnovu izloženog, tražiti od evropskog parlamenta da se obrazuje međunarodni komitet, za utvrđivanje istine o najbrutalnijem i najmasovnijem logoru smrti – Jasenovac.” Sudeći po ovoj rečenici doktor Bulajić smatra da je u Jasenovcu stradalo mnogo više od 700.000 žrtava, jer...

BULAJIĆ: Na osnovu čega? Na osnovu čega, gospodine? Pa vi ste profesor matematike. Na osnovu čega to tvrdite?

PEČARIĆ: ... on kaže da je Jasenovac najveći i najmasovniji logor smrti, što znači da je veći od Auschwitza.

BULAJIĆ: Nikad ja to nisam rekao.

PEČARIĆ: To je u vašoj knjizi na strani 161.

BULAJIĆ: Molim! Pa tu nijedna brojka nije navedena.

PEČARIĆ: Dalje, gospodin Bulajić u svojoj knjizi precizno navodi sve visoke predstavnike srpske države i sve institucije koje tvrde da je u Jasenovcu ubijeno 700.000 ljudi. Ja vam mogu to točno po stranicama reći na kojoj strani je rekao to, recimo, Milošević, na kojoj je to strani reklo Ministarstvo vanjskih poslova, na kojoj strani je to rekla Srpska pravoslavna crkva.

BULAJIĆ: Nemojte gospodine profesore, nemojte po stranicama. Kažem vam da nikada nisam spomenuo brojku od 700.000. Da vas podsjetim samo, vrlo visoki predstavnici hrvatske...

PEČARIĆ: Ja vas podsjećam, pogledajte u svojoj knjizi na strani 161, i vidjet ćete da ste tvrdili da je najbrutalniji i najmasovniji logor smrti Jasenovac.

BULAJIĆ: To i dalje tvrdim, to i dalje tvrdim.

PEČARIĆ: To znači da je veći od Auschwitza, dakle samim tim tvrdite da je više od 700.000.

BULAJIĆ: Ne, ne, to nigdje nije rečeno. Nije, pa nemojte.

PEČARIĆ: Ako je više od Auschwitza onda je i više od 700.000. A dalje...

BULAJIĆ: Pa vi ste profesor matematike.

PEČARIĆ: Upravo zbog toga znam šta znači kad se govori posredno. Znam čitati između redaka, a ne samo doslovno. A vaša je knjiga namijenjena onima koji čitaju doslovno...

BULAJIĆ: Gospodine, ne radi se...

PEČARIĆ: Vaša knjiga, ova tvrdnja o Jasenovcu kao najbrutalnijem i najmasovnijem logoru smrti, govori o vašoj ulozi koju imate u okviru funkcije srpskoga jasenovačkog mita...

BULAJIĆ: Znaite šta gospodine, vi imate...

PEČARIĆ: Cijela knjiga je tako pisana. Ovaj i onaj je rekao i kazao, taj i taj je izjavio. Međutim, vi ne spominjete bitne podatke koji su vezani za popise žrtava. Vi će te ih ili kritizirati ili ih ne ćete ni spomenuti. Započnimo od početka stvaranja mita o Jasenovcu pa da vidimo što Vi tvrdite...

BULAJIĆ: Čekajte molim vas. Samo polako.

PEČARIĆ: Recimo, bitan moment u stvaranju jasenovačkog mita je popis iz 1946. godine koji je napravila Zemaljska komisija za ratne zločine. Na tom popisu, koji je, kao što znate, ovih dana pronađen u Hrvatskom državnom arhivu, točno se vidi da je u Jasenovcu bilo 15.792 žrtve, a u Staroj Gradiški 2.927...

BULAJIĆ: Gdje se to vidi? Gdje se to vidi?

PEČARIĆ: S tim što je to samo popis žrtava s područja Narodne Republike Hrvatske. Međutim, i pored tog popisa, koji je tek sada dostupan javnosti, Zemaljska komisija je te iste 1946. godine izašla s brojkama od 500 do 600 tisuća žrtava u Jasenovcu...

BULAJIĆ: Točno. Točno.

PEČARIĆ: Gospodin Bulajić u svojoj knjizi, na strani 54, kaže sljedeće: "Okružna komisija za utvrđivanje ratnih zločina Nova Gradiška izašla je na stratište Jasenovac odmah poslije njegovog oslobođenja, a nedjelju dana kasnije, 11. maja 1945 i Zemaljska komisija Hrvatske. Ona je bila svestrano i stručno ekipirana. U rezultatu odgovornog rada i tadanje spoznaje poslat je Međunarodnom vojnom sudu u Nürnbergu izvještaj o stratištu Jasenovac sa oko 500.000 do 600.000 umorenih zatočenika - žrtava fašizma". Dakle po gospodinu Bulajiću i njegovoj knjizi, koju je napisao 1997. godine, odgovoran rad je kada se na osnovu brojke od 15.792, a to je brojka koju je on sigurno znao, pošalje izvještaj međunarodnom vojnom sudu s brojkom od 500.000 do 600.000 žrtava. A tu brojku uporno gospodin Bulajić...

BULAJIĆ: To je zvanični izvještaj Zemaljske komisije Hrvatske, a nije Srpske niti ničije druge. A taj izvještaj od 15.000...a taj... dajte molim vas...

PEČARIĆ: Nije važna čija je komisija. To je bio komunistički sustav. A zna se u Jugoslaviji gdje je bio centar i odakle je sve dolazilo...

BULAJIĆ: Gospodine profesore... Gospodine profesore...

PEČARIĆ: Vidite on nije naveo taj podatak u svojoj knjizi...

BULAJIĆ: Dajte sačekajte malo... Gospodine profesore, pa dajte nemojte kao mašina.

PEČARIĆ: To je dokaz da on posebno dokazuje da je broj žrtava logora Jasenovac 700.000 i nešto. Dakle upravo on taj broj sugerira ljudima koji su na osnovu takvog jasenovačkog mita vršili zločine u Hrvatskoj. To je bila osnova za zločin koji je sproveden u Hrvatskoj državi, jer on, kao što vidite, zna za broj 15.792, a u njegovoj knjizi toga broja nema...

KARABEG: Hoćemo pustiti gospodina Bulajića sada. Izvolite gospodine Bulajiću.

PEČARIĆ: I još nešto. Gospodin Bulajić je od 1948. do 1988. godine bio diplomat, bio je službenik Ministarstva vanjskih poslova Jugoslavije. To znači da je bio upoznat sa svim djelatnostima Ministarstva. On je stručnjak za žrtve, On zna što je radilo Ministarstvo vanjskih poslova. On nigdje ne će reći da je Jugoslavija 1963. godine smanjila onaj službeni podatak od 1.700.000 žrtava na tlu Jugoslavije na 950.000 i takav dokument poslala Njemačkoj uz zahtjev za reparaciju. Njemačka nije to prihvatila nego je tražila popis žrtava. Popis je napravljen 1964. i njime je dobivena brojka žrtava nešto manja od 600.000. Pazite,

on će sve drugo govoriti, on će uporno osporavati taj popis, ali on ne će nikada spomenuti taj dokument i taj podatak, ali će u svojoj knjizi optuživati Tuđmana zbog toga što tvrdi da je ukupan broj žrtava u Jugoslaviji manji od milijun.

KARABEG: Hoćemo dati riječ gospodinu Bulajiću?

PEČARIĆ: Izvolite.

BULAJIĆ: Gospodine profesore, ja sam vjerojatno prvi u Jugoslaviji postavio pitanje da brojka od 1.706.000 žrtava nema pokriće u dokumentaciji. Što se tiče broja od 900.000, koji kažete...

PEČARIĆ: 950.000.

BULAJIĆ: 950.000. To je samo ono čim je dokumentacija tada raspolagala. Međutim, vi imate gospodine prednost u tome što ste vi moju knjigu čitali, mnoge stvari ste postavili na glavu, tumačite na svoj način.

PEČARIĆ: Ha, ha, ha..

BULAJIĆ: Dozvolite, molim vas. Tumačite na svoj način. Vi čak uzimate tiskarske greške koje su očite. Da, Bulajić navodi da je u Hrvatskoj 1941. živjelo 40.000 Jevreja, a da je oko 235.000 Jevreja ubijeno u koncentracionom i ekstremističkom logoru – Jasenovac. Komentar jednog matematičara - Vas: "Da, od 40.000 ubijeno je 235.000. Tiskarska pogreška?"...

PEČARIĆ: Da, ja sam rekao da je tiskarska pogreška i narugao sam se činjenici da ste vi dodali jednu nulu, jer je to tipično u srpskoj politici pa je jedna nula dodana i broju žrtava u Jasenovcu.

BULAJIĆ: "Ako i jest, rijetko je kad neka tiskarska pogreška pogodila bit problema kao ova!"...

PEČARIĆ: Ja sam rekao da je tiskarska greška.

BULAJIĆ: "Zaista je idealno opisala velikosrpsku politiku u logoru Jasenovac: dodati koju ništicu njima zaista nije problem!"

PEČARIĆ: Pa jasno, to je istina.

BULAJIĆ: Radi se o očitijoj grešci 23.500, to nije Bulajićeva procjena nego Jad Vašema iz Jeruzalema, koja je prošle godine u pismu najvećih funkcionera Jad Vašema predsjedniku Franji Tuđmanu povećana na 25.000. Za vas je, taj broj od 19.425 djece od jednog dana do 14 godina utvrđenih imenom i prezimenom, gospodine profesore, sa svim podacima identifikacije, "ples brojkama".

PEČARIĆ: "Ples brojkama" je toliko tiskarskih grešaka, a ne činjenica da je toliko ljudi i djece poginulo...

BULAJIĆ: Za njega bi ples brojkama bio i podatak imenom i prezimenom 74.762 djece žrtava rata...

KARABEG: Nemojte u glas, molim vas.

PEČARIĆ: Vi uporno ne ćete dati popise koje imate. Zašto ne ćete dati te popise? O tome su pisale prije tjedan dana hrvatske novine. Ili, hrvatska pravdnica je pronašla Židove koje je ona spašavala na popisu žrtava Židova...

BULAJIĆ: Mogu li ja da završim?

PEČARIĆ: Očito su onda i na vašem popisu žrtava, a vi uporno nećete dati vaš popis žrtava da mi provjerimo ...

BULAJIĆ: Tko neće dati? Mi smo gospodinu Žerjaviću u New Yorku pokazali sve te popise.

PEČARIĆ: To odmah govori da mi moramo sumnjati u vas. Pogotovo što vi, kao direktor Muzeja žrtava genocida u Beogradu, niste napravili popis žrtava niti za Banjicu niti za Sajmište.

BULAJIĆ: Tko to kaže? Tko to kaže?

PEČARIĆ: Pa dostavite ih da ih usporedimo.

BULAJIĆ: Možete li sačekati da ja kažem ovo? Je li gospodine...

PEČARIĆ: Zašto ne dostavite vaš popis, da ga provjerimo. Jasno je da ga vi nećete dostaviti Hrvatskoj da ga mi ne bi smo mogli provjeriti.

BULAJIĆ: Dobro, možete li gospodine profesore držati se neke akademske etike da saslušate što kažem.

PEČARIĆ: Je, je!!

BULAJIĆ: Vi cifru koju spominjete od 15.752. Ja tražim također da vidim taj popis, jer pozivate se da je to izvještaj Zemaljske komisije Hrvatske, a zvanični izvještaj koji je Zemaljska komisija Hrvatske poslala međunarodnoj komisiji sadrži brojku od 500.000 do 600.000.

PEČARIĆ: Da, ali vi ste znali za ovaj popis...

BULAJIĆ: Ne, ja za taj popis prvi put čujem i pitam se da li taj popis od slova P postoji uopće.

PEČARIĆ: .. i sami ste rekli da znate za brojku od 15.752 i što je na osnovu toga rekla Komisija. Jasno je i zašto. Vi znate kako je došlo do 1.700.000, da je to bio jedan proračun studenta...

BULAJIĆ: Prvo, gospodine profesore vi ste...

PEČARIĆ: A Tito je 1945. godine izjavio da je broj žrtava milijun i 700.000 i to se moralo braniti...

BULAJIĆ: Za Boga miloga, pa možete li vi saslušati malo?

PEČARIĆ: To su izmišljene brojke koje su napuhavane i koje su stvarale srpski mit o Jasenovcu.

KARABEG: E mogu li ja... Molim vas. Molim vas. Ne će ništa vrijediti emisija. Idete jedan preko drugog.

BULAJIĆ: Pa ne vrijedi ovako razgovarati.

PEČARIĆ: Dobro.

KARABEG: Molim vas, neka bude. Gospodin Bulajić neka kaže šta ima sad, pa poslije gospodin Pečarić, pa će emisija trajati koliko treba ali samo da se razumije.

BULAJIĆ: Dabome, sad neka sasluša toliko.

PEČARIĆ: Dobro.

KARABEG: Izvolite gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Molim vas. Pozivate se na vašeg kolegu profesora, odnosno, tada studenta druge godine matematike. Da je on za Kardelja pisao izvještaj i proračun od 1.706.000. Pa gospodine profesore, tada ni profesor sveučilišta ne bi mogao da napiše proračun i da ga pošalje direktno Kardelju, mimo direktora Vogelnika, Tasića i tako dalje. To je priča za malu djecu. Ali ja vas pitam je li popis od 19.542 djece ples brojkama? Imenom i prezimenom, otac, majka, kad je rođen, gdje je rođen. Je li "ples brojkama" i popis od 77.743 žrtve Jasenovca, utvrđenih imenom i prezimenom, stanje listopad 1997., koji je prikazan inženjeru Žerjaviću u New

Yorku i svima koji su tamo bili prisutni? Je li to “ples brojkama”? Drugo. Vi meni, zbog ovih mojih tiskarskih grešaka, kažete da je tipično za Bulajića da dodaje ništice.

PEČARIĆ: A niste čitali moju knjigu!?

BULAJIĆ: Pa za Boga živoga kako možemo tako razgovarati? Ako se samo tvrdi: “Bulajić ne bi bio Bulajić kad bi rekao istinu”. A kao istinu Pečarić priča ovu istinu o Vladeti Vučkoviću. Vi tvrdite da ja nigdje nijesam rekao izvor gdje je povjesničar doktor Franjo Tuđman tvrdio da je ukupan broj žrtava Jasenovca 20.000. Gospodine, svuda sam rekao da je to doktor Franjo Tuđman, povjesničar, u svojstvu predsjednika Republike Hrvatske, izjavio na Haškoj konferenciji o Jugoslaviji 6. studenoga 1991. godine i to se nalazi na transkriptama te konferencije. Tom prilikom se povjesničar Tuđman pozvao na nove njemačke dokumente. Svi smo tražili, ja sam javno tražio da nam pokaže dokumente na koje se poziva. Podsjećam, da je pred gospodinom Žerjavićem, inženjerom Žerljavićem, doktor Rozenbaum, visoki predstavnik američke vlade, na prvoj međunarodnoj konferenciji o Jasenovcu u New Yorku, jasno rekao da ima dokument – meni ga je predao - njemački dokument od 6. prosinca 1943. godine u kojem se žrtve Jasenovca cijene na 120.000, a žrtve Stare Gradiške na 80.000. To je stanje, podsjećam, 6. prosinca 1943. godine i da tome treba dodati krvavu 1944. godinu i pola 1945. godine, kada je vršena likvidacija svih živih svjedoka i materijalnih dokaza o ustaškim zločinima genocida u sistemu logora smrti, jer to nije bio jedan logor, to je bio sistem logora koji se protezao oko 210 do 240 kvadratnih kilometara masovnih grobnica. Tu je suština i to i povjesničar Tuđman navodi kao stožerno pitanje. Pa dajte da razgovaramo o tome stožernom pitanju. Milan Bulajić je predložio...

PEČARIĆ: To je drugo pitanje. Podnaslov moje knjige je Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima. A vi ponovo pričate o “plesu brojkama”.

BULAJIĆ: To ste vi nazvali “ples brojkama”.

PEČARIĆ: Da “ples brojkama”. Očito niste razumjeli da sam ja govorio o tim vašim tiskarskim greškama i o onoj činjenici da su Srbi tvrdili da je broj žrtava Jasenovca 700.000. Dakle dodali su jednu ništicu na onaj broj koji je po nekim procjenama od 70.000 do 80.000.

BULAJIĆ: Vidjeli ste da to nije nitko dodao da je to tiskarska greška bila.

PEČARIĆ: Prema tome niste razumjeli o čemu sam ja govorio.

BULAJIĆ: Razumio sam. Pa to nije red...

PEČARIĆ: Drugo, Vi tvrdite to o Tuđmanu. Nije istina da sam ja tvrdio da vi nigdje ne dajete izvor gdje je dr. Tuđman to rekao, nego da ne dajete referencu, osim na jednom mjestu. A pogledajte, Vi tvrdite da je Tuđman govorio o 20.000 žrtava Jasenovcu na stranicama 33, 65, 119, 127, 161, 169, 180, 201. Na strani 181 tvrdite da je Tuđman rekao 28.000 žrtava, na strani 119, a od 30.000 do 40.000 na stranicama 47, 48, 116. Također tvrdite da obilato koristi podatak popisa od 1964., dakle 49.874. Znači vi najviše puta u knjizi kažete 20.000, ali govorite i druge podatke. O tome sam ja govorio.

BULAJIĆ: Gospodine profesore, gospodine profesore, Tuđman je sve te brojke spominjao.

PEČARIĆ: A kako tek citirate Tuđmana. Kad čovjek vidi kako ga Vi citirate, pomislio bi da Tuđman tvrdi da je 700.000 Srba pobijeno u Jasenovcu.

BULAJIĆ: Ne, ne.

PEČARIĆ: Naime, vi navodite Tuđmanove riječi: “Predsjednik Srbije, u razgovoru sa mnom je argumentirao o tome da je srpsko pučanstvo u Hrvatskoj ugroženo i da kod njega živi sjećanje na to da je u hrvatskom logoru u Jasenovcu, bilo ubijeno 700 tisuća Srba. Ja sam predsjedniku Srbije ukazao na činjenicu da je to potpuno neistinito” i tako dalje i onda ga dalje citirate: “ne stoji da je u Jasenovcu, sa kojim on i neki drugi srpski političari, čak i profesori tvrde da je ubijeno 700 tisuća Srba, nego i Židova, Hrvata, Cigana i fašista.” Znači, uopće ne navodite citat s brojkom od 20.000, nego samo ovu brojku od 700 tisuća, a on samo ispravlja da nisu ubijeni samo Srbi, nego i Židovi, Hrvati, Cigani i fašisti. A vaš je komentar: “Na taj način revidirajući i svoje revizionističke procjene da je u ustaškom logoru u Jasenovcu ubijeno 30 do 40 hiljada Srba pa i drugih, Tuđman u 1991 na...”, gledajte kako naziva doktor Bulajić konferenciju: “na Konferenciji o razbijanju Jugoslavenske države”.

BULAJIĆ: Točno.

PEČARIĆ: Počinje sa velikim K što znači da se konferencija zove “Konferencija o razbijanju jugoslavenske države”. ...

BULAJIĆ: Dobro. Ja je tako ...

PEČARIĆ: To nam govori s kim imamo posla. Što to doktor Bulajić tvrdi: Konferencija o razbijanju jugoslavenske države.

BULAJIĆ: Jest. Tačno je to bila haška konferencija.

PEČARIĆ: I takve stvari u njegovoj knjizi sam ja tražio. Takvih bedastoća, pa to je nevjerovatno, da jedan doktor znanosti tako nazove tu konferenciju. Pa zar bi jedan predsjednik Tuđman, predsjednik Hrvatske, sudjelovao na Konferenciji o razbijanju jugoslavenske države!?

BULAJIĆ: Pa sudjelovao je i predsjednik Srbije.

PEČARIĆ: Gospodin Bulajić dalje nastavlja da je više nego neozbiljno što Tuđman na “Konferenciji o razbijanju jugoslavenske države” tvrdi da su Srbi išli u ovaj rat vođeni obmanom da je srpsko pučanstvo Hrvatske ugroženo genocidnom politikom. A to je fakat.

BULAJIĆ: Pa čekajte.

PEČARIĆ: Fakat je da su Srbi išli u rat u Hrvatskoj predvođeni srpskim mitom o Jasenovcu od 700.000 žrtava. To im je govorio predsjednik Srbije, to im je govorilo Ministarstvo vanjskih poslova, to im je govorilo Ministarstvo prosvjete i kulture, to im je govorila Srpska pravoslavna crkva. A doktor Bulajić ih nigdje nije sustavno pobio. On je svojim djelom samo davao potporu takvim tvrdnjama, čak i ovom tvrdnjom da je Jasenovac bio najbrutalniji i najmasovniji logoru smrti, znači brutalniji i od Auschwitza. Ne zaboravimo činjenicu da je doktor Bulajić kao svjedok - ekspert obrane vukovarskog gradonačelnika Slavka Dokmanovića opravdavao srpsku pobunu u Hrvatskoj 1991., znači opravdavao genocid i sve zločine koje su napravljeni na teritoriju Hrvatske, time što za ustaške zločine u Jasenovcu nitko nije bio kažnjavao, odnosno time što ustaška genocidna država

nije proglašena zločinačkom. I to vam otprilike znači, kako Amerikanci gledaju filmove o Indijancima, gdje su Indijanci loši, a kauboji dobri, kad na ulicama sretnu nekog Indijanca mogu ga odmah ubiti jer su oni genocidni....

BULAJIĆ: Znete šta gospodine profesore. Ja sam... ja sam... Molim vas. Molim vas.

PEČARIĆ: On jednostavno nigdje ne pobija taj mit koji su Srbi stvarali. On upravo svojim pisanjem radi suprotno. On je uvijek osporavao sve dobro što je rađeno u Hrvatskoj. A zamislite vi situaciju koju smo mi imali u Hrvatskoj koja je bila u državi kakva je bila Jugoslavija, a koju zastupa doktor Bulajić. On koristi njihove dokumente, kao da su točni. On tvrdi da je suđenje Stepincu - suđenje zločincu, da je Stepinac zločinac zato što mu je sudio sud takve jedne države. U mojoj knjizi ćete naći dokument, a ima ih puno takvih u Hrvatskoj, gdje je 141 žitelj jednog mjesta napisao molbu da se iz logora pusti neki Židov. Takvih dokumenata imamo dosta. Imamo i dosta sličnih dokumenata sa puno potpisa za puštanje Srba iz logora. Te dokumente nije nikad spomenuo niti dr. Bulajić, niti ijedan profesor iz Hrvatske, jer smo mi živjeli u takvoj državi kakva je bila Jugoslavija gdje se činjenice da su cijela mjesta tražila da se neki logoraš pusti iz logora nije smjelo objaviti. Nije se smjelo dati spomena o tome, zbog toga da bi se njegovao srpski mit o Jasenovcu, da bi se pripremao budući zločin koji je na osnovu tog srpskog mita o Jasenovcu napravljen na Hrvatskoj, u Bosni i danas koliko vidimo i u Kosovu.

BULAJIĆ: Professore!?

PEČARIĆ: Maloprije sam citirao što je rekao predsjednik Milošević, kao i ono što je na suđenju Dokmanovića rekao dr. Bulajić, a vjerojatno znate da se Dokmanović poslije toga suđenja i ubio. Da, te iste stavove zastupaju i Dokmanović i Milošević i Bulajić. A Milošević je, od američkog senata, čini mi se rezolucijom 105, proglašen za ratnog zločinca.

BULAJIĆ: Gospodine profesore, Vi imate tu prednost da ste doista pročitali moju knjigu Jasenovac Franje Tuđmana.

PEČARIĆ: A vi kao niste pročitali moju knjigu!

BULAJIĆ: Trebali ste pročitati knjigu u četiri toma "Ustaški zločini genocida, suđenje Andriji Artukoviću", pa biste vidjeli mnogo čega. Ali čekajte...

PEČARIĆ: Jeste li vi direktor muzeja u Beogradu ili u Zagrebu? Zašto u vašim knjigama pišete samo o zločinima u Hrvatskoj, a ne o zločinima u Beogradu? Vi ste imali i Sajmište i Banjicu. Sajmište je judenlager. Judenlager u glavnom gradu jedne države! Vi ste imali dva logora od kojih je jedan imao broj žrtava otprilike koliko ima Jasenovac prema ovom vašem popisu. Vi nemate niti jednu knjigu o logorima u Beogradu, a direktor ste Muzeja žrtava genocida u Beogradu. A kao direktor takvog muzeja vi ste automatski odgovorni i za stavove Miloševića, i za stavove Ministarstva vanjskih poslova, i za stavove Srpske pravoslavne crkve...

BULAJIĆ: Ma nemojte reći.

PEČARIĆ: Jer ste vi kao direktor muzeja u Beogradu trebali da radite na tim logorima da bi oni znali i imali spoznaju o zločinima u Beogradu.

BULAJIĆ: Ma nemojte reći.

PEČARIĆ: Da, da. Činjenica je da je u glavnom gradu jedne države bilo dva konc-logora. A jedan je bio "judenlager" – dakle konc-logor samo za Židove. Židovi iz judenlagera Sajmište su ubijani u plinskim vozilima. Oni su ukrcavani u plinska vozila i vođeni kroz Beograd. Ulice Beograda su stratišta tih logora. Ako Vi računate kolika je površinu Jasenovca, kolika je onda površina konc-logora Beograd, jer morate uzeti u obzir mjesta gdje su sahranjeni, a to je na raznim mjestima u Beogradu, na primjer Jajince, a morate uzeti i ulice Beograda u kojima su ubijani...

BULAJIĆ: Dobro mogu li...dobro možemo li dobiti riječ. Vi samo unosite...vi sad unosite gospodine profesore...o Bože ...

PEČARIĆ: Prema tome, površina Beograda kao konc-logora je mnogo veća od Jasenovca. U vašoj knjizi na jednom mjestu vi zaista uspoređujete oslobođenje Beograda i Jasenovca. Ja vam to priznajem. Zato što ste time meni doista skrenuli pažnju da moram uvijek davati paralelu između Beograda i Jasenovca.

KARABEG: Izvolite gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Pa nemoguće je - ovdje se otvara toliko pitanja. Ja sam odgovoran i za Slobodana Miloševića i za Srpsku pravoslavnu crkvu i za sve.

PEČARIĆ: Pa direktor ste Muzeja genocida.

BULAJIĆ: Ispada da sam ja trebao da budem i autor knjiga o logorima na Sajmištu i Banjici. Mogu vam reći da je Institut za suvremenu historiju objavio poseban tom, posebnu studiju o tome.

PEČARIĆ: Pa direktor ste Muzeja žrtava genocida u Beogradu. Pa o čemu trebate pisati ako ne o Sajmištu i Banjici? Ja sam matematičar, pa nemojte meni gluposti pričati. Vi pričate o Jasenovcu, Jasenovac nije u Beogradu. Vi ste direktor Muzeja žrtava u Beogradu.

BULAJIĆ: Ne, ne, ne, ma dajte...

PEČARIĆ: Sajmište je u Beogradu, Banjica je u Beogradu, Jajinci su na teritoriju grada Beograda. O čemu vi pričate? Ja govorim upravo da to što vi niste to radili je omogućilo ovima ...

BULAJIĆ: Gospodine Karabeg, gospodine Karabeg...Mogu li ja da dobijem riječ ovdje?

KARABEG: Izvolite gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Gospodin profesor Pečarić je profesor matematike, a on se ovdje uopće ne bavi matematikom, već politikom i to jednom jednostranom politikom. Evo da kažem da je on mene nazvao srpskim slugom. On je mene nazvao Crnogorac koji služi srpskim interesima. On je mene nazvao da sve narode dijelim na Srbe koji poštuju pozitivno međunarodno pravo i sve ostale. On meni drži prodičke o onome što ja nikada nisam govorio. O Garašaninovom Načertaniju...

PEČARIĆ: U tome je i problem - što niste govorili.

BULAJIĆ: O transparentu u Podgorici o Dušanovom carstvu. Da, po meni, Hrvati i Muslimani, zaboga, nisu jednako ljudi kao Srbi. Glavni autoritet gospodinu profesoru Pečariću je autor Philip Cohen, koji je napisao najcrnju knjigu o Srbima koju sam ja ikada pročitao, i koga ni doktor Klein nije prihvatio da govori u New Yorku kada je pročitao njegovu knjigu. Pečarić meni čak daje i neka priznanja,

kaže: “Bulajić je osobno svojim radom doprinio da danas imamo slobodnu Hrvatsku”, pa optužuje: “ali pridonio je mnogobrojnim ubijanjima, mnogobrojnim zločinima”. “Očito je on branitelj četničkog pokreta” - Bulajić koji se borio protiv četnika. On tvrdi za mene: “Svim silama se trudi da rehabilitira četnički pokret”, zbog toga, kako kaže, što je Tito primio mnogo četnika, a ne kaže koliko je Tito primio domobrana, i tako dalje. On politizira o zločinima u Kosovu, o 1991. godini. On meni govori o svedočenju na suđenju Dokmanović. Ja sam svjedočio ne za Dokmanovića nego kao svjedok stručnjak pred međunarodnim krivičnim sudom za prethodnu Jugoslaviju, kao historičar. I ja sam u tom smislu pokušao dati neke historijske činjenice. Međutim, gospodin profesor u Internetu koji je jučer objavljen pod naslovom “Serbian myth on Jasenovac”, na način koji je nevjerovatan, kaže: “It is obvious that Bulajić - as I already proved - is not competent to debate with Tuđman’s book, primarily because of the fact that he is lacking abilities and knowledge to do so. This is why Bulajic deals primarily with the question of the number of victims, especially at the camp of Jasenovac.”² Za Boga miloga, pa to je prava stvar - ako ne ćemo politiku da vodimo. Htio bih podsjetiti i gospodina profesora i sve ljude u Hrvatskoj, da sam ja predlagao, i preko Veleposlanika Hrvatske u Beogradu, da zajednički radimo. Izrazio sam spremnost da sve naše istraživačke projekte stavimo kolegama u Hrvatskoj na raspolaganje. Tražio sam da nam direktor Hrvatskog državnog arhiva pokaže taj popis od 15.752 žrtve, da usporedimo s našim imenima i prezimenima. Međutim, umjesto toga gospodin inženjer Žerjavić, kojem dajem priznanje što je u New Yorku prihvatio cifru od 85 hiljada žrtava Jasenovac, čime je sve procjene i povjesničara Tuđmana i uzoritog kardinala Kuharića demantirao...

PEČARIĆ: Prihvatio!? U New Yorku!?

BULAJIĆ: Međutim, umjesto toga gospodin inženjer Žerjavić, taj stariji gospodin s kojim sam sjedio za stolom i razgovarao u New Yorku i koji je tada prihvatio brojku od 85.000 žrtava, kada se vratio iz New Yorka, objavio je tekst, na nekih 37 strana, pod naslovom: “The inventions and lies of doctor Bulajić on Internet”. Pa za Boga živoga, pa u tim smo godinama da ne govorimo izmišljotine i laži, da govorimo o nekim činjenicama, da o tome razgovaramo. Međutim, sve je odbačeno što sam predložio. Ja sam onda predložio, da formiramo međunarodnu komisiju stručnjaka. Pa da toj međunarodnoj komisiji stručnjaka ja dam sve ono čime mi raspoložemo, neka gospoda Kolanović, Žerjavić i Pečarić daju s čime oni raspoložu. Mislim da je bio neki red da su me gospoda Pečarić, Žerjavić, Krušelj pozvali i obavijestili o promociji Pečarićeve knjige, o tom obračunu sa Bulajićem. Ja sam evo ovog momenta dobio tu knjigu u kojoj Željko Krušelj piše “Doktor Milan Bulajić, čuvar velikosrpske pogibeljomanije”. Za Boga živoga ja idem imenom i prezimenom da se ustvrde žrtve Jasenovca, a ne na ovaj način. Prema tome, krenimo s dokumentima, činjenicama. Onako kako to radi Jad Vašem.

2 „Očito je da Bulajić - kako sam već dokazao - nije kompetentan polemizirati s Tuđmanovom knjigom, uglavnom zbog činjenice da mu za takvo što nedostaju sposobnosti i znanje. Stoga se Bulajić prvenstveno bavi pitanjem broja žrtava posebno u logoru Jasenovac.“

KARABEG: Izvolite gospodine Pečariću.

PEČARIĆ: Naravno da treba ići s dokumentima i najbolje bi bilo da oni dostave nama naše a mi njima njihove, ali je bitno da se dostavi i Banjica, da se dostavi i Sajmište, zato što oni uporno kriju činjenicu da je to bio judenlager. Uporno kriju činjenicu da nijedan Židov iz tih logora nije izašao živ. I da kažem ponovno, ja jesam spominjao da je doktor Bulajić Crnogorac, mislim - iz Nikšića. U stvari i ne znam je li on Srbin ili Crnogorac, kako se izjašnjava, ali Crnogorac barem po mjestu rođenja. To sam govorio zbog toga što ako hoćete promišljati velikosrpsku politiku vi morate znati da je bitna činjenica da je sada Milošević proglašen za ratnog zločinca od američkog Senata.

BULAJIĆ: Molim Vas, što miješate Miloševića i što miješate Senat. Ja sam gospodine bio u Americi desetak godina. Senat i Kongres su donosili razne rezolucije koje nikoga ne obavezuju.

PEČARIĆ: Vi morate voditi računa o činjenici da je Crnogorac Milošević bio predsjednik Srbije u vrijeme genocidnog rata protiv Hrvatske, BiH i tako dalje. Predsjednik Srba u BiH je također Crnogorac - Karadžić. Predsjednik Crne Gore je bio prosrpski orijentiran Bulatović, koji sam kaže da mu je prezime Srbin. Glavni vođa paravojnih organizacija je opet bio Crnogorac - Ražnjatović Arkan.

...

BULAJIĆ: A čemu...??

PEČARIĆ: A doktor Bulajić je opet kao Crnogorac bio direktor Muzeja genocida, muzeja koji nijednu knjigu nije napisao o tim svojim beogradskim konc-logorima, nego je napisao knjige o Jasenovcu, Vatikanu i druge političke knjige, a i o Stepincu se puno interesirao. Znači, nije ga ništa interesiralo o žrtvama i zločinima u Beogradu, a pogotovo ako znamo da u Beogradu praktično rata u drugom svjetskom ratu nije ni bilo, a bilo je toliko ljudi ubijenih u logorima. Očito je da se on trebao baviti time, a on se time ne bavi...

BULAJIĆ: Gospodine..

PEČARIĆ: Ja sam spominjao to njegovo Crnogorstvo i da bih ga na neki način upozorio. Vidite u Bosni i Hercegovini od zločinaca proglašanih od Međunarodnog suda u Haagu najznačajnija su dva zločinca. Jedan je Srbin Ratko Mladić, a drugi je Crnogorac Radovan Karadžić. Primjećujete li vi danas da se o ovom Srbinu Ratku Mladiću uopće ne govori. Samo se govori o ovom Crnogorcu. Vidite, svi su ti Crnogorci bili raspoređeni na najbitnija mjesta zbog kojih će sutra odgovarati kao ratni zločinci. Najvjerojatnije zato jer se od njih velikosrpska politika lako može otresti, govoreći da su oni Crnogorci. I normalno je zato da sam zato trebao u svojoj knjizi spomenuti da su u "Glasu Crnogorca" još 1920. godine za takve ljude pisali sami Crnogorci: "Ona naša zavedena braća, koja su metnula obraz pod noge, savila pokorno glave pred zlikovcima iz Beograda i primila njihove službe, vrlo rđavo prolaze među Srbijancima. Srbijanske vlasti ih anektiraju i zapostavljaju svakom danom prilikom, a sami Srbijanci ih tretiraju onako kako se tretiraju ljudi bez časti i ponosa, prodane duše i najamnici". To su Crnogorci napisali 1920. godine. Nevjerojatna je stvar da su baš svi ljudi iz Crne Gore na tako odgovornim pozicijama. Za paravojne formacije - Arkan, srpski mit

o Jasenovcu - doktor Bulajić, predsjednik Srbije - Milošević, predsjednik Bosne i Hercegovine - Karadžić, a u Crnoj Gori je opet prosrpski orijentiran Bulatović. S time su oni krenuli. I kad govorimo o brojkama moramo govoriti i promišljati i o čitavoj toj politici i o takvim nekim slučajnostima. To ne može biti slučajno.

BULAJIĆ: Gospodine profesore, vi se i suviše bavite politikom, a malo matematikom.

PEČARIĆ: Ne bavim se ja politikom, to vam je logika...

BULAJIĆ: Dozvolite mi, dozvolite mi da vam odgovorim na pitanje.

PEČARIĆ: Vi se bavite politikom...

BULAJIĆ: Da vam odgovorim na pitanje, za Boga živoga. Pa sačekajte.

PEČARIĆ: Jer je politika kada se ne će reći da je u Jasenovcu bilo 700.000 žrtava, ali se kaže da je Jasenovac najbrutalniji i najmasovniji logor smrti...

BULAJIĆ: Gospodine Karabeg, ko Boga Vas molim da odgovorim čovjeku.

PEČARIĆ: To je politika, reći: "najbrutalniji i najmasovniji logor smrti je Jasenovac". To ste Vi rekli, to ste Vi napisali u vašoj knjizi. To je politika.

KARABEG: Evo izvolite gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Molim vas. Vi mene pitate zašto ja nijesam pisao o Sajmištu. Institut za suvremenu historiju je objavio posebnu knjigu, posebnu studiju o Sajmištu. Možete ju pročitati kad hoćete.

PEČARIĆ: Imam ja knjigu o Sajmištu.

BULAJIĆ: Objavljena je posebna knjiga o logoru Banjica i tako dalje, i tako dalje.

PEČARIĆ: Popis knjiga imam napisan, tu ispred sebe.

BULAJIĆ: Ja pišem o onom što drugi nijesu pisali, o onome čime sam se bavio. A, zašto ste vi napisali knjigu "Srpski mit o Jasenovcu"? Zašto niste napisali "Jevrejski mit o Jasenovcu", kao doktor Ivo Omrčanin, koji je u Hrvatskoj javno tvrdio da su Jevreji od Jasenovca napravili Hollywood? Zašto knjigu niste nazvali ciganski, romski mit o Jasenovcu, jer o stradanjima Roma u Jasenovcu postoji srpsko i englesko izdanje ovog muzeja...

PEČARIĆ: Ono s 80.000 žrtava, a u Hrvatskoj je živjelo svega 10.000 do 15.000 Roma.

BULAJIĆ: Zašto nije napisan antifašistički mit o Jasenovcu, u kome je mučeno i pobijeno mnogo antifašista i Hrvata, čak i domobrana koji su odbili da vrše zločine genocida. To su one domobranske uniforme o kojima vi govorite, a ne s Bleiburga. Zašto se ne utvrdi činjenično ono što gospodin doktor Tuđman tvrdi, da je Jasenovac 1945. do 1948. bio Jugoslavenski logor, zašto nam se ne pokažu dokumenti? Ja sam to osobno istraživao i preko onih prvih vojnika 21. divizije koji su ušli u Jasenovac. Nikada taj logor poslije rata nije bio logor, niti je mogao biti logor jer je bio razrušen do kraja. Bulajić je, točno, imate pravo, kritizirao pravoslavnog protojereja u Zagrebu, Srbina, Popovića, da su u Jasenovcu ubijani samo civili jer to nije tačno.

PEČARIĆ: Niste vi to rekli. To sam ja rekao...

BULAJIĆ: Ubijani su i partizani, čak i grupe četnika i domobrana su ubijene tamo. Prema tome...

PEČARIĆ: Vi ste samo naveli što on kaže, a onda sam ja primijetio da poslije toga navodite drugo svjedočenje koje pobija ovo prvo. Ali vi niste izravno rekli

da pravoslavni protojerej ne govori istinu. To vi niste nikad rekli, vi nemate petlju to da kažete.

BULAJIĆ: Jesam, čim sam doveo u pitanje to.

PEČARIĆ: Ali ostaje da ste vi napisali da je Jasenovac najbrutalniji i najmasovniji logor smrti i znači da je veći od Auschwitzta....

BULAJIĆ: Ja gospodine profesore i danas tvrdim da to i jest najmasovniji, najbrutalniji logor na području prethodne Jugoslavije i čitavog Balkana.

PEČARIĆ: I vama je to dalo pravo da kažete: ja sam to osobno istraživao. Vi ste tim sebe diskvalificirali kao stručnjaka.

BULAJIĆ: Molim vas. Ja sam razgovarao osobno ovih dana, direktno, nekoliko puta sa Simonom Wiesenthalom. On ima podatke i on je dao te ocjene o Jasenovcu. To nije dao samo Bulajić. Njemački izvori su..

PEČARIĆ: Zuroff kaže da mu vi dostavljate dokumente.

BULAJIĆ: Ja Simonu Wiesenthalu, pa nemojte podcjenjivati tog uzornog čovjeka.

PEČARIĆ: I njemu dostavljate dokumente.

BULAJIĆ: Da, da, ja njemu dostavljam podatke koje on traži.

PEČARIĆ: Oni su pokrenuli suđenje Šakiću, i vi ste se sami pohvalili da ste vi to napravili.

BULAJIĆ: Točno, točno.

PEČARIĆ: Prema tome, vi sami sebi uskačete u riječ. Znači oni su radili ono što ste vi htjeli, sami ste to rekli. Imate izjavu u novinama gdje ste to rekli.

BULAJIĆ: Ma čekajte, ne miješajmo konkretnu inicijativu za ekstradiciju. U stvari razgovor je bio zajednički s Wiesenthalovim centrom u New Yorku, gdje je bila i vaša hrvatska delegacija.

PEČARIĆ: Sad je već - zajednički.

BULAJIĆ: Ono što smo mi uradili to je da smo na ulazu izložbe o Jasenovcu, prikazali fotografiju ustaše Dinka Šakića i samo preveli autentično ono što je u Hrvatskoj objavljeno: "Ja sam samo vršio svoju dužnost. Ničega se ne stidim. To bih ponovno uradio, i jedino žalim što nisam sve uradio zašto me optužuju, jer bi time olakšao današnji položaj Franje Tuđmana."

PEČARIĆ: Sud neka mu sudi, a nećemo mi. A vi ste se pohvalili da to nije uradio Wiesenthalov centar, nego vi.

BULAJIĆ: Tko?

PEČARIĆ: To je vaše hvaljenje za tisak, ali mi govorimo o žrtvama rata. Činjenica je da vi uporno skrivate brojku od 950.000 žrtava na području cijele Jugoslavije. Prvi put ste sad to meni pokušali objasniti. Znači sad ste već u ovom razgovoru priznali da taj podatak znate, a nigdje u vašem radu, nigdje niste taj podatak spomenuli.

BULAJIĆ: Gospodine..

PEČARIĆ: Vi govorite o sebi kao o objektivnom čovjeku, a poslušajte ponovno ovaj snimak, vidjet ćete da ste nekoliko puta pobili ono što ste ranije rekli. Niste brojku od 950.000 u vašoj knjizi ni spomenuli.

BULAJIĆ: Kažite mi, kažite mi šta sam pobio. Kažite mi šta sam pobio. Kažite mi.

PEČARIĆ: Niste u vašoj knjizi nigdje spomenuli da je Jugoslavija dostavila Njemačkoj 1963. godine podatak da je ukupan broj žrtava bio do 950.000.

BULAJIĆ: Nisam spomenuo. Čekajte gospodine.

PEČARIĆ: Znae što, ja sam matematičar. Ja znam i što je tehnika. Ako vas baš interesira imam, također, magistraturu iz elektrotehnike. Zna se kako se dolazi do te vrste podataka. Taj podatak do koga se došlo proračunom poklapa se, približno naravno, s proračunima koje su uradili Ivo Lah i američki ured za popis žrtava rata 1954. godine. Prema tome, oni su dostavili Njemačkoj ono što je bilo proračunato, što je znanost u Beogradu u tom momentu mogla proračunati. Ali Nijemci su tražili popis. Kao u tehnici i bilo gdje, mora se verificirati ono što je dobiveno računom. Verifikacija broja žrtava može biti samo popis. Popis je izvršen 1964. Da je točno ono što vi kažete "to ono s čim je dokumentacija tada raspolagala" značilo bi da je popis izvršen do 1963. Ma kojim popisom iz 1963. - taj popis je napravljen 1964. Prema tome, došlo je do nesklada između brojke od oko 600.000 koliko je bilo na tom popisu i brojke od 950.000 koja je bila dostavljena Njemačkoj. Vi tu brojku od 950.000 nigdje u svojoj knjizi - pazite, to je ogromna knjiga, drugo izdanje - ne spominjete. Što je to nego prikrivanje? ...

BULAJIĆ: Možete, možete li stati jedan momenat? Možete li jedan momenat stati?

PEČARIĆ: I kako može netko objektivan vjerovati doktoru Milanu Bulajiću koji takav podatak u svojoj knjizi ne spominje.

BULAJIĆ: Mogu li da vam odgovorim? Mogu li da vam odgovorim?

PEČARIĆ: Samo da završim ja.

BULAJIĆ: Hajde, bez kraja.

PEČARIĆ: A problem je u toj razlici između 600.000 i 950.000. O tome vi ništa ne govorite. Vi u vašoj knjizi potpuno negirate Križni put. Sigurno je ta razlika djelomice mogla biti i zbog greški u popisu, ali kako je reparacija bila bitna stvar, jasno je da je taj popis dobro urađen. Itekako je taj popis trebao biti dobro urađen. Zbog toga ćemo mi jako pažljivo uspoređivati ove popise iz 1946., taj iz 1964. i ovaj vaš. I to sa velikim zadovoljstvom, pogotovo jer, kako vidimo, vi imate popise i za Banjicu i za Sajmište. Da to će biti zaista interesantno za hrvatske znanstvenike. Ali ta, razlika koju imamo je 350.000, to je ukupan broj žrtava u Velikoj Britaniji u cijelom Drugom svjetskom ratu. To je ogromna razlika koju oni nisu znali opravdati, i otkud ona priča od 56 do 59 posto koju vi interpretirate na jedan smiješan način u vašoj knjizi. Na Internetu možete vidjeti kako to ja interpretiram pa će svima biti jasnije o čemu se tu radi. A kada se vrši proračunom onda se kao osnova uzima popis stanovništva iz 1948. godine, pa zato u taj proračun ulaze ne samo žrtve rata nego i žrtve Križnog puta. I sad trebaju znanstvenici ustanoviti otkud ta razlika od 350.000. Koliko je zbog žrtava suradnika okupatora koji, kako vi kažete, nisu ušli u taj popis, a koliko je Križnog puta. Veličina te razlike - brojka od 350.000 pokazuje da je broj žrtava Križnog puta, vjerojatno, mnogo veći nego što govore i objektivni hrvatski znanstvenici.

Očito je ovo vaše stalno povećavanje broja žrtava Jasenovca nekakva kompenzacija za Križni put....

BULAJIĆ: Dobro. ...Mogu li ja dobit riječ?

PEČARIĆ: Bitna je dakle ova razlika od 350.000. Pazite, hrvatski znanstvenici tek sada imaju mogućnost proučavati pravu dokumentaciju za to. Do sad ste vi imali mogućnost doći do njih, a hrvatski znanstvenici tek sada mogu. Na primjer, spomenuo sam popise, molbe i od po 140 ljudi za puštanje jednog Židova iz logora. A takvih ima u Hrvatskoj sijaset i mnogo štošta. Takvi dokumenti Hrvatima nisu bili dostupni.

BULAJIĆ: Mogu li dobiti riječi?

KARABEG: Izvolite gospodine Bulajiću. Izvolite.

BULAJIĆ: Pa, evo vidite, mnogo ste ispričali toga. Vi ste veliki majstor da okrenete stvari na glavu, što mi je žao.

PEČARIĆ: Ha, ha, ha, ha, ha.

BULAJIĆ: Ali dozvolite da o činjenicama razgovaramo. Skidanje embarga s popisa iz 1964. inicirao je Muzej genocida. Mi smo ga ostvarili i onda smo krenuli da vidimo što stvarno taj popis sadrži. Ustvrdili smo da je brojka od 597.233 apsolutno nerealna i onda smo išli da provjerimo na licu mjesta. Recimo u Livnu naše analize imenom i prezimenom su pokazale da u tom popisu nema 763 imena, da su upisani kao žrtve rata 6 poznatih ustaških koljača. Onda smo krenuli na druga područja: Gospić, Glamoč, Nevesinje i tako dalje i tako dalje. I svuda smo našli da je broj nepotpun, uglavnom da je manje zapisano nego što je stvarno, da ima mnogo grešaka i mi smo krenuli onim najtežim putem - revizije imenom i prezimenom. ...

PEČARIĆ: A niste primijetili ovo suprotno, da su upisani neki koji nisu ubijeni.

BULAJIĆ: Nakon što smo čitav taj popis u našem istraživačkom projektu stavili na kompjutersku bazu i onda točno na osnovu prijave, konkretnih prijava, vršili ispravke i korekcije toga popisa. To što vi tvrdite da to nije bilo dostupno hrvatskim znanstvenicima, to nije točno.

PEČARIĆ: Ma nisu smjeli.

BULAJIĆ: Vi možete doći u arhiv Jugoslavije i vidjeti da je gospodin Žerjavić i drugi, da je njima nuđeno da uzimaju kutiju po kutiju i da vrše analizu toga kao što smo to mi radili. Što se tiče ove moje nedoslednosti, samo ste jednu spomenuli do sada - 950.000, ja o tome ne pišem, jer ja o tome ne znam ništa.

PEČARIĆ: Ma jasno!?

BULAJIĆ: Nemam dokumentaciju o tome. Poznato je da je 1963. godine, kada su vođeni pregovori sa Nijemcima, Jugoslavija imala pravo dobiti nekih 3 milijarde DEM keš, po presedanu Francuske. Međutim, kada su Nijemci tražili dokumentaciju za 1.706.000 žrtava, jugoslavenska vlada nije imala tu dokumentaciju da ponudi i onda je došlo do ovog popisa žrtava rata 1941. -1945. koji je obavljen 1964. godine i koji je bio katastrofalno loš. I namjesto, što sam to otvoreno kritizirao, da se taj popis odmah revidira na osnovu svih raspoloživih podataka po općinama, on je stavljen pod embargo, što je bila najveća glupost u radu. Ali i taj popis pod embargom bio je na raspolaganju 1979. godine kad sam

ja vodio mnogo objektivnije razgovore sa gospodinom Žerjavićem, Krušeljom preko porote televizije u Beogradu. Oni su imali dostupno to sve na raspolaganju.

PEČARIĆ: A tek ga se sad publicira!?

BULAJIĆ: Prema tome, gospodine profesore, ne mogu pisati o 950.000 žrtava, kad ni danas tu dokumentaciju nemam.

PEČARIĆ: To je dostavljeno Ministarstvu vanjskih poslova Njemačke. Koliko ja znam, za odnose među državama bilo je zaduženo Ministarstvo vanjskih poslova ondašnje Jugoslavije. Stručnjak za genocid u tom Ministarstvu je, koliko se sjećam, bio doktor Milan Bulajić. ...

BULAJIĆ: Ne, ne profesore, vi kao...

PEČARIĆ: Prema tome, morao je znati. Doktor Bulajić kaže da nije mogao spomenuti brojku od 950.000, jer navodno nema dokumentaciju, ali mu je važno da citira sve one koji su rekli da je u Jasenovcu ubijeno 700.000 Srba, ili 950.000, pa čak i 1.100.000....

BULAJIĆ: Pa čekajte, čekajte gospodine profesore.

PEČARIĆ: On napada, u svojoj knjizi, gospodina Žerjavića zato što je spomenuo Laha, a nije Vogelnika, iako mu je dobro poznato da je Vogelnik napisao članak u Statističkoj reviji 1952. godine u kojem je dao svoje proračune s kojima je htio opravdati 1.700.000 žrtava rata. U svom računu je za natalitetnu stopu uzeo - prema Ivi Lahu - 2.1 i nešto, a Ivo Lah mu je odgovorio da je natalitet bio najveći u Jugoslaviji 1.5 i to od 1921. do 1931., a poslije toga se stalno smanjivao i pred rat je bio 1.1. Dakle, Vogelnik je uzeo u svom proračunu 2.1 i nešto, znači duplo veći natalitet. Šta to znači? Ako doista je ubijeno 700.000 Srba u Jasenovcu, a 950.000 ili milijun je broj žrtava u cijeloj Jugoslaviji, je li onda bilo NDH, je li uopće bilo rata, je li bilo partizana, ako su svi ubijeni u Jasenovcu?

BULAJIĆ: Gospodine profesore, gospodine profesore...

PEČARIĆ: Takav jedan komentar gospodin Bulajić nikad nije dao, njega to nije interesiralo. On bi naveo što je tko rekao, je li neko izračunao brojku od 1.100.000 žrtava - računajući po jednom kvadratnom metru grobnog područja 20 ljudi, što je očito nevjerovatno, ali o činjenici da je njegovo Ministarstvo Njemačkoj dalo brojku od 950.000 neće reći. Recimo da Adil Zulfikarpašić tek sada spominje da će i objaviti ovaj popis žrtava iz 1964. godine za Jasenovac. Prema tome, ako se to tek sada može publicirati i tome je dana tako velika pompa, onda je očito da je netočna tvrdnja gospodina Bulajića kako je to bilo dostupno. A bitan moment u stvaranju srpskog jasenovačkog mita je baš to napuhavanje žrtava, ta brojka od 700.000. Sam Bulajić tvrdi da je to bila osnova zašto su Srbi išli ubijati svoje susjede Hrvate.

BULAJIĆ: Ne, ne, ne. Gdje sam ja to rekao? Gdje sam ja to rekao?

PEČARIĆ: Rekli ste na suđenju Dokmanoviću. ...

BULAJIĆ: Ne, ne, ne gospodine. Ne, ne, ne gospodine. Netočno je. Ja sam rekao... Pa čekajte čoveče....

PEČARIĆ: Tim takozvanim povijesnim strahom Bulajić je opravdavao današnje zločine...

BULAJIĆ: Ma dajte čovječe. Ja sam rekao. Dajte da progovorim ja. Vi toliko....

PEČARIĆ: Prema tome, njegovo svjedočenje u Haagu izravno optužuje gospodina Bulajića.

BULAJIĆ: Gospodine...

PEČARIĆ: I ne samo ovo, optužuje ga puno stvari. U svojoj knjizi sam uvijek doslovno citirao što je rekao gospodin Bulajić, a onda bih to komentirao. On meni prebacuje što sam govorio o plesu brojki. Ja sam govorio da se radi o tiskarskim greškama, ali i upozoravao da je Srbima značajno reći da je bilo 700.000 ubijenih u Jasenovcu. Pazite, 700 tisuća. To bi značilo da je natalitet Srba u Drugom svjetskom ratu, prema ovom računu dr. Vogelnika, mnogo veći nego što je bio pred rat, recimo duplo veći. Zar nije sramota da netko kaže kako im je natalitet bio veći u ratu nego u miru?

BULAJIĆ: Gospodine, da ponovimo ponovno. Vi zaista na pretpostavkama, ja ne volim da upotrebljavam teške riječi, ali vi podmećete direktno.

PEČARIĆ: Ne ja ništa ne podmećem. Ja ovdje samo doslovno citiram što vi u svojoj knjizi govorite.

BULAJIĆ: SASLUŠAJTE ME ZABOGA. JA... ČEKAJTE. Čekajte, zaboga. Je li možete dozvoliti da vam se odgovori.

PEČARIĆ: Da, ali kažite da li je točno ovo što sam ja citirao?

BULAJIĆ: Pa mogu li da vam...

PEČARIĆ: Da li ste vi to rekli?

BULAJIĆ: Koje?

PEČARIĆ: Pa bilo što. Što ste rekli na suđenju Dokmanoviću? Jest li opravdavali Srpsku pobunu u Hrvatskoj – evo citiram:

BULAJIĆ: Ne gospodine. Ne, gospodine. MOGU LI DA VAM ODGOVORIM?

PEČARIĆ: “za ustaške zločine u Jasenovcu, nitko nije bio kažnjavao, odnosno, ustaška genocidna država nije proglašena genocidnom”.

BULAJIĆ: Točno. Točno. Točno.

PEČARIĆ: Znači jest. Znači onim što je nekad bilo, vi ste opravdavali njihov zločin danas.

BULAJIĆ: Ne.

PEČARIĆ: Dokmanovićev zločin, za koji se čovjek ubio. Pa, NARAVNO, da se ubio kad ga vi tako branite.

BULAJIĆ: Ne, ne. A zašto se ubio, to vi razmislite malo.

PEČARIĆ: Pa to vi razmislite, ubio se poslije vašeg svjedočenja u kojem ste mu vi govorili da on ima pravo ubijati zato što nije ustanovljeno koliko je u Jasenovcu ubijeno ljudi.

Komentar: Javor Novak

Zahvaljujem poštovanom akademiku Pečariću što se ovako svojski i utemeljeno bavi i bori s tvorcima pravoslavnih laži. Oni još nisu shvatili da im njihove šugoslavije više nema. Time više nemaju ni monopol nad povijesnim "istinama", time ne mogu ni krivotvoriti žrtve Jasenovca a prešućivati svoju Judenfrei Srbiju, izložbu maraka koja vrijeđa Židove (vidi Ljubica Štefan: "Srpska pravoslavna crkva i fašizam"). Tako s njima treba samo argumentima!

SUČELJAVANJE MILANA BULAJIĆA I JOSIPA PEČARIĆA ZA EMISIJU “MOST” RADIJA “SLOBODNA EUROPA”, II. DIO

BULAJIĆ: Omere, mogu li ja da dobijem reč?

KARABEG: Izvolite, izvolite, gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Molim vas, zaboga, zašto tako podmećete?

PEČARIĆ: Ne podmećem, to je istina.

BULAJIĆ: Molim vas, s haaškog svjedočenja postoje transkripti, filmovano je sve što je rečeno. Nigdje nisam opravdavao zločine u onoj mjeri u kojoj ih je bilo.

PEČARIĆ: Zašto ste na njegovoj obrani uopće spominjali Jasenovac? Sad ste rekli da ste ga spominjali.

BULAJIĆ: Čekajte zaboga, čekajte. Čekajte.

PEČARIĆ: Vi kažete, tako i u knjizi radite. Prvo kažete pa onda pobijete ono što kažete.

BULAJIĆ: Nemojte, za Boga živoga. Profesore da li vi uopće umijete saslušati? Ili samo znate da predajete i da držite prodike?

PEČARIĆ: Znam. Ali znam vašu knjigu napamet i znam točno što ćete mi reći.

BULAJIĆ: Na procesu Dokmanoviću nikoga nisam branio niti opravdavao, nego sam doslovno rekao da se bez razumijevanja Jasenovca, bez razumijevanja onoga što se desilo 1941. – 1945. ne mogu razumjeti događaji 1991. - 1995. godine.

PEČARIĆ: Što je to nego opravdanje zločina.?

BULAJIĆ: Ne, ne, ne nije to opravdanje.

PEČARIĆ: Nego što je?

BULAJIĆ: Nego razumijevanje.

PEČARIĆ: To vas izravno osuđuje, i vas i njega.

BULAJIĆ: Milan Bulajić je uvijek govorio - svaki zločinac, bez obzira da li Srbin, Hrvat, Musliman ili bilo koje vjere, dužan je odgovarati pred sudom pravde. Ali, vratimo se gospodine profesore matematike, ako možemo, na činjenice. Pustite, zaboga, politiku političarima. Nemojte sa mnom voditi politiku.

PEČARIĆ: Ja ne vodim politiku.

BULAJIĆ: Što se tiče brojke od 950.000. Čekajte, pa sačekajte, dođavola.

PEČARIĆ: Ja govorim o vašoj politici, jer srpski jasenovački mit je politika. Nemojte vi meni nabacivati nešto što vi radite. Vi uporno govorite o Jasenovcu, da bi razumjeli nečije zločine, tj. da bi ih opravdavali.

BULAJIĆ: Ne, ne opravdavam. Da se razumiju i s Hrvatske i sa Srpske strane.

PEČARIĆ: Molim vas, o čemu vi to pričate? Čovjek koji se rodio poslije Drugog svjetskog rata zbog tog vašeg Jasenovca ima opravdanje da ubija nekoga.

BULAJIĆ: Ne, ne, ne nije točno. MA NIJE TOČNO. Zašto podvaljujete tako?

PEČARIĆ: Vi ste sami rekli da ga opravdavate, a on sada mora odgovarati, jer su ga uhvatili. A, mora li odgovarati onaj koji ga je nagovorio da zbog Jasenovca ubija? To ja vas pitam? To je pravo pitanje.

BULAJIĆ: Ne, ne, ne. To nije točno. To nije točno.

PEČARIĆ: DA, PRAVO PITANJE JE JESTE LI VI, KOJI STE GA UČILI DA JE JASENOVAC OPRAVDANJE ZA NJEGOVE ZLOČINE, ODGOVORNIJI OD NJEGA?

BULAJIĆ: Ne. To je prije svega netočno. Vi se, gospodine profesore, neistinama služite.

PEČARIĆ: To je pravo pitanje. Jeste li vi veći zločinac od njega? On se ubio, zato što je ubijao, pridonosio ubijanju, ali je bio zaveden od onih koji su pričali o Jasenovcu i koji danas pričaju o Jasenovcu.

BULAJIĆ: Koji danas moraju saznati istinu o Jasenovcu!

PEČARIĆ: Moraju saznati istinu o svemu, ali ne na način na koji vi kažete.

BULAJIĆ: Nego na koji način?

PEČARIĆ: Vi tvrdite da je to najbrutalniji i najmasovniji logor smrti. Onaj koji to kaže automatski sebe diskvalificira.

BULAJIĆ: Zašto ste vi protiv dobivanja međunarodne komisije stručnjaka? Odgovorite mi na to.

PEČARIĆ: Molim?

BULAJIĆ: Zašto?

PEČARIĆ: 161. strana vaše knjige: "najbrutalniji i najmasovniji logor smrti je Jasenovac".

BULAJIĆ: A ove brojke o kojima vi govorite, gospodine. Prvo, prvo nemojte sve pripisivati Srbima. U Krležinoj enciklopediji stoje te iste brojke. Visoki hrvatski predstavnici, predsjednik predsjedništva Hrvatske, Ante Marković, Šušteršič i drugi.

PEČARIĆ: Ja ih spominjem u svojoj knjizi.

BULAJIĆ: Ma čekajte, oni su Hrvati za Boga živoga, to su Hrvati.

PEČARIĆ: Pa imate moju knjigu kod sebe. To spominjem na strani 83.

BULAJIĆ: Onda imate njemačke generale koji su govorili o tome i tako dalje.

PEČARIĆ: Naravno, vi spominjete sve koji kažu tu brojku, ali brojku koju je Jugoslavija dostavila Njemačkoj nećete spomenuti.

BULAJIĆ: Koju brojku?

PEČARIĆ: Brojku s popisa žrtava iz 1946. godine.

BULAJIĆ: Gospodine profesore, ja spominjem ono s čime raspolazem.

PEČARIĆ: Znači ne spominjete nešto što je relevantno, nešto što je bitno, što bi onemogućilo stvaranje mita o Jasenovcu, srpskog mita o Jasenovcu. Vi to ne navodite, ali ćete reći da Šušteršič kaže to i to - Šušteršič koji je bio šef partije u toj državi. Navodite doslovce sve koji su spomenuli brojku za broj žrtava Jasenovca koja je oko 700.000. Ali onog tko je Njemačkoj dao brojku ukupnih žrtava od 950.000, dakle Ministarstvo vanjskih polova, ne spominjete.

BULAJIĆ: Ja to vama... Ne, ne. Ne govorite tako gospodine. Pa ja vama... Vi ste stvarno primjer za...

PEČARIĆ: U tome je vaš problem, u tome je onaj zločinački naum vaše knjige. Upravo se na taj način navelo Dokmanovića da radi ono zbog čega se čovjek na kraju i ubio.

BULAJIĆ: Umijete li vi akademski razgovarati?

PEČARIĆ: Pa to je akademski. Mi smo u polemici. Jest li vi ikad gledali neki parlament? Recimo Australije ili Engleske.

BULAJIĆ: Pa čekajte, nismo mi u političkom parlamentu gospodine. Mi nismo...

PEČARIĆ: Ovo je polemika nije tko zna što. Što vi hoćete? Da držimo predavanje 45 minuta pa onda poslije diskusija?

BULAJIĆ: Mi nismo u političkom parlamentu.

PEČARIĆ: Kakva je ovo emisija? Zar Jasenovac nije politika?

BULAJIĆ: Pa dobro hoćete li da me saslušate?

PEČARIĆ: Pa zar nisu zbog Jasenovca Srbi ubijali po Hrvatskoj i vršili zločine. Sami ste to rekli.

BULAJIĆ: Što?

PEČARIĆ: Sami ste, malo prije, rekli, da za to moraju odgovarati.

BULAJIĆ: Šta sam rekao?

PEČARIĆ: Sami ste rekli kad smo govorili o Dokmanoviću, da se mora znati o Jasenovcu, da bi se razumjeli njihovi zločini po Hrvatskoj.

BULAJIĆ: Ne, ne, ne, ma nemojte. To ja nisam rekao. Ma kako podmećete, k vragu.

PEČARIĆ: Ubijanje ljudi, susjeda s kojima ste jučer pili kavu nije politika. To je mnogo više. Ali sve je u svrhu politike, u svrhu osvajanja teritorija.

BULAJIĆ: Pa vidite...

PEČARIĆ: Vi ste govorili u vašoj knjizi da je Jasenovac ponovno oslobođen kad su Srbi ušli u njega. Znači teritorija Hrvatske je ponovno oslobođena kad su okupatori ušli u tu zemlju. I vama to nije politika, vama je to znanost. Pa dajte, nemojte, nemojte me zasmijavati, jest li vi doktor znanosti ili što?

BULAJIĆ: Pa čekajte, Jasenovac je bio od paravojnih hrvatskih formacija zauzet u rujnu 1991. godine.

PEČARIĆ: Ha,ha,ha. Znači tako - zauzet je od paravojnih hrvatskih formacija, a kada su Srbi, a kada su vaši ušli na teritorij Hrvatske to je po vama oslobođenje.

BULAJIĆ: Pa čekajte molim vas, to je

PEČARIĆ: Vama je Hrvatska policija u hrvatskoj državi paravojna organizacija, a Arkan - Crnogorac Arkan - je vjerojatno vama jako dobar dečko. On je "oslobodio" Vukovar.

BULAJIĆ: Kao sveučilišnom profesoru vama bi trebao biti poznat slučaj Zapadne Virdžinije u američkom građanskom ratu, kada je Virdžinija bila prišla konfederaciji, a zapadna Virdžinija uniji. I onda su, poslije rata, nastale zapadna Virdžinija kao posebna država i Virdžinija kao država. Znači, ako se Hrvatski narod odlučio na samoopredjeljenje, na što ima pravo - ja sam i doktorirao na samopredjelenju naroda - onda je i Srpski narod, kao konstitutivni narod Hrvatske, imao pravo na svoje nacionalno samoopredelenje. Prema tome, nemojmo se politikom ...

PEČARIĆ: Ha, ha, ha. Ma vi se bavite politikom, a ne ja.

BULAJIĆ: Nego da raščistimo jednu stvar koju vi podvaljujete. Ja prvo nikad nisam pravdao ubijanja od strane Srba u periodu 1991. - 1995., ukoliko ih je bilo, nego sam samo rekao da se ta tragedija jugoslovenskih naroda...

PEČARIĆ: Vi govorite o Jasenovcu u vrijeme kada treba suditi zločince iz Beograda. Vi govorite o Jasenovcu i pravite izložbu o Jasenovcu u vrijeme kad je

u Hrvatskoj, na teritoriju te države o kojoj vi govorite, napravljen genocid. U vrijeme kada je predsjednik države u kojoj vi radite proglašen od američkog senata - ratnim zločincem....

BULAJIĆ: Nemojte, dosta je politike... Šta senat može da proglašava? On je sve redom proglasio za neprijatelje i u 70 država uveo sankcije. Nemojte o tome da pričamo....

PEČARIĆ: Vi ponavljate riječi predsjednika Miloševića u Haagu. To automatski i vas optužuje. Ja vas uopće i ne doživljam kao znanstvenika, već kao političara, jer vi ...

KARABEG: Molim vas, molim vas, ne možete u isti glas. Molim vas, Izvinite... Molim vas...

BULAJIĆ: Ja ne mogu da dođem do dvije riječi, a da se on ne umiješa. Ja ga slušam ...

PEČARIĆ: ... radite u Beogradu, dakle u Srbiji, a ne pišete o logorima u Nišu, Sajmištu, već vas interesira Jasenovac. Kakva je to politika kad nekoga, poslije genocidnog rata u Hrvatskoj, interesira Jasenovac a ne Sajmište? Jasno je da se iza toga krije opravdanje zločina u Domovinskom ratu.

KARABEG: Izvolite gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Nikad nisam nikakvo ubijanje opravdavao onim što se zbivalo u Drugom svjetskom ratu. Da budem vrlo precizan, Omere, rekao sam da se tragedija jugoslavenskih naroda, u to uključujem i srpski i hrvatski i muslimanski narod, ne može razumjeti bez utvrđivanja istine o onome što se dogodilo u Drugom svjetskom ratu. Ovo što gospodin Pečarić radi i na svoj način piše o "srpskom jasenovačkom mitu", to su zaista besmislice.

PEČARIĆ: ha,ha,ha..

BULAJIĆ: Što se tiče brojke od 950.000, iako sam bio u vanjskim poslovima, nisam bio u vanjskim poslovima kao stručnjak za genocid. ...

PEČARIĆ: Od 1958. godine se time bavite.

BULAJIĆ: Ja sam s mojim profesorom Bartošem radio na ratnim zločinima. Prema tome ja se tada s time nisam bavio. Ja sam bio predstavnik u predstavništvu Jugoslavije u Sjedinjenim Američkim Državama. Tamo sam radio zato što je tamo bio u toku proces Ekstradikcije Artukovića. Tim sam se bavio i tako sam i ušao u to.

PEČARIĆ: To je bilo 1958. godine, a sada govorimo o 1963. godini.

BULAJIĆ: Što se tiče ove brojke, ni danas, gospodine profesore, tu dokumentaciju ne znam niti sam ju vidio. Prema tome, o onome što nisam vidio i što ne znam, nikada do sada nisam napisao niti jedno slovo. Drugo, što se tiče ovih podataka koje vi navodite od Vogelnika, Tasića, Laha i tako dalje. Ovo je priča da su nama danas glavni autori demografskih procjena Kočović i Žerjavić. Oba nijesu stručni ni specijalizirani demografi, i činjenica da su Hrvat i Srbin došli do sličnih brojki od 1.016.000 i 1.027.000, to su samo političke motivacije da se dokaže nečija teza o nečemu, a prije svega Tuđmanov jasenovački mit. Kategorički tvrdim, i to je moja osnovna teza, da se danas u Jugoslaviji demografskim analizama ne može ništa dokazati. Jer popis iz 1921. godine, kao i popis iz 1931. godine, prema ocjenama Princetonskog univerziteta, nijesu bili

kvalitetni popisi. 1941. nije bilo popisa. Prilikom popisa 1948. godine nije vršen popis žrtava. Prema tome, demografija može biti samo pomoćno sredstvo dokazivanja. Jedini put je ovaj put kojim smo mi krenuli. Utvrđivanje imenom i prezimenom i to je ono kako radi Jad Vašem. To je knjiga mrtvih. To nitko ne može demantirati.

PEČARIĆ: Pazite...

BULAJIĆ: Prema tome, ako gospodin povjesničar Tuđman na Haaškoj konferenciji - a pogledajte transkript s Haaške konferencije pa ćete to naći - tvrdi da je 20 hiljada, ja sam ga citirao.

PEČARIĆ: Ja sam naveo sve što ima u vašoj knjizi o tome.

BULAJIĆ: Mi moramo ustvrditi istinu o Jasenovcu. Tu je suština čitave stvari i o tome se mi moramo dogovoriti.

PEČARIĆ: Naravno. Samo da kažem. Vi ste naveli, kada ste govorili o tom vašem popisu, kako ste našli greške koje pokazuju da ima više žrtava, a ja sam vam naveo primjer koji pokazuje da ima osoba koje nisu ubijene u Jasenovcu, a navodi se da su tamo stradale. Vi nikada niste našli niti jednu osobu koja je na tim popisima koja je navedena kao žrtva, a da to nije bila. I to pokazuje koliko ste vi jednostrani.

BULAJIĆ: Ma u čemu sam jednostran? Ja prihvaćam, ja molim Kolanovića da nam pošalje taj popis s 15.752 žrtve, da ih u kompjuteru usporedimo i ustvrdimo što ima, što nema.

PEČARIĆ: Ja nikad nisam tvrdio koja je brojka žrtava točnija. Ni 20.000, ni 80.000, ni 60.000. Samo spominjem činjenicu da vi nikad niste napisali ili rekli: "Neistina je da je broj žrtava u Jasenovcu 700.000. Dapače, rekli ste da je Jasenovac najbrutalniji i najmasovniji logor smrti. Što znači da je više od 700 tisuća.

BULAJIĆ: To... ne,ne,ne,ne...

PEČARIĆ: Jer koliko ja znam u Auschwitzu je mnogo, mnogo više. Prema tome...

BULAJIĆ: Vi izvodite zaključke. Ja cifru od 700.000, po peti put vam kažem, nikada nisam spomenuo. ..

PEČARIĆ: Jeste li rekli na strani 161. da je Jasenovac najbrutalniji i najmasovniji logor? Uzmite vašu knjigu i pogledajte stranu 161.

BULAJIĆ: Ja ostajem kategoričko na tome da je bio najbrutalniji, najmasovniji logor na području prethodne Jugoslavije i na cijelom Balkanu. To ću potpisati svuda.

PEČARIĆ: "Najbrutalniji i najmasovniji logor smrti je Jasenovac" - tvrdi doktor Milan Bulajić. To čitaju njegovi ljudi! To što je on govorio, znači to čitaju oni ljudi koji su u tome našli opravdanje za rat danas u Hrvatskoj. On time opravdava srpski zločin.

BULAJIĆ: Ne, ne podmećite tako gospodine profesore, pa to nije dolično jednog sveučilišnog profesora, zaboga. Pa nije to dolično.

PEČARIĆ: Jer kaže: "Ne mogu se razumjeti srpski postupci ne znajući Jasenovac". Jer on je najviše govorio o Jasenovcu, a nikada nije rekao da nije bilo 700.000 žrtava.

BULAJIĆ: Nemojte tako, nemojte tako. I njemački generali i Krležina enciklopedija koju je Boban pisao, ta brojka stoji tamo.

PEČARIĆ: On nije spomenuo da nije bilo 700.000, ali navodi doslovce da je spomenuo i Šušter, kao šef partije, i Marković, kao predsjednik Jugoslavije, ili tko je već tako nešto rekao. Svi oni sprovode službenu politiku stvaranja srpskog mita o Jasenovcu. Već sam konstatirao, srpski mit o Jasenovcu se doista počeo stvarati u Hrvatskoj. Ali što su mogli ovi komunisti koji su vladali u Hrvatskoj? Znaite kakav je bio odnos u Hrvatskoj, kad je na osnovu popisa od 15.792 žrtve, iste godine dostavljeno međunarodnom sudu za ratne zločine 500.000 do 600.000 žrtava.

BULAJIĆ: To je zvanični izvještaj Hrvatske - Zemaljske komisije Hrvatske.

PEČARIĆ: Gospodin Bulajić spominje Kočovića i Žerjavića, ali ne spominje da su to brojke koje su dobivene različitim metodama. Ne spominje da su inženjera Žerjavića sami demografi primili u svoje udruženje, što znači da su ga priznali za svoga. Na kraju krajeva, nije važno je li netko završio taj i taj fakultet nego čime se bavi. Ispada da nije važno što ga stručnjaci priznaju u svijetu, nego je važno što kaže doktor Bulajić, tj. je li završio fakultet ili nije.

BULAJIĆ: Zato što im politički odgovara. I vas će primiti sigurno. Sutra će vas primiti. Pa ćete i vi postati demografski stručnjak. Vi ste ovom diskusijom sebe kvalificirali da uđete u Demografsko društvo Hrvatske.

PEČARIĆ: Zatim, on ne spominje brojku od 950.000 žrtava koju je Jugoslavija dostavila Njemačkoj 1963. godine, a ni to da je američki ured za žrtve rata došao do iste brojke. Znači, četiri različite ekipe stručnjaka su dobile približno istu cifru. To znači da je to znanstveno vjerodostojna brojka...

BULAJIĆ: Gospodine profesore...

PEČARIĆ: i da se sada u okviru od oko 1.000.000 mogućih žrtava mora vršiti raspodjela vidjeti koje su to žrtve. Ako je popis dao 600 tisuća može se sada uspoređivati ta razlika. Ali je li to bit? Da se danas raspravlja o tome poslije novog genocida koji je napravljen od strane države odakle je g. Bulajić, čiji je predsjednik od američkog senata optužen za ratnog zločinca...

BULAJIĆ: Ovo već peti put ponavljate, pa to je bezobrazluk stvarno, pa to je stvarno bezobrazluk. To je stvarno... oprostite...

PEČARIĆ: Mi imamo ljude koji su ubijali danas i moramo optužiti one koji su se prije toga lažno predstavljali i stvarali mit o Jasenovcu, o navodnih 700.000 žrtava, i koji su na taj način od tih jadnih ljudi napravili zločince. A da ne kažem ukoliko su jadni oni koje su ubijali, koje su silovali i koliko ima takvih. Ispada da je danas bitnije da se ustanovi koliko je žrtava bilo u nekakvom ratu 1122. godine ili 1358. godine, nego u ovom zadnjem ratu. Zato je sada važno da se ustanovi tko je i zašto lažima stvarao jasenovački mit od 700.000 žrtava, koji je stimulirao i gonio ove Srbe iz Hrvatske. Mogu prihvatiti opravdanje da su ti državljani Hrvatske manje krivi, ali onda moramo znati tko je iz Beograda bio najodgovorniji, kolika je uloga doktora Milana Bulajića u zločinu. Je li on uopće zločinac zbog toga što je doprinio da se takva histerija stvara kod tih ljudi, pa se recimo ovaj Dokmanović i ubije kad ga je on branio na takav način.

BULAJIĆ: Neistina.

PEČARIĆ: A vidjet ćemo koliko još ima ljudi sa savjesti među onima koji su vršili zločine...

BULAJIĆ: Znae šta gospodine...

PEČARIĆ: ...i je li u biti veći zločinac onaj plaćeni ubojica ili onaj koji ga je platio da izvrši ubojstvo.

BULAJIĆ: Gospodine profesore...

PEČARIĆ: I tu se otvara pitanje razlike između doktora Bulajića i ostalih koji su pripremali zločin stvarajući jasenovački mit, i koji ga i dan danas stvaraju, od onih koji su ubijali. Mi danas sudimo nekim čuvarima logora, a ne sudimo ovima koji su ih pripremali za te zločine. I tek sad, došli smo do toga da se poslije toliko godina da se stidljivo spominje kao zločinac Milošević u izjavi američkog senata. Čini mi se da je to više zbog političkog pritiska, mada je velikosrpska politika s rasporedom Crnogoraca na sva ključna mjesta i predvidjela da će do toga eventualno i doći. Za svaki slučaj - bolje da se sudi Crnogorcima, kao što je meni svojevremeno rekao jedan moj prijatelj Crnogorac, kad je došao tu u Zagreb: "Znae Srbi nas Crnogorce doživljavaju kao krpu. Upotrijebi pa baci."

KARABEG: Izvolite gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Pa slušajte, mislim, ovako zaista ne možemo govoriti. Mi možemo govoriti jedino ako hoćemo stvarno da ustvrdimo činjenice. Pozivati se sad na senat, na Miloševića, mogu ja na Bildta koji je za Tuđmana, povodom Oluje, rekao da je ratni zločinac. Neka to ostane za sud, neka se kaže svugdje gdje šta stoji, ali...

PEČARIĆ: Ja sam ga spomenuo u svojoj knjizi. Naravno, ne bojim se spomenuti Bildta. I on je zločinac jer sudjeluje u jasenovačkom mitu.

BULAJIĆ: Ma ne da čovjek ni da se razgovara.

PEČARIĆ: Ja i njega smatram zločincem isto kao i vas.

BULAJIĆ: Ja mislim da ćete vi poslije ovoga što ste napisali ovde biti primljeni u Hrvatsko demografsko društvo. Ja mislim...

PEČARIĆ: To je publicističko djelo. Nemojte me zasmijavati gospodine Bulajiću...

BULAJIĆ: Da vam kažem nešto gospodine profesore, ja kad sam...

PEČARIĆ: Znae koji je prvi komentar o mojoj knjizi objavljen u Hrvatskoj?...

BULAJIĆ: Ja kad sam pročitao...

PEČARIĆ: Kaže: "Mi Hrvati aktualno smo treći na svijetu u nogometu, a Pečarićeva knjiga dokazuje da su neki od naše braće, pod navodnicima Srba, a osobito Crnogorskih, misli se na Srbe, posebice poput Bulajića, u laganju svjetski prvaci." Mislim, moja knjiga je publicistička, to uopće nije znanstvena knjiga. Pa nije ni vaša knjiga znanstvena, to je običan politički pamflet na koji sam odgovorio na isti način na koji vodim i ovaj razgovor. Prvo sam prijateljima čitao dijelove vaše knjige, i pokazivao im kako vi iz stranice u stranicu pobijate sami sebe. I onda su me ljudi nagovorili da napišem knjigu. Zato sam tu i tamo koristio poneku dosjetku, i uopće se nisam ni trudio da to bude znanstvena knjiga. Uopće ne mislim da u Hrvatskoj neko treba znanstveno odgovarati na onu vašu knjigu, jer to uopće nije znanstvena knjiga.

BULAJIĆ: Ma molim vas. Vi ste nazvali vašu knjigu pamfletom...

PEČARIĆ: Vašu knjigu!

BULAJIĆ: Ja kad sam pročitao dio vaše knjige, pravo da vam kažem, pokajao sam se kad sam prihvatio ovaj razgovor. Meni je Omer prvo predložio da razgovaram sa Srbinom Kočovićem, a ja sam tražio da razgovaram sa Hrvatom da ga pitam zašto sam ja proglašen za neprijatelja Hrvatskog naroda. Zašto sam proglašen za paranoičnog bolesnika? Ja sam želio da vama postavim pitanje gospodine profesore, da vi javno priznate...

PEČARIĆ: Omere, da li je istina da je on želio razgovarati sa mnom?

KARABEG: Reći ću vam.

PEČARIĆ: Pa recite je li to istina.

KARABEG: Ne, ne ja sam... samo da kažem dozvolite ... mogu li samo ja da kažem... Ja jesam u početku mislio praviti dijalog između Kočovića i između gospodina Bulajića, jer nisam znao za vašu knjigu. A poslije kad sam čuo za vašu knjigu mislio sam da će biti bolja polemika, jer vaša knjiga je direktna polemika sa knjigom gospodina Bulajića.

PEČARIĆ: Je li on tražio da razgovara sa mnom?

KARABEG: Jest gospodin Bulajić je tražio.

PEČARIĆ: A vi ste znači tražili. Problem je u tome što on svo vrijeme mene diskvalificira, a onda porekne ono što je rekao za jednu minutu. U tome je problem. Zna li vi gospodine Omere šta je rekao gospodin Dobrica Ćosić za ulogu laži u srpskoj politici? Jel' znate?

KARABEG: Ne znam.

PEČARIĆ: On je rekao da je Srbima u politici, uopće u povijesti najviše doprinijela laž i korištenje laži. U tome je cilj. Očito niste pročitali moju knjigu jer to tamo stalno ponavljam...

BULAJIĆ: Ne možete vi gospodine, ne možete vi...

PEČARIĆ: ...jer to je poznata stvar...

KARABEG: Izvolite gospodine Bulajiću.

PEČARIĆ: ... zato sam vas ja upozorio...

KARABEG: DA DAMO RIJEČ GOSPODINU BULAJIĆU, pa da privodimo emisiju kraju. Ako se slažete da damo riječ gospodinu Bulajiću, a onda ću ja zamoliti i jednog i drugog da date svoj zaključak. Izvolite gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Pa evo ja sam htio da podsjetim ono čemu si i ti Omere svjedok, da sam ja predložio da razgovaramo sa gospodinom Pečarićem. Ali kada sam pregledao, doduše na brzinu, njegovu knjigu, koju je on nazvao pamfletom...

PEČARIĆ: ha,ha,ha...

BULAJIĆ: ... nisam htio da se odričem mog vlastitog prijedloga, nego sam htio da profesor Josip Pečarić javno prizna da je ovo njegova knjiga, i da ono o ništicama, o tiskarskim greškama, o tome da sam ja tvrdio da je bilo 700.000 žrtava, da sam ja branio ubojice srpske u ratu 1991. – 1995. - da to apsolutno ne stoji. Prema tome, evo ja ponovno tvrdim da treba neke činjenice ustvrditi. I ovaj razgovor je dokaz da istinu treba ustvrditi. Samo da spomenem još, evo sad su mi donijeli ovo što je na internetu jučer objavljeno: "Serbian myth about Jasenovac", i tu, to nisam stigao vidjeti, gospodin profesor Pečarić spominje pismo doktora

Prvislava Grisogona nadbiskupu zagrebačkom Alojziju Stepincu ali on nigdje neće također reći kako postoji jedno pismo koje nije bilo njegovo, ali i da postoji pismo koje je bilo njegovo, jer postoje dva pisma - od 8. veljače 1942. i od 20. veljače 1942. Originalnost tog drugog pisma je potvrdila kćerka Ksenija i doktor Vladimir Stojanović, i tu je jasno rečeno o zločinima koji su tada vršeni. A predložio bih vam Omere, u svezi s ovom našom polemikom, prvo da u nekom razgovoru konzultujete gospodina Simona Wiesenthala - ono što on zna o Jasenovcu, a drugo podsjetio bih gospodina profesora, prošlog mjeseca je vlada SAD objavila izvještaj o nacističkom zlatu u kome se nalazi 16 stranica o ustaškom zlatu. U njemu se ne govori samo o zlatu nego i što su ustaški zločinci radili tijekom Drugog svjetskog rata u Jasenovcu i u ustaškoj nacističkoj državi Hrvatskoj. To su izvori koje nije napisao neki pisac pamfleta u Americi, nego zamjenik državnog sekretara Adenštajn.

PEČARIĆ: Upravo je suprotno od toga jer je izdana knjiga u Hrvatskoj o tome.

BULAJIĆ: To trebate pročitati gospodine profesore kada pišete pamflet.

PEČARIĆ: Ta je knjiga izdana u Hrvatskoj i bila joj je promocija jedno mjesec dana prije promocije moje knjige. U njoj je pokazano da je sve to isto pamflet kao što je to i vaša knjiga. A kad već spominjete pamflet...

BULAJIĆ: Ma jest, pamflet je sve ono što kritički govori o NDH.

PEČARIĆ: Nije istina da sam za svoju knjigu rekao da je pamflet, nego je istina da sam rekao da je vaša knjiga pamflet. To sam ja rekao i onda sam vam spomenuo što u Hrvatskoj drugi pišu o tome. A kad govorite o Grisogonovom pismu također nije istina da ja u svojoj knjizi nisam naveo oba pisma. Dapače, ja sam polemizirao s vama o tome. Vi tvrdite da Hrvatski povjesničari ne žele spomenuti to drugo pismo, a onda sam naveo na kojoj strani vaše knjige citirate da ste to drugo pismo uzeli iz hrvatskih knjiga...

BULAJIĆ: Ne, ja ne govorim o vašoj knjizi ja govorim o onome što ste na Internetu objavili...

PEČARIĆ: Opet ne govorite istinu gospodine Bulajću. ...

BULAJIĆ: ... ono što ste na internetu objavili gospodine, ono što servirate svjetskoj javnosti.

PEČARIĆ: Opet vi radite kao i gospodin Dobrica Ćosić. Vi tvrdite u vašoj knjizi doslovno ovo: "Od bitnog značaja je činjenica da je Grisogonovo pismo zaista postojalo, išlo od ruke do ruke. ...

BULAJIĆ: Točno, točno.

PEČARIĆ: ... Od manjeg značaja je pitanje autorstva da li je Grisogonovo ili ne."

BULAJIĆ: Točno.

PEČARIĆ: Drugim riječima, vama kao i Dobrici Ćosiću, nije važno što je pismo lažno...

BULAJIĆ: Ali postoji i istinito pismo. Postoji i istinito pismo.

PEČARIĆ: ... nije važno što ga nije potpisao Grisogono, već je važno što je to pismo išlo od ruku do ruku kod Srba u Hrvatskoj...

BULAJIĆ: Jest.

PEČARIĆ: ... što im je, isto kao i mit o Jasenovcu, govorio o zvjerstvima koja će na njima biti napravljeni, pa su onda oni uzeli oružje i krenuli boriti se protiv te države, i na kraju su doveli do toga da stradaju mnogo više nego što bi stradali da nisu uzeli oružje u ruke. Vi isto tako Srpskim mitom o Jasenovcu opravdavate i tjerate ljude da danas u ovom ratu u Hrvatskoj naprave zločine koje su pravili, kao što je Grisogonovo pismo poslužilo u tom ratu. I vi tvrdite da nije važno što je ono lažno, to vi tvrdite u vašoj knjizi, a nije istina da ja nisam rekao ništa o onom drugom pismu. Dapače, komentirao sam i to drugo pismo, pogledajte malo pažljivije moju knjigu.

BULAJIĆ: Ne, u Internetu niste gospodine.

PEČARIĆ: A ovo što vi na internetu čitate to je zaključak moje knjige. Znete u zaključku se ne može staviti cijela knjiga, tu idu samo one najbitnije stvari...

BULAJIĆ: A, pa možete spomenuti da ima i ono pravo pismo. Je li? Možete to spomenuti.

PEČARIĆ: A najbitnije stvari u Grisogonovom pismu je da doktor Milan Bulajić, doktor znanosti, doktor međunarodnog prava tvrdi da nije važno što je neko pismo lažno, nego je važan njegov učinak.

BULAJIĆ: Mogu li dobit riječ, gospodine.

PEČARIĆ: A zna se zašto će netko napisati lažno pismo.

BULAJIĆ: Ne, ne, čekajte.

PEČARIĆ: Citirat ću ponovno, kad on kaže, citirat ću što on piše. Imam to tu. Otvorio sam svoju knjigu, a mogu i iz njegove, ako hoćete, ali to je smiješno....

BULAJIĆ: Mogu li dobiti riječ? Mogu li dobit riječ?

PEČARIĆ: Mislim smiješno je u jednom razgovoru od jedno sat vremena, stalno pobijati što kaže gospodin Bulajić, kad moram svaki put iz rečenice u rečenicu gledati kada će gospodin Bulajić reći neistinu.

BULAJIĆ: Omere, mogu li dobiti riječ.

KARABEG: Evo da damo riječ gospodinu Bulajiću, pa ćemo onda zaključke.

BULAJIĆ: Molim vas, molim vas, točno je da sam rekao, kada je u pitanju prvo pismo, nije najbitnija stvar je li ono istinito ili nije..nego...

PEČARIĆ: Nije važno, rekli ste, nije bitno...

BULAJIĆ: Ma sačekajte za Boga... Molim te Omere smirite čovjeka malo.

KARABEG: Izvolite, izvolite.

PEČARIĆ: Ma smirite se vi, nemojte stalno lagati...

BULAJIĆ: Nego da je bitno šta je u tome...

PEČARIĆ: Nemojte govoriti neistine, molim vas.

BULAJIĆ: Čekajte, bitan je sadržaj pisma. Bitno je da li to što je u tome pismu bilo, da je kružilo i da ga je imala i kraljevska vlada i ustaški arhiv....

PEČARIĆ: Vama nije bitno što je pismo lažno. Itekako je bitno. Dapače, ako je pismo lažno, nije bitna sadržina nego je bitno čemu je služilo to lažno pismo.

BULAJIĆ: Omere, ja ne znam, ja ne mogu ovako govoriti.

PEČARIĆ: Hajde, hajde. Izvolite.

KARABEG: Izvolite, završite, završite.

BULAJIĆ: Važno je da je to pismo bilo u ustaškim arhivama, u četničkim arhivama, u kraljevskoj vladi, u vladi Nezavisne države Hrvatske, da je svugdje

kružilo. Bitno je da li je to pismo sadržalo istinite činjenice. Jesu li počeli masovni zločini nad Srbima u Gudovcu 27. travnja, gospodine profesore...

PEČARIĆ: Srbi su prve zločine u Hrvatskoj napravili prije nego što je NDH stvorena, početkom travnja 1941. godine, a NDH je stvorena 10. travnja 1941. godine.

BULAJIĆ: ...ili to nije tačno, to je bitno. Ja sam rekao da sam ustvrdio da to pismo nije istinito, ali sam onda ustvrdio i otkrio da postoji istinito pismo od 20. veljače i pokazao sam kako katolički tjednik "Glas Koncila" samo navodi iz toga pisma ono što mu odgovara, ...

PEČARIĆ: Ma ne mora se uvijek citirati sve što postoji.

BULAJIĆ: ...a sve ono što kritizira ponašanje Katoličke crkve se ne spominje nigdje.

PEČARIĆ: Vi želite ostaviti dojam da Hrvati skrivaju to pismo, a sami citirate, uzmite vašu knjigu, pa ću vam reći na kojoj strani, da ste ga našli u Bobanovoj knjizi.

BULAJIĆ: Govorimo o tjedniku "Glas Koncila".

PEČARIĆ: Prema tome, to pismo postoji u hrvatskoj literaturi. Svako može uzeti to pismo i pročitati, a kad se piše članak ne mora se sve navesti. To pismo je ono u kome piše kako su u Beogradu prijeli da će Hrvatima i katolicima izvaditi oči i slično. Mislite na to pismo, to je drugo pismo. Grisogono govori u tom pismu kakav je bio učinak u Beogradu lažnih tvrdnji o vagonu s natpisom "svinjska mast za Beograd", a u njemu odsječene srpske glave, i slično. To ima u mojoj knjizi. Grisogono se u drugom pismu ograđuje od prvog pisma. Naravno da je on mogao povjerovati lažima iz prvog pisma, a bitna je činjenica što se iz njega vidi što su ove provokacije u Beogradu učinile tamošnjim Hrvatima.

BULAJIĆ: Pa i ja sam to konstatirao da je prvo pismo lažno.

PEČARIĆ: Najvažnija stvar koju spominjete jest da je to pismo kružilo među Srbima u Hrvatskoj.

BULAJIĆ: Jest. Ne samo među Srbima. I među Ustašama je kružilo.

PEČARIĆ: Jezoviti dijelovi prvog pisma u kojem se citiraju navodni ustaški zločini, u stvari navode klasične srpske zločine. Vi znate kako je to u srpskoj narodnoj epici. Recimo, Sestra Luke kapetana u istoimenoj pjesmi, pogrdila je najvećeg srpskog junaka Marka Kraljevića i odmah slijedi odgovor:

"Ljutit Marko pa se pridruo,
jednom kroči daleko skoči,
i za ruku dofat djevojku,
oštar pinjal vadi od pojasa,
te joj desnu odsječe ruku,
ods'ječe joj ruku do ramena,
desnu ruku dade u lijevu,

BULAJIĆ: Braćo moja, braćo moja, pa sveučilišni...

PEČARIĆ:

a pinjalom oči izvadio,
pa ih zavi u svilen jagluk,

pa ih turi u desno njedarce.”

U knjizi navodim još takvih pjesama. Tako se Vuk Branković osvećuje carici Mari ovako:

“Poreza joj one bijele dojke,
a preturi one bijele ruke,
pa kroz dojke ruke preturio,
izvadi joj one oči crne,
pa ih zavi u zlatne jaguke.”

Ili ako hoćete pjesmu kad muž nevjernu ženu spaljuje, ona gori od kose do prstiju dok ne izgori.

KARABEG: Možemo li mi ako se slažete...

BULAJIĆ: Molim.

KARABEG: Ako se slažete..

PEČARIĆ: Ti srpski zločini i drugi zločin koji se nalaze u literaturi točno se opisuju u tom pismu. Dakle četnički zločini koji su bili uobičajeni. To navodim u svojoj knjizi. Pročitajte malo knjigu pa onda pazite šta pričate,

BULAJIĆ: Pa trebali ste mi je poslati da je pročitam gospodine.

PEČARIĆ: I inače srpska epika opisuje sve što se radilo na ovim prostorima. Pa čak odnos prema kardinalu Stepincu koji i vi osobno gajite. Odnos prema čovjeku koji je spašavao Srbe, koji je spašavao Židove nije ništa drugo nego način na koji su Srbi u školi učili kako se treba zahvaljivati ljudima. Zna li, recimo, kako se Kraljević Marko, u pjesmi Kraljević Marko i Musa Kesedžija, zahvaljuje Novaku kovaču, koji mu je iskovao dobru sablju? Evo ovako:

“Pruži ruku, Novače kovaču,
pruži ruku da ti sablju platim!”
Prevari se, ujede ga guja,
prevari se pruži desnu ruku;
Manu sabljom Kraljeviću Marko,
ods’ječe mu ruku do ramena:
‘Evo sada Novače kovače,
da ne kuješ ni bolje ni gore’.”

To vam je epika. To vam je narodna epika koja se uči u Srbiji, u školama. I onda se netko čudi zašto su se Stepincu, koji je spašavao i Srbe i Židove, zahvalili na način na koji jesu. Slično mu se zahvaljuje i doktor Bulajić. Koliko vidim Bulajića spominje i gospođa Ljubica Štefan u svojoj najnovijoj knjizi. U svojoj knjizi koju spominjem i komentiram što je sve Bulajić govorio o čovjeku koji je svetac za katoličku crkvu.

KARABEG: Ako se slažete možemo li mi samo sad pošto...

BULAJIĆ: Samo dvije napomene...

KARABEG: Izvolite.

BULAJIĆ: Molim te, prvo slušajući ove stihove, profesora Pečarića....

PEČARIĆ: To nisu stihovi profesora Pečarića, to su stihovi iz srpske narodne epike, pa molim vas pazite šta govorite.

BULAJIĆ: Pa čekajte zaboga. Omere, zamoli čovjeka da kažem.

KARABEG: Hoćete pustiti gospodina...

PEČARIĆ: Pa kakve su to bedastoće, molim vas. Jesmo li mi znanstvenici ili što smo?

KARABEG: Dobro, izvolite gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Pa zamoli ga da kažem.

KARABEG: Izvolite gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Kad slušam ove stihove, koje citira uvaženi sveučilišni profesor, ponovio bih ono što je on negdje napisao. Stvarno, smijati se ili plakati. Mogao bih i ja navesti mnoge stvari od onoga šta su Hrvati pisali o Starčeviću i tako dalje, to nije bitno. Bitno je samo ovdje na kraju da kažem, evo i u Internetu stoji da Bulajić "... continues to claim that Jasenovac claimed 700.000 victims, that is, a number that is more than 70% of the number which Yugoslavia presented to Germany in 1963."³, a to je apsolutno netočno. Drugo, rekao sam da o Sajmištu postoji knjiga u Institutu za suvremenu historiju. Sajmište je na samom početku bio jevrejski logor. Ali Sajmište je kasnije bio logor za borce narodno-oslobodilačke borbe, a bio je jedno vrijeme i ustaški logor. Jasenovac se proširio na Sajmište, žrtve Jasenovca su doplovljavale na obale Save...

PEČARIĆ: Da, to su te priče srpskog jasenovačkog mita...

BULAJIĆ: Prema tome to je bitno ustvrditi. A što se tiče jevrejskog pitanja i uloge Srba u tome, teze koje ponavlja gospodin profesor matematike su Cohenove teze, koje je on do kraja izmislio. Prava istina o stradanju Jevreja je rečena od predsjednika jevrejske opštine u Beogradu Jaše Almulija i u New Yorku na prvoj međunarodnoj konferenciji od doktora Michaela Berenbauna iz muzeja Holokausta i sada predsjednika Shoah Foundation u Los Angelesu. Prema tome, to treba gospodin profesor da uzme da bi malo popravio pamfletski karakter svoje knjige.

KARABEG: E, ako se slažete, molim vas...

PEČARIĆ: Vi uzmete knjigu od Filipa Davida da vidite što se danas u Beogradu radi Židovima. Filip David je svoju knjigu tiskao, mislim, prošle godine u Sarajevu. Kad vidite tu knjigu jasno će vam biti zašto Židovi u Srbiji govore to što govore danas. A kad već govorimo o ovome da ja u zaključku kažem da vi u vašoj knjizi kao papiga ponavljate cifru od 700.000 žrtava, to sam ja već citirao....

BULAJIĆ: Nigdje, ja citiram druge uključujući i Krležinu enciklopediju koju je pisao uvaženi akademik.

PEČARIĆ: ...u razgovoru. Vi u vašoj knjizi citirate svaku šušu koja kaže da je 700.000 ljudi ubijeno u Jasenovcu, a ne navodite bitne podatke.

BULAJIĆ: Koga? Šta ne navodim?

PEČARIĆ: Činjenica da vi stalno citirate svakoga živoga koji je spomenuo 700 tisuća i nešto oko toga a ne navedete bitne podatke sa popisa ...

BULAJIĆ: Ne, ne. Ja sve cifre, sve cifre spominjem, ali sve cifre i Laha i...

3 "... ...nastavlja tvrditi da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, to jest broj koji je 70% veći od broja koji je Jugoslavija prezentirala Njemačkoj 1963."

PEČARIĆ: ... koje je Jugoslavija službeno dostavila Njemačkoj ili ono što je bilo na popisu 1946. godine, da te cifre ne spominjete, to mene opravdava da ja kažem ovo što sam rekao....

BULAJIĆ: ...sve ja pominjem, sve ja pominjem gospodine profesore, nema ni jedne cifre koju nisam pomenuo.

PEČARIĆ: ... Ja nisam rekao da vi tvrdite, nego da kao papiga ponavljate. Ponavljati znači također i druge citirati. Prema tome, vi uopće ne vidite što ja pišem. Stvarno je problem u ovom razgovoru što vi niste malo bolje pročitali ovu moju knjigu, a ni ono što ste pročitali niste razumjeli...

BULAJIĆ: Pa što mi ju niste poslali da je pročitam? Dobro bi bilo da ste me pozvali na promociju, a ne da diskutirate o Bulajiću u njegovom odsustvu. Je li to akademski postupak?

PEČARIĆ: ... Mene to začuđuje, ipak ste vi doktor pravnih znanosti. Ja jesam matematičar i jasno je da mi je logika, vjerojatno, malo bliža. Ali doktor međunarodnog prava bi se također morao malo razumjeti u logiku i morao bi shvatiti što sam ja rekao, a ne ono što on ovdje tvrdi...

BULAJIĆ: Pa čekajte gospodine, je li bio red da vi mene pozovete na tu raspravu s kojom se obračunavate s Bulajićem?

PEČARIĆ: ... Kada kažem da on ponavlja kao papiga tu brojku od 700.000 žrtava, to ne znači da on to tvrdi nego ponavlja tu brojku u svojoj knjizi. Ja govorim o njegovoj knjizi, ne govorim o Bulajiću...

BULAJIĆ: Ne samo tu brojku nego i sve druge brojke, sve druge brojke.

PEČARIĆ: ... U Uvodu moje knjiga je jasno rečeno da se govori o njegovoj knjizi. Ja sam već koliko puta rekao da on ponavlja svakog tko kaže neku brojku, kao papiga naravno, a ne spominje bitne podatke, prema tome ovaj razgovor je stvarno smiješan kad on to jednostavno ne razumije.

KARABEG: A mogu li ja sad malo vas, izvinjavam se, jel' mogu li ja sad vas prekinuti. Mogu li vas zamoliti da privedemo ovaj razgovor kraju.

BULAJIĆ: Ja sam spreman.

KARABEG: Samo trenutak. I da se vratimo ovoj osnovnoj temi. Pošto smo ipak počeli od toga, od ove sporne teme koliko je bilo žrtava u Jasenovcu. I pošto zaista postoje velike razlike između Beograda i Zagreba u tim procjenama, možemo li sad kazati kakav je vaš pogled i koliko vi smatrate da je bilo žrtava gospodine Bulajiću, i da vi kažete gospodine Pečariću kakvo je vaše mišljenje o tome. Evo izvolite gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Ovaj razgovor briše sve što je uvaženi profesor Pečarić rekao o brojki od 700.000 žrtava, jer ja sam citirao sve brojke, ne samo 700.000, već i 500.000, 430.000, 100.000. Sve sam ja tamo naveo. Ono na čemu Bulajić inzistira, i čime se na svoj način ponosi, to je navođenje žrtava imenom i prezimenom. Mi smo, kao što sam rekao u listopadu 1997. godine donijeli u New York knjige, liste mrtvih na kojima su bile 77.743 žrtve. Mi imamo djece žrtava Jasenovca – 19.544. To je stanje prije godinu dana. Vrlo brzo možemo doći do brojke veće od 100.000. Ništa drugo Milan Bulajić, niti Muzej žrtava genocida nije tvrdio. Pozitivno je to da je gospodin inženjer Žerjavić na New Yorkškoj konferenciji priznao 85.000 žrtava. Time su sve procjene povjesničara Tuđmana i uzoritog kardinala Kuharića

od 20.000, 30.000, 50.000 već sahranjene. Zato bih završio sa sljedećim. Ponovio bih moj prijedlog da je u interesu i srpskog i hrvatskog naroda da stvorimo jedan zajednički projekat, da zajedno radimo na utvrđivanju žrtava. Ja sam spreman sve naše istraživačke rezultate staviti na raspolaganje pod uvjetom da isto tako od direktora Hrvatskog državnog arhiva Kolanovića dobijemo ovaj popis od 15.752 imena, da ih prekontroliramo, da dobijemo njemačke dokumenate na osnovu kojih je gospodina Tuđman na Haaškoj konferenciji tvrdio da je ukupan broj žrtava 20.000, da dobijemo dokumente na osnovu čega je on tvrdio u "Bespućima povjesne zbiljnosti", kao tezu jasenovačkog mita, da je Jasenovac 1945. – 1948. bio jugoslovenski logor. Ja mislim i duboko vjerujem da je to u interesu i srpskog i hrvatskog naroda. Bez utvrđivanje istine o Jasenovcu ne može se razumjeti sadašnja tragedija. Ne srpskog naroda, nego svih jugoslovenskih naroda uključujući i srpski i hrvatski. Ako to nije prihvatljivo gospodi kao što su gospodin Pečarić i Žerjavić, ja sam predložio da formiramo međunarodnu komisiju stručnjaka kojoj ćemo sve ovo što mi pričamo uključujući i današnji dijalog staviti na raspolaganje pa neka objektivno procjene šta je istina, a što nije. To bi mogao biti dio Deklaracije Ujedinjenih naroda iz prosinca 1991. godine kada je donesena deklaracija "United Nations Fact Finding Mission", i te misije se formiraju u zemljama i na područjima koje nema jedinstvenu vlast i gdje nijesu svi izvori otvoreni istraživačima. Prema tome, evo ja ponavljam te prijedloge, kod mene nema "izma", nikad u svome životu nisam rekao da je hrvatski narod genocidni narod - nikad. Suprotstavljao sam se javno i pismeno svima onim koji su to tvrdili. Nikad nisam rekao da je Katolička crkva u Hrvata genocidna, ali sam uvijek govorio o zločinima svih...

PEČARIĆ: I Stepinca.

BULAJIĆ: ... bez obzira da li je Srbin, Hrvat, pravoslavac, musliman i tako dalje. Svako tko je radio zločin ili radi zločine treba izaći pred sud pravde, jer kao stručnjak za međunarodno pravo i historiju diplomacije ja samo podsjećam da su zločini genocida, ratni zločini, zločini protiv civilnog stanovništva - zločini koji nikada ne zastarijevaju. Prema tome, u interesu budućih generacija, koji će – nadam se - imati otvoreniju i argumentiraniju diskusiju nego što je ova danas sa gospodinom Pečarićem, ja apelujem na to i ja bi želio da to čujem.

KARABEG: Izvolite gospodine Pečariću.

PEČARIĆ: Naravno da sam i sam užasno razočaran ovakvom jednom diskusijom. Ja sam bio upozoravan da će se nešto slično i dogoditi, da će ova polemika otprilike teći na ovaj način, tj. da će doktor Bulajić iz riječi u riječi pobijati sam sebe. Vjerojatno će vidjeti na što ja ciljам kad bude slušao sam sebe što je govorio, ali s obzirom na to kako je čitao moju knjigu možda i neće razumjeti. Još jednom ću ponoviti da u knjizi gospodina Bulajića na stranici 161. stoji da je Jasenovac najbrutalniji i najmasovniji logor smrti. Iako doktor Bulajić nije sam iznio tvrdnju o 700.000 žrtava, ova njegova tvrdnja posredno govori da on smatra da je ta brojka mnogo veća. Naime, ako je to najveći logor onda je veći od Auschwitza, to znači da je mnogo, mnogo više od ..., bolje je sada i ne spominjati tu brojku. To je, ponavljam, stranica 161. Što se mene osobno tiče, ja smatram da bi itekako bilo

dobro za hrvatske povjesničare da im budu dostupni svi dokumenti o ubijenim na Sajmištu i Banjici. Da vide liste poimenično svih, koliko oni tvrde, 40.000 pobijenih na Sajmištu, pobijenih u Banjici, da se to sve vidi. Naravno jedan svjedok spominje da su u Jajincima morali spaliti, kada su ih Nijemci natjerali na to, 68.000 mrtvih. I nama bi bilo i te kako interesantno da vidimo te popise, da doista znamo da su te knjige objavljene u Beogradu, jer je istina da je doktor Milan Bulajić direktor Muzeja žrtava u Beogradu i da je prva zadaća direktora Muzeja žrtava u gradu Beogradu da napravi popise tih žrtava. Da vidimo koji su ljudi pokopani u Jajincima i drugim grobištima. Da vidimo popis beogradskih ulica u kojima su ubijani Židovi u plinskim vozilima koja su išla kroz Beograd i da se vidi što se radilo u Beogradu, u kojem nije bilo rata. Krici tih ljudi su se sigurno čuli po ulicama grada, a oni priređuju antimasonsku izložbu, izdaju razne publikacije koje izravno pozivaju na progon Židova. Nisam stigao pročitati kako je jedan od autora te antimasonske izložbe doktor Lazar Prokić, u knjizi "Jevreji u Srbiji", pozivao ljude u Srbiji na progon Židova. Inače, ne mogu govoriti ni o kakvim zajedničkim međunarodnim komisijama između Hrvatske i Srbije, dok se ne ustanove zločini koje su Srbi u ovom ratu napravili nad Hrvatima. Vi znate da mi još tražimo naše mrtve. Mi ovih dana u Vukovaru pokopavamo naše mrtve. A doktor Bulajić nam govori o Jasenovcu. Mislim, to je nešto strašno, užasno, kako netko to može ravno u oči jednom Hrvatu, u uši ako se već ne vidimo, govoriti o Jasenovcu dok mi još nismo pokopali naše mrtve iz Vukovara, dok mi još nismo dobili liste onih koji se vode nestalim u Hrvatskoj i tako dalje. To samo pokazuje o karakteru čovjeku s kojim sam danas razgovarao. Zato ću se vratiti na taj rat, da ne govorim o ovom ratu, jer se uzbudim dok govorim o mojim prijateljima, o mrtvima koji su stradali, koje sam vidio sam. Svojim očima sam vidio kako su ubijali i što su im radili. Vidio sam sve one silne zaklane i sva zvjerstva koja su napravljena nad ljudima iz Hrvatske. I to u Hrvatskoj - u njihovoj zemlji. Zaključit ću ovaj razgovor citirajući što je doktor Lazar Prokić govorio tijekom Drugog svjetskog rata, u spomenutoj knjižici "Jevreji u Srbiji". Na stranici 32. on kaže: Danas je dokazano da su sva dela sabotaže u našoj zemlji financirali Jevreji. Isto tako kod pohvatanih komunističkih bandi nađeno je i mnogo Jevreja. Kod pohapšenih zbog šverca - opet Jevreji!... Kod pohapšenih zbog širenja alarmantnih vijesti - opet Jevreji!... Znači Jevreji, Jevreji i Jevreji. Zato stvarajmo izrazito antijevrejsko raspoloženje, ukazujmo prstom na Jevreje i pratimo strogo njihov rad. Učinimo sve da za prvo vremene svi oni sa svojim potrebicama budu zbijeni na prinudnom radu negde - potpuno izdvojeni od nas, daleko čak i od naših očiju! Dok se ne nađe način da uopšte nestanu sa našeg tla. Tako je govorio doktor Lazar Prokić, a mi danas pričamo o Jasenovcu u vrijeme kad mi u Hrvatskoj nismo pokopali naše mrtve, kad mi još ne znamo gdje su naši nestali, da li su ubijeni, da li su negdje u logoru, da li su negdje živi u Srbiji, da li su možda i tamo negdje pokopani i gdje su pokopani. Zaista je užasno uopće o tome razgovarati.

KARABEG: Hvala. Ovim bih završio ovu emisiju. Hvala gospodine Pečariću na učešću u emisiji.

PEČARIĆ: Hvala.

KARABEG: Hvala gospodine Bulajiću.

BULAJIĆ: Bila je izložba o Jevrejima i u Zagrebu. Dobro, to je tema druga. Hvala vama Omere i sve najbolje.

KARABEG: Bio je to most u kojem su naši sagovornici bili Milan Bulajić, direktor Muzeja genocida u Beogradu i Josip Pečarić, profesor matematike na Sveučilištu u Zagrebu. Posrednik u razgovoru bio je Omer Karabeg.

*

U zaključku samo ponavljam: Goldstein kaže da je svoje laži, pardon izvješće o razgovoru u JUSP-u Jasenovac kao posebni savjetnik predsjednika Vlade RH za kulturu "prodao", pardon predao Predsjedniku Vlade i Ministru kulture.

S obzirom i na spomenutom priznanju o usklađenom djelovanju s Bulajićevim institutom ponovno se nameće pitanje: Hoće li smijeniti Posebnog savjetnika? Zašto bi? Pa Goldstein samo djeluje u duhu provođenja velikosrpskog Memoranduma SANU 2. , a valjda i vrapci znaju da Dobrica Ćosić kaže:

„Mi Srbi lažemo da bismo obmanuli sebe, da utješimo drugog; lažemo iz samilosti, da nas nije strah, da ohrabrimo, da sakrijemo svoju i tuđu bijedu... Laž je vid našeg patriotizma... Lažemo stvaralački, maštovito, inventivno.“

A zar to nije konstanta u djelovanju ove Vlade?

Akademik Josip Pečarić

Kamenjar.com, 24. 08. 2015.

Sučeljavanje je objavljeno u knjigama:

8. J. Pečarić, Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologijigenocida hrvatskih autora, Element, Zagreb, 2000.

9. J. Pečarić, Serbian myth about Jasenovac, Stih, Zagreb, 2001.

10. J. Pečarić, Oba su pala, Zagreb, 2016., str.392.

11. J. Pečarić, S. Razum, Razotkrivena Jasenovačka laž, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.

12. J. Pečarić, O sučeljavanju Bulajić vs. Pečarić, Portal dragovoljac.com, 2021.:

http://www.dragovoljac.com/images/minifp/suceljavanje_hazu.pdf

13. J. Pečarić, S. Razum, Jasenovac – A lie uncovered, Lulu.com, 2021. pp. 506.

Komentar: Tomislav Kaćunko

Prvi dio pročitao jutros uz kavu u "Poljičkoj republici", drugi dio, u Ivanić-Gradu uz Velebitsko pivo! 🤔

Što reći?

Akademike, rastavili ste ovog muljatora Bulajića na "proste faktore" 😊 ...👍

KAKO UMJESTO SEBI ZAMJERAMO HRVATSKIM VELIKANIMA: KRLEŽA

Drago mi je bilo vidjeti da među mojim facebook prijateljima ima toliko onih koji misle onako kako smo Ankica i ja zastupali u našoj knjizi o Strossmayeru a dano je i u mom tekstu:

KAKO UMJESTO SEBI ZAMJERAMO HRVATSKIM VELIKANIMA:
STROSSMAYER.

Slična priča je i o velikom hrvatskom književniku Miroslavu Krleži.

Na Wikipediji u njegovom životopisu daju tri razdoblja: Međuratno razdoblje, Drugi svjetski rat i Socijalistička Jugoslavija:

https://hr.wikipedia.org/wiki/Miroslav_Krle%C5%BEa

Puno tekstova je napisano o Krležin sukobu na književnoj ljevici iz vremena prije Drugog svjetskog rata. Pogledajte na primjer:

<https://krlezijana.lzmk.hr/clanak/sukob-na-ljevici>

Zapravo je to razdoblje obilježila njegova pošalica o tri ovna iz njegove polemike sa staljinističkom strujom u Komunističkoj partiji, protagonisti koje su u ono vrijeme osobito bili Ognjen Prica te tri „ovna“, kako ih je Krleža počastio, i to Rad(ovan) Zogović, Mil(ovan) Đilas i J(ovan) Popović.

U Vrijene NDH odbija odlazak u partizane jer mu je svejedno, kao što je Krleža govorio, hoće li ga „Dido (Eugen Dido Kvaternik) ili Đido (MilOVAN Đilas) ubiti“. Ali s obzirom da je odbio i odlazak u Italiju (Luigi Salvini, tadašnji kulturni ataše talijanskog veleposlanstva u Zagrebu mu je bio ponudio propusnicu za Italiju) vjerojatno je njemu bilo jasno da će u NDH biti najzaštićeniji.

Iz Wikipedije iz vremena poslije rata izdvajam cijeli tekst o tom razdoblju Krležinog života:

Neko vrijeme na ledu u doba poraća, reafirmirao ga je i reaktivirao prekid veza Jugoslavije i Kominforma, poslijeratne inačice Kominterne. U klimi kakve-takve liberalizacije pokreće 1950. Jugoslavenski leksikografski zavod, današnji Leksikografski zavod Miroslav Krleža, praktički jedinu "jugoslavensku" instituciju sa središtem u Hrvatskoj, te istupima i referatima djeluje kao poticatelj umjetničke slobode i oslobađanja od stega sočrealizma. 1961. je bio među utemeljiteljima časopisa Razreda za književnost HAZU Foruma. Godine 1967. potpisuje "Deklaraciju o nazivu i položaju hrvatskoga književnog jezika" (vidi Hrvatski jezik). Nakon potpisivanja Deklaracije morao je Krleža dati ostavku na položaj u Centralnom komitetu SKH, nakon jugokomunističke hajke na "nacionalizam" izražen, navodno, u tom dokumentu. Međutim, bez njegove bi podrške Deklaracija bila teško ostvariv projekt: Krleža je ipak bio osobni prijatelj Josipa Broza Tita, te je predstavljao rijetku osobu koja je mogla socijalno "preživjeti" kritiku moćnog Vladimira Bakarića izrečena sa saborske govornice protiv potpisnika Deklaracije; kritike koja je većinu potpisnika stajala socijalne degradacije, a bez Krležinog pokroviteljstva bi zacijelo potpisnici bili suočeni i s

kaznenim progonom. U doba Hrvatskoga proljeća simpatizirao je zahtjeve proljećara, no povukao se kad je postalo očito da je Tito odlučio slomiti hrvatski nacionalni pokret (jedina Krležina uspješna intervencija smanjivanje zatvorske kazne Tuđmanu). Do kraja života djeluje u Leksikografskom zavodu, a zadnje godine provodi narušenoga zdravlja i poluparaliziran. To je razdoblje Krležina života iscrpno prikazano u nekonvencionalnim višesveščanim monografijama njegova Eckermanna, Enesa Čengića.

Krleži zamjeraju da se drugačije ponašao prije i poslije rata. To bi se moglo opravdavati i godinama, ali uopće ne mislim da je to točno. Pa već njegova odluka da ostane u NDH jasno govori što on misli o svojim 'drugovima'.

Zamjerati mu zašto se nije na isti način suprotstavio 'drugovima' i poslije rata, zapravo je iskrivljavanje istine o zločinačkom režimu JB Tita. Naime oni koji tako govore zapravo tvrde kako taj režim nije bio zločinački i kako su u njemu mnogi stradavali na razne načine pa onda ni Krleži nebi prijetila opasnost o kojoj je on govorio u vrijeme NDH.

Uradio je ono što je bilo u hrvatskom nacionalnom interesu: iskoristio je to što je JB Titu imponirao veliki hrvatski književnik i umjesto marginalizacije ili ostvarena onog Đidovog radio za Hrvatsku.

U mom govoru na Izornoj skupštini u HAZU važan dio bio je završetak s Krležom.

Međutim o Krležinom govoru pisao sam kolegama u HAZU i ranije pa je taj tekst objavljen i u knjizi koja je bila svima dostupna prije Izborne skupštine:

J. Pečarić, Napadaju Tuđmana – Da umreš od smijeha / HAZU i Tuđmanova bista, dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/AndricHAZU.pdf>

KRLEŽA VS. HAZU (NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA 9.)

Svoje pismo kojim osporava akademika Franju Tuđmana kao znanstvenika a i samu Akademiju koja ga je izabrala kao znanstvenika kandidat za novog akademika završava riječima:

Izrazi uporabljeni u obrazloženju otvorenih pisama, prema tome, bez ikakve sumnje već doprinose mitizaciji Tuđmanove biografije, uključuju se u pogon željenog mitizacijskog retuširanja prošlosti.

Po svemu navedenom, u cjelini i u nekim važnim pojedinostima, inicijativa za imenovanje Hrvatskog instituta za povijest po Franji Tuđmanu pokazuje se kao, u svojoj biti, protuznanstveni čin.“

Pretpostavljam da je ovaj stav budućeg akademika bio presudan kod onih koji su ga predložili za akademika.

Jer koliko je veliki znanstvenik netko koji ima H-indeks NOLA a osporava prijedlog koji su potpisali:

Akademik Ivan Aralica

Akademik Nenad Cambi

Akademik Andrej Dujella

Akademik Dubravko Jelčić

Dr. sc. Mira Kolar

Akademik Ivica Kostović

Akademik August Kovačec

Akademik Vladimir Paar

Akademik Stanko Popović

Akademik Davorin Rudolf

Prof. dr. sc. Agneza Szabo

Prof. Em. dr. sc. Mirko Valentić

Kako ga ne izabрати kada među potpisnicima ima i znanstvenika koji su na listama najutjecajnijih 2% svjetskih znanstvenika Sveučilišta u Stanfordu (Dujella, Kostović i Popović)?

Kako ga ne izabрати kada je 'objasnio' takvima što je to znanost?

Kako ga ne izabрати kada je kao znanstvenik svjestan svoje veličine takvog znanstvenika uklonio bistu Utemeljitelju RH akademika Franje Tuđmana.

Naravno, da će HAZU prepoznati da takvog znanstvenika i neće napraviti istu pogrešku kao što je napravila kog mogli bi reći istovjetnog izbora prije 12 godina kada nije izabrao velikog hrvatskog 'istoričara' prof. dr. sc. Iva Goldsteina koji se kasnije proslavio svojim veličanstvenim otkrićem DROBILICE U JASENOIVCU pa ga danas po tom otkriću i nazivaju dr. sc. Ivo DRobilica – dakle s dva DR u imenu.

Da toliko je veliko to otkriće a HAZU ga nije izabrala.

Sada grješku sigurno neće propustiti!

A koliko je naš kandidat samozatajan (zato se i trudi da mu H-indeks bude NULA) opisuje nam dr. sc. Mato Artuković u svom odgovoru na upit Mladena Pavkovića, predsjednika Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91. (UHBDR91.):

Ja sam znao za Stankovo političko opredjeljenje, iako se on hoće prikazati kao apolitičan. Svađali smo se puno puta zbog njegovog postupka. On me optuživao da sam Tuđmanu postavio bistu zato što je on osnivač HDZ-a, što je političar i Predsjednik Hrvatske. Ja sam ga uvjeravao da sam Tuđmanu postavio bistu kao povjesničaru i mučeniku za znanstvenu istinu o povijesti hrvatskog naroda. A koji je grijeh da sam postavio bistu i njemu kao tvorcu Hrvatske Države, pitao sam ga Koliko je budući akademik Stanko Andrić u pravu pokazuje i to kako on zapravo raskrinkava Miroslava Krležu a i mene jer sam ja nazvao današnji službeni broju žrtava Jasenovca VELIKOSRPSKI BROJ ŽRTAVA JASENOVCA GOLDSTEINOVIH I DRAŽE MIHAILOVIĆA jer ta brojka Srbima i njihovim slugama u RH osnovna brojka u dokazivanju 'genocidnosti hrvatskog naroda' a ta tvrdnja je istovjetna onom kako Dobrica Ćosić opisuje svoju raspravu s Krležom u najnovijem broju „Hrvatskog tjednika“:

Krleža i Ćosić o Jasenocu

U knjizi Lovljenje vetra (2001) novinar Slavoljub Đukić donosi razgovor s Dobricom Ćosićem, vodećim srpskim književnikom u kojemu Ćosić opisuje svoj

susret u kući Oskara Daviča s Miroslavom Krležom 1964. i ujedno rastanak od njega, s kojim se više nikada nije susreo. Zanimljiva je to priča i danas u kontekstu još uvijek živih rasprava o bližoj i daljnjoj prošlosti, o hrvatsko-srpskim odnosima i o logoru Jasenovac. Ćosićeva priča, u kroatiziranoj verziji, ide ovako:

„Spor je nastao kada sam izrekao neke primjedbe na račun Tuđmanova Instituta za radnički pokret, koji se po raznim pitanjima radikalno razlikovao od shvaćanja beogradskih povjesničara. Na moje iznenađenje, Krleža je cijelom svojom baroknom retorikom stao u obranu Tuđmana, tvrdeći da je apsolutna glupost izjednačavati Vladka Mačeka i Dražu Mihailovića, domobrane i četnike. O četnicima je mislio najgore, kao o šovinističkoj rulji. A o domobranima kao o regularnoj pacifističkoj vojsci jedne države, istina nesretne ali nekakve države. Da su domobranci pucali na vas partizane, vas ne bi bilo, rekao je. A onda je, s meni zapanjujućom žestinom, spomenuo Jasenovac, tvrdeći da ga Srbi uporno koriste i zloupotrebljavaju u svom antihrvatstvu, dokazjući da je u Jasenovcu ubijeno 700 000 Srba, što je apsolutna laž i glupost. Rekao sam: Ako nije sedamsto, onda je svakako šesto, o čemu postoji dokumentacija iz njemačkih izvora, inozemnih svjedoka i promatrača. Kavih tvojih šesto tisuća, grmio je Krleža, govoriš bedastoće, to je vulgarna nacionalistička propaganda. Poslije toga obojica smo izgubili kontrolu. Dok je Krleža gubio kontrolu u svojoj kanonadi na moj srpski bezobrazluk, ja sam izazivački pitao: Je li ubijeno tristo? Je li ubijeno dvjesto? Pa dobro Krleža, je li ubijeno sto tisuća? Na to je Krleža skočio sa stolice, zakačio stol, zdjela sa juhom se zanjihala, a tast Oskara Daviča Hinko Lederer pribrano nam se obratio: Smirite se gospodo, juha je prima klasa. To je bio kraj mojega prijateljstva s Krležom“

Dodajmo tek. Tako dakle, juha se zanjihala. I to na stolu dvojice vodećih književnih korifeja onoga doba i one države. Njiše se juha još uvijek. Kako tada tako i danas. (jj)

„Hrvatski tjednik“, 21. 3. 2024.

Kada znamo da su 1965. akademici Miroslav Krleža i povjesničar Vaso Bogdanov predložili Tuđmana za dopisnog člana HAZU pa su se usprotivili vrhunski znanstvenici povjesničari Aleksandar Ranković i drugi (kao da su znali kako će njihov pristalica kada daje svoje znanstveno mišljenje naš kandidat Stanko Andrić) pa se Tuđman misleći na dobrobit instituta kome je bio (još dvije godine) na čelu sam povukao, jasno je da HAZU mora uvažiti tu prednost kandidata Andrića nad Krležom! (O samom izboru 1965. pisala ja Ankica Tuđman u knjizi „Moj život s Francekm“.)

A vidimo iz teksta kako je i Otac Otadžbine Dobrica Ćosić bio protiv Tuđmana kao i naš kandidat, jasno je da je kolegi Andriću i to izuzetna preporuka i da će ga sigurno HAZU izabrati za svog redovitog člana.

Znam da moja podrška njegovom izboru nije važna pogotovu što sam govorio u Vukovaru na obilježavanju stote obljetnice Tuđmanovog rođenja, a i autor sam članaka poput ovog koji dajem u Prilogu ili ovih objavljenih na portalu betcenzure.hr:

<https://bezcenzure.hr/vlad/akademik-petar-strcic-o-povjesnicaru-akademiku-franju-tudmanu-napadaju-tudmana-da-umres-od-smijeha-6/>
<https://bezcenzure.hr/vlad/jurcevic-za-saborskog-zastupnika-kada-nije-podoban-za-akademika-napadaju-tudmana-da-umres-od-smijeha-7/>
<https://bezcenzure.hr/vlad/podmetanja-bulajica-i-njegovih-ucenika-u-rh-akademiku-franju-tudmanu-napadaju-tudmana-da-umres-od-smijeha-8/>

Nisam bez grijeha ni kad je Krleža u pitanju. Ne mislim na činjenicu da je moja tvrdnja o VELIKOSRPSKOM BROJU ŽRTAVA JASENOVCA GOLDSTEINOVIH I DRAŽE MIHAILOVIĆA, a sada vidim da se to može pripisati Krleži.

Mislim na knjige:

M. Pavković, *Razgovori s Josipom Pečarićem*, Koprivnica, 2006.

M. Pavković, *Razgovori s Josipom Pečarićem, Drugo prošireno izdanje*, Koprivnica, 2021. str. 287.

i moj odgovor:

Što bi, da je živ, na sve ovo danas rekao jedan Miroslav Krleža?

Sjetimo se da Krleža ni 1941. nije otišao u partizane. Poslije se u njegovim djelima mogao iščitati njegov otklon i od komunizma i od jugoslavenstva. A 1991. godina i velikosrpska agresija bi ga sigurno izliječila do kraja od tih i sličnih zabluda. Dakle, da je danas živ sigurno ne bi bio sretan što je živ. Da je bio živ te 1991. godine, dakle u vrijeme kada se stvarala država, sigurno bi bio od velike pomoći Ocu hrvatske države akademiku Franji Tuđmanu!

Zapravo da je danas Krleža živ on bi shvatio da je bio u zabludi i sigurno prihvatio mišljenje tako izuzetnog znanstvenika i budućeg akademika s h-indeksom NULA. Sa ovim spoznajama mi ispadaju smiješna ta istraživanja Sveučilišta u Stanfordu. Na primjer i ja na tim listama:

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

A nema čovjeka koji je UKLONIO BISTU UTEMELJITELJA RH.

Strašno, zar ne?

A nije ni Matica Hrvatska bez grijeha. U knjizi Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, a o znanosti piše dr. sc. Zdravka Jelaska Marijan s Hrvatskog instituta za povijest. Tako na str. 413. piše:

Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor

Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.“

Kolegica kandidata za akademika ne spominje kolegu koji je UKLONIO TUĐMANOVU BISTU.

Pa on mora biti ispred svih!

MOLBA AKADEMIJI

PRVO: Kao potporu Akademiji što će stati na stranu tako velikog znanstvenika koji je UKLONIO BISTU AKADEMIKU TUĐMANU a protiv Krleže objavit ću sve ove tekstove kao knjigu pa molim da mi date materijale o tom izboru iz 1965 kada je zahvaljujući Aleksandru Rankoviću HAZU otklonila izbor Franje Tuđmana koje bih rado vidio u mojoj knjizi.

DRUGO: Molim Akademiju i tekst Krležinog govora koji je također razočarao Dobricu Ćosića:

Razočarao ga je Krležin govor u kome se, na proslavi Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (HAZU), razračunavao sa "ilirskim jugoslovenstvom". Nakon rasprave tokom koje je Krleža s prezirom govorio o "srpskoj grandomaniji" i umanjivao broj Srba ubijenih u Jasenovcu, potpuno je prekinuo odnose sa njim.
<https://www.dan.co.me/vijesti/feljton/otpadnistvo-dobrice-cosica-8-cosicevo-razocaranje-i-razlaz-sa-krlezom-5130102>

Unaprijed zahvaljujem.

Akademik Josip Pečarić

DAN.CO.ME

Otpadništvo Dobrice Ćosića 8:Ćosićevo razočaranje i razlaz sa Krležom

Feljton smo priredili prema knjizi dr Petra Ristanovića "Iluzija moći. Srpski kritički intelektualci i komu

**KAKO UMJESTO SEBI ZAMJERAMO HRVATSKIM
VELIKANIMA: TUĐMAN**

Već sama najava da je i Tuđman jedan od hrvatskih velikana koga optužujemo za naše nesposobnosti pokazala je koliko je to točno. Za sve što nam se dogodilo poslije njegove smrti kriv je on, a ne mi.

Zašto je to tako?

Pa jedan od bitnih razloga dao sam u tekstu *“Isprika gospođi Lili Benčik”* kroz onu priču o „malom crvenom u glavi“ koga imamo mi koji smo odrasli u Jugi ili kako ju je davno Tanja Torbarila definirala „najvećoj Velikoj Srbiji“.

To je australska priča o mom prvom susretu s velikim hrvatskim domoljubima u Melbourneu braćom Bošnjak i g. Verkićem sa suprugama, pa je prirodno da je možete naći u mojoj knjizi:

J. Pečarić, *Pronađena polovica duše / Deset godina s Australiskim Hrvatima*, Zagreb, 2002.

Jedan od dva predgovora toj knjizi napisao je jedan od braće Bošnjak Tomislav koji je doživio nešto slično jer je kao vrhunski diplomat danas veleposlanik u Egiptu obavio posao koji mnogima nije bio drag u Africi u nedavnoj aferi s kupovinom djece u Africi. Kažem slično jer svi znamo da diplomat radi ono što mu Vlada kaže, a u njegovom slučaju to je mnogima bilo mnogo gore od činjenice da je baš on bio onaj koji je iz Rusija oslobodio hrvatkog ratnika koji se borio u Ukrajini. A svi smo ponosni na Jean-Michela Nicoliera koji je dao svoj život braneći Hrvatsku od iste takve fašističke agresije. Dakle očito je koliko je sposoban kada baš on rješava najdelikatnije takve probleme, ali nama je mnogo važnije ono što nam nametnu mediji nego spašavanje života jednog sjajnog Hrvata.

U knjizi možete naći i kako sam o istome govorio i na drugačiji način:

„Tako gosp. Zdenko Maričić iz Geelonga piše u *Vjesniku* od 22. veljače 1994. god.: 'Poznati hrvatski matematičar, naš Bokelj, Josip Pečarić, reče nam prije dvije godine da se u učvršćenju države Hrvatske i ostvarenju demokracije valja budno paziti "ideojugoslavenčiča" koji se, pritajen, još uvijek nada, a kod nekih jugonostalgičnih Hrvata, strpljivo je skriven negdje u malom mozgu".

Bila su to teška vremena, ali tih deset Tuđmanovih godina su najljepše godine u mom životu. To vrijedi za mnoge Hrvate a vidjelo se kada uspjehe Vatrenih uspoređuju s tim godinama – godinama kada je 'ponos' bio isto što i 'Hrvat', Naravno ne mislim na oke 'koji za sebe kažu da su Hrvati'. O njima i pišem u ovom tekstu. Naravno najviše odjeka među našim ljudima imali su nastupi na tamošnjim hrvatskim radijima.

Po Tomislavu Bošnjaku bio sam 'polu-klokan', a draga mi je i priča:

„Kako sam 1992.-1993. bio devet mjeseci u Melbourneu, mogu reći da i pripadam toj našoj zajednici. I doista, kada sam prošle godine bio tamo, generalni konzul u tom gradu me pozdravio kroz šalu. Rekao je da je ljubomoran na mene jer sam ja svake godine, od kada je on tamo, išao u Hrvatsku.“

Priču o 'malom crvenom u našim glavama' u knjizi možete naći i na način kako sam objašnjavao našim ljudima zašto se moraju vratiti u RH plašeći ih da će nam

se dogoditi ovo što danas imamo, a zašto nam je kriv Tuđman a ne mi sami. U knjizi sam nastupe na tamošnjim radijima dao po sjećanju:

“Sindrom zoološkog vrta” (Melbourne, Adelaide, Sydney).

'Ne zaboravimo da je u skoro svim bivšim komunističkim zemljama sada na djelu povratak komunista na vlast. To je ono što ja nazivam “sindromom zoološkog vrta”. Naime, životinja koja je predugo bila u kavezu, puštena iz njega, nije sposobna sebi sama pribaviti hranu. I zato se želi vratiti u kavez. Jer, tamo je hrana redovita. Istina, sve je manje ima i sve je gora. Ali ima je! Upravo se to dogodilo u Mađarskoj i Poljskoj. A glasovanje u Zagrebu pokazuje da se može desiti i kod nas. (O tome je predsjednik Tuđman i govorio na proširenom sastanku Vijeća obrane i nacionalne sigurnosti, baš u vrijeme mog boravka u Australiji. Priča o sindromu zoološkog vrta svjeda se našim ljudima, a u Melbourne se ravnatelj hrvatskog radija 3ZZZ, Sergio Marušić uključio u razgovor govoreći o jednom drugom sindromu zoološkog vrta. Naime, govorio je o našim ljudima koji su se cijeli život borili za nezavisnu Hrvatsku, a danas kada je imamo više ne znaju prepoznati nacionalni interes i za ne vjerovati je koliko i kako danas govore protiv hrvatske državne politike.)'

Svoje tvrdnje da je vrhunac nas u RH to što smo stvorili državu, ali da za teži dio borbe – očuvati je – trebamo njihov povratak opisao sam u knjizi, tj. te moje poruke i na tamošnjim hrvatskim radijima, ovako:

„U borbi za sutrašnju Hrvatsku Vaš udio kroz Vaš povratak je od izuzetne važnosti. Povratkom Vas, dakle ljudi neopterećenih “sindromom zoološkog vrta”, i vašeg kapitala, sudbina Hrvatske bit će zauvijek riješena. Imat ćemo hrvatsku Hrvatsku. Hrvatsku u kojoj će hrvatski interes uvijek biti najveća svetinja. U ratu su mnogi naši ljudi dali ili bili spremni dati svoj život za Hrvatsku. To su bili uglavnom ljudi iz domovine. U borbi za sutrašnju Hrvatsku Vi morate na sličan način riskirati mnogo više nego do sada. Dobit ćemo i tu bitku, a onda će te upravo vi biti i najveći dobitnici. Zato ću vam i ja reći: VRACAJTE SE!“

Da nisam samo ja tako mislio pokazuje i priča o još jednom načinu na koji sam upozoravao australske Hrvate što će nam se dogoditi. To je priča koju sam nazvao RAT JE GOTOV. Priča o mojim reagiranjima na takve izjave. Ove godine je HRVATSKI biskup dr. Vlado Košić u svojoj propovijedi u Krašiću ispričao isto za kardinala Kuharića. Ta priča je i dana u mojim knjigama:

J. Pečarić, Jubileji Biskupa Košića, Zagreb, 2024., str. 224.

.J. Pečarić, Kardinal Franjo Kuharić. Dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/kuharic.pdf>

Kako je ova druga knjiga dana na portalu dragovoljac.com evo samo o tom poglavlju iz Kazala:

'RAT JE GOTOV'211

HOMILIJA BISKUPA KOŠIĆA	212
'RAT JE GOTOV'	216
ZA HRVATSKU HRVATSKU, ZAGREB, 2001.	218
RAZGOVOR: DR. PEČARIĆ UOČI NJEGOVOG DOLASKA U SYDNEY	
ODGOVARA NA PITANJA	218
PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET GODINA	
S AUSTRALSKIM HRVATIMA, ZAGREB, 2002.	223
O (NE)JEDINSTVU HRVATA U AUSTRALIJI	223
DESETA GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA	227
PRILOG: CARLA DEL PONTE - UČENICA DR. MILANA BULAJIĆA	234
RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.	240
„JUČER GLEDAM SLIKU NARODA, BACA CVIJEĆE PO HEROJIMA ...”	240
MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.	257
KREŠIMIR MACAN I BISKUP KOŠIĆ ILIKREŠIMIR MACAN I	
„ČETVORORED“	257

Da će nam se dogoditi ovo što danas imamo i zašto sam govorio da nam povratak naših ljudi garantira uspješniju borbu u očuvanju hrvatske Hrvatske pokazao je i odnos prema kojoj knjizi kojom sam odgovorio na Bulajićevu knjigu „Tuđmanov Jasenovački mit“. A RH se, možemo slobodno reći, o njoj uopće nije govorilo, dok su Australski Hrvati bili oduševljeni mojim sučeljavanjem s dr. Bulajićem i organizirali tzv. AKCIJU STOLJEĆA koja je dovela do prijevoda mojih knjiga iz 1998. i 2000. na engleski:

J. Pečarić, Serbian myth about Jasenovac, Stih, Zagreb, 2001.

Tuđman je išao u zatvor boreći se za istinu o Jasenovcu, a 'njegova' stranka podržava laži o tom radnom logoru. Daleko su od jednog Krležje, zar ne?

Ovaj tekst ću završiti s mojim govorom dan nakon smrti HRVATSKOG predsjednika. Tekst je u neznatno skraćenom obliku tiskan u "Vjesniku" od 15. studenoga 1999., a dan je i u sklopu teksta: Komemoracija za predsjednika Tuđmana u Adelaideu *Umro je vođa, ali je ostao svjetionik i slobodna Hrvatska*, "Hrvatski vjesnik", 24. prosinca 1999. Govor je pročitao i na hrvatskom programu radija 3ZZZ u Melbourneu.:

GOVOR DR. PEČARIĆA NA KOMEMORACIJI U ADELAIDEU

Jučer nas je sve zatekla tužna vijest: umro je Predsjednik Republike Hrvatske dr. Franjo Tuđman. Umro je utemeljitelj i prvi predsjednik voljene nam Hrvatske. Umro je utemeljitelj samostalne i samobitne Republike Hrvatske, sanjane vijekovima, umro je ostvarivši sva svoja obećanja o suverenitetu hrvatskog naroda. Umro je predsjednik svih Hrvata. I onih u Hrvatskoj. I onih u Bosni i Hercegovini. I onih u Boki kotorskoj, Srijemu, Bačkoj, Banatu, Kosovu, Austriji, Mađarskoj. I onih diljem cijeloga svijeta, pa i nas u Australiji. Umro je čovjek koji

je obilježio ovu epohu. Umro je čovjek koji je stvarao najljepše stranice hrvatske povijesti.

I doista, sjetimo se što je sve hrvatski narod predvođen dr. Franjom Tuđmanom prošao samo u ovih zadnjih deset godina. Deset teških godina, ali najslavnijih u hrvatskoj povijesti! Danas je sve više i više očito kako svjetske velesile nisu željele neovisnost Hrvatske. Zato su dopustile agresiju na Hrvatsku. I ne samo dopustile već i aktivno pomagale. Embargo na uvoz oružja u situaciji kada je Hrvatsku napala armija za koju se smatralo da je među 3-4 najjače u Europi, kada su Hrvatsku napale mnogobrojne četničke horde, predstavljalo je oduzimanje Hrvatskoj i hrvatskom narodu prava na samoobranu. U takvim uvjetima doista je trebalo i hrabrosti hrvatskih ljudi, ali i izuzetne pameti onih koji su ga predvodili, da bi se postigao cilj - neovisna hrvatska država. Predvođeni dr. Tuđmanom to smo i ostvarili. Ostvarili smo nešto što jest ravno čudu - Hrvatsko čudo.

Danas je sve očitije kako su oni koji vladaju svijetom željeli i žele riješiti probleme Bosne i Hercegovine na račun hrvatskog naroda. I takvim pokušajima predsjednik Tuđman se suprostavljao i uspješno ih onemogućavao.

Sjetimo se također plana Z4 kojim su svjetske sile željele onemogućiti samu mogućnost postojanja neovisne Hrvatske. Sjajne oružane akcije *Bljesak* i *Oluja* uvelike su onemogućile ostvarivanje takvog plana. U samo tridesetak sati Tuđmanova Hrvatska je učinila ono što četiri pune godine nisu htjeli, nisu znali, ili nisu smjeli učiniti ni UN, ni Europska unija, ni najmoćniji vojni savez u povijesti čovječanstva - NATO! Ne čudi onda zašto su željeli kriminalizirati ove veličanstvene akcije. Ne čudi zašto se u Haagu sudi uglavnom istinskim pobjednicima u ratu - Hrvatima.

Do današnjeg dana traju pritisci na Republiku Hrvatsku i neskriveno žele vratiti je na Balkan. Takve inicijative se smjenjuju jedna za drugom, a glavni "krivac", što do sada nisu urodile plodom, bio je upravo naš Predsjednik.

Hrvatska i njen predsjednik postali su svjetionici malobrojnim narodima u njihovoj borbi za slobodu. Svojim stvaralačkim opusom i u praksi kroz stvaranje neovisne Hrvatske, unatoč protivljenju najmoćnijih država svijeta, Predsjednik Tuđman je ukazao da postoji budućnost i malobrojnim narodima. Takovo djelovanje predsjednika Tuđmana izravno je u suprotnosti s današnjim pokušajima stvaranja novog svijeta u kojemu je bitan jedino pojedinac. Svijet, u kojem nema mjesta ni za obitelj, ni za malobrojne narode. Jer oni najmoćniji su sebi i svojim narodima već osigurali vladajuće pozicije u današnjem svijetu. Svi oni koji žele boljitak svojih naroda izravno ih ugrožavaju. Zato su predsjednik Tuđman i

Hrvatska stalno na udaru medija koji su u rukama najmoćnijih, i preko kojih svjetski moćnici osiguravaju svoje interese.

I katoličkoj crkvi jest važan pojedinac. Ali ona poštuje prirodne zakone po kojima je pojedincu važna i njegova obitelj i njegov narod. Zato je najveći moralni autoritet današnjice, Sveti Otac Ivan Pavao II., izuzetno cijenio našeg predsjednika. Itekako je svjestan njegove uloge u obrani malobrojnih naroda i njihove težnje za opstankom i slobodom. Obrani jedne - ljudima prirodnije - vizije svijeta. Zato je Papa prošle godine u Mariji Bistrici, kada je proglasio kardinala Alojzija Stepinca blaženim, i pozvao - mimo protokola - predsjednika Tuđmana da mu tu na oltaru čestita ovo proglašenje. Time je Sveti Otac rame uz rame blaženom Stepincu postavio i dr. Tuđmana. A da on to nije učinio slučajno pokazao je već sutradan, kada je u Splitu čestitao imendan dr. Tuđmanu, prije nego kardinalu Kuhariću i biskupu Komarici. Zato su, zbog ovog poteza Svetog Oca, uslijedili napadi i na Predsjednika i na Katoličku crkvu. Napadi onih koji baš i nisu sretni što postoji neovisna Hrvatska. Oni su time pokazali da su prepoznali poruku Svetog Oca, za razliku od mnogih u Hrvatskoj koji ne samo da tako nešto nisu prepoznali nego su vjerovali u "crne priče", priče kojima i jest bio cilj slabljene Hrvatske države.

Dr. Tuđman je znao da su pritisci na našu državu ponovo kulminirali u želji velikih sila da se smijeni "neposlušna" hrvatska vlast. Znao je da u svojoj borbi za voljenu mu Hrvatsku ima veliku potporu u Svetom Ocu. Zato je umjesto na hitnu operaciju otišao u Rim u posjet Svetom Ocu. Vrativši se iz Rima, umjesto na operacioni stol otišao je položiti vijenac svima, kako je napisao, koji su živjeli, stvarali, patili, umirali i ginuli da bi hrvatski narod mogao preživjeti i na kraju ostvariti svoju slobodnu i nezavisnu državu. Precijenio je svoje snage jer je vjerovao da je njegova ljubav prema Hrvatskoj jača od svega. Nije bila. Umjesto da odloži svoj posjet i osigura bar u naredne dvije godine koliko-toliko mirniju poziciju za Hrvatsku - napustio nas je. A možda će upravo to očito samožrtvovanje za Hrvatsku učiniti da će njegova ljubav za Hrvatsku pobijediti i samu smrt. Jer nastavak ostvarivanja Tuđmanove vizije, Tuđmanove Hrvatske, značit će da je njegova ljubav za Hrvatsku pobijedila i samu smrt.

Danas smo suočeni s izuzetnom situacijom. Jednostavno smo naučili da imamo predsjednika koji će uvijek naći najbolje rješenje za sve probleme s kojima se suočava Hrvatska. Sada više njega nema. Morat ćemo te probleme rješavati sami. Hoćemo li uspjeti ophrvati se svjetskim moćnicima koji u Hrvatskoj žele sprovesti svoje interese, a na uštrb hrvatskih? On je to uspijevaao. Hoćemo li mi bez njega? Da, doista, pred hrvatski narod, pred svakim od nas ponaosob, to je velika, ali i izazovna zadaća. Ako nam je svjetionik, misao vodilja predsjednik Tuđman, imamo šanse i uspjeti u tome. Bez tog svjetionika, bit ćemo osuđeni na

ono što smo već imali - služenje drugima. A narod koji ne uči iz svoje povijesti - drugo i ne zaslužuje. Uvjeren sam da će moj hrvatski narod znati to ostvariti i na taj način odužiti se dr. Franji Tuđmanu, utemeljitelju i prvom predsjedniku Republike Hrvatske.

Duboko sam uvjeren da će povijest pokazati da je dr. Franjo Tuđman najveći sin kojega je ikada rodila hrvatska mati. Ali i ne samo to. Danas mnogi dr. Franju Tuđmana uspoređuju po mnogo čemu s tvorcem Njemačke - Bismarckom. To i ne iznenađuje, doista je dr. Tuđman vjerojatno najveći političar i državnik s kraja dvadesetog stoljeća. Napadi onih kojima je onemogućio ostvarenje njihove antihrvatske politike to najbolje pokazuju.

Hvala Ti, naš voljeni Predsjedniče. Ipak, zašto si nas tako prerano napustio? Možda i nisi. Možda si nas samo natjerao da moramo mnogo više misliti o tvome velikom djelu. Možda si nas samo natjerao da mnogo više budemo s Tobom - nastavljajući Tvoje veliko djelo.

Neka je laka slobodna hrvatska zemlja dr. Franji Tuđmanu, predsjedniku Republike Hrvatske. Neka mu je vječna čast, slava i vječna hvala. Počivao u miru Božjem! BOŽE ČUVAJ HRVATSKU!

"Spremnost, Hrvatski tjednik", 21. prosinca 1999.

Da, u onom 'Možda si nas samo natjerao da mnogo više budemo s Tobom - nastavljajući Tvoje veliko djelo' su zapravo sadržani svi moji strahovi o kojima sam tijekom mojih boravaka u Australiji govorio australskim Hrvatima. Kako smo nastavili njegovo djelo vidimo i sami.

Nikad nisam upoznao HRVATSKOG predsjednika (glupava mi je tvrdnja da je on PRVI hrvatski predsjednik, jer ne znam tko je DRUGI), ali se ponosim da me čak doživljavaju kao njegovog suradnika:

ISTAKNUTI TUĐMANOVI SURADNICI: 'HDZ SE DAVNO ODREKAO PRVOG PREDSJEDNIKA'

<https://www.dnevno.hr/izbori-2024/istaknuti-tudmanovi-suradnici-hdz-se-davno-odrekao-prvog-predsjednika-2402048/>

Josip Pečarić

DNEVNO.HR

**Istaknuti Tuđmanovi suradnici: 'HDZ se davno odrekao prvog
predsjednika' - Dnevno.hr**

Hrvatski do

KAKO UMJESTO SEBI ZAMJERAMO HRVATSKIM VELIKANIMA: ANKIČINA PRIČA

Moja Ankica bi moje tekstove pročitala prije nego bih ih slao. Da je među nama sigurno bih u jučerašnjem tekstu KAKO UMJESTO SEBI ZAMJERAMO HRVATSKIM VELIKANIMA: TUĐMAN u kojem sam pisao o našim devedesetim godinama prošlog stoljeća i boravcima u Australiji predložila da iz knjige o Australskim Hrvatima stavim i njenu priču a koju je tada objavio *Spremnost* iz Melbournea:

Sjedeći u autobusu Ankica je čula zgodne komentare. Malo podalje sjedili su dva Srbina i uspjela je čuti komentare jednog od njih. Evo ih s mojim opaskama.

Objavljena su tri komentara, a o Hrvatskoj je samo jedan pa dajem samo taj:

"Hrvatsku smo dobro porušili na početku. Ali Hrvati su se uspjeli izvući. Za nekoliko godina će sve to obnoviti i živjeti odlično. Ali ako dođu komunisti opet na vlast, onda će se vratiti u Jugoslaviju, pa ćemo mi raditi po starom."

Treba li ovo komentirati? Pametniji Srbin od mnogih u Hrvatskoj.

Tuđman je umro i kao što vidimo sve je po starom. Čak i formalno: Pupi je i u vlasti i u oporbi. Formalno je i DP u vlasti, ali kad budu tražili malo više od mrvica, tj. ono što Pupi ne odobri odlučuje 'velika koalicija lijevih stranaka: HDZ, SDP i Možemo'.

Je li Srbin u Adelaideu unaprijed znao da će Thompson u pjesmi *Kletva kralja Zvonimira* pjevati:

*Jučer gledam sliku naroda
baca cvijeće po herojima
a već sutra pobjednike sude
prodaše ih za Judine škuđe*

A što su radile sve vlasti u RH od Tuđmanove smrti do danas? I tko ih je birao? Jesu li one osim takvog odnosa prema braniteljima 'ratovale' s Tuđmanom boreći se da opstanu laži o Jasenovcu, a Tuđman je zbog istine bio i u zatvoru.

Jesu li glavnog zagovaratelja laži o Jasenovcu predlagali u HAZU prije 12 godina, a drugog koji je u to vrijeme uklonio Tuđmanovu bistu iz HIP-a Slavonski brod, koji je još objavljiavao glupave napade na HRVATSKOG predsjednika, pa su ga predlagali i ove godine?

Naš sjajni kolumnist i književnik dr. sc. Damir Pešorda je komentirao neizbor ovog drugog u tekstu NENAŠI OD GLAVE DO PETE („Hrvatski tjednik“, 6- 6-2024.):

„Žestoki Andrićevi zagovornici u Jutarnjem i drugim medijima osuli su drvlje i kamenje po Pečariću, kojega drže najodgovornijim zato što Andrić nije dobio dostatan broj glasova akademika da postane član Akademije, ističući da je gore navedena Andrićeva averzija prema Tuđmanu bila jedini razlog zašto Andrić nije primljen.

Međutim, propuštaju navesti ključni Pečarićev argument kada su akademski kriteriji u pitanju – Andrićev znanstveni opus jednostavno je preskroman, dostatan možda za profesorsko mjesto na kakvom provincijskom sveučilištu, no ne i za članstvo u Akademiji! Opet, kada su i Mašu Kolanović primili u Razred za književnost HAZU-a iako ni jezik hrvatski ne priznaje, mogli su i Andrića. Ipak je on, kako veli Jurica Pavičić, nekakav katolik, umjereni konzervativac. Ono domobran, s jednom nogom u partizanima. Pavičić se, za razliku od Kekina, razumije u nijanse. Da rezimiramo, HAZU nam nije bogzna što, ali još nije pao u ruke kekinovaca, pa Andrić, Đikić i Ivo Goldstein Drobilica za sada (podcrtao JP) ostaju vani.“

Zašto sam podcrtao ovo 'za sada'?

Pogledajte prijateljsku sugestiju jednog kolege iz Akademije:

Sada se trebaš zapravo pritajiti jer sam gotovo siguran da će promijeniti pravilnik o radu Skupštine s obrazloženjem da se ne dozvoljavaju politički motivirane primjedbe na izbor članova koji su prošli Razred (dat će neku alternativu, kao npr. da možeš dobiti na uvid kandidaturu i dostaviti Razredu eventualne primjedbe. Znači ja sam siguran da ako se ne pritajiš nećeš više formalno uspijevati na Skupštini ako takvih slučajeva bude ubuduće.

Meni je zabavno to oko pravilnika.

Kao što znate akademik Ivica Kostović je u Zagrebu na predstavljanju moje knjige (J. Pečarić, HAZU i Tuđmanova bista / Napadaju Tuđmana – Da umreš od smijeha, 2., Zagreb, 2024., str. 389.) tvrdio da su dva uspješna suprotstavljanja cijelom razredu koji predlažu po njima najbolje kandidate iz područjatog razreda ravno čudu.

To i Pešordin zaključak pokazuje da nije nelogičan prijateljska sugestija kolege iz Akademije.

Da je u pitanju prethodna uprava ne bih dvojio da će se tko nešto i dogoditi, ali sumnjam kada je u pitanju današnja uprava.

Prije svega meni je smiješno politikom nazvati napade na Utemeljitelja države. To je sve drugo samo ne politika. Ako bi to doista bilo tako onda bi se ipak pokazalo točnim da je HAZU zapravo SAZU iz mog govora u Akademiji.

Još je gore po Akademiju da bi tako dovela u dvojbu samu sebe i činjenica da uma u svom nazivu riječ ZNANOST.

Pa zar je moguće da dr. Pešorda upozorava a Akademija to ne vidi kako su *'ključni Pečarićev argument kada su akademski kriteriji u pitanju – Andrićev znanstveni*

opus jednostavno je preskroman, dostatan možda za profesorsko mjesto na kakvom provincijskom sveučilištu, no ne i za članstvo u Akademiji!

Podsjetit ću i na riječi s predstavljanja moje knjige „Akademik Kuzma Kovačić“: „*Za akademika Pečarića akademik Neidhardt je kazao da je matematičar svjetskog glasa, jedan je od vodećih svjetskih stručnjaka u području teorije nejednakosti s više od 1000 znanstvenih radova iz područja matematike, u široj javnosti naročito poznat po svom publicističkom radu u sklopu kojeg je objavio više od 135 knjiga posvećenih uglavnom temama vezanima uz stvaranje i izgradnju hrvatske države.*

„*Rijedak je primjer da jedan akademik piše knjigu o drugom akademiku, pogotovo znanstvenik o umjetniku. Prvi predsjednik naše Akademije Franjo Rački na otvorenju Akademijine palače 1884. rekao je da se u ovom hramu rukuju znanost i umjetnost. I doista, u Hrvatskoj akademiji na djelu je sretna sinergija znanstvenika i umjetnika koja obogaćuje naš stvaralački duh i potiče našu kreativnost.*

Upravo zahvaljujući toj sinergiji i komplementarnosti znanosti i umjetnosti Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti opravdava svoje ime i profilirala se kao institucija od najvišeg ugleda i povjerenja, koja radom svojih članova te znanstvenih i umjetničkih jedinica obogaćuje intelektualni i duhovni život Hrvatske, ali i Europe i svijeta. Da parafraziram Franju Račkog, ovom knjigom se znanstvenik Pečarić rukuje s umjetnikom Kuzmom Kovačićem“, rekao je akademik Neidhardt

<https://www.culturenet.hr/hr/akademik-kuzma-kovacic-knjiga-akademika-josipa-pecarica/187421>

<https://bezcenzure.hr/toptema/predstavljanje-knjige-akademik-kuzma-kovacic/>
<https://narod.hr/kultura/kipar-kuzma-kovacic-zalosti-me-sto-je-oltar-domovine-izgubio-funkciju-i-sto-moje-kovanice-kuna-odlaze-u-povijest>

Zapravo sama ideja takvog pravilnika podsjeća me na moj dolazak u Zagreb. Postojao je pravilnik po kome su se sredstva za znanost davala kao nagrade za objavljene znanstvene radove. Kada su vidjeli da ja objavljujem najviše radova, odlučili su mijenjati pravilnik. Po novom pravilniku bi se to odnosilo samo na radove iz tekstilne struke.

I tada se radilo o nekakvom 'Pečarićevom pravilniku', zar ne?

Meni je bilo degutantno jer su znali da je dolaskom u Zagreb moja Ankica ostala bez posla. Jednom članu Savjeta koji nije bio iz tekstilne struke prigovorio sam zbog takvog pravilnika koji je bio očito uperen protiv mene jer sam se eto drznuo uzimati novce koji su sebi namijenili profesori iz tekstila. On mi je odgovorio:

„*Tebi je Bog dao talent, pa neka Ti Bog i plati;*“

Sjajno, zar ne 😊.

Pravilnik nije donesen jer su na Sveučilištu odlučili da se novci za znanost dijeli svim znanstvenicima, tj. jest uvedene su tzv. glavarine.

Ni tada na mom fakultetu nije prošao 'Pečarićev pravilnik', pa doista ne vjerujem da će ova uprava donijeti pravilnik koji bi meni doista bio drag jer bi bilo tako očito da se taj pravilnik može nazvati:
„Kako zaustaviti akademika Pečarića“!

Zar to ne bi bio 'šlag ma torti' na čudima o kojima je govorio akademik Kostović:

Josip Pečarić

NAROD.HR

Kipar Kuzma Kovačić: Žalosti me što je Oltar Domovine izgubio funkciju i što moje kovanice kuna odlaze u povijest – narod.hr

PISMO CRNOGORSKIH INTELEKTUALACA KOJIM SE PODRŽAVA FAŠISTIČKA AGRESIJA NA HRVATSKU

Osamdeset i osam crnogorskih intelektualaca i građanskih aktivista uputilo je danas otvoreno pismo Republici Hrvatskoj u povodu usvajanja Rezolucije o Jasenovcu u crnogorskom parlamentu koje dajem Prilogu. U pismu među ostalim navode da su „duboko zgroženi i razočarani“ usvajanjem te rezolucije te da „oni koji su predložili Rezoluciju i za nju glasovali nisu glas Crne Gore već centara moći iz Srbije i Rusije“.

Međutim u tekstu pokazuju potpuno slaganje s osnovnom srpskom laži – laži o Jasenovcu:

„U Drugom svjetskom ratu Jasenovac jest bio užasan logor smrti koji nikada ne smijemo zaboraviti. Nevini ljudi, među kojima su bili Srbi, Hrvati, Romi, Židovi i drugi, ubijeni su u tom logoru. Danas je važno da se sjećamo žrtava i da se borimo protiv svih oblika netolerancije, mržnje i diskriminacije, što Hrvatska u kontinuitetu i radi obilježavanjem godišnjice proboja posljednjih zatočenika iz logora Jasenovac.“

Svjesno ili nesvjesno potpisnici tim dijelom svog teksta pomažu politici „srpskog sveta“ mada tvrde da su protiv nje.

Već prvi komentar pokazuje da će mnogi u RH tako i doživjeti njihovo pismo:

„Ova Rezolucija meni pruža samo jasan dokaz da Srbija, posebice velikosrbijanska politika sa svim svojim satelitima (i u Hrvatskoj ih ima u svim porama društva), nikada neće prestati iskorištavati Jasenovac kao bič kojim će Hrvatsku bičevati do iznemoglosti.“

U RH je objavljeno na stotine dokaza kako se radi o velikoj laži, a oni takvoj Hrvatskoj 'objašnjavaju' kako je laž zapravo istina. Da, laž je Srbima najviše pomogla u povijesti, zar ne?

Oni koje oni podržavaju su oni koje opisujem riječima koje kruže internetom:

VIJESTI

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ: “Srbi Hrvate dijele na ustaše i srpske sluge, a ja ne volim biti sluga!” 🙌

Prije tri dana sam napisao na facebooku:

NOVA HRVATSKA HRABROST SE NEKADA ZVALA KUKAVIČLUK
SNISHODLJIVOST PREMA ONIMA ZA KOJE TI GAZDE KAZU DA IH
MORAŠ SLUŠATI, A HRABROST PREMA NJIHOVIM SLUGAMA

Prenio sam dva teksta:

POZNAJU LI HRVATSKA 'SNISHODLJIVOST' I SRBIJANSKO
LICEMJERJE IKAKVIH GRANICA?

<https://hrvatskonebo.org/.../poznaju-li-hrvatska.../>

i

CRNOGORSKI MEDIJI: 'HRVATSKI VATERPOLISTI NEĆE IGRATI U
KOTORU DOK BAZEN NOSI IME ZLOGLASNOG ČUVARA LOGORA
MORINJ.' SPOMINJU I GOSTOVANJE POBORNIKA AGRESIJE NA
JEDNOJ FESTI U DUBROVNIKU

<https://dubrovacki.slobodnadalmacija.hr/.../crnogorski...>

A 88 crnogorskih intelektualaca smatra da će im ovi ovi snishodljivi pomoći. Oni i jesu pomogli jer izdašno financiraju SPC koja je odigrala presudnu ulogu u velikosrpskom osvajanju Crne Gore. Znaju li potpisnici da je dobar dio tih sredstava vjerojatno korišten i za dovođenje na vlast prosrpskih/proruskih snaga u njihovoj domovini?

Sada kada vidim da i intelektualci iz Crne Gore koji se – bar tako kažu – bore za opstanak i svog naroda i svoje države od takvih očekuju pomoć pitam se žele li oni to doista.

Znamo da je Crna Gora sudjelovala u naci-fašističkoj agresiji na Hrvatsku prihvatajući Hitlerovu definiciju za Austriju, a Miloševiću za Crnu Goru: DRUGO OKO U GLAVI.

Naravno ja i dalje mislim isto o ovima koji su snishodljivi prema politici „srpskog sveta“. To je zato što poslušno ispunjavaju želje svjetskih moćnika koji nisu željeli RH i koji su pomagali naci-fašističkoj agresiji na Hrvatsku. Oružanu bitku su izgubili jer su Tuđman i hrvatski branitelj od 'silne' srpske vojske napravio vojsku zečeva, kako je to slikovito kazao Milošević. Ali sluge su mnogo bolje oružje (Sun Tzu) i to je na djelu.

Mi u RH imamo eksponenta Srpskog sveta koga Sabor prihvata kao člana i oporbe i vlasti. On odlučuje o najbitnijim političkim pitanjima.

Bio sam uvjeren da je u Crnoj Gori podjela na bijele i zelene pola-pola.

Ali sada kada vidim ovo pismo nisam baš siguran u to.

Da 'zelenashi' doista žele neovisnu Crnu Goru oni ne bi očekivali pomoć od onih koji podržavaju laži o Jasenovcu, već bi ih napadali zbog pomoći i nevjerojatnoj poslušnosti prema onima čiju je vojsku već jednom pretvorila u zečeve.

Zašto bi mi koji ne volimo biti sluge imali interes u borbi za neovisnost Crne Gore, ako obje strane u toj navodnoj borbi podržavaju srpske laži?

RH bi mogla pomoći samo kada bi imala na vlasti ljude koji ne vole biti srpske sluge, a iste takve bi i pomagala.

Iz ovog pisma ne vidim da potpisnici to žele pa ću im i pomoći.

Naime mogli bi tražiti da Crnogorska Skupština proširi svoju rezoluciju i s djelovanjem logora Jasenovac i u Domovinskom ratu.

O tome postoji i pjesma koju je napisao Crnogorac Dr. Milan Bulajić, „*Jasenovac - Ustaški logori smrti ● Srpski mit? ● - Hrvatski ustaški logori - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima*“, Muzej žrtava genocida, Beograd, 1999. (str. 862-863):

Ponovljen je genocid Hrvata

Po treći put Srpskog lažnog brata.

Srbin kamu ponovo dočeka

I progone, ko pre pola veka.

“Srbosek” im izum kraj stoleća

*njime seku ruke, noge glave.
Za vađenje očiju i kad Srbe dave
I zato imaju specijalne sprave.
Jasenovac opet logor posta
I stratište i novo ratište.
Razrušiše Spomen obeležje
Razbudiše duše umorenih
Da ih svuda prate njine kletve*

Dr. sc. Josip Pečarić
Redoviti član HAZU
Izvanjski član DANU

<https://bezcenzure.hr/vlad/pismo-crnogorskih-intelektualaca-kojim-se-podrzava-fasisticka-agresija-na-hrvatsku/>
<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/40151-pismo-crnogorskih-intelektualaca-kojim-se-podrzava-fasisticka-agresija-na-hrvatsku>

PISMO CRNOGORSKIH INTELEKTUALACA KOJIM SE PODRŽAVA FAŠISTIČKA AGRESIJA NA HRVATSKU 2.

Crnogorski intelektualci bi prvo trebali pogledati što govori Igor Vukić pa onda govoriti o Radnom logoru Jasenovac. Ovako u RH vjerujemo da to znaju pa to što tvrde je zapravo na drugačiji način potpora politici Srpskog sveta. Zato pogledajte Igora Vukića, predsjednika „Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“:

YOUTUBE.COM

PLETER 26.07.2024. - Igor Vukić, novinar i publicist

JASENOVAC: FAMOZNIH 59%

U Zaključku moje knjige Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998. možete naći što je taj famozni postotak 59%.

Ni danas mi nije jasno kako taj dio mog Zaključka nije bitan onima koji se bave logorom Jasenovac. Istina bio je bitan tadašnjem ravnatelju JUSP Jasenovac, ali on nije bio podoban za to mjesto.

Velikim slovima sam u mom Zaključku označio dijelove koji su bitni za razumijevanje što je famozni postotak 59%.

A tako je to jednostavno. Suočena s ozbiljnim istraživanjima Vlast je u potraživanjima reparacije od Njemačke broj žrtava sa 1700000 smanjila na 950000 ali im Njemačka ni to nije prihvatila pa su vršili popise žrtava (kakvi su to popisi bili pokazuju nam npr. dvjestotinjak tekstova i knjiga doktora računarskih znanosti Banića i Koića). Uspjeli si popisati navodnih 597.323 što je blizu tog FAMOZNOG POSTOTKA 59%. I onda su u zaključku stavili kako su samo toliko popisali. Da umreš od smijeha – ZNALI SU TOČNO KOLIKO JE BILO ŽRTAVA A POPISALI SU SAMO TOLIKO. Da, je li ono Srbima laž najviše pomogla u povijesti, a sjajna Tanja Torbarina se čudila Miloševiću zašto hoće Veliku Srbiju kad je najveća moguća Velika Srbija bila Jugoslavija. A da – zato ja ne volim biti sluga.

Evo Zaključka iz te moje knjige:

ZAKLJUČAK

Bulajićeva knjiga s dva naslova: Nezavisna država Hrvatska - JASENOVAC

- Sistem ustaških logora smrti - Tuđmanov Jasenovački mit, odnosno: "Jasenovački mit" Franje Tuđmana - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima, jest velikosrpski odgovor na knjigu dr. Franje Tuđmana, Bespuća povijesne zbiljnosti - Rasprava o povijesti i filozofiji zlosilja, Nakladni zavod Matice hrvatske, Zagreb, 1990. Naravno, dr. Bulajić, ne može polemizirati s takvom knjigom kakva je knjiga dr. Tuđmana jer mu nedostaje znanje i kultura dijaloga. Zato se Bulajić zaustavlja, uglavnom, samo na pitanju broja žrtava, posebice žrtava u Jasenovcu. Prema uobičajenoj velikosrpskoj maniri, on koristi neistine u najvećoj mogućoj mjeri, pa zna tvrditi da je Tuđman rekao nešto čega nema u njegovoj knjizi. Zaista, školski primjer velikosrpskog korištenja laži jest primjer u kojem on tvrdi da je dr. Tuđman "ustvrdio da je netačan broj jevrejskih žrtava holokausta 5,1 milion, već 'samo' oko 900 hiljada", iako je lako provjeriti da dr. Tuđman citira Raula Hilberga (str. 156 Tuđmanove knjige) koji "navodi da je od 5,100.000 žrtava evidentirano 900.000, a isti autor kaže "broj od šest milijuna neki smatraju krajnje 'pretjeranim', navodeći milijun žrtava kao 'nepristranu prosudbu'." Poput ove Bulajićevske interpretacije brojki od 5,100.000 i 900.000 i sve je ostalo u njegovoj knjizi.

Slična je i Bulajićevska interpretacija broja žrtava rata u Jugoslaviji, i s tim u svezi broja žrtava logora Jasenovac! Zato iznesimo osnovne podatke u svezi s tim brojkama. Godine 1947. Vladeta Vučković, tada student druge godine matematike

i zaposlen u Demografskom odjeljenju Saveznog statističkog ureda Jugoslavije, od direktora Dolfe Vogelnika i njegova pomoćnika Alojza Debevca, dobio je zadatak da izračuna gubitke u ratu. Ovi su taj posao dali početniku zato što nije bio obavljen popis pučanstva, koji bibio prijeko potreban za takvu računicu. Tako je Vučković izračunao brojku od 1,700.000 demografskih gubitaka. Međutim, želeći izboriti što veću ratnu reparaciju od Njemačke, i želeći uvećati doprinos Jugoslavije pobjedi Saveznika, na konferenciji u Parizu Jugoslavija je izašla s tvrdnjom o 1,706.000 žrtava rata (E. Kardelj)! Kad je 1948. bio obavljen popis pučanstva, Vogelnik je morao opravdati brojku koju je E. Kardelj iznio u Parizu, pa je u Statističkoj reviji 1./1952. objavio članak prema kome su demografski gubici u Jugoslaviji najvjerojatnije 3,250.000, a da donja granica ostaje 2,900.000. Na taj "znanstveni" članak reagirao je već u idućem broju Statističke revije (2./1952.) Ivo Lah, koji je konstatirao da je prema računici dr. Vogelnika prosječni godišnji priraštaj od 1941. do 1948. iznosio 2,13, a sigurno 1,86 posto, što Jugoslavija nije nikad imala. Naime, u razdoblju 1921. do 1931. bio je priraštaj 1,5 posto, a nakon 1931. taj je postotak stalno u padu, te je 1939. bio samo 1,1 posto.

DVIJE GODINE KASNIJE U AMERIČKOM BIROU ZA POPIS STANOVNIŠTVA IZRAČUNALI SU DA JE BROJ ŽRTAVA RATA U JUGOSLAVIJI BIO 1,067.000 (P. MAYERS I A. CAMPBEL). U TADAŠNJOJ DRŽAVI BILO JE POSLIJE TOGA JASNO DA SE NE MOŽE OD NJEMAČKE ZA-H- TIJEVATI ONO ŠTO JE IZNESENO NA KONFERENCIJI U PARIZU. TAKO JE VEĆ DO 1963. GODINE VLADA JUGOSLAVIJE REVIDIRALA SVOJ ZAHTJEV VLADI NJEMAČKE, SMANJIVŠI BROJ ŽRTAVA OD PRVOTNIH 1,706.000 NA 950.000. MEĐUTIM, VLADA NJEMAČKE NIJE PRIHVATILA NI TAJ ZAHTJEV NEGO JE ZAHTIJEVALA VARIJABILNE PODATKE, TE JE 1964. OBAVLJEN POPIS ŽRTAVA RATA KOJI JE DAO BROJKU OD 597.323 ŽRTVE RATA.

Primijetimo da je razlika između brojke od 950.000 na koju je Jugoslavija već do 1963. godine revidirala broj žrtava rata i brojke koja je dobivena popisom iz 1964. godine jednaka ukupnim žrtvama koje je Velika Britanija imala u Drugom svjetskom ratu!

NEMA DVOJBE DA JE POPIS IZ 1964. BIO OD IZUZETNOG ZNAČENJA ZA TADAŠNJU DRŽAVU, PA JE BESMISLENO I POMISLITI DA ON NIJE DOBRO NAPRAVLJEN. BROJKA JE IZAZVALA PANIKU, I PROBLEM JE "RIJEŠEN" IDUĆOM FORMULACIJOM: "POPISOM JE STVARNO OBUHVAĆENO 597 HILJADA POGINULIH ŽRTAVA RATA, ŠTO ZNAČI 56-59 POSTO OD ONIH KOJE JE TREBALO OBUHVATITI POPISOM." LAKO JE PROVJERITI KAKO BROJ 597.323 JEST NEŠTO IZNAD 59 POSTO OD BROJA 950.000 KOJI JE VEĆ BIO DOSTAVLJEN NJEMAČKOJ, ALI I PRIBLIŽNO 56 POSTO BROJKE DO KOJE SU DOŠLI MAYERS I CAMPBEL. POPIS JE DAO I BROJ ŽRTAVA JASENOVCA - 49.874! PODACI SU SKRIVENI OD JAVNOSTI!

Naravno, budući da je dr. Bulajić bio zaposlen u Ministarstvu vanjskih poslova Jugoslavije, on je, vjerojatno, sve ovo znao, za razliku od drugih istraživača, jer

je problem unutar zemlje riješen tako da se o ovome do dana današnjeg ne bi znalo da nije bilo Bulajićeve knjige. Upravo njegovo prikrivanje brojke od 950.000, koja je do 1963. godine dana Njemačkoj, ukazalo je na njezinu važnost!

Već pri kraju Titova života u Srbiji je uzelo maha ostvarivanje velikosrpskog projekta. Tako je postalo jasno čemu je dovela odluka o primanju četni- ka u partizanske redove, iako su i srpski komunisti također bili bliski velikosrpskom projektu. U tom je projektu Jasenovac i broj žrtava u njemu trebao imati značajnu ulogu, i prirodno je da u tome glavnu ulogu ima onaj tko je znao nešto što drugi nisu mogli znati - dakle, čovjek iz Saveznog sekretarija- ta za inostrane poslove SFRJ - dr. Bulajić. Budući da je za ostvarivanje velikosrpskog projekta došlo do konsenzusa najvažnijih srpskih čimbenika: komunista, vojske i Srpske pravoslavne crkve, logično je bilo, kad je riječ o korištenju logora Jasenovac, u dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda, a u cilju izazivanja pobune srpskog pučanstva u Hrvatskoj, koristiti istovjetnu politiku iz Drugog svjetskog rata. Kao i u Drugom svjetskom ratu, to je trebao biti i važan promidžbeni korak, kojem smo svjedoci i današnjih dana!

Kako je to izgledalo u Drugom svjetskom ratu?

Logori su postojali i u Srbiji, gdje praktično od kraja 1941. do kraja rata nije bilo nikakvog otpora pučanstva. U Hrvatskoj ih je sigurno moralo biti više, gdje je bio stalni otpor NDH, a pogotovo stoga što su četnici popa Đujića i drugi odmah počeli sa zvjerstvima nad Hrvatima, što je izazivalo isti takav odgovor.

Zato se pojavljuje lažno pismo bivšeg ministra i jugoslavenskog unitarista dr. Prvislava Grisogona zagrebačkom nadbiskupu Alojziju Stepincu, u kojem se spominju užasni zločini u NDH. Ti se zločini i opisuju, a opisi se podudaraju sa zločinima koje su srpski četnici radili u svim ratovima u ovom stoljeću, vjerojatno i ranije, jer su dio srpske narodne epike.

Pismo je umnožavano i raspačano među hrvatskim Srbima, s očitom namjerom i znanim učinkom, a i u inozemstvu. I sam Bulajić u ovoj će knjizi reći “od manjeg je značaja pitanje autorstva”, što je i točno - pismo je odigralo svoju ulogu! Ali takva tvrdnja, ponovno puno govori!

Druga karakteristika velikosrpske propagande tijekom Drugog svjetskog rata bila je umnožavanje broja srpskih žrtava u NDH. Tako je prema njima već krajem 1941. godine spominjana brojka od 382.000, više od 518.000 krajem veljače 1942., zatim 600.000 u listopadu 1942., pa 800.000 tijekom 1943., da bi do kraja rata taj broj iznosio više od milijun.

Slične podatke koristila je SPC. Srpskoj pravoslavnoj crkvi ovo je bilo po-trebno da bi skrenula pažnju s činjenice da su najviši crkveni krugovi i srpska intelektualna elita kolaborirali s Nijemcima i sami propagirali nacistič- ku politiku i vjerovali u mogućnost stvaranja Velike Srbije u sklopu Hitlerova poretka. Tako je episkop žički Nikolaj Velimirović (danas “sveti Nikolaj” u SPC) još 1935. u knjižici “Nacionalizam Svetog Save” tvrdio da je Sveti Sava preteča Hitlera, a ni drugi visoki dužnosnici ove crkve nisu puno zaostajali za njima.

S Nijemcima nisu kolaborirali samo oni, nego najveći dio srpskog naroda. Tako je 13. 8. 1941. godine 545 Srba, uključujući i neke od najistaknutijih i

najutjecajnijih osoba zemlje izdalo “Apel srpskom narodu”, koji poziva na lojalnost nacistima i osuđuje partizanski pokret kao nepatriotski. Prva tri potpisnika Apela jesu tri episkopa SPC! Kasnije je 28 tih potpisnika postalo članovima SANU, a poznata je uloga ove Akademije (Memorandum SANU) u pripremi rata 1991.-1995.

Veliki problem SPC bila je i činjenica što je ponašanje visokih crkvenih krugova Katoličke crkve u Hrvatskoj bilo potpuno drukčije, pa je nadbiskup zagrebački Alojzije Stepinac dizao svoj glas protiv nacističke i rasističke politike, pomagao i spašavao i židove i Srbe, i bio poznat kao “židovski prijatelj”.

Komunistička lažna optužba o Stepincu kao ratnom zločincu zato odgovarala velikosrpskoj politici jer skreće pogled i s nečasnog ponašanja Srpske pravoslavne crkve. Tome cilju trudi se dodati svoj doprinos i dr. Bulajić, pa u ovoj knjizi izgovara optužbu kojoj po besmislenosti vjerojatno nema premca u povijesti - Stepinac je učinio zločin veleizdaje jer je (misleći o dobrobiti svog naroda i njegovoj težnji za slobodom, prihvatio stvaranje hrvatske države) prekršio “svečanu zakletvu na vernost Njegovom Veličanstvu”.

S brojkama žrtava Drugog svjetskog rata, sličnim onim iz velikosrpske propagande tijekom Drugog svjetskog rata, kreće se i u pripremi za rat 1991.-1995. Tako Srpska pravoslavna crkva zastupa mišljenje da je samo u Jasenovcu stradalo “ako ne više ne manje od 700.000”, a Jasenovac nazivaju “najveći srpski grad pod zemljom”! Zapravo, velika priča o Jasenovcu skreće pogled s beogradskih logora Sajmište i Banjica, bolje reći s logora Beograd. A kad govorimo o samom Sajmištu, važno je istaći da je to jedini koncentracijski logor u Drugom svjetskom ratu koji je bio logor isključivo za Židove, jedini “judenlager” u svijetu, i iz koga niti jedan Židov nije izašao živ (kao uostalom ni iz Banjice). Međutim, smaknuća logoraša izvođena su i na ulicama Beograda, korištenjem mobilnih plinskih komora, a i grobišta su bila na raznim mjestima na području grada! Tako je Beograd zapravo jedini glavni grad jedne države.

Josip Pečarić

**SRPSKI
MIT
O
JASENOVCU**

**DOM
&
SVIJET**
Zagreb 1998.

KOGA JE LAKŠE OBLATITI: TUĐMANA ILI THOMPSONA?

Izlaganja dr. Josipa Stjepandića prigodom predstavljanja knjige o HAZU i TUĐMANOVOJ BISTI u Tisnom 13. kolovoza 2024:

I ove godine okupili smo se na predstavljanju knjige neumornog autora akademika Josipa Pečarića. Sudjelovanje mi predstavlja osobitu čast, iako povod – kao i svake godine – budi nekakve druge osjećaje.

U proteklih 40 godina Josip Pečarić je ostvario jedinstven znanstveni opus, koji ga svrstava u najproduktivnije znanstvenike današnjice u svijetu. Iako se u medijima može naći podatak od oko 1100 objavljenih radova, međunarodna baza podataka researchgate (https://www.researchgate.net/profile/Josip_Pecaric) vodi ga s ukupno 1.845 objavljenih rada. U ovu brojku više ne vjerujem, jer mi se čini da najmanje godinu dana nije bila aktualizirana, a novih je radova bilo napretek. Možda su se ubogi urednici umorili od velikih brojki!?

Znanstvena baza Scopus vodi ga s ukupno 837 radova (nakon 815 u isto vrijeme lanjske godine), što je usporedivo s učinkom manjeg sveučilišta. Iako umirovljenik u 76. godini života, samo u posljednjih 12 mjeseci objavio je skoro toliko radova koliko tri obična smrtnika skupa u cijeloj njihovoj karijeri trebaju za stjecanje zvanje redovitog sveučilišnog profesora.

Za one koji se možda u nevjerici smješkaju mogu kazati da Scopus ne pretjeruje. Koji put se neki upis izgubi, ali multiplikacija (poput popisa JUSP Jasenovac) je isključena.

Sve ove godine razmišljam s kojim bih lumenom iz svijeta znanosti, posla, politike usporedio akademika Pečarića, međutim, pokazalo se kao jalov posao. Susretao sam i surađivao s mnogim umnim glavama, ali mislim da mu niti jedan nije ravan. Do ove godine, kad sam se sjetio jednog profesora iz Hannovera u Njemačkoj po imenu Berend Denkena, s kojim sam prije dvije godine objavio zajedničku knjigu. Denkena u Scopusu ima 998 radova, što je znatno više od Pečarićevih 837. Ali Denkena već 20 godina vodi institut sa 60 asistenata i velikim proračunom (poput neke manje firme) te supotpisuje svaki objavljeni rad svoga instituta.

Eto, jedan Pečarić po učinku vrijedi otprilike kao jedan od najboljih njemačkih profesora, voditelj jednog od najjačih instituta. Koliko bi radova tek bio objavio da je iza sebe imao institut sa 60 asistenata?

Međutim, danas matematika nije tema, nego domoljubna publicistika. Po broju objavljenih stranica ove knjige sigurno su premašile njegove matematičke radove. Više puta sam se pitao kako uspije toliko teksta napisati, kojeg ja ne uspijem niti pročitati?

Mora se priznati da povoda nikad ne ponestaje. U Hrvatskoj se nižu događaji i pojave, koje vrijeđaju zdrav razum. Da bi stvar bila gora, teško je tome vidjeti kraj. Dogodine bi se moglo dogoditi predstavljanje knjige o nekoj sličnoj temi.

U principu sve se svodi na agresiju protiv hrvatskih simbola, fizičkih poput grba i zastave, personaliziranih poput Stepinca, Tuđmana ili Thompsona, ili uspomena, poput Bleiburga ili nekih pozdrava i pjesama.

Nije mi poznata neka druga država u kojoj bi njezin davno preminuli utemeljitelj u znatnom dijelu javnosti bio meta svakojakih napada, kao što je to slučaj s predsjednikom Tuđmanom. Kao da je Tuđman bio glavni neprijatelj uspostavljanja hrvatske države!?

Ne trebam ponoviti da tzv. javnost tj. mediji koji su velikim dijelom u srpskom vlasništvu, koristi identičnu terminologiju kao ratni neprijatelj te kao da rat još traje. Sotoniziranje je preblaga riječ za tu pojavu.

Ove godine bili su izbori za nove članove HAZU, rutinska procedura u kojoj se popunjavaju upražnjena mjesta nastala smrću ranijih članova.

U razredu za društvene znanosti bio je predložen kandidat Stanko Andrić, doktor znanosti i književnik, stručnjak za srednjovjekovnu povijest Slavonije, ljudima izvan struke gotovo nepoznat.

Površnim pregledom njegova životopisa te odjeka u znanosti (tj. broja i kvalitete radova), čovjek bi pomislio da je došlo do velike omaške i zamjene identiteta. Vrlo skroman opus za nekoga kome je ostalo nekoliko godina do mirovine, koji bi možda zadovoljio uvjete za kakvog docenta.

Zagonetku je odgonetnuo Pečarić. Kandidat za HAZU proslavio se svojim istupima prema uspomeni na pokojnog prvog Predsjednika Republike Hrvatske. Kada je prije petnaestak godina bio imenovan ravnateljem odjela Hrvatskog instituta za povijest u Slavanskom Brodu, jedna od prvih akcija bila mu je da je maknuo poprsje predsjednika Tuđmana na ulazu u ured. Valjda da ne uznemirava posjetitelje iz regije YUna.

Kad je pak prije pet godina skupina akademika podnijela prijedlog da se Hrvatskom institutu za povijest dade ime njegova utemeljitelja, kao i utemeljitelja hrvatske države (tada se institut zvao Institut za historiju radničkog pokreta), tome se usprotivio kasniji kandidat za HAZU.

Jer eto, Tuđmanovo djelo ne bi se moglo dovoljno kritički sagledavati, ako bi zamislite institut nosio njegovo ime... Kao da je Institutu Ruđer Bošković neka zapreka ime koje nosi.

Kao što bi Ivo zvani Drobilica pronosio svoju inventivnu slavu u HAZU, da ga na njegovu pohodu nije spriječio akademik Pečarić, tako bi se Stanko Andrić danas vjerojatno slatko smijao naivnosti elektorske većine u HAZU, da Pečarić na svoj osebujan način nije svoje kolege akademike upozorio na ovaj neponovljiv dragulj znanosti, čovječnosti i znanstvenog poštenja, koji se iz petnih žila upire da ospori raniji izbor (predsjednika Tuđmana) u HAZU.

Da, to je paradoks: kandidat se natječe za izbor u organizaciju, čija izborna pravila ne priznaje. To me nekako podsjeća na one koji priznaju samo sud Partije.

Na Izornoj skupštini kandidat Andrić istina kao jedini od 18 predloženih nije bio izabran, ali je polučio nevjerovatan rezultat: s 40 dobijenih glasova ostao je samo malo ispod nadpolovične većine. U cijeloj toj farsji najgore mi je palo da 40 uvažanih akademika, iako su bili rano i temeljito upozoreni, nisu pokazali nikakve dvojbe glede predloženog kandidata.

Znači li to da gotovo trećina svih članova HAZU dijeli njegova uvjerenja glede predsjednika Tuđmana? Na takvo pitanje teško je odgovoriti niječno.

Kandidat svjestan svojih kvaliteta bi nakon takvog ishoda zahvalio onim biračima, koji su mu iskazali povjerenje, te obećao onim koji to nisu učinili da će svojim budućim radom razriješiti sve dvojbe. Ako povijesni revisionist Pečarić može za godinu dana objaviti 22 rada u Scopusu, onda kandidat Partije s malo poleta sigurno može makar 44.

Dosad ima 2 (dva) rada u Scopusu, od kojih je jedan uvodnik. Dva rada u 57 godina života, te usprkos tome kandidat za Akademiju!

Povrh svega, S.A. je vrlo loš gubitnik.

Umjesto da neizbor shvati kao priliku za popravni ispit, on se upustio u obračun kojeg može samo izgubiti, ali i nanijeti štetu onima koji ga smatraju kvalitetnim znanstvenikom.

Dao je intervju poznatom bljuvalnom glasilu, koje je godine 2012. večer prije konačne presude hrvatskim generalima u Den Haagu znalo da će to biti konačna presuda Franji Tuđmanu:

„Uz to sam kratko naznačio i pojedina otvorena pitanja oko autorske originalnosti Tuđmanovih knjiga, jer već odavna postoje teze i indicije da su neke dijelove nekih njegovih knjiga napisali drugi autori, a ne on.“

Znači, Tuđman je muljao sa svojim radovima, to svi znaju, ali se ne usude otvoreno kazati?

Budući da je u ovom malicioznom iskazu ostao nedorečen te nije ponudio nikakve dokaze, moramo pretpostaviti da je „antituđmanizam“ bitna odrednica (a možda i temelj?) djelovanja kandidata S.A. To jedan znanstvenik ne čini. O znanstveniku govore njegova djela, a ne to što se o njemu priča.

Nakon tog intervjua poslao sam poruku akademiku Stjepanu Ćosiću, iz Razreda za društvene znanosti, s prijedlogom da razred povuče svoj prijedlog za kandidaturu S.A., iako to formalno nije potrebno.

Tako bi se priznao propust u kandidacijskom postupku te se krivci za ovaj promašaj ne bi tražili na pogrješnoj strani.

Po dobrom novohrvatskom običaju, akademik Ćosić se oglasio na ovaj prijedlog te time potvrdio neke tvrdnje da niti on nije neki uvjereni tuđmanovac.

Tako da smo se vratili na početak priče: čast HAZU i hrvatske znanstvene zajednice opet je spasio jedan čovjek.

Akademik Josip Pečarić.

Kako je ta borba tekla, tko je u njoj sudjelovao, tko je sve mutio vodu – sve je to podrobno opisano u ovoj knjizi, koju najtoplije preporučam.

Nije teško biti prorok pa najaviti da slijedi knjiga o Thompsonu, jer ste vjerojatno svi opazili da je u Imotskom opažen dosad neutvrđeni broj ustaša. To su Vam oni, koji usprkos brojnim upozorenjima ne će priznati da su srpske sluge. Onda moraju biti ustaše.

Pokojni dr. Slobodan Lang, židov i komunist, izjavio je u jednom intervjuu u emisiji Oluja na Mreži TV:

"Ljudima se ne daju informacije. Znači, onog momenta kad Vi kažete ustaša, onda svak treba postati tiho i više ne smijemo dalje ni razgovarati. Ja sam 91. kad se pjevao Evo Jure i Bobana nama u Osijeku, ja sam rekao: „Čujte ja bih htio partizanske pjesme da se pjevaju. Ali meni oni dečki vele: „Ali, doktore, ali oni

nas gađaju pjevajući partizanske pjesme.“ I ostali, tvojih nema, misleći na SDP i Račana. Velim: „Račan će doći za tjedan dana, će ući u obranu, će pristupiti Narodnoj gardi.“ I onda smo se mi kladili. Oni kažu: „Ako on dođe, onda ćemo pjevati partizanske pjesme. Ako ne, Ti ćeš pjevati Juru i Bobana. I ja sam Vam počeo pjevati Juru i Bobana nakon tjedan dana. I meni je Jure i Boban antifašistička pjesma, ako gledamo u smislu obrane od agresije. I onaj tko nije bio, tko nije prošao obranu, neka ne priča koješta...”

Bilo bi dobro kad bi ove riječi konačno doprle do HDZ-a i vlasti.

A tko doista vjeruje da je pjevanje Jure i Bobana takav teški grijeh, nek pita splitskog gradonačelnika, kako se on iskupio. Dapače, očekuje se njegov nastup na Splitskom festivalu.

Dr. Josip Stjepandić

Tisno, 13.8.2024.

KRVOŽEDNI DROBILICA

Jedan od fah idiota u "Hrvatskom tjedniku" od 29. 8. 2024. je:

Dr. Ivo Goldstein, Jugoslavenski povjesničar u Hrvatskoj o svećeniku Miroslavu Bulešiću kojega su komunisti zaklali u Istri:

"Bulešić nije bio mučenik vjere, Crkva krije da je bio bijedni Talijančić"

HT: Krvožedni Drobilica!

Naravno već na slijedećoj stranici je i tekst koji pokazuje da onaj koji je izmislio drobilicu u Jasenovcu i po njoj postao poznat i u RH i vani opet izmišlja.

Na te neistine odmah je reagirala Lili Benčik:

„Povjesničar“ Ivo Goldstein tvrdi da je Bl. Miroslav Bulešić bio „bijedni Talijančić“

Lili Benčik/hrvatskepravice

<https://hrvatskepraviceblog.com/.../povjesnicar-ivo.../>

<https://www.dragovoljac.com/.../40466-lili-bencik...>

<https://viktimologija.com.hr/wp/tag/ivo-goldstein/>

<https://blog.hrvatskonebo.org/.../povjesnicar-ivo.../>

<https://portal-veterani.info/category/kolumna-3/>

<https://novenews.net/.../povjesnicar-ivo-goldstein-tvrdi...>

Meni je posebno zanimljiva činjenica da je za odgovor na neku takvu izjavu dovoljno iskoristiti zgodan pridjev i njegovo 'novo prezime'.

To novo ime Iva Goldsteina doista je postalo toliko popularno da sam i ja svojevremeno u naslovu svoje knjige koristio samo to ime:

J. Pečarić, Sanja i Teresa Iva Drobilice, dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/sanjaiteresa.pdf>

I ne samo u naslovu nego i u Kazalu je u skoro svakom tekstu u naslovu njegovo 'novo ime'.

Ovdje vam dajem tekst NOVA KNJIGA IVA DROBILICE.

Uz njega idu i tekstovi koje možete naći u knjizi koja je objavljena na portalu dragovoljac.com:

PRILOŽI: IGOR VUKIĆ, SPOJ OLINJALOG UDBAŠA I VLATKE POKOS 66
JURČEVIĆ ZA DIREKTNO: GOLDSTEINA NE TREBA SMATRATI
ZNANSTVENIKOM, TOLIKO SE PUTA BLAMIRAO, OD DROBILICE DO
DRUGIH IRACIONALNIH STAJALIŠTA 69

DARAN BAŠIĆ, GOLDSTEIN – 'DROBILICA' O POVIJESTI 71

NOVA KNJIGA IVA DROBILICE

1.

Zabrinula me je pojava nove knjige Iva Drobilice. Naime u novom Hrvatskom tjedniku od 17. 8. 2023. pojavio se tekst Igora Vukića o njegovoj knjizi:

Nova knjiga Ive Goldsteina o 'revizionizmu i neoustaštvu' gotovo ista kao i Pupovčevi bilteni

SPOJ OLINJALOG UDBAŠA I VLATKE POKOS

Iz teksta koji dajem u Prilozima očito je i zašto. U tom tekstu se među revizionistima ne spominje moje ime. Zabrinuo sam se jer me je nedavno Ivo

Drobilica tužio sudu i u presudi se vide strašne patnje koje je on doživio zbog moga pisanja:

26. Iz iskaza te svjedokinja Sanje Petrušić-Goldstein i Terese Goldstein, a koje iskaze sud prihvaća jer su međusobno suglasni te ih ocjenjuje uvjerljivima i istinitima, proizlazi da je ovakva objava o tužitelju izazvala niz negativnih i mrzilačkih komentara.

27. Tako je svjedokinja Sanja Petrušić-Goldstein iskazala da se tužitelj uzrujao zbog knjige te se uvijek uzruja kada pročita što piše akademik Pečarić, a tada počinju i zdravstveni problemi tužitelja. Nakon takvih natpisa počinju prijetnje, ružni komentari, tj. takvi natpisi generiraju komentare na internetu, ljudi se grozno izražavaju i nasilni su. Onda dođu prijatelji i postavljaju pitanja o tome da je tužitelj iznio teze o genocidnosti hrvatskog naroda, pa se on jako uzruja jer mora objašnjavati da to nije tako te da on nije izdajnik hrvatskog naroda. U komentarima se piše da se iseli iz Hrvatske, da nisu Hrvati, da su izdajice i slično. Takve prijetnje traju već 20 godina, a tužitelj je aktivan kao javna osoba od 1991.

28. Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.

29. Iz iskaza svjedokinja i tužitelja proizlazi da je tužitelj vrlo emotivno doživio tuženikove tvrdnje, da ga je to uzrujalo i da mu je pozlilo. Tužitelj je javna osoba i time mora imati viši stupanj tolerancije na javnu kritiku nego prosječni građanin, ali u ovom slučaju se nije radilo o kritici u odnosu na njegovo djelovanje, već su se iznijele neistinite činjenične tvrdnje, a to prelazi stupanj tolerancije koju bi inače tužitelj trebao pretrpjeti. Nije sporno da je tužitelj i ranije doživljavao neugodnosti i negativne komentare, ali to ne umanjuje štetnu radnju tuženika niti posljedice te radnje.

Pitao sam g. Vukića o tome jer sam ipak u knjizi oca i sina Goldstein u poglavlju o revizionistima poslije Franje Tuđmana dobio najveći prostor i dobio umirujući odgovor:

Spominje, spominje, pa gdje bi on to zaboravio.

Tako mi je malo lakše jer spomenute patnje Iva Drobilice nisu učinile da me nema u knjizi. Pa ipak sam se do sada mogao hvaliti što Drobilica u Globusu, 20. rujna 2002. kaže:

Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također član HAZU, velecijenjeni akademik Josip Pečarić.

Što se Tuđmana tiče ništa se nije promijenilo ni u novoj knjizi Iva Drobilice: Na političkom planu najveći krivac za „revizionizam i neustaštvo“ za Goldsteina je nesumnjivo dr. Franjo Tuđman. Spominje ga na najviše mjesta u knjizi i gotovo da nema elementa Tuđmanova političko djelovanja koji Goldstein nije stavio u „revizionistički“ kontekst.

Srbima je Hrvatska iz Domovinskog rata Tuđmanova ustaška država, a eto Ivu Drobilici je Tuđman kriv za neustaštvo.

Logično, na popisu najvećih zločinaca Milošević je 30., a Tuđmana tu nema, J.B. Tito je među deset najvećih zločinac a Pavelića na tim listama nema. Ali je zato Drobilica imao sliku druga Tita u Parizu. Zato je i bio veleposlanik, zar ne?

Vidim i da je najutjecajnijom revizionističkom knjigom 2000-ih Goldstein je proglasio „Bleiburg – jugoslavenski poratni zločini nad Hrvatima“ Josipa Jurčevića. Drobilica je dobio zaslužen priznanje od samog hrvatskog povjesničara prof. dr. sc. Josipa Jurčevića:

GOLDSTEINA NE TREBA SMATRATI ZNANSTVENIKOM, TOLIKO SE PUTA BLAMIRAO, OD DROBILICE DO DRUGIH IRACIONALNIH STAJALIŠTA

direktno.hr

<https://www.dragovoljac.com/.../31207-goldsteina-ne-treba...>

S druge strane Goldstein ocjenjuje kako se Vladimir Geiger svojim radovima „u dobroj mjeri prometnuo u jednog od predvodnika hrvatskog povijesnog revizionizma“.

Istina nije mi lako vidjeti da su drugi na čelu revizionista, dakle odmah uz Tuđmana, ali to je tako kako je. U Prilozima dajem tekst GOLDSTEIN – ‘DROBILICA’ O POVIJESTI s portala kamenjar.com koji je napisan na osnovu detaljnog kritičnog osvrtu dr. sc. Vladimira Geigera na Goldsteinovu knjigu „Jasenovac“ iz 2018. On spominje i genocid i drobilicu i mnogo toga!

A Geiger je o Drobilici pisao dok još nije bio poznat kao Ivo Drobilica. Niz tekstova dano je u mojoj knjizi:

Izdvajam samo ovo:

A o Goldsteinovom dirljivom odnosu prema ljudima s HTV-a pisao je Miroslav Mikuljan (intervju na Portalu HKV-a) kada o svom razrješenju s mjesta urednika Dokumentarnog programa HTV-a kaže:

Kao što točno kažete, 5. rujna 2002. godine sam dobio po prstima zbog emisije o tragičnoj sudbini sela Španovica, odnosno zbog emisije koja je govorila i o partizanskim zločinima i protjerivanju hrvatskog stanovništva s tog područja za vrijeme 2. svjetskog rata. U toj je emisiji iznesena i tvrdnja da je ustaški logor Jasenovac i nakon završetka 2. svjetskog rata nastavio funkcionirati kao logor sve do 1947. godine. Protiveći se toj tvrdnji član Vijeća HRT, dr. Ivo Goldstein je javno uvjetovao svoj ostanak u Vijeću ukoliko ja ostanem na mjestu urednika Dokumentarnog programa. Rekao je doslovce: – Ili ja ili on! To nije zvučalo ni dobronamjerno ni intelektualno. Bio sam u šoku i nisam mogao vjerovati da će takav oblik diktata biti proveden i da će cijela upravna struktura HRT kapitulirati i kadrovski se prilagoditi ovom neobičnom profesoru povijesti kojega previše često ne zanimaju činjenice, ali ga čini se zanima moć kao činjenica.

6) I ne samo prema ljudima s HTV-a. O tom dirljivom odnosu pisao je i njegov kolega dr. sc. Vladimir Geiger kada je ovaj objavio članak Osvrt na knjigu Hrvatska 1918 – 2008 Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja, Vijenac, 397, 21. 05. 2009. (Goldsteineov kompendij neznanja, Hrvatsko slovo, 4. lipnja 2010.):

Nakon što sam napisao osvrt na njegovu knjigu Hrvatska 1918 - 2008. (Vijenac, časopis za suvremenu povijest, Review of Croatian History), Goldstein mi je u lice izrekao pregršt izabranih gadosti i psovki, kako vjerojatno i nalaže njegov strukovni i društveni položaj, i ponajprije kućni odgoj. Koliko mi je poznato, nisam osamljen. Goldstein se nimalo ne libi pozivati na svoja mnogobrojna poznanstva i medijske i političke veze, a i hvaliti se svojom nezaobilaznošću i svekolikim „utjecajem“. Jednostavno rečeno, svi oni bezobraznici koji ne misle kao Goldstein ili, pak, iznose stajališta koja mu se ne sviđaju ili, još gore upozoravaju na njegove pogriješke i kritički se izjašnjavaju o njegovom radu – imat će problema. U svojoj uljuđenosti Goldstein ne bira riječi različitih, više nego li slikovitih, pogrda i prijetnji koje upućuje svima onima koji ne djeluju i misle kao on. Pitam se je li za navedeno nekoga kod nas uopće i briga?

J. Pečarić, Zabranjeni akademik – Prijevaram u HAZU!?, Zagreb, 2012., str. 105-106.

Ipak ne smijem se ni ja požaliti. I mene spominje Ivo Drobilica u svojoj novoj knjizi četrdesetak puta. Zato je ovo tek prvi tekst o spoju olinjalog udbaša i Vlatke Pokos.

Vratimo se patnjama druga Drobilice sa suda iz 2022.. On prvostupanjsku presudu spominje na str. 221. knjige:

... Pečarićev u knjizi Brani li Goldstein NDH, čime je stavila u istu ravan profesionalnu historiografiju i ispolitizirani (revizionističko-neoustaški) amaterizam (garniran uvreda i klevetama, što je 2022. dobilo i sudski pravorijek). Zaključila je i kako "profesionalni povjesničari moraju povući granicu do koje mjere holokaust nudi objektivnan pogled na povijest NDH". I uistinu, jesu li ubijanje 30.000 Židova, nešto manje Roma, mnogostruke više Srba i velikog broja Hrvata tek marginalna pojava u povijesti NDH ili bitan element koji određuje njezin zločinački karakter?

Tako sam Goldstein pokazuje kako me je sutkinja osudila za knjigu za koju nisam sam tužen. Naime, tužen sam za knjigu:

J. Pečarić, Druker / Predsjednik o Puhovskom, Portal [dragovoljac.com](http://www.dragovoljac.com), 2020.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf>

Josip Pečarić

dragovoljac.com
www.dragovoljac.com

BOŽIĆ U JASENOVCU 1941. GODINE

Jasenovački kreatori popisa, svjedoci i ugledni historičari ne mogu se dogovoriti koliko je Srba ubijeno, 14 ili 34, jesu li ubijeni nožem ili metkom, odakle su, koliko je preživjelih, kako se zovu, jesu li Srbi ili Židovi, a konačno, ne znaju je li se događaj uopće dogodio. To se zove znanost u Jasenovcu

Apologeti mita ne samo da napadno izbjegavaju terenska istraživanja, već im se i kolerično protive. Zašto je to tako? Odgovor je jasan. Zato što znaju da je jasenovačkom mitu s prvim terenskim istraživanjima zagaraniran kraj

Jedan od izvora o broju jasenovačkoga popisa monografija jednog hrvatskog sela s pretežito pravoslavnim stanovništvom. Monografiju je objavila „zavičajna“ udruga poraženih i pobjeglih srpskih agresora, njihovih potomaka i prijatelja u Beogradu 2010. godine

Pišu: M. KOIĆ i NIKOLA BANIĆ

Mržnja prema Hrvatima, katolicima i najvećim svetinjama kao što je blagdan Božića su pojmovi dovoljni za opisati puno srpskih uradaka o Hrvatima u 146 godina od kad postoji država Srbija. Isto se može reći i za „dejstvovanje“ jugoslavenskih komunista od 1941. godine pa sve do danas kad su se preodjenuli u „demokrate“, „zajedničare“, „liberale“, „globaliste“, „zelene“ ili u neku od inačica šarene abecede. Jugokomunisti su sve do propasti njihove tvorevine u svojoj propagandi o Jasenovcu spominjali brojeve od najmanje 500 tisuća do 1,4 milijuna žrtava. Službeno se to u takozvanoj SFR Jugoslaviji ustalilo na oko 700 tisuća jasenovačkih žrtava. Uglavnom, u zemlji naroda i narodnosti pod vodstvom jedine partije lagalo se skoro bez ikakvih ograničenja. Srbi i danas nastavljaju istu propagandnu agendu iz razdoblja jugokomunističke diktature uz taktički dodatak jedne struje tamošnjih povjesničara čiji nešto malo umanjeni, ali još uvijek šesteroznamenasti broj jasenovačkih žrtava služi kao rezervna inačica za slučaj da se izjalovi dominantna politička agenda o 700 ili 800 tisuća žrtava.

Razvoj mita

Nekoliko je neznanstvenih načina na koji se razvija jasenovački mit. Glavni način je razbacivanje „procjenama“ broja žrtava odnosno propagandnim izmišljotinama, primjerice o 700 tisuća jasenovačkih žrtava. Nakon toga slijedi faza „dokazivanja“ koja se uglavnom sastoji od „svjedočanstava“. Znači prvo se postavi cilj pa se onda taj cilj opravdava. Drugi način je pseudoznanstveni pristup. Prvo se skupe „svjedočanstva“, odnosno priče i razni popisi žrtava pa se na temelju toga gradi mit. Broj jasenovačkih žrtava u takvom pristupu je manji, oko desetine broja dobivenog „procjenama“.

Glavna mana kod obaju spomenutih načina je da za njih nema potvrde u smislu materijalnih, odnosno forenzičkih dokaza. Apologeti mita ne samo da napadno izbjegavaju terenska istraživanja, već im se i kolerično protive. Zašto je to tako? Odgovor je jasan. Zato jer vjerojatno znaju da broj jasenovačkih žrtava nije 800,

700, 130, 100 ili 80 tisuća. S prvim terenskim istraživanjima jasenovačkom mitu je u Hrvatskoj zagarantiran kraj.

Atomarni dijelovi

Jasenovački mit je kreiran i od puno manjih dijelova, odnosno manjih mitova i priča. Ti atomarni dijelovi mita su važni jer se relativno lako mogu usporediti s drugim podacima i može se provjeriti koliko su pouzdani, odnosno koliko su temeljeni na činjenicama.

U nastavku ćemo pokazati jedan primjer koliko se glede Jasenovca možemo pouzdati u podatke iz raznih srpskih, jugokomunističkih i „postjugoslavenskih“ izvora. Prema dosadašnjem iskustvu izuzetak nisu ni izvori koje je prikupila i pripravila službena vlast u Srbiji. Pri tome se ne vidi razlika u navodno različitim srpskim političkim opcijama. Strategija im je uvijek ista: fabuliranje, pretjerivanje i optuživanje. Ako naizgled postoji razlika, to je samo zato jer se istovremeno ide na maksimalističku i potencijalno prolaznu, ali također friziranu inačicu „istine“.

Srpsko svjedočanstvo

U „Izvodu iz zapisnika Komesarijata za izbjeglice i preseljenike“ u kojem je Lazar Orozović 30. travnja 1942. godine u Beogradu (Miletić 1, 1986., s. 272) govorio o svojem boravku u logorima Stara Gradiška i Jasenovac spomenut je i slučaj odvođenja grupe Srba iz Pakraca i Lipika u logor Jasenovac na Badnjak 1941. godine. Orozović je poimenično spomenuo 14 Srba iz Pakraca i okolice od navodno 32 iz te grupe Srba ubijenih na Božić 1941. godine u Jasenovcu. Zapisnik je pun detaljnih opisa okrutnosti i navodnog klanja nedužnih Srba. Ako vas zanimaju detalji, ne morate čitati prvu Miletićevu knjigu o Jasenovcu jer su ti opisi identični opisima Hrvata koji su imali sreću preživjeti pokolje u režiji Srba i Titovih jugokomunističkih antifašista od 1941. pa do 1995. godine. Razlika između hrvatskih s jedne i srpskih i jugokomunističkih opisa zločina s druge strane je u broju leševa koji se nakon toga nađu. Na hrvatskoj strani su hekatombe žrtava, a na drugoj strani gomila raznih opravdanja zašto broj leševa ne odgovara pričama, odnosno „kulturi sjećanja“.

Usporedbe radi prema digitalnoj inačici jugokomunističkog popisa žrtava rata iz 1964. godine (L64) Božić 1941. godine je kao nadnevak smrti u Jasenovcu naveden kod ukupno 31 osobe. Od toga su dvojica Hrvata i trojica Židova, dvije Židovke, a ostali su Srbi i to ne oni koje je naveo Orozović.

Što je laž bez kaosa

Prema izvodima iz nekoliko zapisnika izjava koje su srpski logoraši pušteni iz Jasenovaca dali u srbijanskom Komesarijatu za preseljenike i izbjeglice u Beogradu od travnja do studenog 1942. godine uočljiv je nesklad podataka o navodnom masovnom ubojstvu Srba na Božić 1941. godine u Jasenovcu. Znatno se razlikuje broj ubijenih, način ubijanja i navodni izvršitelji. U jednom slučaju čak se ni se spominju Srbi kao žrtve. Kaos je osnova svake laži jer smisao uvjerljive laži nije uvjeriti nekoga da je laž istina, već stvoriti takav nered od podataka tako da se ne zna što bi mogla biti istina.

Zapisnici iz srbijanskog Komesarijata

Primjerice, 9. travnja 1942. godine prema zapisniku iskaza Vojislava Prnjatovića na Božić 1941. godine je ubijeno 36 Srba iz Pakraca (Miletić 1, s. 208). To je inače isti Vojislav Prnjatović koji je prema mrežnom popisu Javne ustanove Spomen-područje (JUSP) Jasenovac ubijen u logoru Jasenovac. Prema zapisniku od 13. svibnja 1942. godine iz iskaza Drage i Save Hadži-Čolakovića, Joce Čolakovića, Dike Tomića i Pane Petrovića na Božić 1941. godine od 70 Srba iz Pakraca ubijeno je 40, a preostala 32 su predana u baraku (Miletić 1, s. 246). Razlika izjave o 70 i zbroja 72 Srba nije slučajna kao što se može vidjeti u ostalim iskazima o predmetnom događaju. Primjerice, Simo Đurković je 22. lipnja 1942. godine pred srbijanskim Komesarijatom za preseljenike i izbjeglice spomenuo grupu od 72 Srbina iz Pakraca, a njih 27 je odmah NOŽEM ubio Ljubo Miloš (Miletić 1, s. 314). Isti broj od 27 ubijenih iz pakračke grupe spominje i Vladimir Lončar u iskazu također iz lipnja 1942. godine, ali prema njemu „ostalnih 47 otpremljeno je u logorsku baraku“ (Miletić 1, s. 350). Zbroj ubijenih i preživjelih u ovom slučaju je 74. U istom mjesecu odnosno prema zapisniku iskaza od 7. lipnja 1942. godine Drago Svjetličić je izjavio da je na Božić 1941. godine Lj. Miloš postrojio oko 20 Srba. Dvojicu je iz puške ranio neki ustaša, ranjene je PIŠTOLJEM dokrajčio Miloš, a prema zapisniku tako je ubio i sve ostale. Znači oružje ubojstva u ovoj inačici „Božićne priče“ nije nož, već pištolj. Što je istina? Nož ili pištolj? Oboje? Ili možda ništa od navedenoga? Uz sve to i broj žrtava je većini priča/iskaza različit. Tako izgleda stvarnost na „pravoj strani povijesti“, odnosno u protuhrvatskoj propagandi.

Nekoliko mjeseci kasnije

Kako prolazi vrijeme, tako se i broj ubijenih u svjedočanstvima i dalje mijenja. Međutim, ne mijenja se samo broj, već i ostali detalji. Nekoliko mjeseci nakon gore navedenih svjedočanstava u zapisniku iskaza Marije Kosić od 13. studenog 1942. godine pred srbijanskim Komesarijatom u Beogradu uopće se ne spominje ubijanje Srba na Božić 1941. godine, nego se spominju Židovi iz Požege (Miletić 1, s. 519). Drastična razlika u samo nekoliko mjeseci. Jasenovački mitomani u krajnjem slučaju mogu se pokušati izvlačiti na različite precepcije stvarnosti muškaraca i žena.

Nekoliko godina kasnije

Ubrzo nakon završetka Drugog svjetskog rata u Europi jedan od najagilnijih jasenovačkih svjedoka Jakob Danon je prema zapisniku iskaza od 26. svibnja 1945. godine danog Zemaljskoj komisiji za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača u Zagrebu izjavio: „Na sam Božić 1941. izvršeno je slijedeće zločinstvo: U logor Jasenovac dovedeno je 50 zatočenika“ (Miletić 3, s. 529). Danon ne zna „odakle su bili“, ali zna sve detalje samog zločina. Prema zapisniku Danonova iskaza Joco Matijević je logoraše bajunetom gurnuo prema Milošu, a on ih je „nožem preko vrata klao“. „Dali su baš svih 50 bili zaklani ili jedan najviše do 5 dali se je od njih spasilo to ne mogu sam sigurno reći. Sigurno je ali da ih je 45 zaklao.“ Taj Danonov broj od 45 zaklanih od strane Lj. Miloša će kasnije biti korišten u političkom procesu protiv Andrije Artukovića. Zanimljivo bi bilo čuti objašnjenje „uglednih historičara“ kako se je „najviše do 5“ zatočenika spasilo.

Otupile kame, ponestalo streljiva, možda pauza za ručak ili nije stigla obećana drobilica? Titovi antifašisti nisu bili tako nesprenni u pokoljima Hrvata.

Nekoliko desetljeća kasnije

Četiri desetljeća nakon Orozovićeve beogradskog svjedočanstva Srbi i jugokomunisti su za potrebe propagande glede političkog procesa protiv Andrije Artukovića za gore spomenuti slučaj navodnog ubijanja Srba na Božić 1941. godine uzeli Danonov, odnosno najveći spomenuti broj ubijenih. Primjerice, Stanojević (1986.) pod rednim brojem 10. od 21 zločina koje je protiv Andrije Artukovića pripremila jugokomunistička Zemaljska komisija Hrvatske za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača navodi pokolj 45 zatočenika pravoslavaca dovedenih u logor Jasenovac na Božić 1941. godine (Branimir Stanojević, Ustaški ministar smrti, Anatomija zločina Andrije Artukovića. Beograd, 1986., s. 97). Svaki jasenovački mitoman bi nakon pitanja o povećanom broju žrtava tog navodnog događaja imao gomilu opravdanja, zato pogledajmo neke podatke o ubijenima na Božić 1941. godine u Jasenovcu koje su naveli jugokomunisti u svom popisu žrtava rata iz 1964. godine.

Nepodudarnosti različitih izvora

Jugokomunisti nisu vjerovali iskazima svjedoka pred srbijanskim „Komesarijatom za izbjeglice i preseljenike“ Nedićeve vlade u Beogradu pa niti jednoga koje je kao Božićne jasenovačke žrtve naveo Lazar Orozović prema digitalnoj inačici jugokomunističkog popisa žrtava rata iz 1964. godine (L64) nisu stavili na svoj popis kao žrtve stradale 25. prosinca 1941. godine u Jasenovcu. Preciznije, na popisu L64 se ne nalazi niti jedna identična kombinacija imena i prezimena srpskih žrtava navodno stradalih u Jasenovcu na Božić 1941. godine navedenih u beogradskom svjedočanstvu Lazara Orozovića.

Konkretno u popisu L64 nema šestorice od četrnaestorice koje je naveo Orozović. Nema sudca Vlade Ilića, nema ni Joce Divjaka, Rade Markovića, Đure Radakovića, Mirka Škrlića ni Ljubiše Vukobratovića. Ipak, jugokomunistički popisivači su na svoj popis iz 1964. godine kao ubijene na Božić 1941. stavili zemljake Peju Markovića i Ljubomira Vukobradovića. U jednom slučaju je različito ime, a u drugom ime i prezime, ali za neke „ugledne povjesničare“ to su revizionistički detalji kojima se samo traži dlaka u mitološkome jajetu.

Drugo vrijeme smrti

Preostala osmorica koje je poimenično naveo Orozović nalaze se u digitalnoj inačici jugokomunističkog popisa iz 1964. godine (L64), ali nadnevcu smrti nisu na Božić 1941. godine. U slučaju Marka Labusa osim nadnevka ne odgovara niti mjesto smrti jer se navodi logor Stara Gradiška i to 15. svibnja 1941. godine, odnosno oko 100 dana prije uspostave logora Jasenovac i preko 260 dana prije uspostave logora Stara Gradiška. Kod Mane Šepelja i Luke Šakića nadnevak smrti je isti 15. lipnja 1941. godine, odnosno također mjesecima prije uspostave logora Stara Gradiška i Jasenovac. Osim gore spomenutih samo se još kod Stanka Pokrajca kao godina smrti spominje 1941., ali s nadnevkom 22. prosinca. Ostali su prema L64 stradali godinama kasnije. Primjerice, Đuro Bogojević 15. lipnja 1944., a njegov klon Đuro Bogajević 15. siječnja 1943. godine. Na popisu L64

nema Laze, ali su u dvojica Lazara Gavrilovića s imenima oca u XXXO stilu (Tomo i Simo), a kod obojice su navedeni generički nadnevcu smrti 15. lipanj 1943. i 15. ožujak 1945. godine. Đuro Blanuša (1906.) je prema L64 stradao 16. siječnja 1942. godine u Jasenovcu, ali prema podatcima s mrežnog popisa JUSP-a Jasenovac postoji njegov dvojnik Đorđe Blanuša (1898.) koji je prema L64 stradao na Božić 1941. godine.

Bizarne nepodudarnosti

Iz priloženog se vidi da prema „službenom“ jugokomunističkom popisu žrtava rata iz 1964. godine većina navedenih u Orozovićevom svjedočanstvu nisu stradali na Božić 1941. godine, a neki nisu uopće stradali u logoru Jasenovac. Kao pokazatelj bizarnog nesklada srpskih priča i jugokomunističkih popisa, odnosno nepouzdanosti izvora za jasenovačku mitomaniju su nadnevcu smrti u popisu nakon Orozovićeva svjedočanstva u Srbiji krajem travnja 1942. godine. Kako bi rekli „ugledni povjesničari“ – o Jasenovcu se sve zna.

Propagandna beletristika

Zanimljiva je literatura koju koriste kreatori mrežnog popisa JUSP-a Jasenovac glede predmetnog stradanja Srba na Božić 1941. godine. Ima tu svega. Primjerice, izvori navedeni kraticama kojih nema u „Popisu kratica/izvora u poimeničnom popisu žrtava KL Jasenovac 1941.-1945.“ kao primjerice izvor ĐT-PAK. Knjižica A. Zukanovića „S one strane svijeta“ (1972.) u izdanju jednog takozvanog narodnog sveučilišta može se svrstati u jugokomunističku propagandnu beletristiku nakon sloma hrvatskog proljeća. Otprilike u istu kategoriju, ali u razdoblju prvog srpskog memoranduma spada i poseban prilog gradske organizacije pakračkog Subnora objavljen u Pakračkom vjesniku 1982. godine.

Knjige bivših loogoraša

Dva izvora su knjige bivših jasenovačkih logoraša. Najstariji izvor je knjiga D. Čolakovića iz 1948. godine. Autor je jedan od gore u tekstu već spomenutih Srba koji su nakon puštanja iz Jasenovca u Beogradu davali iskaze pred srbijanskim Komesarijatom za preseljenike i izbjeglice. U tim zapisnicima se navodi kao Drago Hadži-Čolaković. Knjiga još jednog bivšeg jasenovačkog logoraša N. Nikolića je iz 1975. godine. Autor je nekadašnji pripadnik srpskih terorističkih organizacija, a kasnije komunist. On je 1947. godine na području Donje Gradine navodno našao „248 jasno vidljivih masovnih grobnica“ dugih do 80 metara (Banić i Koić, 2023, s. 33). Danas „ugledni“ povjesničari iz nekog razloga baš i ne spominju Nikolićeve epohalne nalaze masovnih grobnica dubokih čak 4 metra. Dubina grobnica nije zanimljiva samo s obzirom na podzemne vode rijeke Save, nego još više zbog načina na koji je Nikolić bez kopanja mogao utvrditi dubinu jer da je kopao i da se pri kopanju nije utopio u podzemnim vodama Save, samo na jednom mjestu bi se našlo na tisuće leševa, a do sada je u Donjoj Gradini sveukupno nađeno zemnih ostataka od nekoliko stotina ljudi.

Anonimci i ratni gubitnici

Kao posebna kategorija izvora su izjave koje se u novije vrijeme sve više koriste. U slučaju kad su izjave izvor podataka, nije navedeno tko je autor pa stoga nema mogućnosti neovisne provjere tih navoda. To je vrlo zgodan način za povećanje broja jasenovačkih žrtava. Glede predmetnog slučaja ubijanja Srba na Božić 1941.

godine izjava IZ=8-12-2/08 spominje se kao izvor kod šestorice, a IZ=8-82/08 jednom. Jedan od izvora koji nije anonimn, ali je znakovit je monografija jednog hrvatskog sela s pretežitom pravoslavnom stanovništvom koje je tijekom Domovinskog rata u području zapadne Slavonije bilo pod okupacijom združenih snaga Titove antifašističke JNA, srpske vojske i lokalnih Srba sve do oslobodilačkih akcija Hrvatske vojske. Monografiju je objavila „zavičajna“ udruga poraženih i pobjeglih srpskih agresora, njihovih potomaka i prijatelja u Beogradu 2010. godine. Ovakve „zavičajne“ monografije su sudeći prema ovom slučaju vrlo važni izvori podataka za kreatore mrežnog popisa JUSP-a Jasenovac, a vjerojatno i za brojne „ugledne“ historičare iz Hrvatske.

Historija po braći i drugovima

Zaključno se može reći da na temelju dostupnih podataka u predmetnom slučaju ništa nije jasno osim da se radi o proturječnoj i vrlo neuvjerljivoj priči. Nije jasan broj Srba ubijenih na Božić 1941. godine. Nije jasan ukupan broj Srba dovedenih iz Pakraca. Nije jasan način počinjenja nedjela. Nije jasno ni tko su mogući počinitelji. Nije jasan nadnevak počinjenja nedjela. Nije jasno niti jesu li na Božić 1941. godine ubijeni Srbi iz Pakraca ili Židovi iz Požege. Nije jasno niti jesu li ubijeni u Jasenovcu. Problematična su i imena navodnih žrtva. Uglavnom, ništa nije jasno jer su podatci svjedoka u bitnim dijelovima proturječni. Na temelju svega navedenog upitno je je li se takav događaj uopće dogodio na Božić 1941. godine u logoru Jasenovac. Kad se provjere detalji nekih događaja, ovako nesuvislo i kaotično izgleda ne samo povijest logora Jasenovac, nego i cijelog Drugog svjetskog rata u režiji srpskih, „jugoslovenskih“ i „postjugoslovenskih“ historičara. Srećom da „ugledni“ među njima sve znaju pa ne moraju istraživati i provjeravati podatke jer bi im se inače moždane vijuge mogle izravnati od napora.

„Hrvatski tjednik“, 29. 8. 2024.

NARATIV ĆE BITI OĀUVAN (=LAŽI O JASENOVCU ĀE BITI OĀUVANE)

Izbor koji osigurava da se ne dozna tko je stavio, a tko naredio da se stave laži koje je otkrio dr. sc. Vladimir Geiger, a još manje da taj ili ti kazнено odgovaraju. TKO JE SARA LUSTIG, V. D. RAVNATELJA SPOMEN-PODRUĀJA JASENOVAC I ŠTO ĀE TO ZNAĀITI ZA USTANOVU?

Luka Šarić

-

5. rujna 2024. u 23:00

Foto: fah, LinkedIn, Montaža: Narod.hr

Ministrica kulture i medija Nina Obuljen Koržinek objavila je javnosti kako je imenovala Saru Lustig vršiteljicom dužnosti Javne ustanove Spomen-područje (JUSP) Jasenovac. Osim što je kći bivšeg logoraša iz Auschwitza, slavnog producenta, glumca i oskarovca Branka Lustiga, što znamo o njezinoj karijeri i kvalifikacijama?

> Obuljen Koržinek imenovala Saru Lustig vršiteljicom dužnosti ravnatelja Jasenovca

Bivši ravnatelj JUSP Jasenovac Ivo Pejaković u svibnju je podnio ostavku. Učinio je to nakon što je povjesničar Vladimir Geiger ukazao na netočne informacije o logoru koje su zapisane na prostoru ustanove. Ne postoje dokazi koji bi potvrdili sastanak i dogovor Nijemaca i ustaša iz lipnja 1941. o „konačnom rješenju“ srpskog pitanja u Hrvatskoj. Riječ je o očitij podvali jugoslavenske historiografije kako bi se stradanje Srba u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj (NDH) izjednačilo sa stradanjem Židova od nacističke ruke, odnosno kako bi se Hrvati prikazali kao jednako krvoločni kao i nacisti. Izmišljene priče o velikim „klanjima“ Srba u Jasenovcu su pak imala za cilj dočarati kako je ustaša ipak bio monstrum kojem čak niti nacist nije bio do koljena.

> Banić i Koić za Narod.hr: Ravnatelj JUSP Jasenovac je došao s politikom i s njom i odlazi

Hoće li Lustig dopuštati istraživanja Jasenovca i prilagođavati postav novim saznanjima?

Podnijevši ostavku nakon što je netko „dirnuo“ u službenu istinu u Jasenovcu, a što je postalo i mainstream, Pejaković je pohitao u Pupovčeve „Novosti“ pojadati se Tihomiru Ponošu, te su zajedničkim snagama donijeli “besprijekoran” sud kako je ostavka rezultat pritiska – ekstremne desnice.

> Documenta Pejakovića nazvala stručnim i hrabrim: Jasenovac treba osloboditi politizacije i pokušaja cenzuriranja

Hoće li se takav narativ s novom ravnateljicom nastaviti? Hoće li se ovom važnom historiografskom problemu konačno pristupiti isključivo sa znanstvene strane? Hoće li Lustig dopuštati i uvažavati istraživanja Jasenovca i postav muzeja i

čitavog Spomen-područja prilagođavati novim saznanjima? Za početak, hoće li se napraviti potpuna revizija popisa žrtava koji je dokazano lažan i neutemeljen? Ili će JUSP Jasenovac ostati tek „originalni spomenik“ jasenovačkom mitu u koji diraju samo oni koji žele počiniti profesionalno samoubojstvo?

Lustig je radila za Vesnu Pusić, Grabar Kitarović, Grlića Radmana, Plenkovića... Sara Lustig završila je studij engleskog jezika i psihologije, studij izdavaštva i intelektualnog vlasništva kao i studij ustavnog i međunarodnog humanitarnog prava te stekla praktično procesno iskustvo kao članica tima za obranu pred Međunarodnim kaznenim sudom za bivšu Jugoslaviju (ICTY) u Haagu, stoji u priopćenju Ministarstva. Školovala se u New Yorku i Londonu.

Vrlo mlada, ostvarila je značajnu karijeru. Radila je u kabinetima ministara i predsjednika Vlade i Republike. Njezin dosadašnji posao bio je savjetovati premijera Plenkovića u pitanjima Holokausta i borbe protiv antisemitizma.

> Havel: Antisemitizam se širi ondje gdje vlada neukost, Izrael gubi medijski rat
Karijeru je započela u New Yorku 2003. godine. Radila je u jednoj od najvećih britansko-američkih izdavačkih kuća „HarperCollins“. Nakon kratke karijere u izdavaštvu, od svibnja 2008. do svibnja 2010. radila je kao asistentica obrane na sudu u Haagu. Potom odlazi u kabinet ministrice vanjskih poslova Vesne Pusić gdje radi kao savjetnica od 2012. do 2015. godine. Zatim, 2015. postaje savjetnicom predsjednice Republike Hrvatske Kolinde Grabar Kitarović gdje radi tek nešto više od godinu dana.

Njezino sljedeće radno mjesto je Vijeće za nacionalnu sigurnost. Ondje je obnašala dužnost višeg stručnog savjetnika za pitanje nacionalne sigurnosti. Nakon dvije godine, ponovno se vraća u Ministarstvo vanjskih poslova gdje obnaša dužnost savjetnice za pitanja Holokausta. Ubrzo će postati supredsjedateljica Međunarodnog saveza za sjećanje na holokaust (IHRA) u hrvatskom predsjedanju.

Tvrtka Lustig Legacy d.o.o. u stečaju

Gotovo tri godine, od lipnja 2021. do travnja 2024. radila je u vlastitoj tvrtci, sudeći po imenu – Lustig Legacy d.o.o. Prema podacima Fine, tvrtka je u stečaju. U 2023. broj zaposlenih bio je 0. Prihodi su također bili 0. Međutim, u tom periodu Lustig je već radila kao posebna savjetnica premijera Plenkovića. Na njezinom LinkedIn profilu piše: „Special Advisor to the Prime Minister of the Republic of Croatia for Holocaust Issues and Combating Antisemitism“. Odnosno, na hrvatski: „Specijalna savjetnica premijera Republika Hrvatske za pitanja Holokausta i borbe protiv antisemitizma“.

Snimka zaslona: Lustig Legacy d.o.o. u stečaju

Po svemu sudeći, Jasenovac će i dalje ostati 'netaknut'

Hrvatsko predsjedanje IHRA-om i obećanja koja su tamo dana zasigurno će dodatno zacementirati stanje u JUSP Jasenovac. Lustig nema iskustva u polju povijesti ili istraživanja. Njezina je karijera politička i diplomatska. Po svemu sudeći, Jasenovac će i u narednom razdoblju ostati „netaknut“. Svaki pokušaj revizije toga što se dogodilo u Jasenovcu i kakav je to logor bio, ili će se ignorirati ili žustro napadati kao i dosad. S njezinim imenovanjem svaki pokušaj

preispitivanja povijesti Jasenovca mogao bi prerasti i u međunarodni antisemitski skandal. Naravno, ne zbog negiranja stradanja Židova, već zbog neslužbene zabrane istraživanja logora.

<https://narod.hr/.../tko-je-sara-lustig-v-d-ravnatelja...>

NAROD.HR

Tko je Sara Lustig, v. d. ravnateljica Spomen-područja Jasenovac i što će to značiti za ustanovu? – narod.hr

Tko je Sara Lustig i hoće li n

NARATIV ĆE BITI OĀUVAN (=LAŹI O JASENOVCU ĀE BITI OĀUVANE) 2.

NOVE LAŹI ZA NOVU V.D. RAVNATELJICU JUSP-A JASENOVAC

Javna ustanova Spomen-podruĉje (JUSP) Jasenova dobila je vršiteljicu duŹnosti ravnateljica Saru Lustig. Kako se navodi na mreŹnim stranicama Plenkovićeve vlade, ona bi između ostaloga trebala „analizirati i unaprijediti rad“⁴ JUSP-a Jasenovac. Kako JUSP Jasenovac uređuje mreŹni jasenovaĉki popis koji je masovna prevara jer sadrŹi tisuće laŹnih Źrtava koje se ne brišu s popisa, tako posla oĉito ima. Da bi se opet ponovilo o ĉemu se sve radi, jedan od najboljih naĉina za to je objaviti nove laŹne jasenovaĉke Źrtve.

Na izvoru laŹi

Kao glavni izvor za oko tri ĉetvrtine svih Źrtava na mreŹnom popisu JUSP-a Jasenovac se navodi Popis Źrtava Drugog svjetskog rata Saveznog zavoda za statistiku Jugoslavije iz 1964. godine. Postoji nekoliko inaĉica tog popisa od kojih je jedna od najdostupnijih u digitalnom obliku ona beogradskog Muzeja Źrtava genocida⁵. Iako je na temelju tog popisa u Jasenovcu i Staroj Gradiški stradalo nešto više od 59 tisuća ljudi, u trenutnoj inaĉici mreŹnog jasenovaĉkog popisa JUSP-a Jasenovac se popis iz 1964. godine prema internoj kratici JUSP-a Jasenovac kao inaĉica SZSJ64) navodi kod preko 62 tisuće Źrtava. U knjizi „Jasenovaĉki popis – LaŹne Źrtve“ Banić i Koić, 2023.) jasno je pokazano i da za nekoliko tisuća osoba koje su navedene na jasenovaĉkom popisu taj popis Źrtava rata iz 1964. godine navodi drugu sudbinu, odnosno pokazuje da nisu stradali ni u Jasenovcu niti u Staroj Gradiški.

4

⁴ <https://web.archive.org/web/20240902215018/https://vlada.gov.hr/vijesti/sara-lustig-imenovana-vrsiteljicom-duznosti-javne-ustanove-spomen-podrucja-jasenovac/42916>

5

⁵ <https://web.archive.org/save/https://www.2.muzejgenocida.rs/sr/popis-%C5%BERTava-rata-1941-1945>

Proizvodnja laži

Naime, u inačici popisa žrtava Drugog svjetskog rata iz 1964. godine koju je u Beogradu u digitalnom obliku nabavio Roman Leļjak (L64) i koja je prema vrsti podataka opsežnija od ostalih javno dostupnih inačica se kod pojedine osobe osim mjesta rođenja navode i mjesto stanovanja prije i za vrijeme Drugog svjetskog rata. Kao što je u gore spomenutoj knjizi (Banić i Koić, 2023.) u više navrata pokazano, u jasenovačkom popisu gdje se navodi mjesto rođenja se umjesto toga nekad navodilo mjesto stanovanja, a razlozi za takve pogreške su različiti, ali su rijetko intuitivni. Ako se usporede osobe iz iz mrežnog popisa JUSP-a Jasenovac i popisa L64, onda je moguće pronaći usporedne osobe iz obaju popisa takve da su im ime, prezime, očevo ime i godina rođenja isti, a mjesto rođenja u mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac nije jednako mjestu rođenja u popisu L64, ali je jednako mjestu stanovanja prije ili za vrijeme rata pri čemu je u L64 navedeno mjesto stradanja koje nije ni Jasenovac niti Stara Gradiška. Na taj način se mogu kreirati novi identiteti, odnosno nove jasenovačke žrtve ili se čak od jedne može kreirati nekoliko osoba, odnosno na takav način se mogu umnažati žrtve.

Mjesto rođenja ili stanovanja

Razlike u mjestu rođenja i stanovanja se mogu koristiti za stvaranje „parova“ koji su osnova za nove lažne žrtve. Ako se jedan takav „par“ označi kao **ime prezime**, očevo ime, godina rođenja, mjesto rođenja / mjesto stanovanja, mjesto stradanja prema L64, onda primjerice oznaka **Adam Čelar**, Petar, 1901., Jukinac / Brnjeuška, Glina znači da je na mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac **Adam Čelar** rođen ocu Petru u Brnjeuški 1901. godine i da je ubijen od ustaša u Jasenovcu, ali istovremeno popis L64 navodi da je **Adam Čelar** rođen ocu Petru u Jukincu 1901. godine, da je stanovao u Brnjeuški i da je stradao u Glini 1941. godine. Sela Brnjeuška i Jukinac su kraj Gline, a svi ostali podaci osim mjesta stradanja su isti pa je lako za zaključiti da se radi o istoj osobi, a prema tome i o novoj lažnoj jasenovačkoj žrtvi. Adam Čelar koji je prema L64 stradao u Glini popisan je u Srbiji, ali u L64 se nalazi još jedan Adam Čelar popisan u Hrvatskoj s istim osobnim podatcima i istim imenom oca kod njega je mjesto smrti Jasenovac generički kreiranog nadnevka 15. lipnja 1942. godine. Potvrda podataka o ovom paru klonova može se naći u inačici popisa iz 1964. godine koja je javno dostupna na mrežnim stranicama srbijanskoga Muzeja žrtava genocida

(MŽG).⁶ Na 486. stranici popisa MŽG moguće je vidjeti dva zapisa za Adama Čelara iz Brnjeuške rođenog ocu Petru 1901. godine i to jedan za drugim. U prvom zapisu je on ubijen u Glini 1941. godine, a u drugom zapisu je ubijen u Jasenovcu 1942. godine. U inačici L64 je vidljiva navodna razlika u mjestu rođenja, odnosno u jednom slučaju je to Jukinac, a u drugom Brnjeuška.

Primjeri lažnih žrtava temeljem rođenja/stanovanja

Prema istom obrascu mjesta rođenja i stanovanja što je pokazano gore je moguće pronaći još takvih lažnih jasenovačkih žrtava, kao primjerice: **Mile Bakić**, Petar, 1902., Hrvatski Čuntić / Jabukovac, Pravac petrinja; **Mara Bobić**, Iso, 1900., Željava / Ličko Petrovo Selo, Ravensbrick; **Danica Bućan**, Jovan, 1922., Malešević Selo / Podsedlo, Podsedlo; **Sofija Dejanović**, Miloš, 1920., Selakova Poljana / Široka Rijeka, Bosna; **Dragica Dobrijević**, Jovo, 1930., Srnetica / Prijedor, Banja Luka; **Marko Janjić**, Lazar, 1904., Raška Gora / Mostar, Gospić; **Andrija Jelenić**, Vinko, 1892., Plesmo / Bijela Stijena, Pakrac; **Sveto Kos**, Svetko, 1938., Tulare / Tuključani, Kozara; **Salamon Levi**, David, 1941., Hrasnica / Sarajevo, Sarajevo; **Stojan Lipovac**, Đuro, 1890., Orahova / Orubica, Donja Dolina; **Ljubica Marić**, Nikola, 1918., Morović / Višnjićevo, Srem. rača; **Marija Marković**, Stevan, 1892., Sirač / Dereza, Dereza; **Milica Marković**, Marko, 1880., Miljanovac / Dereza, Sirač; **Deva Mijuk**, Dragoja, 1911., Gornji Jelovac / Čitluk, Čitluk; **Dušan Milovuković**, Josip, 1900., Osijek / Suha Mlaka, Osijek; **Stev Mlinarević**, Stevo, 1918., Gređani Okučanski / Gređani, Okučani; **Anda Novaković**, Jovo, 1886., Bosanska Dubica / Veliko Dvorište, Veliko dvorište; **Anka Pajić**, Mile, 1912., Kolarić / Vojnić, Đakovo; **Mile Pajić**, Milovan, 1900., Jagrovac / Svinica Krstinjska, Vonjić; **Soka Rak**, Đuro, 1914., Crkveni Bok / Strmen, Strmen; **Milka Sagradžija**, Stevan, 1914., Široka Rijeka / Džaperovac, Vonjić; **Aćim Stjepanović**, Živan, 1910., Podgora / Cviljevina, Kovačica; **Kata Tomić**, Lazo, 1906., Krstinja / Bijeli Klanac, Cerovac; **Stana Trivić**, Vaso, 1911., Međuvođe / Pobrđani, Bosanska Dubica; **Milka Turudija**, Marko, 1909., Čatrnja / Bistrica, Bistrica; **Ivan Vidmar**, Mato, 1901., Nova Gradiška / Pleternica, Lepoglava; **Ljuban Vidović**, Pero, 1938., Čavčići / Gunjevci, Zagreb) i **Marko Vučković**, Miladin, 1887., Srbac / Orubica, Bos gradiška.

Levi

Salamon Levi spada u višestruko popisane žrtve s jugokomunističkih i srpskih popisa. U popisu L64 Salamon Levi je u dvostrukom izdanju. U jednoj

6

<https://web.archive.org/web/20240906174223/http://www.muzejgenocida.rs/images/ZrtvePub/Hrv.pdf>

inačici mjesto smrti je Sarajevo 15. lipnja 1942., a u drugoj Jasenovac 10. kolovoza 1942. godine. U srbijanskoj inačici jugokomunističkog popisa žrtava Drugog svjetskog rata iz 1964. godine koja je pod nazivom „Zrtve Rata 1941-1945.“ objavljena u Beogradu 1992. godine, u dijelu koji se odnosi na „Jevreje“ su trojica Salamona Levija rođenih 1941. godine, a čiji se otac zove David. Mjesta rođenja su Sarajevo, Osijek i Hrasnica kod Sarajeva. Zajedničko im je da su svi živjeli u Sarajevu i umrli 1942. godine. Razlikuje se mjesto smrti. Salamon Levi rođen u Hrasnici umro je u Sarajevu, a kod ostale dvojice mjesto smrti je Jasenovac. Kako se radi o sefardskim Židovima i za njih specifičnom davanju imena djeci često u ABA stilu (isto ime s generacijskim odmakom, odnosno isto kod djeda i unuka), moguće je da se radi o tri različita djeteta, ali u ovom slučaju je to malo vjerojatno jer nema potvrde podataka u židovskim izvorima iz digitalnog arhiva Yad Vashema, odnosno u svjedočanstvima obitelji, prijatelja ili židovskih organizacija. Inicijalni izvor ideje za ovaj navodni slučaj ubijanja najmanje dvoje djece u Jasenovcu mogao bi biti slučaj Salamona Levija rođenog ocu Davidu u Sarajevu 1906. godine kod kojega se kao godina smrti navodi 1941., ali ne u Jasenovcu.

Zatezalo

Od izvora iz mrežnog popisa JUSP-a Jasenovac koji u predmetnim slučajevima navodnih jasenovačkih žrtava najčešće proturječe podacima iz jugokomunističkog popisa žrtava Drugog svjetskog rata iz 1964. godine su podatci iz „Historijskog arhiva Karlovac“. Trideset godina, sve do 1994. godine je na čelu karlovačkog arhiva bio Đuro Zatezalo. Kako je radio svoj posao, može se vidjeti iz nekoliko primjera podatka iz „njegova“ arhiva. Gore u tekstu je naveden primjer Mare Bobić koja je u mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac navedena kao „ubijena od ustaša 1944. godine u logoru Jasenovac“. Dva su izvora podataka u ovom slučaju. Osim karlovačkog arhiva izvor podataka je i „Ratna hronika ranije općine Ličko Petrovo Selo“ u izdanju koreničkog Subnora. Prema mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac i Marica Bobić također iz Ličkog Petrovog Sela je „ubijena od ustaša 1944. godine u logoru Jasenovac“. Izvori podatka su isti kao kod Mare Bobić uz dodatak jedne od inačica jugokomunističkog popisa žrtava Drugog svjetskog rata iz 1964. godine koja je pod kraticom SZSJ64 izvor za tri četvrtine svi žrtava s mrežnog popisa JUSP-a Jasenovac. Međutim, taj potonji izvor umjesto Bobić navodi alternativno prezime Babić. Prema popisu L64 Marica Babić je ubijena u Jasenovcu 1945. godine, a jedna Marica Bobić u beogradskom logoru Sajmište. Premda se to ne navodi u mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac, i Mara Bobić koja je prema L64 stradala u njemačkom Ravensbrücku (Ravensbrück) ima svoju dvojnicu Maru Babić, etničku Crnogorku iz Ličkog Petrovog Sela koja je stradala u logoru Buchenwald 1945. godine. Još je nekoliko slučajeva u kojima Zatezalov „Historijski arhiv Karlovac“ igra glavnu ulogu, ali

tema je vrlo opširna pa ćemo ovdje samo spomenuti „tri“ Milke Sagradžije, sve iz istog sela u općini Vojnić koje se kao stradale 1942. godine u logoru Stara Gradiška i koje se nalaze na mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac.

Ostali izvori smutnje

Ostali izvori koji u predmetnom slučaju promiču „kulturu sjećanja“ o logoru Jasenovac koja se činjenično bitno razlikuje čak i od jugokomunističkih popisa žrtava iz Drugog svjetskog rata uglavnom se mogu označiti kao srpski prema etničkoj pripadnosti autora, premda su neki iz doba jugokomunističke diktature. Glavna razlika je jesu li ti izvori nastali za vrijeme prvog ili drugog srpskog memoranduma. U prvom slučaju to bi bilo razdoblje od smrti komunističkog diktatora J. B. Tita do poraza združenih agresora iz Titove antifašističke JNA i srpske vojske u Domovinskom ratu. Uglavnom, radi se o podacima iz raznih „subnora“ iz srpskih „ustaničkih“ krajeva, knjiga i monografija. Drugi srpski memorandum, odnosno promjena srpske taktike prema Hrvatskoj traje od bijega vojski poraženih Srba do današnjih 40 srpskih centara. U predmetnom slučaju nakon oslobodilačke „Oluje“ sva problematična literatura je objavljena u Srbiji ili u srpskom etnicitetu u BiH.

Nova Sara, stara Dara?

Ovdje treba naglasiti da su pogreške u pisanju koje su prisutne u L64 kao primjerice Vojnić umjesto Vojnić u gore navedenim primjerima namjerno sačuvane. Također, postoji još ovakvih primjera koji će biti obrađeni naknadno, a za početak su dovoljni i ovi. Ovime je novim lažnim jasenovačkim žrtvama opet pokazano kako čak i glavni izvor mrežnog jasenovačkog popisa pokazuje dio problematike i lažnosti tog popisa. Sigurno se može reći da je i to nešto što bi odgovorni u JUSP-u Jasenovac trebali ispraviti uklanjanjem takvih lažnih žrtava budući da se radi o podacima iz njihova glavnog izvora. Čekamo poteze nove v.d. ravnateljice. *Hic Rhodus, hic salta*. Hrvatski rečeno - Evo joj prilike, tu neka se pokaže. Sara ili Dara pitanje je sad!

Srbijanski odbor za doček

Srbi su Lustig već organizirali doček. Nekoliko dana prije stupanja na mjesto v. d. ravnatelja JUSP-a Jasenovac u četvrtak 5. rujna 2024. godine u Jasenovcu dvije udružene srbijanske institucije i to Muzej žrtava genocida i crkva iz Srbije su u mjestu Jasenovcu otvorile stalni izložbeni postav pod nazivom „Ustaška bolnica u Jasenovcu 1942 – 1945“. U događaju je sudjelovao i jedan profesor „istorije“ s nekog fakulteta iz Izraela. Sve uz prigodan prateći „Simposion“ o novomučenicima u lokalnom samostanu srpske crkve. Prema vijestima otvaranje izložbenog postava podržalo je i Ministarstvo kulture. Ne piše koje države, ali to očito i nije važno.

Mjesto u kojem nema logike

Dva dana kasnije u subotu 7. rujna u jasenovačkome samostanu crkve iz Srbije okupili su se vjerski i politički Srbi, čak i jedan od Karađorđevića. Nešto od izgovorenoga moralo bi zanimati i Hrvate. Neven Čulibrk u srpskoj crkvi poznat i kao Jovan rekao je: „... mi smo pobijedili jer smo se vratili u Jasenovac.“⁷ Prema Jeremiću, biskupu srpske crkve u Parizu: „Najveća svetinja je upravo ovaj grad mučenika, ovo nepregledno mnoštvo tijela koja se nalaze pod našim nogama“. Srbijanski ministar informiranja i telekomunikacija Ristić, inače donedavni ravnatelj beogradskoga Muzeja žrtava genocida, rekao je da je „Jasenovac prostor najveće golgote srpskog naroda u čitavoj njegovoj historiji.“ S obzirom na zemne ostatke nekoliko stotina osoba nađenih tijekom nekoliko serija službenih iskapanja u Jasenovcu i Donjoj Gradini za vrijeme nekoliko desetljeća jugokomunističke diktature pojmovi kao golgota i nepregledno mnoštvo tijela dobivaju sasvim drugu dimenziju. Ipak, Ristiću se nehotice omakla i jedna istina: „Jasenovac je i mjesto koje nadilazi svaki ljudsku logiku ...“ To svakako, pogotovo kad se usporede materijalni dokazi s jugokomunističkim i srpskim mitovima i kulturom sjećanja s prave strane povijesti.

Nadopunjavanje

Na gore spomenutom „Simposionu“ Srbi su dali i neke smjernice za novu v. d. ravnateljicu JUSP-a Jasenovac. Primjerice, Čulibrk, po rangu vladika crkve iz Srbije, rekao je: „Memorijali iz JUSP-a Jasenovac, Donje Gradine na drugoj obali Save i Uštice morali bi se nadopunjavati da se iz njih dobije cjelovita slika o onome što je bio sistem logora smrti Jasenovac. Svatko hoće sa svog aspekta ispričati cijelu priču što je neprihvatljivo, ...“. Ova izjava je želja za povratak na jugokomunističkih i srpskih „700 iljada“ jasenovačkih žrtava. To je moguće jedino uz „malu“ pomoć vladajućih drugova iz današnje Hrvatske. Na potezu je Lustig. I oni koji su je izabrali.

Nikola Banić i M. Koić

“Hrvatski tjednik“, 19. 9. 2024.

7

<https://web.archive.org/web/20240912150559/https://www.portalnovosti.com/jasenovac-kao-mjesto-stradanja-i-golgote>

MINISTAR MRAČNIH POSLOVA ILI 'ONI LAŽU TO JE NJIMA OD BOGA!'

Srpske 'Novosti' su objavile tekst „Ministar mračnih poslova“ o strašnoj stvari koju je zgriješio Ministar vanjskih poslova Gordan Grlić Radman: Sa svog službenog e-maila odgovorio je na obavijest koji su mu poslali dva hrvatska znanstvenika koji su godinama na Stanfordovim listama najutjecajnijih znanstvenika u svijetu prof. dr. sc. Matko Marušić i ja. Kako je to mogao učiniti? Strašno! Pa svi znamo da je najvažniji političar u RH, jedini u povijesti koji je bio i u oporbi i u vlasti njegovo visočanstvo Milorad Pupovac. Da kako se usudio taj 'Ministar mračnih poslova' još u svome odgovoru spominjati najvećeg revizionistu u povijesnim znanostima akademika Franju Tuđmanu. Pa svi se dobro sjećamo da je taj mrski revizionist Utemeljitelj RH poznatiji i kao Tuđmanova ustaška država, zar ne?

Već to je dovoljno da se vjeruje Novostima koji su dobro financirani od tih vlasti koje pokorno slušaju što od njih Pupovac traži.

Posebno me raduje što uz Tuđmana spominju tatu i sina Goldstein. Strašni autoriteti: Slavko Goldstein nije kao Marušić i ja jedan od 2% najutjecajnijih znanstvenika u svijetu – on je neškolorani povjesničar amater, a to je sigurno za znanost vrijednije od tamo nekih sa Stanfordovih lista, zar ne? A tek Ivo koji je upravo svojim čuvenim pronalaskom dobio i novo ime s kojim mu se rugaju mnogi i u RH i vani. Postao je IVO DROBILICA. Jaki autoriteti.

Moram i ovom prigodom izraziti svoje žaljenje zbog djelovanja mojih tekstova na ovog velikog pronalazača o čemu je svjedočila njegova kćerka:

Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.

Od specijalne vrste antisemitizma, do padanja u nesvijest. A znate li za koju me je knjigu tužio?

Vjerovali ili ne radi se o knjizi:

J. Pečarić, *Druker / Predsjednik o Puhovskom*, Portal dragovoljac.com, 2020.

Doista se moram zahvaliti Novostima koji o meni pišu kao 'akademiku iz Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac i jednog od najvećih revizionističkih povjesničara-amatera u Hrvatskoj'.

Za razliku od mnogih u hrvatskim vlastima, osim sigurno 'ministra mračnih poslova', oni znaju kako su se znali provesti njihovi povjesničari-genocidolozi.

Dovoljno se je sjetiti moje prve knjige:

J. Pečarić, Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998. Knjigu sam kao napisao na poziv ravnateljice HIP-a povjesničara dr. sc. Mirka Valentića i u njoj ismijao tvrdnje njihovog genicodologa dr. Milana Bulajića u knjizi „Tuđmanov Jasenovački mit“. Bulajić nije bio akademik kao ja, a doktorirao je pravo, a ja matematiku uz magistraturu iz elektrotehnike i diplomski rad iz atomske fizike.

Organizirali su i mog sučeljavanje s tim ravnateljem i osnivačem Muzeja genocida u Beogradu na radiju „Slobodna Europa“ (Prag):

J. Pečarić, O sučeljavanju Bulajić vs. Pečarić, Portal dragovoljac.com, 2021.:

http://www.dragovoljac.com/images/minifp/suceljavanje_hazu.pdf

Njihov genocidolog je ispao smiješan, pa je moju i Cohenovu knjigu proglasio najantisrpskim knjigama u povijesti i pisao o „ideologiji genocida Cohen-Pečarić“. Hvala i njemu a i onim ravnateljima iz SR koji me se i danas sjećaju. Uključujući i autore i urednike Novosti, naravno.

Naravno ne ću spominjati citate iz moje knjige o Društvu i čiji su tekstovi iz kojih su uzimani. Pa ipak moramo poštivati Oca otadžbine:

ISTINA DOBRICE ĆOSIĆA

Ima jedna zemlja satkana od laži,
 Dobrica, Ćosić o njoj nam govori:
 Što ću reći, deco, neka se uvaži,
 Srbin jadan večno samo laži zbori.
 Laže, laže, laže, iz razloga dvesta,
 Laž mu se ko guja u srce uvukla;
 Tamo joj pradede ostaviše mesta,
 Do danas ju nije Istina zatukla.
 A što će bre Srbin kad lagati mora,
 Kakav se rodio, takav će i mreti?
 To mu je sposobnost data odozgora,
 Sa takvom odlikom lako mu živeti.
 Čujte zašto laže: Da sebe obmane,
 Da uteši drugog, da sakrije bedu...
 Da ohrabri brata kada u drek pane,
 Da ga sram i savest živog ne pojedu.
 Laže zbog poštenja, laže zbog slobode,
 Laže maštovito, ma bre - od zanata!

A zar nismo uvek bili prelivode?
 Domoljublje lažno časti nam se hvata.
 Laž je inventivna slika srbske ćudi,
 Inteligencije, čitavog nam bića;
 Na laži opstala država i ljudi -
 Dinastija slavna Karađorđevića.
 Do sudnjega dana laž je naša dika,
 Koleno kolenu nasleđe ostavlja...
 E to vam je braćo sreća vaskolika,
 Laž nek se neguje i ne zaboravlja.
 Pogledajte dobro na dno istorije,
 Laž je spašavala majčicu Srbiju.
 Bez nje nam ni danas lepe sreće nije
 Laž će nam do groba čuvati naciju

MARIJA DUBRAVAC

Mark Spiranovich je pjesmu preveo i na engleski:

THE TRUTH OF DOBRICA ĆOSIĆ

There is a land woven by lies,
 Dobrila Ćosić speaks of it:
 Children, let my words be adhered to,
 The poor Serb eternally speaks only lies.
 He lies, lies, lies for two hundred reasons,
 The lie has crawled in his heart like a serpent;
 His forefathers have left it room there,
 To this day the truth has not conquered it.
 What is the Serb to do when he must lie,
 The way he was born, he will die the same.
 That cleverness was given him from above,
 He finds it easy to live with such distinction.
 This is what he lies for: to deceive himself,
 To console another, to hide his misery...
 To encourage his brother when he falls into crap,
 That shame and conscience would not eat him alive.
 He lies because of honor and freedom,
 He lies imaginatively – bro, that's his trade!
 Were we not always inconsistent (wishy-washy)?
 Our patriotism 's honor is taken through lies.
 The lie is an invented picture of Serbian nature,
 Of our intelligence and of our whole being;
 The country and the people have survived on lies -

The great dynasty of Karađorđević.
 The lie is our pride to the judgement day,
 Leaving its inheritance from generation to generation ...
 Brothers, that is your great fortune,
 Nuture the lies and do not forget them.
 Take a good look throughout history,
 Lies kept saving Mother Serbia.
 Even today we would not be fortunate without lies -
 The lie will safeguard our nation till death.

Kao što znate nedavno je ravnatelj JUSP JASENOVAC podnio ostavku jer je povjesničar dr. sc. Vladimir Geiger dao neoborivi dokaz kako na stranicama JUSP JASENOVAC postoji ANTIHRVATSKA LAŽ.
 Evo kako o njoj pišu u tom tekstu u Novostima:

„Ministarstvo NINE OBULJEN KORŽINEK cenzuriralo je i tvrdnju o ustaškom genocidu nad Srbima na informativnom panou u JUSP-u Jasenovac, što je posredno dovelo do ostavke ravnatelja IVE PEJAKOVIĆA.“

Strašno cenzurirana je LAŽ, a znamo da je LAŽ NAJVIŠE POMOGLA SRBIMA U POVIJESTI. Strašno! Pa znaju li ti ministri da je gazda u RH Pupovac?
 Ili se prave ljudi!

Ono što me posebno obradovalo kod ovog teksta iz Novosti koje debelo financira vlast u RH je napredak i u odnosu na Čosića i njegove tvrdnje kako je laž najviše pomogla Srbima u njihovoj povijesti.

Zašto to mislim?

Pa svi znamo da je poluistina gora od laži!

Zato je zgodno komentirati samo priču o članku Melkiora Ornika iz Laboratorija za koordiniranu znanost Sveučilišta u Illinoisu Urbana-Champaign, tj. o onome o čemu ne pišu u „Novostima“ u svezi s tim radom.

Iako su Novosti dobro proučili moje knjige jasno je da po Čosićevoj tvrdnji o srpskim lažima nisu mogli citirat dio u vezi s tim člankom iz knjige:

J. Pečarić, Liste sa Stanforda, Fah idioti i Josip Šimunić, dragovoljac.com, 2023:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/simunic.pdf>

Na str.198.-200. piše:

„Primijetit ću da smo o radu prof. Elezovića i dr. Banića TVOR pisali nas dvojica sa Stanfordovih lista najutjecajnih hrvatskih znanstvenika prof. dr. sc. Matko Marušić i ja.

Taj rad je dan u knjizi:

J. Pečarić, *Prof. emeritus dr. sc. Matko Marušić*, Zagreb, 2021. str. 444.

Dajemo ga i u Prilogu.

Rad smo poslali na puno adresa. Ali – očekivano – hrvatski političari ne smiju ni pomisliti na takvu istinu jer daju ogromna sredstva da se očuva Jasenovačka laž sadržana u „Velikosrpskoj brojci Goldsteinovih i Drže Mihailovića“.

Zagovornici „Velikosrpske brojke Goldsteinovih i Drže Mihailovića“ ili mitomani kako ih je nazvao Igor Vukić protestirali su uredništvu časopisa, a onda su shvatili da to treba uraditi netko tko se kao matematičar razumije u ono što su Banić i Elezović objavili.

Tako je u isti časopis poslao svoj rad jedan kolega iz SAD-a koji su urednici prihvatili, iako je jedan od recenzenata stavio bitnu primjedbu o matematičkoj grješki u tom radu.

Radi se o radu:

M. Ornik, “Comment on ”TVOR: Finding Discrete Total Variation Outliers among Histograms”,” IEEE Access, vol. 9, no. 9, pp. 78 586–78 593, 2021.

Onda su Nikola Banić and Neven Elezović napisali rad:

Reply to Comment on “TVOR: Finding Discrete Total Variation Outliers among Histograms”

<https://aps.arxiv.org/pdf/2111.05842.pdf>

Dajem prijevod Abstracta tog rada:

U ovom radu odgovaramo na kritiku jednog od naših radova prethodno objavljenih u ovom časopisu, pod naslovom “TVOR: Finding Discrete Total Variation Outliers among Histograms”.

Odstupanja varijacija među histogramima”. Naš rad predlaže metodu za detekciju odstupanja glatkoće među histogramima korištenjem odnosa između njihovih diskretnih totalnih varijacija (DTV) i njihovih odgovarajućih veličine uzorka. U ovom odgovoru, pokazujemo točku po točku da, suprotno svojim tvrdnjama, kritika nije pronašla nikakve pogreške ili probleme u našem radu, bilo u korištenim skupovima podataka, metodologiji ili u dobivenim vrhunskim kandidatima za izvanredne vrijednosti. Naprotiv, tvrdnje kritike mogu lako se može pokazati da je matematički neutemeljen, da izravno proturječi uobičajenim statističkim teoremima, i protiviti se dobro utvrđenim demografskim terminima.

Upravo je to učinjeno u odgovoru ovdje pružanjem i teoretski i eksperimentalni dokazi. Osim toga, zbog prigovora kritike, opsežnije istraživanje o vrhunskom kandidatu za izvanredne vrijednosti, Jasenovački popis se provodi i kako bi se otklonile sumnje kritike, novi dokazi o njegovoj problematičnosti neviđeni u drugim predstavljeni su popisi. Ovaj odgovor je popraćen dodatnim teorijskim objašnjenja, simulacije i eksperimentalni rezultati koji ne samo da potvrđuju ranijim saznanjima, ali i novim podacima. Izvorni kod je na

<https://github.com/DiscreteTotalVariation/TVOR>

Časopisi ne vole objaviti rad koji pokazuje da su svjesno objavili netočan rad, ili su pritisci bili takvi (sjetimo se onih na o kojima govori poglavlje GOLDMAN O GOLDSTEINU (PISMA PREDSJEDNICIMA) moje knjige *Milanović hvali Grlić-Radmána*;

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/MilanoRadman.pdf> str. 168-323) da ovaj rad napisan na 63 stranice ostaje objavljen u Arxivu i tako svi koje to zanima mogu vidjeti o kakvoj se griješki tu radi.

Naravno, nije se stalo na tome. Prof. Marušić i ja smo u svom članku danom u Prilogu napisali: *Istraživači Nikola Banić i Mladen Koić objavili su oko 150 članaka o netočnostima popisa JUSP-a Jasenovac (https://narod.hr/hrvatska/poimenicni-popisa-zrtava-kcl-jasenovac-1941-1945-i-njegovo-nepodudaranje-s-izvorisnim-dokumentima)*

Nikola Banić i Mladen Koić su nedavno i tiskali knjigu na oko 800 stranica: JASENOVAČKI POPIS / LAŽNE ŽRTVE. Knjiga je uz spomenuti znanstveni rad sjajno pokazala koliko sam bio u pravu kada sam tu službenu brojku nazvao: Velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihailovića.“

Naravno, ako Pupi i njegovi tako kažu Ministar mračnih poslova ne smije to ni spomenuti, zar ne.

Pa ipak je Pupi šef!

Zato uživajte u tekstu u kome hvale i Ministra i profesora Marušića a i mene:

Ministar mračnih poslova

Prije tri godine ministar Gordan Grlić Radman putem službenog maila pohvalio je rad akademika Josipa Pečarića na relativiziranju službenog broja ubijenih u Jasenovcu, smatrajući to "važnim pitanjem koje nam je nametnula jugokomunistička i velikosrpska propaganda"

Ruganje povijesnim činjenicama – Gordan Grlić Radman (FOTO Patrik Macek/PIXSELL)

Prije tri godine ministar vanjskih poslova GORDAN GRLIĆ RADMAN pohvalio je putem službene *mail* adrese rad JOSIPA PEČARIĆA, akademika iz Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac i jednog od najvećih revizionističkih povjesničara-amatera u Hrvatskoj, koji relativizira ustaške zločine u Jasenovcu. Kako je vidljivo iz nekoliko Pečarićevih knjiga, u kojima smo pronašli njegovu prepisku s ministrom vanjskih poslova, on je Grliću Radmanu najprije poslao *mail* u kojem ga je 18. veljače 2021. godine obavijestio da mu je na internetu istoga dana objavljen tekst u suradnji s MATKOM MARUŠIĆEM, profesorom medicine sličnoga revizionističkog kova. Matematičar Pečarić i liječnik Marušić u tom tekstu pišu o jednom svježem znanstvenom radu koji "potpuno uvjerljivo, utemeljeno i nepobitno dokazuje da je popis jasenovačkih žrtava netočan". "Čak nije potrebno ni procjenjivati koliko je netočan (može se izračunati da je 89% ili 74.288 imena neprihvatljivo)", pišu Pečarić i Marušić, referirajući se na službeni popis Javne ustanove Spomen područja (JUSP) Jasenovac od 83 tisuće žrtava ustaškog logora smrti. "Glavni nalaz je da je popis JUSP-a Jasenovac izmišljen, dakle namjerno krivotvoren", stoji u tekstu koji je Pečarić poslao ministru Grliću Radmanu.

Istoga dana ministar mu je odgovorio, koristeći službeni *mail*. "Poštovani akademiče Pečarić, Hvala Vam! Znam koliko je to važno pitanje koje nam je nametnula jugokomunistička i velikosrpska propaganda, o čemu je istraživao i pisao pokojni predsjednik TUĐMAN. Srdačno, Gordan Grlić Radman", piše u *mailu* šefa hrvatske diplomacije.

Istraživanje koje su Pečarić i Marušić ekstenzivno opisali u citiranom tekstu, poslanom i očigledno ushićenom ministru vanjskih poslova, proveli su znanstvenici s Fakulteta elektrotehnike i računarstva (FER): autor udžbenika iz matematike za djecu, profesor NEVEN ELEZOVIĆ, i programer, doktor NIKOLA BANIĆ. Koristeći jedan matematički model, oni su u radu objavljenom u međunarodnom časopisu IEEE Access pronašli anomaliju u jasenovačkom popisu: previše je imena čije godine rođenja završavaju nulom i dvojkom. Gostujući u najvećim desničarskim medijima, autori su potom u Hrvatskoj proširili tvrdnju da njihov rad ukazuje na to kako je službeni spis jasenovačkih žrtava lažan i neupotrebljiv.

Ustaše ne smatra fašistima – akademik Josip Pečarić

Ubrzo se, međutim, ispostavilo da se radi o manipulaciji, koju je dokumentirao portal Faktograf. Znanstvenik MELKIOR ORNIK iz Laboratorija za koordiniranu znanost Sveučilišta u Illinoisu Urbana-Champaign, upozorio je da je matematički model koji su koristili Banić i Elezović neprikladan za analizu podataka iz Jasenovca. Preveliko pojavljivanje nula i dvojki na kraju datuma rođenja, navodno krunski pokazatelj da je jasenovački popis izmišljotina, pojasnio je jednostavnim razlogom. "Ljudi naravno nisu znali točne godine rođenja žrtava, pa bi je ili zaokružili na najbliže desetljeće (čime je objašnjena 0) ili zaokružili dob smrti na najbliže desetljeće. Kako je najveći broj zarobljenika umro upravo 1942. godine u usporedbi s drugim godinama, to objašnjava zašto godine rođenja završavaju na 2", kazao je Ornik za portal Faktograf, ističući da se ista anomalija zbog istih

razloga pojavljuje i u podacima žrtava nacističkog geta za Židove i Rome u Poljskoj.

"Zašto bi iznošenje istine – da ustaše nisu bili fašisti – uopće trebalo biti kontraproduktivno?" upitao se Pečarić 2002. u "Glasu Koncila". "Hrvatski nacionalisti koji su se borili za neovisnu hrvatsku državu – samo zato što su našli pomoć tamo gdje su je jedino i mogli naći – proglašeni fašistima"

Pismom je reagiralo i dvadesetak istraživača, mahom povjesničara s ovih prostora, u kojem su upozorili uredništvo časopisa IEEE Access na spomenute "metodološke pogreške" autora. Opisali su i kako autorski dvojac, koristeći kredibilitet ovog časopisa, po desničarskim medijima u Hrvatskoj iznosi tvrdnje da su "matematički dokazali" da je službeni popis u Jasenovcu fabriciran. Navedene javne istupe znanstvenika uredništvo IEEE Accessa nazvalo je na koncu "odvratnim".

To je, ukratko, istraživanje zbog kojeg je ministar Gordan Grlić Radman zahvalio Pečariću, nazivajući lažno osporavanje službenog popisa od 83 tisuće ubijenih ljudi "važnim pitanjem koje nam je nametnula jugokomunistička i velikosrpska propaganda". Kao pozitivan primjer naveo je potom Tuđmana, koji je "istraživao i pisao" o toj "velikosrpskoj propagandi". Važno je pritom podvući: ministar nije pisao takav odgovor povodom tvrdnji o 700 tisuća nepostojećih žrtava, što je broj koji do danas doista koriste velikosrpski ideolozi, on ovakvim leksikom reagira na osporavanje službenog broja od 83 tisuće.

Tuđman je, valjda podsjetiti, smatrao da je u Jasenovcu stradalo maksimalno 40 tisuća ljudi, da to nije bio "logor organiziran s izričitom svrhom likvidacije svih zatočenika", kao što tvrde "promicatelji jasenovačkog mita", nego "logor organiziran kao 'radni logor' s mnoštvom poljodjelskih i tvorničko-obrtničkih radnih jedinica".

U polemičkom pismu upućenom SLAVKU GOLDSTEINU, o kojem je pisao IVO GOLDSTEIN, Tuđman je 1995. godine podržao revizioniste ističući da oni "ustaju protiv mitskih prikazbi Holokausta", da su "prvi koji su se usudili suprotstaviti raširenim 'sagama' i 'legendama' ili 'mitskim obmanama' o šest milijuna umorenih Židova, uključujući i prijevaru s dnevnikom ANE FRANK", da su revizionisti u neravnopravnom položaju" u odnosu na historiografski *mainstream*, "jer nemaju niotkuda potpore a protiv sebe imaju moćan svjetski židovski lobi".

Tuđmanovi sljednici, koje ministar hvali, strovalili su se u još dublju moralnu provaliju od njega: oni drže da je gotovo cijeli popis likvidiranih izmišljen, što je bila njihova interpretacija citiranog "istraživanja". U trenutku kad je Grlić Radman putem *maila* zahvaljivao Pečariću na takvim nalazima, on nije mogao nedvosmisleno znati da se radi o običnoj manipulaciji, naime laži. To, međutim, ne umanjuje razmjere ministrovog skandaloznog čina, koji se ponajviše očituje u osobi s kojom je komunicirao. Akademik Josip Pečarić, kojem je ministar zahvalio na javnom radu, član je Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, organizacije koja relativizira ustaški udio u Holokaustu te genocide nad Srbima i Romima, i u svojim publikacijama sustavno tvrdi da je Jasenovac bio radni logor u kojem je nekoliko stotina neprijatelja države skončalo od teških uvjeta i raznih bolesti. Službeni popis od 83 tisuće ubijenih u Jasenovcu sam Pečarić je javno

nazivao "velikosrpskom brojkom", odnosno "velikosrpskim popisom Goldsteinovih i DRAŽE MIHAILOVIĆA".

Čovjek kojemu je Grlić Radman zahvalio objavio je prošle godine knjigu "Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac", kompilaciju tekstova raznih autora o radu istoimene organizacije i njenih članova. U toj Pečarićevoj knjizi može se naći ova rečenica: "Novija istraživanja Nezavisne Države Hrvatske, a osobito sabirnoga i radnoga logora Jasenovac, koji je protuhrvatski nastrojenim ljudima bio znak navodne hrvatske genocidnosti, pokazuju da službena politika Nezavisne Države Hrvatske nije imala genocidno obilježje, niti je genocid provodila." Ili ova: "Cijeli je hrvatski narod viđao kako general LUBURIĆ oko sebe skuplja pravoslavnu djecu što su ih vlasti našli napuštenu nakon Kozare te oprale, izliječile i obukla u male ustaške odore, te pred njome pušta bijelu golubicu." Ili ova: "Toga je mjeseca (travanj 1941., op. a.) kancelar HITLER bio čovjek koji je Hrvatima dopustio i izborio nezavisnost a Poglavljenik životni borac za nju i vrhovnik Države." Ili ova: "ADOLF EICHMANN bio je Židov zadužen u Reichu za komunikaciju sa Židovima. Na postupku se jasno vidi njegova drogiranoost, kada veselo skakuće hvaleći se tobožnjim milijunima ubijenih Židova."

Razlog za dodatnu zabrinutost leži u činjenici što je Grlić Radman dio izvršne vlasti koja u zadnje vrijeme provodi koordinirani negacionizam oko Jasenovca kada je riječ o srpskim žrtvama

Akademik kojem Grlić Radman zahvaljuje na radu postojano i obilato reproducira sličan sadržaj zadnjih 25 godina. "Zašto bi iznošenje istine – da ustaše nisu bili fašisti – uopće trebalo biti kontraproduktivno?" upitao se 2002. godine u "Glasu Koncila". "Hrvatski nacionalisti koji su se borili za neovisnu hrvatsku državu – samo zato što su našli pomoć tamo gdje su je jedino i mogli naći – proglašeni fašistima. Zato se sve ovo vrijeme i krije podatak da su hrvatske vlasti kod Hitlera pokušale spasiti domaće Židove", dodao je. "Da nije bilo ni srpske ni partizanske pobune, možda bi NDH bila dovoljno jaka da još više zaštiti i Židove", poručio je 2004. godine. Sredinom 2015. Pečarić je bio i jedan od organizatora peticije da se ustaški pozdrav "Za dom spremni" uvrsti kao službeni pozdrav za Oružane snage Republike Hrvatske. Tri godine poslije supotpisao je knjigu "Razotkrivena jasenovačka laž", u izdanju Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Cijelo to vrijeme, od 2000. godine, Pečarić je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Razredu za matematičke, fizičke i kemijske znanosti. Štoviše, u godišnjem izvješću HAZU-a za 2023. objavljeno je da je postao zamjenik člana njihovog "Odbora za utvrđivanje postojanja djela koje nije u skladu s ugledom i dostojanstvom člana Akademije".

„...čak i u Q1 časopise. S prof. Matkom Marušićem sam koautor članka o tom izuzetno važnom članku i o tome smo informirali mnoge u Hrvatskoj i to još uvijek radimo. Tako sam pisao i Ministru vanjskih poslova i poslije pola sata dobio njegov odgovor:

Naslov: RE: Clanak Marusic-Pecaric

Datum: Thu, 18 Feb 2021 19:52:01 +0000

Šalje: Gordan Grlić-Radman <Gordan.Grlic-Radman@mvep.hr>

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>, Domagoj Knežević
<Domagoj.Knezevic@mvep.hr>

CC: Matko Marusic

Poštovani akademiče Pečarić,

Hvala Vam! Znam koliko je to važno pitanje koje nam je nametnula jugokomunistička i velikosrpska propaganda, o čemu je istraživao i pisao pokojni predsjednik Tuđman.

Srdačno,

Gordan Grlić Radman“

(U članku Novosti daju snimak ovog teksta koji je uzet iz moje knjige Ruski znanstvenik u RH, Portal dragovoljac.com, 2021.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/ruskiznanstvenik.pdf>, vidjeti Prilog, op. JP)

Mail u kojem ministar Grlić Radman hvali revizionističke napore akademika Pečarića

Sada je jasan i cijeli kontekst kratke poruke koju je Grlić Radman poslao Pečariću. Pohvalno se i poticajno ponio prema nadripovjesničaru zato što on relativizira ustaške zločine, pozdravio je istraživanje koje lažno potvrđuje takvu negaciju i usput sugerirao da je službeni popis od 83 tisuće žrtava u Jasenovcu "jugokomunistička i velikosrpska propaganda".

Razlog za dodatnu zabrinutost leži u činjenici što je Grlić Radman dio izvršne vlasti koja u zadnje vrijeme provodi koordinirani negacionizam oko Jasenovca kada je riječ o srpskim žrtvama. Nedavno smo pisali o uspješnom prošlogodišnjem miniranju zajedničke izložbe s Muzejom Holokausta u Washingtonu, koja se trebala održati u Zagrebu. Izložba je otkazana zato što je hrvatska strana, predvođena Ministarstvom kulture, odbila uvrstiti tvrdnju da je nad Srbima izvršeno genocidno nasilje u NDH. Ministarstvo NINE OBULJEN KORŽINEK cenzuriralo je i tvrdnju o ustaškom genocidu nad Srbima na informativnom panou u JUSP-u Jasenovac, što je posredno dovelo do ostavke ravnatelja IVE PEJAKOVIĆA.

Ministar vanjskih poslova samo je, dakle, otišao korak dalje: hvaleći tekst u kojem piše da je gotovo cijeli "popis JUSP-a Jasenovac izmišljen, dakle namjerno krivotvoren", on je, stječe se dojam, izrazio žudnju za relativizacijom stradanja svih naroda u ustaškom logoru.

Njegove pozicije svjestan je i Pečarić. U knjizi "Napadaju Tuđmana – da umreš od smijeha" iz 2024. godine akademik se prisjetio ministrovog odgovora iz 2021. "Još kada sam s prof. dr. sc. Matkom Marušićem pisao pisma vlastima o objavljenom znanstvenom radu i metodi koja pokazuje kako je današnji popis

žrtava u Jasenovcu lažan – jedini POZITIVAN odgovor dobio sam od ministra Grlić-Radmana!"

Ministru smo dali priliku da dodatno pojasni *mail* za koji vjerojatno nije očekivao da će biti javno publiciran. Do zaključenja teksta, Grlić Radman nije odgovorio na upit.

<https://www.portalnovosti.com/ministar-mracnih-poslova>

Mene je i fotografija Ministra podsjetila na Utemeljitelja RH o kome je on u svo pismu pisao jer su takve slike koristili i kada su pisali o Utemeljitelju RH koja im je bila Tuđmanova ustaška država. Bila?

PRILOG

Naslov:Re: Odg: Članovi Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti među dva posto najcitriranijih svjetskih znanstvenika

Datum: Fri, 19 Feb 2021 09:10:16 +0100

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: Andrej Dujella <duje@math.hr>, Marijan Lipovac <mlipovac@hazu.hr>

CC: Kabinet Predsjednika <kabpred@hazu.hr>, ani...

Poštovani kolega Dujella,

Mislim da g. Lipovac ipak treba pitati Upravu Akademije smije li dodati i moje ime u priopćenju. Kao što znaš uloga Akademije u tome što sam na tim listama ruski znanstvenik je velika.

Jesi li možda primijetio da su u Akademiji informirali kolegice akademkinje i kolege akademike i da je postojala i moja knjiga: *Pišem pisma odgovora nema! 2. / Je li Akademiji važna znanost*, Zagreb, 2017. str. 212.?

Valjda kolegice i kolege znaju da Akademiji nije važna znanost pa ih ne treba informirati o nečemu opće poznatom.

Jedan od rezultata takve politike Akademije je bilo nereagiranje na tvrdnje iz HRZZ gdje su glavne uloge imali ljudi iz Akademije kako moji časopisi (njih tri) nisu dobri, a oni su godinama po Scopusu u samom vrhu hrvatskih znanstvenih časopisa.

Logično je da kada u Akademiji nisu znali za drugu knjigu u kojoj se spominje u podnaslovu Akademija, da ne znaju ni za prvu: *Pišem pisma odgovora nema! 1. / Navodna Hrvatska zaklada za znanost*, Zagreb, 2017. str. 245.

Jesi li možda primijetio da su u Akademiji informirali kolegice akademkinje i kolege akademike kako su dva od tih mojih časopisa koja im nisu dobra postali Q1 časopisi i da je mojim časopisima posvećena knjiga: J. Pečarić, *Je li političarima kriva matematika?* Zagreb, 2019, pp. 317.?

Naravno glupo pitanje jer zašto bi Akademiji bila važna znanost, zar ne?

A u toj knjizi postoji i poglavlje „Ruski znanstvenik“!

A kad već znamo da Akademiji nije važna znanost moram te pitati: Jesi li možda primijetio da su u Akademiji informirali kolegice akademkinje i kolege akademike o mojoj knjizi: *Mojih sto knjiga*, Zagreb, 2020, str. 285.? Naime, tu ima puno knjiga koje nisu znanstvene, pa sam mislio da bi ta knjiga možda zanimala kolegice i kolege.

Naravno moram Te pitati i ovo: Jesi li možda primijetio da su u Akademiji informirali kolegice akademkinje i kolege akademike o još jednoj mojoj knjizi u kojoj je Akademija u naslovu: *Revizionisti u HAZU*, Zagreb, 2020, str. 348.?

Kao što znaš ovih dana je objavljen znanstveni rad u vrhunskom svjetskom časopisu s matematičkim dokazom da je popis žrtava u Jasenovcu lažan. Jedan od koautora je moj suradnik i „krivac“ što se u Hrvatskoj tiskaju i časopisi koji nisu dobri ali ih u svijetu svrstavaju čak i u Q1 časopise. S prof. Matkom Marušićem sam koautor članka o tom izuzetno važnom članku i o tome smo informirali mnoge u Hrvatskoj i to još uvijek radimo. Tako sam pisao i Ministru vanjskih poslova i poslije pola sata dobio njegov odgovor:

Naslov: RE: Clanak Marusic-Pecaric

Datum: Thu, 18 Feb 2021 19:52:01 +0000

Šalje: Gordan Grlić-Radman <Gordan.Grlic-Radman@mvep.hr>

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>, Domagoj Knežević <Domagoj.Knezevic@mvep.hr>

CC: Matko Marusic

Poštovani akademiče Pečarić,

Hvala Vam! Znam koliko je to važno pitanje koje nam je nametnula jugokomunistička i velikosrpska propaganda, o čemu je istraživao i pisao pokojni predsjednik Tuđman.

Srdačno,

Gordan Grlić Radman

----- Izvorna poruka -----

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Datum: 18. 02. 2021. 19:21 (GMT+01:00)

To: Gordan Grlić-Radman <Gordan.Grlic-Radman@mvep.hr>

Cc: Matko Marusic

Predmet: Clanak Marusic-Pecaric

Kao što vidite Ministar zna ulogu akademika Tuđmana u razotkrivanju Jasenovačke laži. A zapravo on i ja smo ti revizionisti iz naslova moje knjige, pa u Uvodu spominjem jednu veliku sramotu Akademije:

Ali u HAZU su htjeli 2012 Iva Goldsteina za akademika. Vjerovali ili ne!

S obzirom da je i Hrvatski predsjednik Franjo Tuđman bio akademik, kao što sam i ja, vjerojatno se kolegama koji su ga predlagali bila draga Goldstenova konstatacija iz Globusa, 20. rujna 2002...:

Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također član HAZU, velecijenjeni akademik Josip Pečarić.

Umjesto da brane svog pokojnog kolegu i čovjeka koji je najzaslužniji što 'imamo Hrvatsku' u HAZU čovjek koji se rugao i Akademiji jer je zapravo tvrdio da su Tuđmana izabrali u tu istu Akademiju zbog radova u kojima izmišlja bude predlagan za akademika. Istina to bi bilo drago vlastima, ali jaderno je vidjeti kako akademikima nije važno dostojanstvo.

Zato se nadam da će ipak g. Lipovac pitati Upravu akademije smije li spominjati i ruskog znanstvenika u Priopćenju.

Tvoj

Josip

PRIMJEBI: Pismo je uzeto iz teksta ODRIČE LI SE AKADEMIJA RUSKOG ZNANSTVENIKA?

PORTALNOVOSTI.COM

Ministar mračnih poslova

Prije tri godine ministar Gordan Grlić Radman putem službenog maila pohvalio je rad akademika Josipa Pečarića na relativiziranju službenog broja ubijenih u Jasenovcu, smatrajući to "važnim pitanjem koje nam je nametnula jugokomunistička i velikosrpska propaganda"

[https://dragovoljac.com/index.php/razno/40858-ministar-mracnih-poslova-ili-oni-lazu-to-je-njima-od-boga](https://dragovoljac.com/index.php/razno/40858-ministar-mracnih-poslova-ili-<u>oni-lazu-to-je-njima-od-boga</u>)

AKADEMIK JOSIP PEĀARIĆ – ŹIVOTOPIS

Akademik Josip PeĀarić roĀen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na ElektrotehniĀkom fakultetu u Beogradu s radom iz podruĀja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz podruĀja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na GraĀevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu SveuĀilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do poĀetka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraŹivaĀ MatematiĀkog instituta SveuĀilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti Ālan Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je Ālan Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio DrŹavnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom RuĀera BoškoviĀa.

Akademik Josip PeĀarić je jedan od vodeĀih svjetskih struĀnjaka u podruĀju matematiĀkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematiĀara s više od 1300 objavljenih ili prihvaĀenih za tisak radova u matematiĀkim Āasopisima. TakoĀer je i najcitiraniji hrvatski matematiĀar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1686 citata: 24408, H-index: 55;

MathSciNet: publikacija: 1380, citata: 7215, H-index: 28;

Scopus: publikacija: 840, citata: 8296, H-index: 39;

WoS: publikacija: 840, citata: 7368, H-index: 35..

Prema istraŹivanjima sa SveuĀilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) PeĀarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika PeĀarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 20 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.

Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa: J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi“ dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>

Glavni urednik je i novog časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“. Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

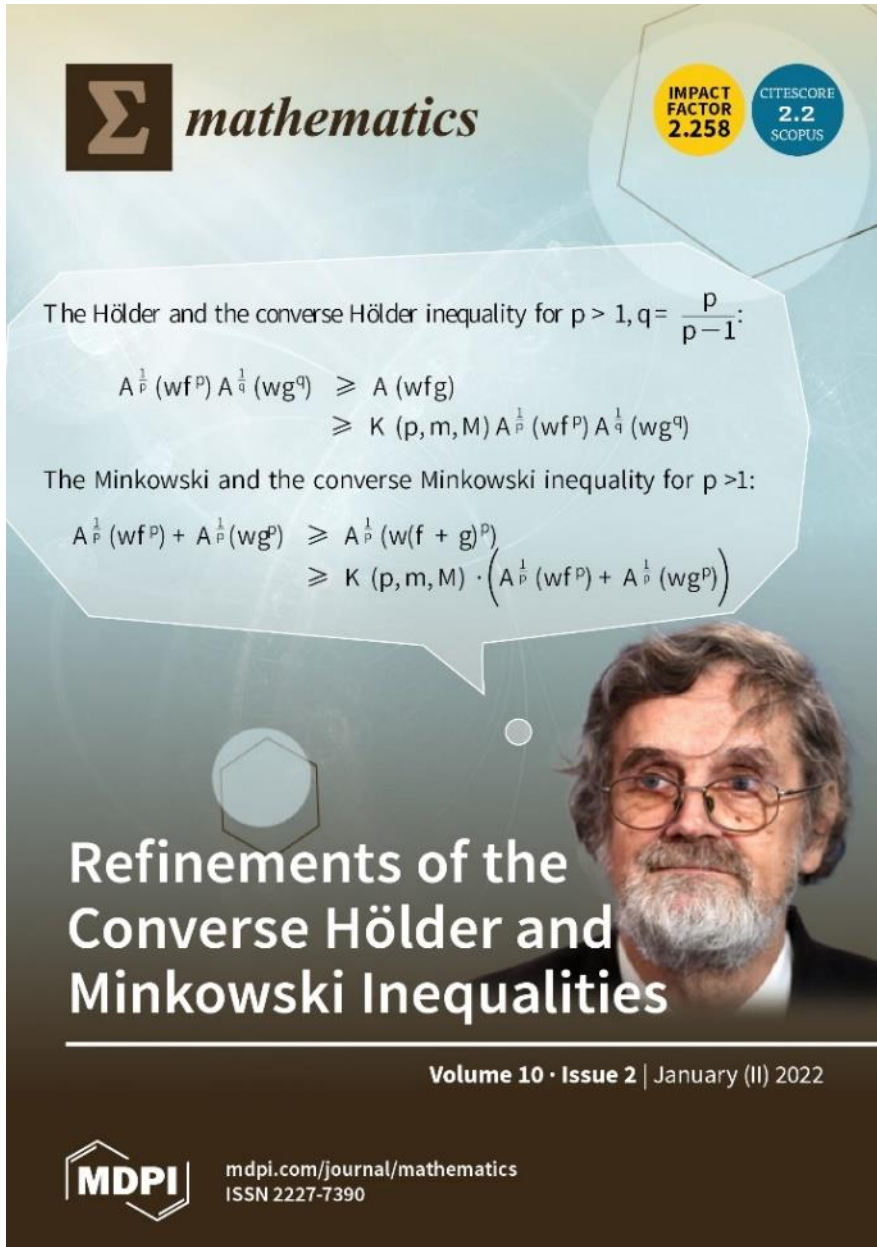
Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Σ mathematics

IMPACT FACTOR 2.258 CITESCORE 2.2 SCOPUS

The Hölder and the converse Hölder inequality for $p > 1, q = \frac{p}{p-1}$:

$$A^{\frac{1}{p}}(wf^p) A^{\frac{1}{q}}(wg^q) \geq A(wfg) \geq K(p, m, M) A^{\frac{1}{p}}(wf^p) A^{\frac{1}{q}}(wg^q)$$

The Minkowski and the converse Minkowski inequality for $p > 1$:

$$A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) \geq A^{\frac{1}{p}}(w(f+g)^p) \geq K(p, m, M) \cdot \left(A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) \right)$$

Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Volume 10 · Issue 2 | January (II) 2022

MDPI [mdpi.com/journal/mathematics](https://www.mdpi.com/journal/mathematics)
ISSN 2227-7390

Cover Story

Article: [Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities](#)

Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošaneć

Mathematics 2022, 10(2), 202; doi:[10.3390/math10020202](https://doi.org/10.3390/math10020202)

<https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2>

[Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles](#)

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.*

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je blizu 200 publicističkih knjiga.

25/9/2024.